

LUCINDA
RILEY

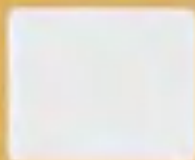
CELE MAI FRUMOSE
ROMANE
DE DRAGOSTE

SECRETUL ORHIDEEI

În copilărie, Julia Forrester a petrecut multe ore idilice în sera domeniului Wharton Park, unde bunicii ei cultiva flori exotice. Astfel că, atunci când în familia ei are loc o tragedie, Julia se întoarce la liniștea de la Wharton Park și lasă de aici. Primită recent moștenire de charismaticul Kit Crawford, clădirea, precum și toate dependențele domeniului sunt în curs de renovare. Când Julia descoperă astfel un jurnal vechi și pleacă în căutarea bunicii Juliei, pentru

să afle adevărul despre o iubire care aproape că a distrus Wharton Park. Astfel, Julia este purtată înapoi în timp, în lumea Oliviei și a lui Harry Crawford, un tânăr cuplu despărțit de Primul Război Mondial, al cărui destin se va răstălnici în chip tragic asupra generațiilor viitoare.

O carte slășuitoare, *Secretul orchideei* își poartă cititorii din Europa devastată de război în Thailanda exotică, pe urmele unei povești de iubire de mult apusă.

**CELE MAI FRUMOASE
ROMANE
DE DRAGOSTE**

LUCINDA RILEY
SECRETUL
ORHIDEEI

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
GABRIELA TĂNASE

Hothouse Flower
Lucinda Riley
Copyright © 2010 Lucinda Riley
Ediție publicată pentru prima oară în limba engleză
de Penguin Books Ltd, Londra
Scriitoarea și-a declarat drepturile pentru a fi identificată
ca autoare a acestei lucrări.
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

Secretul orhideei
Lucinda Riley

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Ioana Patriche
Copertă: Claudia Pascu
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RILEY, LUCINDA
Secretul orhideei / Lucinda Riley;
trad.: Gabriela Tănase. – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-2059-0
I. Tănase, Gabriela (trad.)
821.111(73)-31=135.1

*Tatălui meu, Donald,
sursa mea de inspirație pentru tot ce am făcut*

Siam, cu multă vreme în urmă...

În Siam, se spune că, atunci când un bărbat se îndrăgostește de o femeie – profund, plin de pasiune, pentru totdeauna –, este în stare să facă absolut orice ca să o țină lângă el, să-i facă pe plac, să o determine să-l aprecieze pe el cel mai mult.

Odată ca niciodată, a existat un prinț al Siamului foarte îndrăgostit de o femeie de o rară frumusețe. A reușit în final să se facă iubit, dar, cu numai câteva zile înainte de nunta lor – o sărbătoare națională, cu banchete, dansuri și multă veselie în tot regatul –, prințul se simțea neliniștit.

Știa că trebuia să-i dovedească iubitei sale, printr-un gest suprem, toată dragostea lui.

De aceea trebuia să găsească ceva tot atât de rar și de frumos pe cât era ea de unică și de frumoasă.

După ce s-a gândit îndelung, i-a chemat la el pe trei dintre cei mai buni slujitori ai săi și le-a spus ce trebuiau să facă.

– Am auzit povești despre o orhidee neagră care crește undeva, în regatul meu, sus în munții din nordul țării. Vreau s-o găsiți și s-o aduceți la palat, astfel ca să i-o dăruiesc prințesei mele în ziua când mă însor cu ea. Cel care-mi aduce primul orhideea va fi răsplătit cu o avere, așa că va fi un om bogat pe viață. Ceilalți doi nu vor mai trăi să vadă nunta mea.

Inimile celor trei oameni, înclinați până la pământ în fața prințului, erau pline de groază. Pentru că erau conștienți că se confruntau cu moartea. Orhideea neagră era un mit. La fel ca dragonii de aur, cu pietre scumpe, de pe provele ambarcațiunilor regale, care urmau să-l ducă pe prinț și suita sa la templul unde

urma să-i jure credință viitoarei sale consoarte, era intrată deja în legendă.

În acea noapte, cei trei s-au dus acasă la familiile lor, ca să-și ia rămas-bun. Dar unul dintre ei, mai isteț decât ceilalți, în timp ce soția îl strângea la piept, plângând, se decise să găsească o soluție pentru că n-avea deloc de gând să moară.

De dimineată, avea deja un plan. Așa că s-a dus la piața volantă, de pe apă, unde se vindeau mirodenii, mătăsuri și... flori.

Acolo, în schimbul câtorva monede, a cumpărat o orhidee superbă, de un purpuriu-închis cu roz, cu petale catifelate, întuncate. Pe urmă, a mers pe lângă canalele înguste ale Bangkokului, până l-a găsit pe scrib, așezat printre sulurile sale de pergament într-o mică încăpere umedă și lipsită de lumină din spatele prăvăliei.

Scribul lucrase odinioară la palat și, de acolo, îl cunoștea acest slujitor, dar munca lui nu le fusese pe plac celor de acolo din cauza caligrafiei imperfecte.

– Sawadee krup, scribule! îl salută el. Apoi, slujitorul așează orhideea pe pupitrul învățatului. Vreau să faci ceva pentru mine și, dacă mă ajuți, îți voi oferi bogății la care n-ai visat vreodată.

Scribul care, după plecarea de la palat, de-abia își putea câștiga existența, ridică ochii, plin de interes.

– Și ce te aștepti să fac?

Slujitorul îi arată floarea.

– Vreau să-ți folosești toată iscusința și să colorezi petalele acestei orhidee în negru.

Scribul își încreți preocupat fruntea, în timp ce-l privea pe servitor, apoi studie planta.

– Da, se poate, dar când vor apărea boboci noi, aceștia nu vor fi negri și se va descoperi tot adevărul.

– Când vor crește bobocii, tu și cu mine vom fi hăt departe, trăind pe picior mare, la fel ca prințul, răspunse slujitorul.

Scribul dădu încet aprobator din cap, gândindu-se profund.

– Vino pe înserat și îți voi da orhideea neagră.

Servitorul se întoarce acasă și-i spuse soției sale să împacheteze bruma lor de lucruri, promițându-i că va putea să-și cumpere curând tot ce-i dorea inima și că el îi va ridica un frumos palat, numai al ei, undeva departe, foarte departe.

În seara aceea, s-a întors la prăvălia scribului. Și a rămas șocat, încântat de ce avea în fața ochilor: orhideea neagră așezată pe pupitrul acestuia.

A studiat atent petalele, constatând că scribul făcuse într-adevăr o treabă excelentă.

– S-a uscat, îi spuse scribul, astfel că tușul nu va rămâne pe degetele curioșilor. Am încercat eu însumi. Poți să vezi și tu.

Slujitorul a frecat puțin o petală și nici urmă de tuș pe degetele lui.

– Dar nu-ți pot garanta cât de mult va ține. E posibil ca apa trasă de plantă să facă tușul să curgă. Și, bineînțeles, nu trebuie să plouă pe ea.

– Arată suficient de bine, răspunse mulțumit slujitorul, ridicând ghiveciul. Dau fuga chiar acum la palat. Ne întâlnim jos, lângă râu, la miezul nopții ca să-ți dau partea ta de bani.

În seara căsătoriei prințului cu prințesa inimii lui și, după ce împărtășise toată această bucurie cu locuitorii regatului, cei doi s-au retras în odăile lor private.

Prințesa se duse afară, pe terasă, ca să privească fluviul Chao Phraya, încă luminat de focurile de artificii, sărbătorind căsătoria ei cu prințul. Acesta se apropie de ea.

– Prima și singura mea iubire, am ceva pentru tine; un simbol al frumuseții și perfecțiunii tale.

Și îi dădu orhideea neagră, așezată într-un vas din aur, presărat cu pietre scumpe.

Prințesa se uită la floare, la petalele negre ca noaptea, care păreau că se luptă să supraviețuiască pe sub culoarea aceea nu tocmai naturală. Toată planta arăta obosită, ofilită și părea că emană unde nefaste.

Totuși, îi era clar ce ținea în mână... ce însemna această floare și ce făcuse el pentru ea.

– Prințul meu, este absolut minunată! De unde o ai? îl întreabă ea.

– Am cercetat întreg regatul. Am primit asigurări că nu mai există o altă floare ca ea, așa cum nu mai există nici o altă femeie ca tine.

O privea plin de pasiune, cu ochi scânteietori.

Văzându-l cum arde de iubire pentru ea, prințesa îi mângâie fața blând, sperând ca el să-și dea seama că sentimentele lui erau împărtășite și că așa va fi mereu.

– Îți mulțumesc, este atât de frumoasă!

El îi prinse mâna și-i sărută degetele, copleșit de dorința de a o avea de îndată. Doar era noaptea nunții lor, pe care o așteptase atâta timp. Prințul îi luă orhideea din mâini, așeză vasul pe terasă și o cuprinse în brațe, sărutând-o cu foc.

– Hai să intrăm, prințesa mea! îi murmură la ureche.

Ea lăsa orhideea neagră pe terasă, urmându-l în dormitor.

Cu puțin înaintea zorilor, prințesa se ridică din pat și ieși afară ca să salute prima dimineată ca femeie măritată. Putea să vadă micuțele băltoace de apă după ce plouase toată noaptea. Toate plantele și vietățile începeau să prindă viață, în timp ce soarele era încă puțin ascuns în spatele copacilor de pe malul celălalt al fluviului.

Pe terasă găsi o orhidee viguroasă, purpuriu-închis cu roz, în același vas de aur primit în dar de la soțul ei.

Prințesa zâmbi, atingându-i petalele, acum curate și înpros-pătate după ploaie, cu mult mai frumoasă decât orhideea neagră dăruită ei în seara precedentă. Apa din jurul vasului avea o ușoară nuanță cenușie.

În cele din urmă, înțelegând totul, ea o ridică pentru a-i respira parfumul magnific, întrebându-se ce va face: era mai bine să-i spună adevărul, cu riscul de a-l supăra, sau să mintă ca să-l menajeze?

Reveni în dormitor peste câteva minute și se lipi de prinț pe la spate, încolăcindu-i gâtul cu brațele.

– Prințul meu, îi șopti la ureche, văzând că se trezise, orhideea mea neagră a fost furată azi-noapte.

El sări mâniat în sus, gata să cheme gărzile. Dar ea îl calmă cu un surâs.

– Nu, iubitul meu! Cred că ne-a fost hărăzită pentru o singură noapte, noaptea nunții noastre, când dragostea noastră a înflorit și noi ne-am înfrățit cu natura. N-ar trebui să păstrăm ceva atât de magic numai pentru noi... și, în afară de asta, ea s-ar fi ofilit și, pe urmă, ar fi murit... și eu n-aș fi putut să suport așa ceva. I-a luat mâna prințului și a sărutat-o. Hai să credem în puterea și în farmecul ei, știind că, în prima noastră noapte împreună, am avut parte de binecuvântarea ei.

Prințul se gândi puțin. Pe urmă, fiindcă o iubea din toată inima și era atât de fericit că prințesa era acum a lui pentru totdeauna, n-a mai chemat gărzile.

Pe măsură ce îmbătrânea – căsătoria lor fiind binecuvântată cu un copil conceput exact în acea noapte, plus alții care au urmat –, a fost convins tot restul vieții că orhideea neagră le conferise o parte din magia ei, dar că n-avea cum să rămână a lor pe veci.

A doua zi de dimineață, după căsătoria prințului, un pescar sărac era așezat pe malul fluviului Chao Phraya, în josul apei, la câteva sute de metri de palatul regal. Nu prinsese nimic de două ore. Se întreba dacă, nu cumva, focurile de artificii din seara trecută nu speriaseră peștii de pe fundul apei. Nu va prinde nimic ca să vândă, și familia lui numeroasă va rămâne flămândă.

În timp ce soarele se iveau pe deasupra copacilor de pe malul opus, trimițându-și lumina sfântă peste ape, zări ceva strălucind printre ierburile încălcite care pluteau pe fluviu. Lăsându-și deoparte undița, curios, sări în apă. Reuși să prindă obiectul înainte de a fi dus mai departe de curenți și-l aduse la mal.

După ce curăță ierburile în care era învelit, rămase uluit.

Vasul era din aur solid, împodobit cu diamante, smaralde și rubine.

Uitând de undiță, așeză vasul în coș și o luă la goană spre piața de nestemate a orașului, știind – cu inima plină de bucurie – că familia lui nu va mai flămânzi niciodată.

PARTEA ÎNTÂI
IARNA

Capitolul 1

Norfolk, Anglia

Același coșmar revine în fiecare noapte. De parcă întreaga mea viață a fost aruncată în aer și părțile care o compun revin acum la loc, pe pământ... să o ia de la capăt, numai că de data asta cu susul în jos. O harababură de părți disperate din viața mea, oferind o imagine fragmentată.

Se spune că visele joacă un rol important, dorind să-ți comunice ceva, din subconștientul tău, un lucru de care tu, însă, nu vrei să știi.

Totuși, eu aș vrea să știu totul despre mine; îmi doresc numai să o pot face.

Mă cufund în somn ca să uit. Să-mi găsesc liniștea, după ce amintirile m-au chinuit întreaga zi.

N-am luat-o razna. Deși, în ultimul timp, m-am gândit mult ce înseamnă să fii nebun. Multe milioane de oameni, fiecare cu personalitatea sa, fiecare cu propriul ADN, cu propriile gânduri – cu propriile percepții despre lume. Și fiecare cu un punct de vedere diferit.

Am ajuns la concluzia că noi, oamenii, nu putem avea în comun decât trupul, materia din care suntem alcătuiți la naștere. De exemplu, mi s-a tot spus că fiecare persoană reacționează diferit în cazul unei pierderi dureroase și că nici o reacție de genul

ăsta nu poate fi considerată greșită. Unii oameni jelesc luni la rând, chiar ani. Poartă dolii și suferă teribil. Alții însă par neatinși de pierderea suferită. Preferă să uite și se comportă ca și cum nimic nu li s-ar fi întâmplat.

Nu sunt sigură din ce categorie fac parte eu. N-am bociți luni în șir. De fapt, de-abia dacă am vărsat o lacrimă.

Dar nici n-am uitat. Și nu voi uita niciodată. Aud zgomote la parter. Trebuie să mă ridic din pat și să mă prefac că sunt gata să-nfrunt o nouă zi.

Alicia Howard intră cu Land Roverul pe alea din față. Opri motorul și urcă panta lină spre intrarea în casă. Știind că ușa aceea nu era niciodată încuiată, apăsă pe clanță.

Se afla acum în salonul încă întunecat și o trecu un fior. Înaintă spre ferestre și trase draperiile. Bătu pernele de pe canapea și le înfoie, apoi adună cele trei cești goale de cafea și le duse în bucătărie.

Se apropie apoi de frigider și deschise ușa. O sticlă de lapte, pe jumate goală, băgată într-unul din compartimentele ușii. Un iaurt cu data de expirare depășită, o bucatică de unt și o roșie, stafidită, uitate pe unul dintre rafturi. Trânti ușa frigiderului și inspectă cutia de pâine. După cum bănuia, era goală. Oftând, Alicia se așeză pe un scaun de lângă masă. Îi veniră în minte propria ei bucătărie caldă și bine aprovizionată, mirosul plăcut de mâncare pregătită pentru cină, copiii jucându-se zgomotoși și râsetele lor zglobii, ascuțite... *inima casei și a vieții ei.*

Contrastul cu această încăpere mică, posomorâtă era mult prea evident. De fapt, o metaforă ce reflecta existența din prezent a surorii ei mai mici; viața și inima Juliei erau zdrobite.

Auzi zgomotul pașilor ei pe scara veche din lemn. Își zări sora în cadrul ușii și, ca de obicei, o izbi frumusețea ei; pe când ea avea părul blond și pielea albă, Julia era brunetă, cu un aspect exotic. Părul ei des, de culoarea mahonului, îi încadra fața dăruită cu cele mai fine trăsături, iar greutatea recent pierdută

îi scotea și mai mult în evidență ochii mari, migdalați și luminoși ca ambra, precum și pomeții înalți.

Julia era îmbrăcată nepotrivit pentru frigul din ianuarie, purtând singurele haine aflate acum în posesia ei: o bluză roșie, în stil caftan, cu broderii în culori vesele, cusute în mătase, și o pereche de pantaloni de bumbac, negri, largi, care-i ascundeau picioarele subțiri. Alicia putea să vadă pielea de găină de pe brațele goale ale Juliei, din cauza frigului. Se ridică de la masă și își îmbrățișă cu drag sora, care era foarte rezervată.

– Scumpo, îi zise ea, ai înghețat de tot! Ar trebui să ieși să-ți cumperi niște haine mai groase sau, dacă vrei, îți pot aduce eu câteva dintre puloverele mele.

– Mi-e bine, răspunse Julia, trăgându-se din îmbrățișarea surorii sale. Vrei o cafea?

– M-am uitat prin frigider, nu prea mai e lapte.

– E-n regulă, o bem neagră!

Julia se opri în dreptul chiuvetei, umplu ceainicul cu apă și apăsă pe buton.

– Cum te mai simți? se interesă Alicia.

– Bine, răspunse Julia, luând două căni goale de cafea de pe raft.

Alicia făcu o grimasă. „Bine” era răspunsul standard al Juliei. Îl dădea ca să evite alte întrebări.

– Te-ai văzut cu cineva săptămâna asta?

– Cu nimeni, zise Julia.

– Scumpa mea, chiar nu vrei să vii să stai la noi un timp? Urăsc ideea că ești singură aici.

– Mersi pentru ofertă, dar ți-am spus că e-n regulă, îi răspunse Julia pe un ton distant.

Alicia oftă din nou, deznădăjduită.

– Julia, nu arăți deloc bine. Ai slăbit foarte mult. Spune-mi, mănânci ceva?

– Sigur că da. Vrei sau nu cafea?

– Nu, mersi.

– Bine. Julia trânti sticla de lapte înapoi în frigider. Când se întoarse, ochii ei verzui străluceau mânioși. Uite ce-i, știu că faci asta pentru că-ți pasă. Dar, serios, Alicia, nu sunt unul

dintre copiii tăi și n-am nevoie de o dădacă. Îmi *place* să fiu singură.

– În orice caz – Alicia adoptă un ton mai vesel, încercând să-și reprime supărarea –, du-te și ia-ți haina! Te scot la o plimbare.

– Dar am alte planuri pentru ziua asta, protestă Julia.

– Atunci ar fi mai bine să le schimbi. Am nevoie de ajutorul tău.

– Adică?

– Săptămâna viitoare este ziua de naștere a tatei, asta în caz că ai uitat, și vreau să-i cumpăr un cadou.

– Și pentru asta ai nevoie de mine?

– Este cea de-a șaiszeci și cincea aniversare, ziua când iese la pensie.

– Știu. Doar e și tatăl meu.

Alicia se străduia din răputeri să se stăpânească.

– Domeniul Wharton Park își închide porțile și totul e scos la vânzare, începând de azi de la prânz. M-am gândit să mergem, să vedem dacă găsim ceva potrivit pentru tati.

Zări o umbră de interes în ochii Juliei.

– Wharton Park e de vânzare?

– Da, n-ai știut?

Umerii Juliei se lăsară brusc în jos.

– Nu, n-am știut. De ce?

– Presupun că e povestea obișnuită: impozite pe moștenire. Am auzit că proprietarul îl vinde unui tip din City, care are mai mulți bani decât bun-simț. Nici o familie modernă nu și-ar permite să achiziționeze o astfel de proprietate. Ultimul lord Wharton a lăsat conacul într-o stare groaznică de degradare. Se pare că e nevoie de o avere ca să fie renovat.

– Cât de trist! murmură Julia.

– Știu! o aprobă Alicia, bucuroasă să vadă că Julia era, în sfârșit, interesată de ceva. A jucat un rol important în copilăria noastră, mai ales a ta. De aceea, m-am gândit că ar trebui să ne ducem acolo, să vedem dacă găsim ceva pentru tati, un suvenir, o amintire. Probabil că au rămas tot felul de flecuștețe după ce

obiectele mai valoroase au fost vândute la licitație prin Casa Sotheby's, dar nu se știe niciodată.

Surprinzător, fără să mai fie nevoie de alte insistențe, Julia dădu aprobator din cap.

– Bine, mă duc să-mi iau pardesiul!

Peste cinci minute, Alicia conducea automobilul de-a lungul străzii mari, înguste, din Blakeney, un frumos sat de pe coastă. Coti spre stânga și o luă spre est, urmând să ajungă, în cinci-sprezece minute, la Wharton Park.

– Wharton Park... murmură Julia.

Aceasta era cea mai vie amintire din copilăria ei, vizita pe care o făcea bunicului Bill în sera lui; mireasma puternică de flori exotice pe care le cultiva el și răbdarea cu care îi explica familiile din care făceau parte, precum și proveniența lor de prin țări îndepărtate. Propriul lui tată și tatăl tatălui, înaintea sa, cu toții lucraseră ca grădinari ai familiei Crawford, proprietara domeniului Wharton Park, o imensitate ce se întindea pe mii de acri de pământ fertil.

Bunicii ei locuiseră într-o căsuță cochetă, într-un colțișor plăcut și animat al proprietății, înconjurați de ceilalți lucrători care munceau pământul, se îngrijeau de casă și de familia Crawford. Mama Juliei și a Aliciei, Jasmine, se născuse și crescuse în acea casă.

Elsie, bunica ei, fusese nici mai mult, nici mai puțin decât bunica ideală, deși cam excentrică. Mereu primitoare și cu o mâncare delicioasă pe plită, numai bună de servit la cină.

Ori de câte ori Julia își amintea timpul petrecut pe domeniul Wharton Park, i se iveau în fața ochilor cerul de un albastru pur și culorile vii ale florilor, dezmiardate de razele calde ale soarelui de vară. Wharton Park mai fusese cândva faimos pentru colecția sa de orhidee rare. Era ciudat să vezi acele flori mici, fragile, provenite din țări cu climă tropicală, înflorind în emisfera rece, nordică, pe unde se întindeau câmpiile din Norfolk.

În copilărie, Julia aștepta câte un an întreg să vină vara ca să se ducă la Wharton Park. Liniștea și căldura din sere, în timp ce ședea comod într-un colț al grădinii cu plante aromatice, la adăpost de suflarea înghețată a vântului care bătea în timpul iernii dinspre Marea Nordului, îi încălzeau sufletul tot restul anului. Senzația aceasta, combinată cu siguranța oferită de căsuța bunicilor, o făcea să perceapă acel loc ca pe unul plin de armonie. Nimic nu se schimba la Wharton Park. Natura dicta ritmul vieții, nu ceasul deșteptător sau cine știe ce calendar.

Își mai amintea cum, într-un colț al serei, vechiul aparat de radio al bunicului, un Bakelite, transmitea muzică clasică din zori până-n noapte.

Florile iubesc muzica, obișnuia să-i spună bunicul Bill, în timp ce-și îngrijea prețioasele plante. Julia ședea pe un taburet lângă aparatul de radio, ascultând muzica, și îl urmărea cu privirea. Învăța să cânte la pian, descoperind că avea talent. În micul salon se afla o veche pianină. Deseori, după cină, o rugau să cânte. Bunicii o priveau cu admirație, pe când degetele delicate ale Juliei lunecau pe clapele lustruite ale instrumentului.

– Julia, ai un dar de la Dumnezeu! îi spusese bunicul Bill într-o seară, privind-o cu ochii înlăcrimați și zâmbindu-i. Ai grijă să nu-l irosești niciodată.

Și, în ziua în care împlini unsprezece ani, bunicul Bill îi dăruia propria ei orhidee.

– E ceva special pentru tine, Julia. Se numește *Aerides odoratum* și înseamnă „Copiii aerului“.

Julia studie petalele delicate, de un roz-sidefiu ale florii din ghiveci. Le simțea catifelate la atingere.

– Bunicule Bill, de unde provine orhideea asta? se interesase ea.

– Din Orient, din junglele Chiang Mai, aflate în nordul Thailandei.

– Oho! Și ce fel de muzică crezi că-i place?

– Mi se pare că-i place un pic Mozart, surăse bunicul ei. Sau, dacă dă semne de ofilire, ai putea încerca cu ceva Chopin!

Julia își cultivă atât orhideea, cât și talentul în camera de zi din casa rece, în stil victorian, situată într-o suburbie a Norwich-ului – îi cânta la pian, și orhideea înflorește tot timpul.

În timp ce cânta, își închipuia cum arătau locurile exotice de unde fusese adusă orhideea. Nu se mai afla într-o casă din suburbii, ci în vastele jungle din Orientul Îndepărtat... pline de sunetele scoase de șopârle, păsări și de parfumul îmbătător al orhideelor cățarate pretutindeni prin copaci și împânzindu-și tufele dedesubt.

Într-o zi, avu certitudinea că avea să ajungă acolo cândva, să vadă totul cu ochii ei. Deocamdată însă, descrierea plină de culoare a bunicului îi era suficientă ca să-i alimenteze imaginația și cântatul la pian.

În anul în care împlini paisprezece ani, bunicul Bill decedă. Julia își amintea cât de rău fusese afectată de pierderea lui. El și serele lui constituiau elementul de siguranță în frageda și deja dificila ei viață – o influență plină de înțelepciune și de bunătate, bunicul fiind mereu gata s-o asculte – poate mai mult decât propriul ei tată. La optsprezece ani obținut o bursă la Colegiul Regal de Muzică din Londra. Bunica Elsie se mută la sora ei, în Southwold, ca să-i țină de urât, și Julia nu mai puse piciorul la Wharton Park.

Acum, iat-o acolo, revenind în acel loc, la treizeci și unu de ani. În timp ce Alicia sporovăia despre cei patru copii ai ei și diferitele lor activități, Julia re trăia nerăbdarea resimțită de fiecare dată când parcurgea acest drum în automobilul părinților ei; cum se uita prin luneta din spate, așteptând să apară căsuța portarului care marca intrarea pe domeniul Wharton Park, în timp ce mașina cotea pe aleea familiară spre conac.

– Uite răscrucea! exclamă Julia, când observă că Alicia aproape că trecuse de ea.

– Doamne, da, ai dreptate! Atât de mult timp de când n-am mai fost pe-aici, că am și uitat.

Alicia îi aruncă o privire surorii ei în timp ce intrau în parc. Putea zări o umbră de entuziasm în ochii Juliei.

– Întotdeauna ai iubit acest loc, nu-i așa? o întrebă pe un ton blând.

– Da, tu nu?

– Ca să fiu sinceră, mă plictisesc când veneam aici. De-abia așteptam să mă întorc în oraș, să-mi revăd prietenii.

– De când te știi ai fost mai mult o orășeancă, afirmă Julia.

– Da, și uite-mă acum: treizeci și patru de ani, cu o casă la fermă la naiba-n praznic, o armată de copii, trei pisici, doi câini și o mașină de gătit. Ce dracului s-a întâmplat cu viitorul meu strălucit?

– Simplu, te-ai îndrăgostit și ți-ai întemeiat o familie.

– Tu, în schimb, ai fost cea cu un viitor strălucit, adăugă Alicia, fără urmă de ranchiună.

– Da, odată... vocea Juliei păru a se stinge în timp ce coteau spre casă. Uite conacul! Arată exact la fel.

Alicia se uita și ea la clădirea impunătoare din fața ei.

– De fapt, cred că arată mai bine. Probabil că uitasem cât de frumoasă este.

– Eu n-am uitat-o niciodată, murmură Julia.

Mergeau încet în urma șirului de automobile care rula în fața lor, ambele pierdute în propriile gânduri. Conacul Wharton Park fusese construit în stil clasic georgian pentru nepotul celui care servise ca întâiul prim-ministru al Marii Britanii, deși murise înainte ca această construcție să fi fost finalizată. Ridicată aproape în întregime din piatră naturală, scoasă din cariera de la Aislaby, clădirea căpătase un aspect patinat, de culoarea untului, după trei sute de ani de existență.

Cu cele șapte tronsoane distincte și scara dublă de la intrare, ce se ridica pornind de la subsol până la *piano nobile*, un nobil mezanin, conacul, înconjurat de o imensă terasă ce veghea parcul, degaja un farmec specific franțuzesc. Fiecare colț era străjuit de un turn acoperit de o cupolă, și marele portic se sprijinea pe patru uriașe coloane ionice, cu o statuie cam ciobită a

Britanniei cocoțată semeată în vârf. Clădirea avea un aer măiestuos, deși puțin excentric.

Wharton Park nu era suficient de mare ca să fie inclusă pe lista clădirilor baroniale. Nici nu beneficiase de un design arhitectural care să o scoată în evidență, generații succesive ale familiei Crawford venind cu diverse adăugiri, afectând puritatea concepției originale. Deși, tocmai din același motiv, nu avea acea rigiditate respingătoare asociată cu alte mari conace construite în aceeași perioadă.

– Aici coteam, de obicei, la stânga, zise Julia, amintindu-și drumul care înconjura lacul și care ducea la căsuța bunicilor de la marginea domeniului.

– După ce ne uităm la obiectele scoase la vânzare, ai vrea să mergem până acolo? o întrebă Alicia.

Julia ridică din umeri.

– Da, hai s-o vedem!

Lachei în uniforme galbene le indicau șoferilor locurile de parcare.

– Sigur au prins cu toții de veste, comentă Alicia pe când își parca mașina în spațiul desemnat, răsucind apoi cheia în contact. Se întoarse spre sora ei și-i puse o mână pe genunchi. Mergem? o întrebă ea.

Julia se simțea puțin amețită, năpădită de atâtea amintiri. În timp ce cobora și se îndrepta spre casă, chiar și mirosurile îi erau atât de familiare; de iarbă jilavă, abia cosită, și un parfum mai slab, de iasomie, emanat de tufele care străjuiau pajiștea din față. Urcară treptele încet în urma puhoiului de oameni din față, pătrunzând în imensul hol de la intrare.

Capitolul 2

Am din nou unsprezece ani. Stau în mijlocul unei încăperi enorme, care, știu, e holul de intrare, dar mie mi se pare că arată ca o catedrală. Tavanul se boltește în sus, cu mult deasupra mea, și observ că e pictat cu nori și îngerași grăsuți, fără haine pe ei. Sunt fascinată de ei și nu observ că s-a apropiat cineva pe scară, urmărindu-mi mișcările.

– Pot să vă ajut, domnișoară?

Sunt atât de uimită, încât aproape scap din mână prețiosul ghiveci, tocmai acesta fiind motivul pentru care mă aflu aici. Bunicul m-a trimis să-i duc floarea lui lady Crawford. Nu sunt deloc bucuroasă, fiindcă îmi e teamă de ea. De la distanță, mi se pare bătrână și uscată, și parcă e mereu foarte mâhnită. Dar bunicul Bill a insistat foarte mult.

– E foarte tristă, Julia. Poate că orhideea o mai înveselește un pic. Hai, dă fuga, fii fată bună!

Categoric, persoana de pe scară nu este lady Crawford, ci un tânăr, poate cu patru sau cinci ani mai mare decât mine, cu păr des, buclat, castaniu, lăsat, după părerea mea, mult prea lung pentru un băiat. Este foarte înalt și groaznic de slab; brațele lui seamănă cu niște vreascuri ițite din mânecile suflecate ale cămășii.

– Da... o caut pe lady Crawford. I-am adus... asta... de la seră, reușesc să îngaim cu multe ezitări.

Coboară în salturi restul treptelor și se oprește în fața mea cu mâinile întinse.

– Dacă vrei, i-o duc eu.

– Bunicul mi-a spus că trebuie să i-o dau eu, îi răspund agasată.

– Din păcate, acum se odihnește. Știi, nu se simte prea bine.

– N-am știut, îi spun eu.

Aș vrea să-l întreb cine e, dar nu îndrăznesc. Posibil că ghi-cește ce-mi trece prin minte, fiindcă îmi spune:

– Lady Crawford este rudă cu mine, așa că poți avea încredere în mine, nu crezi?

– Da, ia-o! Îi întind orhideea, simțindu-mă ușurată că nu mai trebuie să dau ochii cu lady Crawford. Poți să-i comunici că bunicul a zis că este un nou... fac eforturi să-mi amintesc termenul... hibrid și că de-abia a înflorit?

– Da, așa voi face.

Stau acolo, neștiind ce să fac în continuare. La fel și el.

– Și cum zici că te cheamă? mă întreabă el în cele din urmă.

– Julia Forrester. Sunt nepoata domnului Stafford.

El ridică o sprânceană.

– Sigur că da. Ei bine, eu sunt Christopher Crawford. Kit, pentru amicii mei. Îmi întinde mâna liberă și o strânge pe a mea. Îmi pare bine să te cunosc, Julia! Am auzit că știi să cânti destul de bine la pian.

Mă înroșesc.

– N-aș crede.

– Nu e nevoie să faci pe modesta, mă tachinează el. Am auzit-o pe bunica ta cum vorbea despre tine cu bucătăreasa chiar în dimineața asta. Vino cu mine!

Încă îmi ține mâna strânsă și, dintr-odată, începe să mă tragă după el, traversăm holul, apoi trecem printr-un șir de încăperi imense, pline cu tot felul de mobilă în stil clasic, arătând ca o casă de păpuși. Nu pot să nu mă-ntreb unde stau ei seara la televizor. În final, intrăm într-o cameră scăldată de o lumină aurie, revărsată prin cele trei ferestre mari, din podea până-n tavan, de unde se văd terasa și grădinile. În fața uriașului șemineu se află

niște canapele largi și, în colțul îndepărtat, chiar în fața uneia dintre ferestre, un mare pian cu coadă. Kit Crawford mă duce spre el, trage taburetul și mă așază pe el.

– Haide, atunci! Să te aud cum cânti ceva!

Ridică capacul, și un nor de particule fine de praf zboară prin aer, sclipind ca niște licurici în soarele după-amiezii.

– Ești... sigur că ne dă voie? îl întreb.

– Mătușa Crawford doarme în celălalt capăt al casei. Puțin probabil să ne audă. Haide!

Mă îndeamnă din nou cu mult entuziasm.

Tentată, îmi las mâna pe clape. Sunt complet diferite față de cele pe care le-am atins până acum. Atunci nu știam, dar erau finisate din cel mai fin fildeș și aveam în față un pian Bechstein vechi de o sută cincizeci de ani. Lovesec ușor o clapă, și ecoul ei rezonază prin tot instrumentul, amplificând sunetul.

El stă alături de mine cu brațele încrucișate. Îmi dau seama că nu am de ales. Încep să cânt Clar de lună, o piesă pe care o învățasem recent. Este preferata mea și am petrecut ore în șir exersând-o. În timp ce notele curg sub degetele mele, uit cu totul de Kit. Mă las purtată de valul minunat de sunete ce se revarsă din acest superb instrument. Călătoresc, așa cum fac întotdeauna, într-un alt loc, departe, foarte departe de aici. Razele strălucitoare ale soarelui se joacă pe degetele mele și-mi încălzesc fața. Cânt, poate, mai bine decât am făcut-o vreodată și sunt surprinsă când ating ultimele clape și ajung la sfârșit.

Aud aplauze undeva pe fundal și revin în camera enormă și la Kit, care avea zugrăvită pe față o expresie uluită.

– Uau! exclamă el. O interpretare strălucită!

– Mulțumesc.

– Și ești atât de tânără. Degetele tale sunt atât de mici. Cum de le faci să se miște cu atâta agilitate pe clape?

– Nu știu, se mișcă singure.

– Știi că soțul mătușii Crawford, Harry, lordul Crawford, a fost un pianist talentat?

– Oh, nu, n-am... știut.

– Ei bine, da. Țsta a fost pianul lui. A murit pe când eu eram doar un bebeluș, așa că nu l-am auzit niciodată cântând. Mai poți cânta ceva?

Arată foarte însufletit.

– Eu... eu cred că ar trebui să plec.

– Doar una, te rog!

– Bine, accept.

Și încep să interpretez Rapsodia pe o temă de Paganini. Din nou mă cufund în muzică și, cam pe la jumătatea piesei, aud subit o voce țipând.

– STOP! Stop, acum!

Fac ce mi se cere și arunc o privire spre intrarea în salon. O doamnă înaltă, subțire, cu păr cărunt stă acolo, în prag. Are fața schimonosită de furie. Inima îmi bate cu putere.

Kit se duce spre ea.

– Îmi cer scuze, mătușă Crawford, eu am rugat-o pe Julia să cânte. Dormeai, așa că n-am avut cum să-ți cer voie. Te-am trezit?

Doamna își îndreaptă o căutătură cruntă spre el.

– Nu. Nu m-ați trezit. Dar, Kit, nu despre asta e vorba. Cu siguranță, știi că le-am interzis tuturor să se atingă de acest pian.

– Mătușă, sincer, îmi pare extrem de rău! Nu mi-am dat seama. Dar Julia este atât de talentată. Are numai unsprezece ani, dar interpretează deja ca o mare pianistă.

– Destul! i-o taie mătușa lui.

Kit își lasă capul în jos, făcându-mi semn să-l urmez.

– Încă o dată, îmi cer scuze! repetă el, și eu mă strecor speriată după el.

Când dau să trec, lady Crawford mă oprește.

– Ești nepoata lui Stafford? mă întreabă, sfredelindu-mă cu ochii ei reci, albaștri.

– Da, lady Crawford.

Observ că privirea i se imblânzește întru câtva și arată de parcă ar fi gata să izbucnească în plâns. Încuviințează din cap și pare că-și caută cuvintele.

– Mi-a părut rău... să aud ce s-a întâmplat cu mama ta.

Kit intervine, dându-și seama cât de tensionată este situația.

– *Julia ți-a adus o orhidee. Este o specie nouă din sera bunicului ei, nu-i așa, Julia? mă încurajează el.*

– *Da, răspund, încercând să-mi stăpânesc lacrimile. Sper să vă placă.*

Ea dă aprobator din cap.

– *Sigur că da. Spune-i bunicului tău că-i mulțumesc.*

Alicia aștepta răbdătoare la coadă ca să cumpere un catalog cu obiectele scoase la vânzare.

– Ai intrat vreodată în casa asta când erai copil? o întrebă ea.

– Da, răspunse Julia, o singură dată.

Alicia îi făcu semn spre tavan.

– Nu găsești că acești heruvimi sunt destul de vulgari?

– Mie mi-au plăcut mereu, zise Julia.

– Casa asta e veche și ciudată, continuă Alicia, răsfoind catalogul și urmând mulțimea prin hol, de-a lungul unui coridor și apoi într-o încăpere mare, cu lambriuri din lemn, unde erau expuse toate obiectele puse la vânzare. Îi dădu catalogul Juliei. Totuși, păcat că a fost vândută. De mai bine de trei sute de ani a servit ca reședință familiei Crawford, medită ea. Sfârșitul unei epoci cu toate avatarurile ei. Hai să le vedem! Alicia o apucă pe Julia de cot, ducând-o spre o urnă grecească elegantă, dar crăpată, cu urme clare de mușchi crescut pe partea interioară, folosită evident pe post de ghiveci pentru florile de vară. Ce părere ai, i-o luăm tatei?

Julia ridică din umeri.

– Posibil. Tu decizi!

Băgând de seamă că Juliei îi dispăruse interesul, ca de altfel și propria ei enervare, Alicia îi zise:

– Ce-ar fi să ne despărțim ca să vedem mai repede tot ce-ar putea fi interesant? Tu ia-o pe aici, eu pe dincolo, și ne reîntâlnim peste zece minute în dreptul ușii.

Julia aprobă din cap și se uită după Alicia cum se îndepărtează de ea. Neobișnuită în ultimii ani să fie înconjurată de mulți oameni, o încercă un sentiment neplăcut de claustrofobie. Își croi drum spre colțul mai liber din capătul salonului. Acolo

se aflau o măsuță din trestie și o femeie așezată în dreptul ei. Julia se apropie, fiindcă nu avea unde altundeva să se ducă.

– Aceste obiecte nu sunt incluse în catalog, o informă femeia. Sunt mai multe mărunțișuri, bibelouri. Le puteți cumpăra pe loc, fiecare are prețul pe el.

Julia ridică un exemplar cu colțurile îndoite din *The Children's Own Wonder Book*. Îl deschise și văzu că era datat 1926. Pentru Hugo, de la bunica, cu toată dragostea.

Mai erau expuse un exemplar din *Wilfred's Annual* și unul din *Marigold Garden* de Kate Greenaway.

Simți un gust amar uitându-se la acele cărți; de mai bine de optzeci de ani, copiii din familia Crawford citesc acele povești în cămăruțele lor, undeva, la etaj. Julia hotărî să le cumpere și să le păstreze în amintirea acelor copii.

În stânga măsuței dădu peste o cutie de carton plină cu stampe. Julia le frunzări apatică. Majoritatea erau litografii în peniță și tuș, înfățișând Marele Incendiu din Londra, vapoare vechi și case urâte. Printre ele, descoperi un plic maro, decolorat. Îl scoase din cutie.

În interior, dădu peste un set de picturi în acuarelă, fiecare prezentând un soi diferit de orhidee.

Hârtia groasă, crem, pe care fuseseră pictate este presărată de puncte maronii, așa că presupuse că erau opera vreunui amator entuziast mai degrabă decât a unui profesionist. Ori-cum, gândi ea, înrămate, ar putea arăta deosebit. Fiecare purta denumirea latinească, trecută sub tulpina orhideei respective.

– Cât costă astea? o întrebă pe femeie.

– Nu știu, răspunse aceasta. Se pare că nu au prețul trecut pe ele.

– Ei bine, ce-ați zice dacă vă dau douăzeci de lire, cinci lire pentru fiecare dintre ele? îi propuse Julia.

Femeia studie acuarelele cam ponosite. Ridică din umeri.

– Cred că zece lire pentru toate e-n regulă. Ce ziceți?

– Mulțumesc!

Julia scoase banii din portmoneu, plăti, apoi se îndreptă spre locul unde urma să se întâlnească cu Alicia, care se afla deja acolo.

Ochii Aliciei se luminară brusc, zărind plicul și cărțile din brațele Juliei.

– Ai găsit ceva? o întrebă ea.

– Da.

– Pot să le văd?

– Ți le arăt când ajungem acasă.

– În regulă, acceptă Alicia. Am de gând să licitez pentru urna pe care am văzut-o amândouă. Face parte din lotul șase, așa că n-ar trebui să ne ia prea mult timp. Licitația începe în câteva minute.

Julia îi făcu semn că era de acord.

– Mă duc să mă plimb puțin până atunci. Simt nevoia să iau o gură de aer curat.

– Bine. Alicia scoase cheile din poșetă și i le dădu Juliei. Asta, în caz că eu întârzii. Dacă nu, ne vedem în dreptul ușii de la intrare într-o jumătate de oră. Cred că voi avea nevoie de ajutorul tău ca să cărăm urna în jos, pe scări.

– Mulțumesc! Julia luă cheile. Ne vedem mai târziu.

Ieși agale din salon, merse de-a lungul coridorului și intră în holul de la intrare, acum gol. Se opri să admire îngrășii de pe tavan. Aruncă o privire spre ușa ce dădea în salonul cu pianul de concert folosit cândva de ea. Era deschisă, pe partea cealaltă a holului.

Dintr-un impuls, traversă holul și, după o scurtă ezitare, intră. Încăperea imensă este învăluită în lumina difuză de ianuarie. Mobila nefolosită arăta exact așa cum își amintea. Trecu prin mai multe încăperi până când, în cele din urmă, ajunse în dreptul ușii salonului.

În acea zi, nici o rază de soare nu răzbătea prin ferestrele lungi și înguste. Era teribil de frig acolo. Trecu de șemineu și de canapele, simțind un miros neplăcut de mucegai venind dinspre ele, apoi se îndreptă spre pianul cu coadă.

De-abia atunci zări o siluetă înaltă, întoarsă cu spatele spre ea; bărbatul privea afară, pe fereastra de dincolo de pian. Jumătate din silueta lui era mascată de draperia din damasc – materialul subțiat de vreme, acum atât de delicat încât amintea de niște măruntaie învelite în hârtie fină.

Încremeni, dându-și seama că îl cunoștea. El rămase nemișcat ca o statuie. Este clar că nu o auzise apropiindu-se.

Dându-și seama că nu avea ce căuta acolo, perturbând un moment intim din viața lui, Julia încercă să se facă nevăzută.

Când să deschidă ușa, îl auzi strigând.

– Pot să te ajut cu ceva?

Se întoarse spre el.

– Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să intru aici!

– Nu, n-ar fi trebuit! Îi aruncă o căutătură severă, apoi se încruntă. Cred că te cunosc!

Îi despărțeau cam zece metri, dar Julia își aminti părul des și cârlionțat, de culoarea castanelor și silueta lui subțire, mai împlinită între timp și cu cel puțin treizeci de centimetri mai înaltă de când îl văzuse ultima oară, și gura arcuită în același fel.

– Da. Eu... adică ne-am întâlnit cu mulți ani în urmă, se bâlbâi Julia. Îmi cer scuze! Plec acum.

– Bine, bine, bine! Expresia de pe fața lui se împlânzi și îi aruncă un zâmbet în semn de recunoaștere. Dar este micuța Julia, nepoata grădinarului, acum o pianistă faimoasă. Am dreptate, nu?

– Da, eu sunt, Julia, deși nu sunt sigură în privința faimei mele...

Kit își arcui sprâncenele.

– Julia, lasă modestia! Am câteva dintre înregistrările tale. Ești faimoasă! O „celebritate“! Mă-ntreb ce cauți aici, când ar trebui să-ți duci viața în cele mai elegante hoteluri de cinci stele din întreaga lume.

Julia își dădu seama că el nu era la curent.

– Îl... vizitez pe tata, îl minți Julia.

– Ei bine, am onoarea! Kit se înclină ușor în fața ei. M-ai făcut și pe mine faimos. Le spun tuturor că eu sunt primul care te-am auzit cântând *Clar de lună*. Ce coincidență să ne întâlnim, din nou, în acest salon, exact când vând casa.

– Da. Îmi pare rău! răspunse ea pe un ton încordat.

– Să nu-ți pară! Va fi mai bine. Mătușa Crawford a lăsat-o să se ruineze cât a trăit aici, și tatăl meu n-a avut nici banii, nici interesul necesar ca să rezolve lucrurile. Ca să fiu cinstit, sunt norocos că am găsit pe cineva gata să preia toată povara asta. Reparațiile vor costa o avere.

– Deci, moșia Wharton Park îți aparține ție acum? îl întrebă ea.

– Da, păcatele mele, mă tem că da! Câtă vreme mătușa Crawford și tatăl meu au decedat de curând, eu sunt următorul succesor direct. Necazul e că tot ce-am moștenit nu-i altceva decât o căruță de datorii și-un munte de complicații. Oricum, ridică el din umeri, regret că sunt atât de negativist.

– Sunt sigură că o parte din tine e tristă.

Se aflau încă la mare distanță unul față de celălalt. Kit își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor și se apropie de ea.

– Sincer, pe plan personal, nu. Îmi petreceam aici numai vacanțele, în copilărie, așa că nu m-am legat emoțional prea mult de acest loc. Și rolul de stăpân al moșiei nu mi se potrivește deloc. Deși, fiind pus în situația, ca unic moștenitor, să decid dacă să vând trei sute de ani de istorie a familiei, am ajuns să am câteva nopți nedormite. Dar ce altă opțiune aș avea? Moșia e plină de datorii și trebuie s-o vând ca să achit creanțele creditorilor.

– Vinzi tot terenul? se interesă ea.

Kit își trecu mâna prin părul rebel și suspină.

– Am reușit să negociez terenul pe care se aflau vechile grajduri și unde locuiau unii dintre lucrători, plus câteva amărâte de pogoane. E acolo o potecă separată, pe care se poate ajunge la drum, și o pot lărgi ca să nu folosesc intrarea principală. Noua mea locuință este o căsuță cam dărăpănată, fără încălzire centrală și plină de igrasie, adăugă el zâmbind. Dar e mai bine

decât nimic și vreau s-o renovez. Cred că va fi în regulă, când va fi gata.

– Acolo au trăit bunicii mei și s-a născut mama mea, îi spuse Julia. Niciodată nu mi s-a părut că acele căsuțe de pe acel teren ar fi dărăpănate sau pline de igrasie, dar nu te contrazic.

– Sigur! exclamă Kit, înroșindu-se la față. Iisuse, ți-am părut atât de arrogant! Îmi pare rău că ți-am creat impresia asta! De fapt, motivul pentru care m-am zbatut să păstrez terenul ăla a fost frumusețea lui. Realmente, accentuă el, de-abia aștept să locuiesc acolo. Și mai sper că, după ce voi termina de renovat restul hambarelor și al căsuțelor din jur, le voi putea închiria ca să obțin ceva venituri.

– Nu mai ai un alt loc unde să locuiești?

– La fel ca tine, am călătorit mult în străinătate. Și, cumva, n-am reușit să-mi întemeiez un cămin... Kit părea obosit și își feri privirea de a ei, uitându-se pe fereastră. Iar această fâșie de pădure nu-mi stârnește cele mai plăcute amintiri. Aici am petrecut unele dintre cele mai mizerabile veri din copilăria mea.

– Mie îmi plăcea mult aici, la Wharton Park.

– Ei bine, e o veche casă frumoasă, iar priveliștea, magnifică, admise Kit cu jumătate de gură.

Julia se uită atent la el. Era foarte bronzat, dar arăta epuizat. Neștiind ce altceva să facă, îi spuse:

– Sper să fii fericit în noua ta locuință. Acum, ar trebui să plec.

– Iar eu presupun că ar trebui să asist la licitație.

Trecură, mergând unul lângă celălalt, prin încăperile întunecoase și ajunseră în hol.

– Așadar, o întrebă Kit curtenitor, unde locuiești acum? Fără îndoială, într-un apartament imens, cu vedere spre Central Park.

– Nici pomeneală. Locuiesc în Blakeney, într-o căsuță rece, pe care am cumpărat-o cu ani în urmă, când toată lumea mă sfătuia să investesc în imobiliare. În ultimii opt ani, am închiriat-o pe timpul vacanțelor.

– Cu siguranță mai ai vreo casă pe undeva, se încruntă Kit. Celebritățile din revistele *glossy* nu au obiceiul să locuiască în căsuțe reci din nordul Norfolcului.

– Eu nu apar în reviste *glossy*, îl contrazise Julia, simțind nevoia să se apere, și e... o poveste lungă, adăugă ea, văzând că se apropiau de holul de la intrare. Mai avea o întrebare pe care ținea cu tot dinadinsul să i-o adreseze. Mai sunt serele acolo?

– Nu știu, ridică Kit din umeri. Ca să fiu cinstit, încă n-am ajuns la grădina cu legume. Am avut prea multe de făcut prin alte părți.

Pe când intrau în hol, Julia o zări pe sora ei stând lângă urnă și arătând nerăbdătoare.

– Aa, Kit, aici erai! O femeie solidă, cu păr castaniu și ochi căprui, la fel ca ai lui, îi acostă. Pe unde ai fost? Reprezentantul casei de licitații vrea să discute ceva urgent cu tine în legătură cu un vas. Crede că s-ar putea să fie chinezesc, dinastia Ming, sau ceva de genul ăsta; ar trebui să-l retragi și să-l trimiți la Sotheby's pentru a fi reevaluat.

Julia zări o undă de iritare pe fața lui Kit.

– Julia ți-o prezint pe Bella Harper, sora mea.

Bella o măsură pe Julia din cap până-n picioare, fără prea mult interes însă.

– Bună! îi aruncă ea, în timp ce-l înhăța pe Kit de braț. Trebuie să vorbești chiar acum cu acel individ, îi spuse ferm și-l trase după ea de-a lungul holului.

El întoarse capul și-i zâmbi ușor Juliei.

– Mi-a părut bine să te văd.

Apoi își urmă sora.

Julia traversă și ea holul, ducându-se spre Alicia, care se uita după siluetele care se îndepărtau.

– Cum de o cunoști? se miră Alicia.

– Pe cine? întrebă Julia, apucând de cealaltă toartă a vasului și cărându-l în jos pe scări spre automobil.

– Pe teribila Bella Harper. Te-am văzut vorbind cu ea acum câteva minute.

– N-o cunosc pe ea, ci pe fratele ei, Kit.

Când ajunseră la automobil, Alicia deschise portiera din spate ca să bage urna.

– Vrei să spui lordul Christopher Wharton, moștenitorul acestei moșii?

– Da, cred că el e, admise Julia. Dar l-am întâlnit aici cu mulți ani în urmă și, pur și simplu, am dat nas în nas cu el acum.

– Ești plină de surprize; nu mi-ai spus niciodată că te-ai întâlnit cu el, se încruntă Alicia, luând o veche haină de ploaie în care înfășură urna, proptind-o în siguranță într-o margine a portbagajului. Să sperăm că nu pățește nimic până acasă, zise ea, trântind portiera mașinii.

Se urcară amândouă, și Alicia răsuci cheia în contact.

– Ce zici de un sendviș și ceva de băut la pub? o întreabă Alicia. Și-mi poți povesti pe îndelete cum te-ai întâlnit cu minunatul lord Kit. Sper să fie mai agreabil decât sora lui. Am dat peste ea de câteva ori la diverse petreceri locale și încă mă tratează de parcă aș fi, în continuare, nepoata grădinarului. Slavă Domnului că moștenitorul titlului nobiliar trebuie să fie băiat. Dacă Bella era bărbat, nimic nu i-ar fi stat în cale.

– Nu... nu cred că Kit îi seamănă, zise Julia încet. Se întoarse spre sora ei. Mersi pentru invitație, dar, dacă nu te superi, aș vrea să merg acasă.

Alicia văzu cât de epuizată arăta sora ei.

– Bine, replică ea, dar pe drum ne oprim la magazin ca să-ți fac aprovizionarea.

Julia acceptă, prea slăbită să protesteze.

Alicia insistă ca Julia să stea lungită pe canapea, în timp ce ea aprindea focul și depozita alimentele cumpărate de la supermarketul local. De data asta, pe Julia nu o deranja că cineva se agita atât în jurul ei. Excursia – prima în decursul mai multor săptămâni – o storsese de toată vlagă. Iar revederea domeniului Wharton Park, ca și a lui Kit, o tulburase.

Alicia apărură din bucătărie cu o tavă pe care o plasă în fața Juliei.

– Ți-am pregătit un pic de supă. Te rog s-o bei! Ridică apoi plicul mare, maroniu, pe care Julia îl pusese pe măsuta de cafea. Pot să mă uit în el? o întrebă.

– Desigur.

Alicia scoase picturile pe rând, le așeză pe masă și le studie.

– Sunt foarte drăguțe, un cadou perfect pentru tata. Vrei să le înrămezi?

– Da, dar nu acum.

– Sper că vii duminică, la masă, ca să-l sărbătorim? o întrebă Alicia.

Julia aprobă șovăielnic cu un semn din cap și ridică lingura de supă.

– Iubito, știu că-ți va fi greu; o întrunire mare de familie nu-i tocmai ce-ți trebuie în momentul ăsta, dar știu că sunt cu toții nerăbdători să te vadă. Și tata ar fi devastat dacă nu ai veni.

– Voi fi acolo. Sigur că vin.

– Bine. Alicia aruncă o privire spre ceas. Cred că ar trebui să mă întorc la casa de nebuni. Își dădu exasperată ochii peste cap, se duse spre Julia și o prinse de umeri. Pot să te mai ajut cu altceva?

– Nu, mulțumesc!

– În regulă! Alicia o sărută pe Julia pe creștet. Și, ascultă, te rog foarte mult să ții legătura cu mine și, mai ales, să nu uiți să-ți lași mobilul deschis. Știi cât de îngrijorată sunt când nu răspunzi.

– Aproape că nici nu am semnal aici, reacționează Julia, dar așa voi face. O urmări cu privirea pe Alicia cum se îndreaptă spre ușă. Și îți mulțumesc! Mulțumesc că m-ai dus să revăd Whar-ton Park!

– A fost plăcerea mea, serios. Dai un bip, și sunt aici. Julia, ai grijă de tine!

Ușa se trânti în urma Aliciei.

Julia se simțea somnoroasă și apatică. Lăsând pe masă bolul cu supă pe jumătate golit, urcă obosită scările și se așeză pe pat cu mâinile încleștate în poală.

*

Nu vreau să-mi fie bine. Vreau să sufăr așa cum au suferit ei. Indiferent unde sunt acum, cel puțin sunt împreună, pe când eu sunt singură aici. Aș vrea să știu de ce nu m-am dus cu ei, fiindcă acum nu sunt nici aici, nici acolo. Nu pot să trăiesc, dar nici să mor. Toată lumea mă îndeamnă să trăiesc, dar dacă o fac atunci înseamnă că am renunțat la ei. Și nu pot. Nu încă...

Capitolul 3

Exact la unu fără două minute, duminica următoare, Alicia își conducea cu ceremonie întreaga familie în salon.

– Lissy, dragă, bea puțin vin!

Soțul ei, Max, îi puse un pahar în mână și o sărută pe obraz.

– Rose, închide iPod-ul în momentul ăsta! îi ordonă Alicia, supărată, fiicei sale de treisprezece ani, care ședea pe canapea adusă de spate și bosumflată deasupra aparatului. Și voi toți, faceți bine și purtați-vă frumos!

Apoi, Alicia se așeză pe marginea șemineului și luă o sorbitură zdravănă din vin.

Kate, drăguța ei fiică blondă de opt ani, i se alătură.

– Mami, îți place cum m-am îmbrăcat?

De-abia atunci, Alicia văzu combinația, bluza de un roz-aprins, o fustă galbenă cu buline și colanți turcoaz. Kate arăta dezastruos, dar oricum era prea târziu. Zări deja automobilul tatălui ei apropiindu-se de casă.

– A sosit bunicul! țipă entuziasmat James, fiul ei în vârstă de șase ani.

– Hai să mergem la el! strigă și Fred, băiețelul ei de patru ani, alergând spre ușa de la intrare.

Alicia îi urmări cu privirea pe toți copiii ei îmbulzindu-se după el, cu un zâmbet de plăcere pe față. Într-un suflet, copiii ajunseră la mașina trasă în fața ușii pe care o înconjurară.

În doar câteva secunde, George Forrester își făcu apariția în salon, împins de droaia de nepoți. La cei șaiszeci și cinci de ani ai săi, arăta încă chipeș – zvelt, cu părul des încărunit la temple. Avea un aer autoritar și siguranță de sine, căpătate în anii în care obișnuia să se adreseze unui întreg auditoriu.

George, un botanist renumit – profesor de botanică la Universitatea East Anglia –, ținea des conferințe la Societatea Regală de Horticultură și la Kew Gardens. Când nu-și împărtășea cunoștințele, vizita diverse părți ale globului în căutarea unor noi specii de plante. Caz în care, admitea fără rezerve, se simțea cel mai fericit.

Bătrânul le povestise fiicelor sale cum pășise el în serele din Wharton Park, așteptându-se să fie copleșit de faimoasa colecție de orhidee cultivate acolo, îndrăgostindu-se în schimb, pe loc, de o tânără superbă – viitoarea lui soție și mama celor două fiice ale sale – chiar în acele sere, înconjurați de plante. Se căsătoriseră rapid, în câteva luni.

George se îndreptă spre Alicia.

– Bună, iubito! Ești frumoasă ca întotdeauna. Ce mai faci?

– Sunt bine, mulțumesc. La mulți ani, tati! îi ură ea, în timp ce se îmbrățișau. Bei ceva? Avem șampanie în frigider.

– De ce nu? zâmbi George cu ochii îngustați de plăcere. Ciu-dat lucru, sărbătorim faptul că mai fac încă un pas spre mormânt.

– Of, tati! exclamă Alicia. Nu fi bleg! Toate prietenele mele sunt încă topite după tine.

– Ei bine, e plăcut pentru un bărbat să știe asta, dar nu schimbă cu nimic realitatea. Începând de azi, se întoarce el spre nepoți, bunicul vostru e pensionar.

– Ce e un pensionar? îl întrebă Fred.

James, mai mare cu doi ani și mai isteț, îi dădu un ghiont micuțului său frate.

– E un om bătrân, prostule!

– Mă duc să aduc șampania, zise Max, făcându-i cu ochiul Aliciei.

– Așadar, începu George, în timp ce se așeza pe cealaltă margine a șemineului, în fața fiicei sale, întinzându-și picioarele lungi în față, spune-mi ce s-a mai întâmplat.

– Agitație mare, ca de obicei, oftă Alicia. Dar tu ce-ai mai făcut?

– La fel și în cazul meu, zise George. De fapt, sunt încântat. Am primit un telefon, săptămâna trecută, de la un coleg american, lector la Yale. Plănuiește o expediție în Insulele Galapagos în luna mai și vrea să merg și eu. Este un loc pe care nu l-am văzut încă, dar îl aveam pe listă... știi tu, *Originea speciilor* a lui Darwin și toate cele. Voi fi plecat trei luni și, atenție, voi ține și niște prelegeri în State.

– Deci, nu intenționezi s-o lași mai moale nici acum, când ești la pensie, zâmbi Alicia.

Fred sări călare pe piciorul lui George.

– Ți-am cumpărat cel mai tare cadou, bunicule. E...

– Fred, ține-ți gura! E surpriză, îl admonestă Rose de pe canapea, adolescența afișând un aer disprețuitor.

Max intră cu sticla de șampanie deschisă și umplu trei pahare.

– Ei bine, vă urez tuturor noroc! George ridică paharul de șampanie. Pentru următorii șaizeci și cinci de ani! După ce luă o înghițitură de șampanie, întrebă:

– Vine și Julia?

– Da, așa a zis. Probabil că întârzie puțin.

– Ce mai face?

– Nu prea bine. Alicia clătină din cap. De fapt, am scos-o din casă weekendul trecut și ne-am dus la Wharton Park, de unde ți-am cumpărat cadoul. Vindeau obiectele din casă. Părea... puțin mai bine atunci, dar nu sunt sigură.

– Groaznică situație! oftă George. Mă simt atât de... neputincios.

– Cu toții ne simțim la fel, tati, suspină Alicia deznădăjduită.

– Mai întâi, a pierdut-o pe maică-sa la doar unsprezece ani, și acum... George săltă neputincios din umeri. Mi se pare atât de nedrept.

– E groaznic, replică ea, și foarte greu să-ți dai seama ce să faci sau ce să spui. După cum știi, tati, Julia a suferit mult după moartea mamei. Le-a pierdut pe cele trei persoane care însemnau cel mai mult pentru ea pe lumea asta.

– Ți-a spus ceva, că ar vrea să se întoarcă în sudul Franței? o întrebă George. Mi se pare că s-ar simți mai bine în propria ei casă decât să stea toată ziua închisă în căsuța aia deprimantă.

– Nu. Poate că nu se simte în stare să facă față amintirilor de-acolo. Știu asta, pentru că și mie mi-ar fi teribil de greu dacă această casă ar deveni dintr-odată – Alicia își mușcă buza de jos – goală.

– Bunicule, ai o iubită?

Atmosfera se schimbă brusc, când Kate se ridică de pe canapea și i se așază pe genunchi.

– Nu, scumpa mea, râse George pe înfundate, n-am avut ochi decât pentru bunica voastră.

– Ei, dacă vrei, aș putea fi eu iubita ta, veni Kate cu o ofertă generoasă. Trebuie că te simți singur în căsoaia aia din Norwich, fără nici un alt suflet în ea.

Alicia făcu o grimasă. Kate avea un obicei infailibil de a rosti cu voce tare lucruri pe care alții doar le gândeau.

– Dar nu sunt singur, scumpo! George îi ciufuli părul cu un gest plin de afecțiune. Îl am pe Seed, cățelul meu, și toate plantele, ca să-mi țină companie. Apoi, o strânse în brațe. Dar, dacă voi simți vreodată această nevoie, fii sigură că pe tine te voi suna.

Alicia zări automobilul Juliei, înaintând încet pe alee.

– Tati, a venit! Mă duc s-o întâmpin, să văd cum se simte.

– Perfect, scumpo! îi zise George, simțind îngrijorarea din glasul Aliciei.

Alicia dădu fuga la ușa de la intrare și o deschise larg. În timp ce o aștepta pe Julia să coboare din mașină, se gândea că, deși trecuseră douăzeci de ani de la dispariția mamei lor, George nu procedase la fel ca majoritatea bărbaților, căutându-i o înlocuitoare. Alicia nu putea uita toate femeile divorțate care, cu niște ochi de uliu, îi dădeau târcoale încă tânărului și atrăgătorului lor tată, însă el nu arătase nici cel mai mic interes.

Poate că, privind retrospectiv, mai apăruse vreo femeie din când în când, dar care să servească numai nevoilor lui fizice. Era convinsă că el nici măcar nu încercase să găsească pe cineva, acceptând ideea că nimeni nu-i putea înlocui sufletul-pe-reche, partenera lui în toate, inclusiv pasiunea pentru botanică, mama ei, Jasmine.

Poate că pasiunea pentru plante a tatălui ei îl ajutase să umple golul. Dar, în acest caz, cu siguranță, asta ar trebui să fie valabil și în cazul Juliei.

Julia coborî din mașină, înfășurată într-un pulover cu câteva măsuri mai mare și urcă poteca spre ea.

– Salut, iubito! Tati e deja aici.

– Știu. Îmi pare rău că am întârziat. Nu mi-am dat seama cât de repede trece timpul, răspunse ea defensiv.

– N-are importanță, intră! Alicia făcu semn spre pachetul rectangular de sub brațul drept al Juliei. Ei, până la urmă, le-ai înrămat?

– Da.

– Julia! Max se îndreaptă cu brațele întinse spre ea. Ce bine-mi pare că te văd! îi zâmbi el, înconjurând cu brațul umerii teribil de micuți ai cumnatei sale. Pot să iau pachetul? se oferi el.

– Mersi.

– Salut, tati! La mulți ani! îi ură Julia în timp ce se aplecă să-l sărute.

– Scumpo, îți mulțumesc mult că ai venit!

George îi prinse mâna Juliei, strângând-o călduros în a lui.

– În regulă, fiindcă suntem cu toții aici, hai să deschidem cadourile! le propuse Alicia.

– Pot să le deschid eu pentru bunicul? se auzi o voce de sub măsuta de cafea.

– Cred că bunicul se descurcă, îl dojeni Max pe fiul său cel mai mic, în timp ce ridica urna și i-o oferea lui George.

– Este din partea întregii familii Howard. Mie mi se pare că arată ca o strașnică halbă de bere, glumi el, arătând spre protuberanțele curbate de fiecare parte a vasului.

George începu să desfacă pachetul, ajutat de o micuță pereche de mâini ivite ca prin magie de sub măsuta de alături.

– Bunicule, e un mare ghiveci, constată Fred, în timp ce vasul era despachetat. Îți place?

George zâmbi.

– Este minunat. Alicia, îți mulțumesc, și vouă, copii! Se uită la fiica sa. Zici că ai luat-o de la Wharton Park?

– Da. Îi aruncă o privire Juliei. Vrei să-i dai și tu cadoul?

– Sigur. Julia făcu semn spre pachetul de pe măsuta joasă. De ce nu-l deschizi?

Julia îl privea nerăbdătoare pe tatăl ei, când acesta desfăcea cadoul. Cei care înrămaseră tablourile făcuseră o treabă excelentă, fixându-le pe un fundal de culoarea nisipului și punând rame simple, negre, din lemn.

– Ei bine, bine, bine...Vocea lui George părea sugrumată, în timp ce le admira pe rând. Apoi, întrebă: Și astea sunt tot de la Wharton Park?

– Da.

Rămase tăcut, încercând parcă să dezlege un mister. Întreaga familie era cu ochii țintă pe el. În final, Alicia se încumetă să spargă tăcerea.

– Nu-ți plac?

George ridică ochii spre Julia, nu spre Alicia.

– Julia, îmi... plac atât de mult, fiindcă, vezi..., zâmbi el, ștergându-și pe furiș o lacrimă de pe obraz, sunt sigur că sunt opera mamei voastre.

Conversația din jurul mesei de prânz se concentrează asupra modului în care ajunseseră tablourile lui Jasmine să fie vândute la licitația organizată la Wharton Park.

– Ești absolut sigur că sunt tablourile făcute de mami? îl întreabă Alicia.

– Draga mea, îi răspunse George, în timp ce gusta din excelenta friptură de vită pregătită de Alicia, sunt absolut convins. Prima dată când am dat cu ochii de mama voastră, stătea într-un colț al serei cu un caiet de desen și un set de acuarele în mână.

Și, ulterior, când plecam în călătoriile noastre și descopeream vreo specie care ne acapara interesul, eu luam notițe, și ea picta florile. I-aș recunoaște stilul dintr-o mie. Când ajung acasă, le voi studia cu atenție, prin comparație cu celelalte lucrări ale ei. Dar, Julia, îi zâmbi el cu multă căldură fiicei sale, așezată vizavi la masă, categoric nu-mi puteai oferi un cadou mai deosebit.

După ce serviră cafeaua în salon, Julia se ridică.

– Tati, eu plec.

George ridică ochii spre ea.

– Atât de repede?

Julia încuviință din cap.

– Da.

George îi prinse mâinile într-ale lui.

– Vino în vizită pe la mine oricând vrei tu! Mi-ar face plăcere să stăm de vorbă.

– În regulă, acceptă Julia, deși amândoi știau că nu avea s-o facă.

– Scumpa mea, îți mulțumesc din suflet pentru tablouri! Înseamnă totul pentru mine, adăugă el.

– Cred că ar fi mai bine să-i mulțumim proniei cerești, fiindcă n-am avut nici cea mai vagă idee, spuse Julia. Pa, copii, pe curând!

Apoi le facu semn de rămas-bun cu mâna.

– Pa, tanti Julia! îi răspunseră ei în cor.

Alicia o prinse de mână, pe când se pregătea să tragă ușa după ea.

– Bem o cafea împreună săptămâna viitoare? Încercă ea s-o ispitească pe Julia.

– Te sun. Și îți mulțumesc foarte mult pentru prânz. Julia își sărută sora pe obraz. La revedere!

Alicia închise ușa după ea și suspină adânc. O pereche de brațe îi înlănțuiră talia din spate și o ținură strâns.

– Știu, Lissy! Încă nu și-a revenit, oftă Max.

– Așa-i, recunosc Alicia. Dar nici nu face nimic, stând toată ziua în căsuța aia mizerabilă. Au trecut deja șapte luni.

– Ei, nu putem s-o forțăm să facă ce nu vrea, oftă Max din nou. Măcar astăzi a schimbat câteva vorbe. Oricum, bunicul rămâne la ceai, și eu mă ocup de spălatul vaselor. Du-te să te odihnești puțin, iubito, și ține-i de urât tatălui tău!

Alicia se întoarse în salon și se așeză, mulțumită să constate cât de bine se înțelegea tatăl ei cu cei doi nepoți, completând împreună un puzzle. Rose o ștersese pe scări în sus, în dormitorul ei, și o putea auzi pe Kate în bucătărie, ajutându-l pe Max. Urmărind flăcările jucăușe în șemineu, Alicia se gândea la tablourile cu orhidee și la Julia.

Când mama lor murise, în mod tragic, atât de tânără, răpusă de un cancer ovarian, Alicia, mai mare fiind, deși abia împlinise paisprezece ani, își asumase responsabilitatea pentru bunăstarea familiei, făcând tot ce putea ca să-i fie ca o „mamă” surorii ei mai mici. George era adesea plecat pe la conferințe sau în căutare de diferite specii de plante; Aliciei i se părea că petrecea cât mai puțin timp posibil acasă. Înțelegea că era o modalitate în care tatăl ei încerca să facă față pierderii premature a soției, și niciodată nu se plânsese că el era atât de mult timp plecat.

După decesul lui Jasmine, Julia se retrăsese în sine. Alicia vedea toată durerea acelei pierderi întipărită pe chipul ei. Deși făcea mari eforturi ca să o ajute și s-o consoleze, încă de la bun început, Julia părea că-i respinge atitudinea protectoare, deși bine intenționată. În anii dificili ai adolescenței nu se arătase dornică să discute cu Alicia despre școală, prietene sau despre băieții care îi plăceau, ridicând parcă un zid în jurul ei și petrecându-și tot timpul liber perfecționându-și tehnica interpretativă la pian.

Alicia chiar ajunsese să vadă în „setul de dinți” – cum poreclise ea pianul cu coadă din camera de studiu – un rival pentru afecțiunea Juliei. Și grija față de Julia, rugămintele lăsate cu limbă de moarte de mama sa, fuseseră mai presus de propriile-i dorințe și necesități. La optsprezece ani, Alicia intrase la Universitatea Durham, ca să studieze psihologia, dar Julia era încă acasă. Chiar dacă aveau o menajeră care să se îngrijească de cele necesare și să rămână peste noapte când George era plecat, nu se simțise în

stare s-o lase singură pe Julia. Așa că se înscrise la Universitatea din Norwich și, după aceea, în anul în care Julia fu admisă la Colegiul Regal de Muzică și se mută la Londra, îl întâlnește pe Max.

Copilăria ei neobișnuită, de multe ori înșingurată, o făcuse pe Alicia să viseze la un soț, la o familie mare și la o locuință confortabilă pentru toți. Spre deosebire de sora ei, îndrăgostită de călătorii ca și tatăl lor, Alicia râvnea după siguranță și iubire. Max o ceru în căsătorie și, după șase luni, făcură nunta. În decurs de un an, rămase însărcinată cu Rose și, de atunci, se axase pe creșterea copiilor, să le ofere toate lucrurile de care ea nu avusese parte în anii ei de formare.

Deși orizontul său de opțiuni nu fusese prea generos din cauza trecutului, Alicia acceptase fără să crâcnească. Dar îi era deosebit de greu să accepte constanta antipatie manifestată de sora ei mai mică. În timp ce cariera Juliei se lansa promițător, devenind o celebritate în lumea muzicii clasice, Alicia rareori reușea să vorbească cu ea. Dar, în urmă cu șapte luni, Julia se afluase din nou la strâmtoare, și Alicia sărise imediat, aducând-o acasă în Norfolk și încercând s-o îmbărbăteze. Totuși, simțea aceeași distanță și tensiune care mocnea între ele.

La fel ca în urmă cu douăzeci de ani, Alicia nu știa pur și simplu cum să ajungă la inima surorii ei.

– Mami, am pus la copt briose pentru ceai. Unde-i tava ca să le aduc?

Alicia ridică ochii și o văzu pe Kate în ușa salonului. Se smulse din gândurile ei și se ridică.

– Vin imediat, scumpo!

Capitolul 4

Când Julia se trezi, a doua zi dimineață, rămase nemișcată așteptând să fie asaltată de gânduri negre, așa cum i se întâmpla mereu, sentimentul de neputință răpindu-i insidios primele secunde pozitive, când, pe jumătate adormită, amintirile nu o ajungeau din urmă.

De data asta nu sosiră.

Astfel, în loc să se rostogolească prin pat cu palmele peste urechi, încercând fără rost să-și potolească gândurile, decise să coboare.

Se duse spre fereastra dormitorului ca să tragă draperiile.

Căsuța – genul clasic, două camere sus și două jos – era deosebit de populară în rândul vilegiaturiștilor datorită priveliștii ei magnifice. Cocoțată pe o colină învelită-n iarbă, la numai câțiva pași de Blakeney High Street, avea avantajul că se afla în sat, dar, în același timp, avea parte de liniște grație poziționării sale.

În acea zi, soarele își trimitea generos razele spre colina acoperită de chiciură, emanând o lumină înviorătoare de ianuarie. Mai jos se afla portul Blakeney și, dincolo de el, marea. Deschise oblonul ferestrei mici, îl dădu de perete și respiră adânc. Azi, se gândi Julia, poți crede că primăvara va veni din nou.

Închise apoi fereastra fiindcă o apucă deodată tremuratul în tricoul ei subțire, își trase puloverul peste el și coborî să facă ceaiul.

Până la prânz, Juliei îi devenise clar că ceva se *schimb*base. Încerca să-și amintească ce făcuse acolo, în acea casă, în fiecare zi din ultimele câteva luni, dar îi era imposibil. Acum, timpul de-abia se târa; se simțea fără astâmpăr, plictisită chiar. În zadar își scormonea prin minte, ca să descopere o cale de a reveni la toropeala reconfortantă, dar aceasta refuza cu obstinație să-și facă apariția.

Cuprinsă de claustrofobie, Julia își dădu seama că simțea nevoia să iasă din casă. Își aruncă pe ea o jachetă, o eșarfă și cizmele de cauciuc, deschise ușa de la intrare și coborî prin iarbă spre mare.

În port, nu era nici țipenie de om. Bărcile trase pe uscat în timpul iernii păreau și ele nerăbdătoare, lanțurile cu care erau legate zornăind ușor, de parcă ar fi vrut să le amintească proprietarilor că avea să vină curând și vremea lor. Julia lăsă portul în urmă și continuă să înainteze pe limba lungă de pământ până la capăt, unde focile se tolăneau pe nisip, spre încântarea turiștilor veniți să le vadă.

Vântul înghețat o ciupea de față și își trase în sus gulerul jachetei, ca să se apere. Nu se opri din mers, mulțumită că era atât de singură, acum înconjurată de apă pe ambele părți ale limbii de pământ tot mai înguste, ca și cum se îndepărta astfel de toată lumea.

Se opri, apoi se întoarse, coborând pe una dintre pante spre apa care lovea ușor malul la picioarele ei. Era adâncă în acel loc, și suficient de rece ca să te îneci în ea, mai ales din cauza curenților puternici care ar purta-o rapid departe de mal. Se uită în jur, asigurându-se că nu mai era nimeni altcineva.

Dacă se arunca, nu era nimeni s-o oprească...

... și durerea avea să înceteze o dată pentru totdeauna. În cel mai rău caz, avea să se cufunde într-un somn nesfârșit și, în cel mai bun caz, avea să îi revadă pe cei dragi.

Julia întinse un picior, de probă, deasupra apei.

Putea s-o facă acum...

Acum...

Ce putea s-o oprească?

Se uita în jos la apa cenușie, dorindu-și să facă saltul final și să se elibereze, dar...

Nu putea s-o facă.

Ridică ochii, lipsită de speranță, spre soarele alburii de iarnă, apoi își dădu capul pe spate și slobozi un țipăt sfâșietor.

– DDDDDDEEEEEECEEEEE?

Căzu în genunchi pe chiciura ce se topea. Și începu să urle și să bată cu pumnii în pământ plină de furie, și durere, și mânie.

– *De ce ei? De ce tocmai ei?* repetă întruna până când, ostenită, trebui să se oprească, zguduită de hohote de plâns.

Zăcea pe spate; lacrimile îi picurau în iarba udă, iar în acel hohot de plâns adună toată forța celor șapte luni în care îl reprimase.

În final, lacrimile îi secară și rămase întinsă acolo; nemișcată, tăcută, pustiită. După un timp, se ridică în genunchi, ca într-o rugăciune, și li se adresă.

– Trebuie să... *trăiesc!* Trebuie să trăiesc fără voi, cumva... scânci ea. Cu mâinile în lături și palmele în sus spre cer. Ajută-mă, te rog, ajută-mă, ajută-mă...!

Se lăsă înapoi pe pământ și, cu coatele pe genunchi, își sprijini capul în mâini.

Tot ce putea auzi Julia era pleoscăitul ritmic al apei din jurul ei. Se concentrează asupra lui și descoperi că o calma. Simțea căldura slabă a soarelui pe spate și, dintr-odată, o cuprinse un sentiment neașteptat de pace.

N-avea idee cât de mult timp trecuse până se ridică. Udă toată de la chiciura topită de pe iarbă, cu picioare tremurânde și cu ambele mâini înțepenite de frig, se clătină de-a lungul limbii de pământ, îndreptându-se spre casă.

Ajunsă acolo, tremura din toate încheieturile din pricina efortului depus în lunga plimbare și a descătușării emoțiilor. Tocmai apăsa clanța ușii de la intrare, când auzi pe cineva strigând-o pe nume.

– Julia!

Privi în jos și-l văzu pe Kit Crawford, urcând cu pași mari poteca îngustă de pe colină, venind dinspre strada principală.

– Bună! o salută, când ajunse în dreptul ei. Am venit să te văd, dar nu erai acasă. Ți-am lăsat un bilet în cutia poștală.

– Oh, exclamă ea, simțindu-se dezorientată și prea puțin pregătită să poată vorbi cu un semen al ei.

Kit o privea fix.

– Dar ești murată. Ce naiba ai făcut? Ridică ochii spre cer, în căutarea unui răspuns. Că doar n-a plouat!

– Nu.

Julia împinse ușa de la intrare și cizmele ei călcară pe bucata de hârtie împinsă de Kit prin fanta cutiei poștale. Se aplecă s-o ridice.

– Ți-am lăsat numărul meu de mobil. Îi făcu semn spre bilet. Dar, fiindcă te-am prins, crezi că am putea sta puțin de vorbă?

Julia știa că nu arăta entuziasmată de idee, și dinții începură să-i clănțane.

– Cred că trebuie să fac imediat o baie caldă, zise ea, sperând că asta îl determina să plece.

Nicidecum descurajat, Kit o urmă în casă.

– Da. Degetele alea prețioase ale tale sunt vineții. Nu ne permitem ca cea mai faimoasă pianistă britanică să sufere degerături, nu-i așa? Trânti ușa în spatele lui, apoi îl luă un tremurat involuntar. La naiba, aici îngheți! Ascultă, de ce nu te duci tu sus, să faci o baie caldă, în timp ce eu fac focul și niște cafea?

Julia se întoarse, privindu-l drept în ochi.

– S-ar putea să dureze. Trebuie să mă dezmoțesc.

– Nu mă grăbesc, o informă Kit prietenos. Hai, du-te acum!

Julia zăcea scufundată în baie, așteptând ca picioarele, și creierul, să i se dezghețe și întrebându-se cât de oportună era apariția lui Kit. Nu era obișnuită să aibă musafiri nepoftiți și nu era sigură dacă îi plăcea sau nu.

Deși... îi devenise clar că singură acolo nu mai putea rămâne și *trebuia* să facă ceea ce o sfătuiau toți, anume să încerce să meargă mai departe.

Ar fi putut alege să moară.

Dar alesese să trăiască.

Trăgându-și pe ea niște blugi și un pulover vechi, de lână, coborî scările. Kit ședea pe canapea ținând pe genunchi un pachetel. Focul ardea vesel într-un fel care ei nu-i reușise nicio dată, indiferent cât de mult s-ar fi străduit.

– Și cum de-ai dat de mine? îl întrebă pe Kit, în timp ce se apleca spre foc.

– Soră-mea Bella, desigur, îi explică Kit. Ea îi cunoaște pe toți. Sau ar trebui să spun că își face o preocupare din a-i cunoaște pe toți și, în caz că nu, atunci cunoaște pe cineva care poate s-o ajute. În situația de față, acel cineva a fost sora ta, Alicia. Am încercat să te sun, dar mobilul tău pare să fie permanent închis.

Julia se gândi, cu un sentiment de vinovăție, la cele șaptesprezece mesaje primite, pe care nu le ascultase ultima oară când deschisese telefonul.

– Nu prea am semnal aici.

– Nici o problemă. Mai întâi, vreau să-mi cer scuze pentru ziua aia.

– De ce?

Kit își studie mâinile.

– Nu știam ce ți s-a întâmplat. După cum ți-am spus, am fost plecat în străinătate în ultimii ani. M-am întors în Anglia de-abia acum câteva luni.

– Cine ți-a spus?

– Bella, bineînțeles. De fapt, scria prin toate ziarele locale. Așa că a aflat informația din ele. Sunt sigur că în mare parte incorectă, așa cum relatează ele de obicei.

– Eu... nu știu, suspină Julia. Îți imaginezi că nu le-am citit.

– Nu, evident că n-ai făcut-o. Kit arăta stânjenit. Julia, îmi pare rău! Trebuie că a fost... trebuie că e groaznic pentru tine.

– Da. De dragul amândurora, Julia schimbă rapid subiectul. Așadar, de ce-ai dorit să mă vezi?

Kit se luminează la față.

– Am găsit ceva care cred că v-ar interesa pe tine și pe familia ta.

– Nu mai spune.

– Da. Îți amintești că am pomenit de renovatul casuțelor din patruleter?

Julia încuviință din cap.

– Ei bine, se pare că noua mea locuință *este* vechea casă a bunicilor tăi. Instalatorii scoteau dușumeaua și au descoperit asta. Kit îi făcu semn spre pachetul de pe genunchii lui.

– Ce e?

Julia îl urmări cu privirea pe Kit cum despachetează obiectul, dând la iveală un mic blocnotes cu coperte din piele. Îl flutură prin aer.

– Este un jurnal, începând cu 1941. L-am răsfoit în grabă. Este povestea unui prizonier de război, închis la Changi.

Julia ridică sprâncenele a mirare.

– Dar asta e în Singapore, nu?

– Da, răspunse Kit. Mulți soldați britanici care au luptat în Malaysia pe vremea aia au sfârșit în acel lagăr, închiși de japonezi. Ai idee, bunicul tău a fost prizonier de război?

– Bunicul Bill vorbea mult despre Orient, dar de obicei despre frumusețea florilor de prin părțile alea, zâmbi Julia. Nu a pomenit niciodată de Changi.

– Nu cred că ar fi povestit astfel de lucruri unei copilițe, dar sunt aproape sigur că acest jurnal îi aparține, având în vedere ce mi-ai spus acum, zise Kit. Și nu-mi imaginez că ar putea aparține altcuiva, pentru că bunicul tău a trăit în casa aia toată viața lui.

– Îmi permiți? Julia întinse mâna și luă jurnalul întins de Kit. Îl deschise, observând că, datorită copertei din piele, hârtia fină fusese protejată de intemperii, iar scrisul era lizibil. O caligrafie splendidă, o literă elegantă, totul în cerneală neagră.

– Recunoști scrisul bunicului tău? o întrebă Kit.

– Ca să fiu sinceră, nu-mi amintesc să fi văzut ceva scris de el. De obicei, mama lua notițe despre diferitele soiuri de orhidee pe care le cultivau în sere, zise Julia. Poate că tatăl meu îl va recunoaște. Și, bineînțeles, bunica mea, care are optzeci de ani, dar e sănătoasă tun, din câte știu. Problema e, dacă îi aparține, cugetă Julia, de ce naibii să-l fi ținut ascuns?

– După ce-am citit câte ceva despre experiențele soldaților britanici încarcerați de japonezi, mi-am dat seama că s-au confruntat cu atrocități teribile. Poate că l-a ascuns ca să nu o

tulbure pe bunica ta. După ce îl citești, aș putea să-l împrumut? O relatare „la cald” a unor astfel de evenimente istorice este întotdeauna fascinantă.

– Da, presupun că da, zise Julia, simțindu-se oarecum vinovată că știa atât de puține lucruri despre trecutul bunicului Bill.

Kit se ridică.

– Și... aș vrea să-ți cer o favoare. Se duse spre raftul îngust, burdușit cu cărți, de lângă șemineu, și trase una dintre ele. Asta cred că-mi aparține.

Ținea în mână cartea pentru copii, pe care Julia o cumpărase cu o liră la licitația de la Wharton Park.

– N-aș crede că e a ta. E datată 1926.

– Mda, ca să vezi la ce performanțe a ajuns chirurgia plastică în prezent! izbucni în râs Kit. Dar acum, serios, chiar este cartea bunicului *meu*. Așa că o iau în schimbul jurnalului. Ți se pare corect?

– Desigur.

– Mersi! Uite ce e, Julia – Kit deveni brusc stângaci –, mor de foame și mă-ntrebam dacă am putea merge... Îl întrerupse sone-ria mobilului. Scuză-mă, ar fi bine să răspund. Ridică telefonul la ureche. Nu te aud, semnalul este îngrozitor aici. Ce? Nu, nu te aud. Ne vedem acolo. Mulțumesc, pa!

– Julia, îmi pare rău, dar trebuie să plec. Kit se ridică și se duse spre ușă, apoi se întoarse către ea. Aș vrea să știu ce e cu acest jurnal.

– Sigur că-ți voi spune. Și, Kit, îți mulțumesc pentru că ți-ai făcut timp să mi-l aduci.

– Nici o problemă. Apropo, am trecut pe la sere; sunt bine mersi, deși Dumnezeu știe în ce hal sunt în interior, judecând după prăpădul din grădina de legume. Dacă vrei, vino înainte ca noul proprietar să se instaleze. Pa, Julia!

Își luă rămas-bun de la ea cu un surâs ostenit, apoi trase ușa după el.

Capitolul 5

După-amiază târziu, în aceeași zi, Julia se afla în cel mai neobișnuit loc pentru ea – supermarketul din apropiere de orașul Holt. După ce Kit plecase, rătăcise fără țintă prin casă, încercând să se odihnească, dar în final hotărî că-i era foame. Și, pentru prima dată de mai multe săptămâni, nu ar fi vrut doar să ciugulească ceva, ci simțea nevoia unei mese copioase. Stând în mașina parcată în apropierea magazinului, înfulecă rapid câteva sendvișuri, două pateuri și un baton de ciocolată, gândind că apetitul îi fusese probabil stârnit de aerul curat și de lunga plimbare de dimineață. Înainte, avusese mereu o atitudine foarte sănătoasă față de mâncare; un metabolism bun și un program încărcat presupuneau o hrană adecvată. Își făcuse întotdeauna toate poftele fără să pună pe ea nici măcar un gram de grăsime în plus. N-avea un cântar, dar felul în care plutea acum în blugi îi sugera că avea nevoie de o mulțime de sendvișuri ca să pună la loc kilogramele pierdute.

Aruncând pe locul de alături punga în care fuseseră sendvișurile, Julia porni spre casă. Totuși, când ajunse în dreptul intersecției de la marginea orașului Holt, se opri puțin. Acum, când nu mai știa exact ce făcuse în ultimele șapte luni, gândul întoarcerii în căsuța rece și întunecoasă îi repugna. Așa că, în schimb, trase de volan spre dreapta și o apucă spre confortabila casă de fermier a Aliciei.

*

– Julia, ce surpriză plăcută! Alicia se luminează la față, văzând-o pe Julia în pragul bucătăriei. Hei, copii, ia te uite cine a venit la noi! Tanti Julia!

– M-am gândit... să intru puțin.

Julia se simți dintr-odată nelalocul ei.

Alicia stătea lângă soba de gătit, umplând bolurile copiilor care se hârjoneau în jurul mesei de bucătărie.

– Îmi pare atât de bine că ai făcut-o. Vrei să mănânci ceva? Am făcut mâncare de fasole. Alicia băgă un deget într-un bol și gustă. Află că e mai gustoasă decât pare la prima vedere.

– Nu, mersi. Tocmai am mâncat câte ceva.

Alicia ridică mirată din sprâncene, pe când ducea bolurile la masă.

– Sigur?

– Da! Julia se străduia să reprime sentimentul familiar de enervare. *Da*, chiar am mâncat. Dar aş bea o cană de ceai.

– Pun acum ceainicul pentru două cani.

Alicia se așeză lângă Fred care făcea mofturi, refuzând mâncarea, și îi îndesă lingură după lingură pe gât.

– Dar, mami, fasolea e *scârboasă*!

– Fred, cu cât o mănânci mai repede, cu atât mai curând vei scăpa de ea. În final, Alicia îl lăasă în plata lui și veni alături de Julia lângă sobă. Ai căpătat ceva culoare în obraji. De fapt, azi arăți mai bine decât te-am văzut de mult timp încoace.

– Mersi! Julia se concentrează să toarne apa fiartă în ceainic, simțind ochii Aliciei cum o studiază. Am făcut o plimbare lungă de dimineață. Mi-a făcut bine, admise ea.

– Așa se pare. James! Te rog, nu mai arunca cu fasole în Fred. Te pun să aduni boabele și să le înghiți pe toate.

Julia îi dădu Aliciei cana ei de ceai.

– Și... am avut un musafir astăzi.

– Oh, vrei să spui Kit Crawford?

– Da.

– Am vrut să te sun să-ți spun că Bella Harper mi-a cerut numărul tău. De fapt, a fost destul de vorbăreată. Alicia se duse

spre masă ca să adune bolurile goale și îi dădu câte un iaurt fiecărui copil. Cred că și-a dat seama cine ești tu. Așa că și stima ei față de mine a crescut datorită faptului că am o soră celebră. Alicia ridică sprâncenele. Dar ajunge cât am vorbit despre găsculița aia. Ce voia Kit?

– A găsit ceva în vechea casă a bunicilor Bill și Elsie și a considerat că trebuie să vină la mine.

Julia sorbi din ceai.

– Adevărat? Ce?

– Un jurnal care se pare că a fost scris de bunicul Bill. Este o relatare a vieții lui de prizonier de război în închisoarea din Changi, Singapore. Ți voi spune mai multe după ce-l citesc.

– Fascinant! șopti uimită Alicia. Ce vârstă avea bunicul Bill când l-a scris?

– Ei bine, era în 1941, așa că avea douăzeci și ceva de ani. Știi că a fost ținut prizonier acolo? Întrebă Julia.

Alicia scutură din cap.

– Nu, dar asta nu înseamnă că n-a fost. Trebuie s-o întrebăm pe bunica Elsie. Ea trebuie să știe.

– Ai văzut-o de curând?

Alicia păru încurcată.

– Nu, n-am văzut-o. Se pare că nu găsesc niciodată timp să mă duc s-o vizitez, cu copiii ăștia... ar fi trebuit să fac un efort.

– Mai locuiește în Southwold? o întrebă Julia.

– Sora ei a murit cam cu un an în urmă, așa că acum locuiește singură acolo. Ți aduci aminte cât de obsedată era să ne aranjeze părul? Ba în moțul capului, ba la ceafă, în codițe, coadă de cal, zulufl... Alicia chicoti. Și colecția aia ciudată de peruci pe care o ținea în camera din spate. Petrecea ore-n șir, aranjându-le, la fel ca un copil care se joacă cu păpușile. Știi că și-ar fi dorit să se facă coafeză?

– Da. Și nu-i plăcea părul meu pentru că era prea des ca să-l onduleze, chiar și când mi-l puneam pe moațe peste noapte. Julia zâmbi înduioșată. Mă voi duce s-o văd. Mi-ar face mare plăcere.

Alicia trase unul dintre sertarele comodei. Scoase o agendă cu numere de telefon și începu să o frunzărească.

– Categorical, Julia, trebuie să te duci! o îndemnă ea. Cât ai fost în Franța, iar eu ocupată până peste cap cu copiii, nu ne-am purtat tocmai ca niște nepoate model, ce zici?

– Deloc! o aprobă Julia. Și, când o voi vedea, voi decide dacă să-i dau jurnalul. Kit avea dreptate, s-ar putea ca bunicul Bill să-l fi ascuns din cauză că a descris acolo tot felul de orori.

– Da, are dreptate! Alicia începu să strângă masa. Hei, voi, spălați-vă pe față și pe mâini! Pe urmă, aveți voie să vă uitați o jumătate de oră la televizor înainte să ajungă Rose acasă și se face ora pentru baia de seară. Hai, ștergeți-o acum!

Nu fu nevoie să le spună de două ori. Fugiră din bucătărie, și Julia o ajută pe Alicia să pună vasele în mașina de spălat.

– Deci, ai discutat mult cu Kit?

– Da, i-am dat cartea pentru copii în schimbul jurnalului, zâmbi Julia. A fost plecat ani de zile, prin străinătate. N-a știut... ce am pățit eu. Adică, până n-a aflat de la soră-sa.

– Poate că-i mai bine așa, zise Alicia. Este foarte... atrăgător. Ce părere ai?

– Nu, n-aș crede. Oricum, trebuie să plec.

Alicia își dădu seama, după expresia schimbată de pe fața Juliei, că întinsese coarda și se muștră singură în gând.

– Hai să-ți notez numărul de telefon al lui Elsie! Mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie. Uite! zise ea, și i-o întinse Juliei. Te rog să-mi spui ce-ai făcut!

– Da. Mersi pentru ceai! Julia se îndreaptă spre ușă. Pa!

Se urcă la volan, trântind portiera mai tare decât ar fi fost necesar și plecă în viteză spre casă.

Scrâșnea din dinți, scoasă din sărite de obiceiul enervant al surorii ei mai mari de a o indispuce. Era conștientă că Alicia nu dorea decât s-o ajute, să aibă grijă de ea, la fel cum făcuse o viață întreagă. Dar faptul că tot încerca s-o protejeze o făcea pe Julia să se simtă tratată de sus, neajutorată.

Alicia era, ca de altfel întotdeauna, foarte destoinică, admirabil de descurcăreță – „Fata de aur”, cum obișnuia să-i spună

tatăl lor. Putea să jongleze cu mai multe farfurii prin aer și să le facă să se învârtă în același timp fără să scape vreuna pe jos. Și totul cu un aer senin și fără să i se clintească vreun fir din părul ei blond, strălucitor, frumos coafat.

Julia crescuse în umbra ei, străduindu-se să-și organizeze *singură* viața. Fusese o singuratică, fără nici o preocupare pentru aspectul exterior, concentrată exclusiv să promoveze examenele la școală, o reală problemă din cauza orelor nenumărate petrecute în fața pianului. Știuse mereu că nu putea să intre în competiție cu perfecțiunea Aliciei. În afară de asta, Alicia fusese mai apropiată de tatăl lor, în timp ce Julia era atașată de maică-sa. Toți comentau cât de mult semăna Julia cu mama ei, nu numai fizic, ci și ca fire, visătoare și cu înclinații artistice.

Copilăria ei se sfârșise în ziua în care o pierduse pe mama ei.

Când Julia sosi acasă, încă enervată, puse mai mulți bușteni pe foc, încercând să readucă șemineul la zilele sale de glorie. Totuși, Alicia era o persoană cu adevărat inimoasă – și în această privință Julia nu putea să o învinovățească de ceva. Ceea ce o făcea să se simtă încă și mai vinovată și mai inadaptată. Știa cât de mult se străduise Alicia să-i țină locul mamei sale în timpul copilăriei și cât îndurase din partea surorii mai mici. Însă *nimeni* nu putea să-i înlocuiască mama... niciodată. Și-ar fi dorit ca Alicia să nu mai încerce, să înțeleagă că ea avea nevoie de o soră căreia să-i împărtășească durerea, și nu de o mamă-surogat, chiar dacă plină de bunăvoință, pentru că nu se putea niciodată substitui celei pe care o pierduse.

Și, acum, soarta conspirase să o readucă în postura în care avea din nou nevoie de ajutorul Aliciei. Ca întotdeauna, Alicia fusese disponibilă imediat, fără să-i reproșeze nici măcar o dată Juliei faptul că, în mod lamentabil, nu mai ținuse legătura cu ea din momentul în care, la optsprezece ani, fugise din cuibul părintesc, mutându-se în Franța.

Întoarcerea în Anglia – Julia oftă plină de tristețe – făcea ca istoria să se repete din nou. Viața ei era ruinată, juxtapusă peste existența desăvârșită a Aliciei, iar la asta se adăuga nevoia sufocantă a

surorii sale ca să o apere de rele. Și, încă și mai iritant, Alicia dădea glas, adesea, unor gânduri pe care Julia le ținea ascunse.

Se așază pe canapea cu jurnalul în mâini, hotărâtă să se concentreze pe altceva. Îl deschise la prima pagină, dar parcă nu vedea cuvintele așternute acolo. În schimb, rămase cu ochii ațintiți la foc.

E foarte atrăgător, nu crezi...?

Julia oftă, comentariul Aliciei și propria ei reacție exagerată forțând-o să se întrebe de ce.

Da... în dimineața aceea, dintr-odată, acceptase că trebuia să meargă înainte, că nu avea de ales. Dar chiar și cea mai vagă aluzie, care implica prezența unui *bărbat într-un anume* moment, era, fără doar și poate mai mult decât putea să suporte. Lumea umbrelor, în care locuise în ultimele câteva luni, nu lăsase loc unor gânduri de viitor.

Cum ar fi putut, când viitorul ei fusese spulberat dintr-odată?

Julia se ridică și coti spre bucătărie. Deschise frigiderul, acum plin ochi cu tot felul de alimente, și scoase o caserolă cu paste. O străfulgeră un gând răutăcios: Ce-ar fi să-i facă o poză și să i-o trimită Aliciei ca să n-o mai cicălească.

În timp ce-și ducea cina pe tavă înapoi, în camera de zi, realizează care era sursa supărării ei pe sora sa. Se simțea... *vinovată*. Vinovată pentru că, împotriva dorinței sale, când Kit fusese acolo, se bucurase de compania lui. Și, *da*, găsea că e un bărbat atrăgător.

După cină, Julia ridică din nou jurnalul, dar gândurile ei rățăceau aiurea. Fusese o zi lungă și plină de emoții. Urcă scările spre dormitor și, pentru prima dată de când lumea ei fusese spulberată, în urmă cu șapte luni, Julia dormi fără coșmaruri.

A doua zi, la ora opt, era deja trează, jos, în salon. O cană de ceai, de data asta cu lapte, și un bol cu cereale îi întăriră din nou hotărârea să se confrunte cu viața. Își scoase mobilul din sertar, îl deschise și urcă în baie, singurul loc din acea casă unde avea semnal bun.

Căsuța vocală era plină cu nouăsprezece mesaje, unele dintre ele vechi de două luni. Cele mai recente erau de la Alicia, de la tatăl ei, de la Kit și o mulțime de la Olav, agentul ei.

O mai contactase și menajera ei din Franța, cerându-i să o sune numaidecât. Erau ceva probleme cu locuința de acolo, dar Agnes vorbea atât de repede în franceză, că Julia nu reușea să înțeleagă unde se produsese inundația. Se așeză pe marginea căzii și scoase o listă cu toți cei ce o sunaseră; temătoare, mâna îi tremura la gândul de a fi nevoită să vorbească cu toți acei oameni legați de trecutul ei.

Astăzi, avea să îi sune pe menajeră și pe agent. Ceilalți mai puteau să aștepte.

Coborî scările, se aruncă pe canapea și închise ochii. Făcu eforturi să-și amintească terasa, acoperită cu iederă, a frumoasei sale locuințe, cocoțată pe deal, în străvechiul sat Ramatuelle, cu apele Mediteranei de un albastru profund lucind în depărtare.

Oftă, conștientă că amintirile pe care le alungase cu atâta hotărâre nu mai puteau fi ignorate, dacă dorea să revină la viață. Și, în afară de asta, poate că avea nevoie să-și reamintească acele momente prețioase și să le păstreze ca pe o comoară, în loc să le alunge...

Urmăresc cu privirea soarele care apune, razele sale strălucitoare de un roșu-auriu făcând apa albastră a mării să arate ca o vâlvătaie. Sunetul Concertului pentru pian nr. 3 de Rahmaninov ajunge pe terasă, atingând zenitul, pe când soarele se scufundă plin de grație în apă.

Acesta e momentul meu preferat din zi, când natura însăși pare încremenită, asistând la spectacolul dat de Regele Zilei, cu a cărui îngăduință totul crește și înflorește, în călătoria sa spre odihnă.

Avem posibilitatea să fim aici, împreună, pentru mai puțin timp decât îmi doresc, așa că momentul este cu atât mai prețios. Soarele a asfințit acum; așa că pot închide ochii să-l ascult pe Xavier cum cântă. Deși am interpretat acest concert de o sută de ori, sunt încă frapată de diferențele subtile, de nuanțele cu care el

își pune amprenta asupra partiturii muzicale. Sună mai puternic, mai masculin și, desigur, așa și trebuie să fie.

Am liber, fără nici un alt angajament până la jumătatea săptămânii viitoare, dar Xavier trebuie să plece; mâine are un concert la Paris, așa că asta e ultima noastră noapte aici. Când va termina de cântat, știu că va apărea pe terasă, cu un pahar de vin rozé luat de la podgoria locală, și vom sta alături, discutând despre nimic și despre toate, răsfățați de liniștea și solitudinea de care avem rareori parte.

Esența vieții noastre, energia care ne unește se află în această casă. După ce l-am îmbăiat pe fiul nostru, Gabriel, și l-am așezat în pătuț să doarmă, am ingenuncheat alături, văzând cum trăsăturile i se relaxează și el alunecă în lumea viselor.

Noapte bună, îngerașul meu!, i-am șoptit, strecurându-mă afară în vârful picioarelor și trăgând ușa încet după mine.

Sunt fericită că pot să mai stau o săptămână aici, alături de el. Unele mame au plăcerea să-și supravegheze copiii douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, prinzând orice zâmbet, orice lucru nou învățat. Le invidiez pentru asta, pentru că eu nu mă pot bucura de acest lux.

Privind cerul întunecat, îmi pun din nou aceeași întrebare, care nu mi-a dat pace nici o clipă din ziua în care el s-a născut, și anume dacă n-ar fi trebuit să renunț o perioadă la cariera mea ca să-l văd crescând. N-am mers pe firul acestui gând, fiindcă iată-l pe Xavier, cum se apropie cu un pahar de vin și un bol cu măslina proaspeta.

– Bravo! exclam eu, în timp ce mă sărută pe creștet, și eu ridic mâna să-l mângâi pe față.

– Mersi, micuța mea! răspunde el.

Conversăm în franceză, având în vedere că stăpânește verbele din engleză mai puțin decât stăpânesc eu accentul francez, cumplit.

În afară de asta, este și limba îndrăgostiților.

Se așază alături de mine și își saltă picioarele lungi pe măsuță. Părul lui, ca de fiecare dată după ce cântă la pian, stă

zbârlit, ceea ce îi conferă un aspect de puști cu trup de uriaș. Întind mâna și i-l netezesc. Mi-o prinde și o sărută drăgăstos.

– Ce păcat că mâine trebuie să plec! Poate că, la anul, vom aranja să avem toată vara liberă și să o petrecem împreună aici.

– Mi-ar plăcea atât de mult, răspund eu, urmărind cu coada ochiului cum luna își face apariția, luând locul soarelui și devenind Regina nopții.

Tenul deschis la culoare al lui Xavier arată și mai alb în lumina lunii. Niciodată nu mă satur să-l privesc. Este extraordinar. Dacă eu sunt o ființă diurnă, solară, cu tenul meu măsliniu și ochii negri, atunci el este al nopții, al lunii.

Trăsăturile lui pline de dramatism, cu nasul acvilin, moștenite de la mama lui rusoaică, n-ar putea fi considerate frumoase în sensul clasic. Din start, nasul lui este prea lung, ochii, de un albastru glaciatic, prea apropiați. Are fruntea înaltă și brăzdată și părul des, negru, ca o claie de fân. Gura lui se potrivește însă perfect cu această față, este plină ca de fată, cu buze groase, tandafirii, care, atunci când se deschid într-un zâmbet larg, dau la iveală niște dinți puternici, albi și lași.

Trupul lui nu e foarte bine proporționat; niște picioare atât de lungi, încât ai putea spune că sunt picioroange, și un trunchi scurt, care face ca lungimea neobișnuită a brațelor și a degetelor sale elegante, atât de talentate, să pară atașate unui corp greșit. Când se ridică, mă depășește cu mult; e cu circa treizeci de centimetri mai înalt decât mine. Nu are nici un gram de grăsime în plus și sunt sigură că așa va rămâne toată viața. Energia lui plină de nerv, care nici măcar în somn nu-l cruță, în timp ce se foiește toată noaptea lângă mine, tresare și tremură – țipând uneori, înfruntând cine știe ce dușman imaginar –, este menită să-i ardă orice gram de grăsime produs de hormonii vârstei mijlocii.

Iubesc cu disperare fiecare milimetru al lui, trup și suflet, din ziua în care l-am auzit interpretând Sonata pentru pian în si bemol major a lui Schubert la concursul Ceaikovski de la Leningrad.

Câștigat de mine.

El a obținut locul doi.

Îi cercetez fața atât de dragă, atât de familiară mie și totuși veșnic fascinantă, pentru că mai sunt încă atâtea profunzimi pe care nu le-am explorat încă. Eu sunt cu mult mai puțin complexă decât el. Pot cânta la pian oarecum strălucit, după cum mi se spune. Doar pentru că pot. Dar, în egală măsură, pot să cobor de pe scenă și să redevin o persoană normală. Xavier, în schimb, își poartă talentul muzical oriunde se duce, mereu gândindu-se cum poate să atingă perfecțiunea cu următoarea piesă muzicală.

Sunt încredințată că, dacă toate pianele din lume ar fi puse pe foc, el s-ar arunca în vârful rugului.

Ne-am amuzat la ideea că eu am ajuns faimoasă, și nu el. Dar ambii știm că eu arăt cu mult mai drăguță într-o rochie elegantă și că am o interpretare mult mai fotogenică... sunt „fată”, deci cu o cotă mai bună de piață.

În același timp, știu că el este un geniu, că poate ataca, de exemplu, o piesă de Chopin, cum ar fi Studiile, căreia îi poate adăuga o atingere de magie, o scânteie, care să-i poarte în mod definitiv amprenta. Și mai sunt sigură că, într-o bună zi, lumea va recunoaște acest lucru. Și eu voi fi fericită să mă retrag pe locul secund.

De asemenea, faptul că interpretarea mea este din ce în ce mai bună i se datorează lui.

Îl ador.

El este pianul meu. Este focul meu de artificii. Iar, dacă el n-ar mai fi aici, atunci m-aș arunca eu în vârful rugului.

Capitolul 6

Fața Juliei era scaldată în lacrimi. Știa că aveau să urmeze încă și mai multe, în timp ce se forța să-și aducă aminte.

– Xavier! Îi rosti pentru prima dată numele cu glas tare. Xavier, Xavier... repeta mereu, știind că, atunci când avea să discute cu menajera și cu agentul ei, cu siguranță vor pomeni de el, și dorea să fie în stare să-și controleze emoțiile la auzul numelui său.

Se duse la etaj ca să facă un duș, se îmbracă și, pe urmă, așezată din nou pe marginea căzii, se forță să tasteze cifrele care urmau s-o readucă înapoi la viață.

Agnes, menajera ei, nu răspunse la apel, și Julia era recunoscătoare pentru amânarea execuției. Îi lăsă un mesaj, rugând-o s-o sune înapoi.

Următorul pe listă: agentul ei, Olav. Controlă ora pe mobil: era zece și jumătate. Olav putea să fie în orice parte a lumii: avea birouri la New York, Londra și Paris. În timp ce-i forma numărul, spera să ajungă tot la cutia vocală, deși, în foarte rare cazuri, el nu-i răspundea la telefon, chiar și în miez de noapte.

Auzi tonul de apel și așteptă, ținându-și răsuflarea. După trei apeluri, îi auzi vocea.

– Julia, scumpo! Ce minunat că te aud! În sfârșit! adăugă el, accentuând acele cuvinte.

– Unde ești? îl întrebă ea.

– La New York, răspuse el. Am un client care a cântat cu New York Symphony Orchestra la Carnegie, în seara asta. Doamne, cât de lipsit de inspirație! Dar, scumpo, mai bine să vorbim despre tine. Am o sută de e-mailuri pe biroul meu, la care n-am dat răspunsuri; solicitări pentru prezența ta de la suspecții de serviciu de la Milano, Paris, Londra etc. Le-am spus că ți-ai luat un an sabatic, dar, Julia, puiule, reține că nu vor continua să te caute la nesfârșit.

– Știu, Olav! replică ea cu regret.

– Tipii ăștia lucrează cu optsprezece luni până la doi ani în avans. Dacă nu acceptăm programarea cât mai rapid, s-ar putea să mai revii pe scenă de-abia peste trei ani. Ai idee când ai putea să-mi trimiți un răspuns afirmativ?

Chiar dacă Julia era recunoscătoare că Olav nu recursese la obișnuitele cuvinte de compasiune și abordase direct subiectul care-l interesa cel mai mult – afacerile –, asta nu-i oferea o soluție pentru un răspuns.

– Nu. Ca să fiu cinstită, nu prea m-am gândit la asta.

– Scumpo, ai acces la e-mail acolo? Pot să-ți trimit propunerile, le citești și vezi dacă te atrage ceva în mod deosebit.

– Nu, nu am. Laptopul meu a rămas în casa din Franța.

Tăcere la capătul celălalt al firului.

– Ești tot în Norfolk?

– Da.

– Ei bine, atunci, scumpo, am o idee și mai bună. Săptămâna viitoare vin la Londra. Ne putem întâlni să luăm prânzul împreună la Claridge's și îți voi da atunci dosarul.

Julia îl putea auzi cum întoarce paginile. În cele din urmă, o întrebă:

– Ce zici de marțea viitoare? Îți mai pot aduce și maldărul de cecuri sosite în ultimele șapte luni. După cum ți-am spus și în mesaj, e vorba de o sumă frumoșică. Nu știu ce-ai făcut cu vechiul tău cont comun.

– Lasă asta! i-o tăie Julia, înghițind în sec. Marțea viitoare e-n regulă.

– Super! Mă bucur să te văd, draga mea. Și, acum, că aici e patru și jumătate dimineața și mâine zbor la Tokyo, cred că trebuie să închid măcar un ochi. Ne vedem la prânz, în barul restaurantului. Așa rămâne, scumpete! De-abia aștept!

Și închise.

Julia răsuflă ușurată că primul contact fusese făcut. Știa că putea să anuleze întâlnirea de marți oricând, dar noua ei rază de optimism, încă plăpândă, de-abia răsărită, nu o lăsase să-l respingă pe loc. Mai mult, trebuia să dea dovadă și de spirit practic. În ultimii opt ani, trăise din banii depuși în contul ei din Anglia, din chiria încasată pe casă și depusă acolo. Dar, ultima dată când analizase soldul, cu peste o lună în urmă, mai erau doar câteva sute de lire. Nu fusese în stare să sune la banca din Franța, unde ea și Xavier aveau un cont comun și unde intrau majoritatea onorariilor sale. Trebuia să completeze niște formulare ca să treacă contul numai pe numele ei. Până acum, nu fusese în stare să accepte că Xavier plecase pentru totdeauna.

Știa că trebuia să se întoarcă în Franța ca să-și rezolve problemele. Dar un telefon era una, cu totul altceva era însă să dea piept cu realitatea.

Nedorind să înfrâneze progresele făcute până atunci, pas cu pas, în acea dimineață, Julia decise să iasă la o mică plimbare. Tocmai când își punea jacheta pe ea, auzi un ciocănit la ușă.

– Salut, scumpa mea, sunt eu, tati! auzi o voce de dincolo de ea. Surprinsă, Julia deschise.

– Îmi pare rău că dau buzna, îi zise George trecând pragul. Alicia mi-a spus că ești de obicei acasă. Pot să revin, dacă am nimerit într-un moment nepotrivit.

Julia gândi cât de nepotrivit arăta tatăl ei în încăperea micuță; ca Gulliver în Lilliput.

– Nu, e-n regulă! zise ea și își scoase jacheta, în timp ce se așeza. Vrei o cafea?

– Nu, mulțumesc, tocmai ce am băut una. Am fost prin mlaștinile de la Salthouse, ca să iau un altoi dintr-o plantă neobișnuită, descoperită de unul dintre doctoranzii mei. Așa că

m-am gândit să mă opresc aici, în drum spre casă. George o privi îndeaproape. Nu te întreb cum te simți, știu, din experiență, că e enervant. Dar trebuie să-ți spun că arăți mai bine decât în ultimul timp. Nu mai ești așa trasă la față. Alicia îmi tot spune că se teme că nu mănânci mai nimic. E adevărat?

Julia zâmbi.

– Tati, dacă vrei, poți să controlezi frigiderul. Am făcut cumpărături chiar ieri.

– Excelent! Știi, eu... te înțeleg. Am trecut printr-o situație similară, deși fără să sufăr și durerea pierderii unui copil odată cu mama ta. Gabriel era un copilăș atât de dulce. A fost insuportabil pentru tine, scumpa mea.

– Da, încă este!

Vocea Juliei suna găuit.

– Tot ce-ți pot spune, fără să te simți dădăcită, este faptul că lucrurile evoluează în bine, dar este nevoie de timp – nu ca să „treci peste“, pentru că asta nu vei reuși niciodată cu adevărat, ci ca să... George ezită puțin, căutând cuvântul potrivit... te „împaci“ cu situația.

Julia îl privea tăcută, știind că el dorea să-i spună mai multe.

– La un moment dat, depășești punctul cel mai critic, continuă el, când te trezești într-o bună dimineată, și întunericul nu ți se mai pare atât de nepătruns, dacă înțelegi ce vreau să-ți spun.

– Da, zise Julia. Cred că... ei bine, asta s-a întâmplat ieri și azi – oricum, de dimineată... Se strădui să-i spună ce simțea. Ai dreptate. Întunericul nu mai e la fel de nepătruns.

Apoi se așternu tăcerea, amândoi simțindu-se consolați de faptul că gândurile lor rezonau. În final, Julia îi spuse:

– Voiai să discuți ceva anume cu mine?

– Da, de fapt, da. E aproape ora prânzului. Ce-ai zice să ieșim din căsuța asta de la capătul lumii și să mergem la White Horse, să bem un pahar de vin și să mâncăm niște pește proaspăt?

Julia reuși să-și stăpânească primul impuls, îndeobște un răspuns negativ.

– Tati, e o idee bună!

Peste zece minute ședeau deja la o masă plăcută, lângă șemineu. George comandase două porții de pește cu cartofi prăjiți și adusese paharele cu vin de la bar.

– Este un pub foarte bun, comentă el, cu un aer local, mai ales iarna, când nu sunt turiști care să se-mbulzească pe-aici. Sub un impuls de moment, întinse mâna peste masă și i-o prinse pe a ei. Julia, sunt atât de mândru de tine! Acum sunt sigur că vei reuși să te descurci. Ține-te tare, scumpa mea! Înțelege că sunt zile bune și zile rele, dar trebuie să mergi înainte.

– Voi încerca, tati, voi face toate eforturile! îi răspunse ea, simțind un nod stânjenitor în gât.

– Oricum, George își dresе vocea, doream să vorbesc cu tine despre tablourile alea cu orhidee pe care mi le-ai dăruit. Le-am comparat cu unele dintre acuarelele făcute de mama ta, și nu există dubii că sunt opera ei. Cel mai probabil, făcute în tinerețe.

– Sunt atât de bucuroasă că le-am găsit! Se pare că așa a fost să fie.

– Da, dar mai e ceva interesant legat de acele tablouri sau, cel puțin, de unul dintre ele. George sorbi din vin. Știu că, în copilăria ei, mama ta și-a petrecut ore întregi în sere alături de bunicul tău, așa cum obișnuiai și tu. Ca să-i treacă timpul, a pictat acele flori. Acum, am identificat trei soiuri de orhidee, care sunt cultivate de obicei în Anglia, inclusiv de bunicul tău, toate trei din specia *Cattleya*. William Cattley, cel pe care-l putem denumi „tatăl” orhideelor britanice, a fost primul horticultor care a reușit să cultive orhidee epifite pe insulă, la începutul secolului al XIX-lea, și majoritatea celor de aici se trag din ele. Dar cea de-a patra orhidee pictată de mama ta, asta-i o cu totul altă poveste.

– Chiar așa? îl întrebă Julia curioasă, în timp ce le era servit prânzul.

– Da. Dacă desenul redă cu acuratețe și, după ce-am lucrat cu ea cincisprezece ani, sunt sigur că orhideea pictată de ea este din specia *Dendrobium nigrum*. George înfipse furculița și cuțitul în crusta groasă de aluat, făcută cu bere, în care era învelit peștele lui. Acum, fie că mama ta a copiat-o dintr-o carte, desigur e

posibil și, ca să fiu sincer, înclin să cred asta, fie, continuă el între înghițituri, orhideea creștea în sera tatălui ei pe atunci.

Julia se apucă și ea de mâncat.

– Așadar, dacă creștea în seră...?

– Ei bine, dacă abordăm problema din acest unghi, ultimul exemplar de *Dendrobium nigrum* s-a vândut la licitație cam la suma de cincizeci de mii de lire. Este o floare incredibilă. Numai câteva au fost găsite pe dealurile din Chiang Mai, Thailanda. Se apropie foarte mult de o orhidee neagră, fiind unică în întreaga lume, chiar dacă adevărata ei culoare este de un purpuriu-închis. Botaniștii nu au fost capabili să o reproducă în afara habitatului ei natural, ceea ce o face foarte valoroasă. Sincer, aș fi uimit să știu că această orhidee creștea în serele Wharton Park în anii cincizeci.

– Știu că bunicul Bill îi dădea mamei toate însemnările lui ca să le bată la mașină. Presupun că ți-au parvenit după decesul lui, zise Julia. Sigur ar trebui să găsești acolo ceva în legătură cu asta.

– Așa am crezut și eu, îi răspunse George. De sâmbătă încoace n-am făcut decât să scormonesc prin hârtii, dar n-am dat de nimic de genul ăsta. Își așază cuțitul și furculița lângă farfuria goală. Bunicul tău cultiva peste două sute de specii diferite de orhidee în serele lui. N-am găsit nici o referire la aceasta, dar voi continua să caut.

– Acum aș vrea să discutăm despre altceva, îi propuse Julia. Te-a informat Alicia cu privire la jurnalul găsit de Kit Crawford, ascuns sub dușumeaua din vechea casă?

– Da, mi-a spus ceva. Se pare că povestește despre prizonieratul lui în închisoarea Changi. Dacă e să mă întreb pe mine dacă Bill a fost acolo în timpul războiului, voi fi nevoit să-ți spun că habar n-am, zise George. Singura persoană care ar putea să știe este Elsie, bunica ta. Am primit o felicitare de Crăciun de la ea, și este destul de bine la cei optzeci și șapte de ani ai ei. De ce nu te duci s-o vezi?

– Mă voi duce tati! Alicia mi-a dat numărul ei de telefon și vreau să o sun.

– Bine. Ce alte noutăți mai ai? Dar să nu-mi spui că ai de gând să mai stai prea mult în căsuța aia deprimantă.

– Știu. Dar de-abia în ultimele două zile am conștientizat cât de groaznică e.

– Plus că nu are o cameră de studiu, cu un pian... adăugă George șoptit.

– Nu vreau un pian, respinse Julia ideea vehement, dar, dacă voi mai sta puțin pe-aici, am de gând să-i cer lui Agnes să-mi trimită câteva dintre lucrurile mele din Franța.

– Foarte bine! Asta voiam să aud de la tine. George izbi mulțumit cu palma în masă. Acum trebuie să plec. Am o grămadă de e-mailuri care necesită un răspuns, plus că trebuie să pregătesc o conferință până mâine-dimineață.

Julia îl așteaptă la intrarea în pub, în timp ce el achita nota de plată. Apoi, traversară strada mulțumiți să fie împreună și urcară colina spre căsuță.

– Scumpa mea, timpul petrecut cu tine a fost o plăcere neașteptată. George o strânse pe Julia la piept. Ai grijă de tine și, te rog, să ținem legătura.

– Da, îți promit!

Tatăl ei încuviință satisfăcut din cap și plecă grăbit spre mașina lui.

Capitolul 7

A doua zi de dimineață, Julia îi telefonă lui Elsie. Bătrâna doamnă se declară încântată s-o audă, și Julia se simți cu atât mai vinovată pentru că nu făcuse nici un efort să ia legătura cu ea. Îi spuse că putea să vină sâmbăta următoare la Southwold, ca să ia ceaiul împreună. După aceea, își aruncă jacheta pe ea și porni spre serele de la Wharton Park, bucuroasă că avea acum o destinație precisă în loc să se confrunte cu o zi lungă, înconjurată de singurătate, în acea casuță.

Considera un semn bun faptul că liniștea de acasă i se părea mai greu de îndurat acum. Dacă nu dorea s-o ia razna din cauza unor zile scurse fără nici un rost însemna că sosise timpul să-și facă unele planuri de viitor.

Viră la dreapta pe alee, spre intrarea în Wharton Park, admirând sălciile arămii care o mărgineau. Și bătrânul stejar sub care, potrivit legendei, Henry al VIII-lea o sărutase cândva pe Anne Boleyn.

Cu cinci sute de ani mai târziu, ea trăgea din nou de volan spre dreapta, luând-o pe drumul presărat cu hârtoape, ce ducea spre patruleter. Zări grădina de legume și, dincolo de ea, se cuibăreau serele. Se simțea cuprinsă de entuziasmul din copilărie, apropiindu-se de acel loc, și realizează importanța covârșitoare a faptului că se aflau încă la locul lor.

Parcă mașina în patruleter și coborî, trăgând cu nesaț în piept aerul rece, înmiresmat. Își amintea de acest loc ca de unul

mustind de tot felul de activități; tot astfel, plin de familiile care locuiau în jur și de grajdurile unde bocăneau caii conduși înăuntru și afară din ele, de baloții de fân, încontinuu cărați de tractoare și stivuiți în hambare, evitând anevoie copiii lucrătorilor care băteau mingea în centrul perimetrului.

Fusese o lume într-o altă lume...

Acum, cufundată în tăcere și deșertăciune.

Julia încuie mașina și o luă pe poteca năpădită de buruieni spre grădina de legume. Poarta albastră era încă la locul ei, deși acoperită de iederă. Se opinti ca s-o deschidă și intră.

Nici urmă de răzoarele cu legume cultivate cu grijă pe vremuri: morcovi, mazăre, varză și păstârnac. În locul lor, o încălceală de buruieni și urzici, ici-colo ițindu-se câte o căpățână ciudată și posomorâtă de varză, răsărită întâmplător. Julia se îndreptă spre micuța livadă din fundul grădinii de legume, care ecrana serele. O mulțime de meri, peri și pruni, unii extrem de bătrâni, se mai aflau acolo, cu ramuri răsucite și uscate căzute pe jos, fructe lăsate să putrezească de toamna trecută, neadunate de nimeni.

Julia trecu printre copaci și văzu acoperișurile serelor, ițindu-se deasupra tufelor crescute nestăvilite în jurul lor. Își continuă drumul, pe poteca de-abia vizibilă, spre prima ușă.

Dar nu mai era la locul ei. Zăcea căzută la pământ, un morman de lemn putrezit și sticlă spartă. O ocoli și intră în seră. Era goală, cu excepția vechilor mese din trestie de jur-împrejur și de șirul de cârlige de fier pentru ghivece, atârând deasupra capului ei. Pe cimentul de pe jos crescuse mușchi, și buruienile se strecurau pe oriunde găseau un locșor.

Julia merse încet spre capătul serei. Și, acolo, în colț, găsi taburetul pe care obișnuia să stea. Și, sub el, cu toate componentele metalice ruginite, era vechiul aparat de radio Bakelite al bunicului Bill.

Se lăsă în genunchi ca să-l ridice. Nu mai putea fi reparat, dar, oricum, avea să-l ia cu ea. Îl strânse la piept ca pe un copilăș, tot răsucind butoanele în încercarea de a-l readuce la viață...

– Julia, orhideelor le place muzica. Poate că înlocuiește zgomoatele din mediul lor natural, îmi spune bunicul Bill, arătându-mi cum trebuie stropite petalele delicate cu apă. Și căldura și umiditatea cu care erau ele obișnuite.

Toți ceilalți găsesc că atmosfera este insuportabil de închisă în seră, din pricina razelor fierbinți ale soarelui care se strecoară prin geamurile de sticlă și, în absența curenților de aer, ridică temperatura cu mult mai mult decât gradele înregistrate afară vara.

Dar mie îmi place, pentru că urăsc să mă înfășor în haine ca să-mi fie cald. Parcă e un mediu natural și pentru mine, și nici bunicului Bill nu-i displace să stea în interior.

Mai mult, netulburat, minunata mireasmă a florilor inundă aerul tot timpul.

– Asta e o *Dendrobium victoria regina*, trecută uneori în cataloage sub denumirea *Blue dendrobium* dar, după cum vezi, nu e albastră, ci liliachie, sporovăiește bunicul zâmbind. O orhidee cu adevărat albastră n-a fost încă descoperită. Aceasta crește pe copaci în Asia de Sud-Est. Îți poți închipui? Grădini întregi suspendate prin aer...

În aceste momente, bunicul Bill are aerul că ascunde un secret, și, deși îl tot îndemn să continue, nu o face niciodată.

– *Dendrobiei* îi place să se odihnească iarna – eu chiar cred că hibernează –, nu mai trebuie hrănită, numai stropită cu puțină apă, ca să nu se ofilească.

– Dar, bunicule, cum de-ai aflat ce le place? îl întreba odată. Ai făcut cursuri de creșterea orhideelor?

El își scutură capul zâmbind.

– Nu, Julia! Am învățat o mulțime de lucruri de la un amic al meu care trăia în Orientul Îndepărtat și crescuse printre ele. Iar pe celelalte din încercări și greșeli, studiindu-le cu atenție, ca să văd cum reacționează la mediul înconjurător. În prezent, știu ce soiuri primesc pentru că scrie pe cutie, dar, când eram flăcău, veneau din locuri foarte îndepărtate și nu știai niciodată ce soiuri erau până când nu înfloreau. Cu un oftat continuă: Era foarte interesant pe atunci, într-adevăr, chiar dacă pierdeam mai multe plante decât îmi rămâneau.

Știu că bunicul Bill e cunoscut în lumea cultivatorilor de orhidee pentru că a reușit să producă hibrizi. Ai lui sunt neobișnuiți și, adesea, horticultori vestiți vin să vadă ultimele inflorescențe. Însă mai e și foarte modest pe deasupra; nu-i place să discute despre asta; zice că slujba lui e să cultive flori, nu să se laude cu cele pe care le cultivă. Dar bunica Elsie nu e de acord cu el – o aud uneori spunând cât de mulți bani a băgat Bill în sera de la Wharton Park și că vizitatorii vin buluc să cumpere plantele, așa că ar fi putut să se aleagă și el cu un profit.

Eu nu-i dau atenție. Nu doresc să perturb pacea așternută în paradisul meu special. Când sunt departe de acest loc și mă cuprinde tristețea, e suficient să-mi aduc aminte de el ca să mă simt mai bine.

Julia reveni la realitatea necruțătoare a ceea ce fusese și acum nu mai era. Simți că tremură de frig și că trebuie să plece de îndată. Se întoarse, străbătu repede sera și apoi grădina de legume, îndreptându-se spre mașina ei. Pe când se urca în ea, îl zări pe Kit ieșind din unul dintre grajduri. El îi făcu semn cu mâna și veni spre ea.

– Julia, salut! Presupun că ai fost să vezi dispariția tristă a uneia dintre fostele glorii ale domeniului Wharton Park.

– Nu mă întreba! suspină Julia. Mă simt atât de deprimată. Serele sunt complet goale – nu mai e nimic în ele. Scutură capul disperată. Nu cred că ai idee unde au fost duse toate acele orhidee.

– Nu! Aș vrea să știu. Tatăl meu a fost un moșier absent mult prea mult timp. Și mătușa Crawford, nu se știe din ce motiv, părea că se cutremură numai gândindu-se la ele. Știi ziua când i-ai adus acea orhidee? Ei bine, după ce-ai plecat, mi-a dat-o mie, spunându-mi că nu vrea s-o mai vadă niciodată. Kit ridică mirat sprâncenele. Nu mă întreba de ce. N-am nici cea mai vagă idee. Cred că-ți va face plăcere să știi că am păstrat-o în dormitorul meu și, când am plecat, am luat-o cu mine. A înflorit mulți ani la rând.

– Cât de ciudat! exclamă Julia. Și trist în același timp.

– Absolut! o aprobă Kit. Și numai Dumnezeu știe ce-a mai dispărut de pe moșie pe lângă acele orhidee. Cu cât mai repede predau locul ăsta, cu atât mai bine. Oricum, Kit se luminează la față, vrei să vii să vezi vechea casă a bunicilor? Acum mă duc acolo.

– De ce nu? acceptă Julia.

Își croiră drum spre căsuță, ascunsă în propria ei grădiniță de un sfert de pogon, dincolo de patruleter. Julia putea auzi bubuiturile venind de dincolo de zidurile ei.

– Sper să nu te întristezi că a fost demolată, dar realmente nu mai putea fi locuită. Și, câtă vreme mai am încă lucrători pe moșie, m-am gândit că ar putea să facă ceva folositor.

– Ce se va întâmpla cu ei când vine noul proprietar? îl întreabă Julia.

– Majoritatea vor fi reangajați și, probabil, mai mulțumiți să aibă de-a face cu cineva care se îngrijește de acest loc, dacă e să mă gândesc la ce s-a întâmplat în ultimii douăzeci de ani. Intrăm? Te avertizez că arată foarte diferit.

Julia se aștepta să vadă un hol îngust și întunecat la intrare și o scară abruptă drept în fața ei. În schimb, descoperi un vast spațiu gol.

– Am oroare de tavane joase, se scuză el, atrăgându-i atenția, printr-un semn, asupra înălțimii lui. La urma urmei, am aproape un metru nouăzeci. Așa că le-am desființat.

Plafoanele nu erau singurele lucruri pe care le desființase Kit. Toți pereții despărțitori, dintre bucătărie, dormitoare și baie, dispăruseră și ei. Se uită în sus la ceea ce fusese odinioară tavanul dormitorului și văzu instalate patru noi lucarne. Singura piesă care supraviețuise în interior era colțul unde se afla marele șemineu, în fața căruia se încălzea ea pe când era copil.

– Eu... cu siguranță... arată schimbat, reuși ea să îngaima.

– Urmează etajul. Am folosit spațiul ca să înalț tavanele și să măresc camerele de jos. Iar în vechiul șopron de alături voi face bucătăria și baia. Știu că o schimbare radicală, dar cred că mă voi simți bine când va fi gata.

– Cu siguranță ai adus casa în noul mileniu, murmură Julia. Îmi vine greu să cred că am în fața ochilor vechea căsuță.

El se uită în jos la ea.

– Sper că nu te-ai supărat.

– Sigur că nu.

Dar amândoi erau conștienți că era afectată.

– Julia, ce-ar fi să vii cu mine la conac, să mâncăm un sendviș?

După ce ți-am distrus moștenirea, măcar atâta să fac pentru tine.

– Nici vorbă că ar fi moștenirea *mea*, zise ea. Dar da, eu...

– Bună, scumpule! Îmi pare rău că am întârziat.

O femeie atrăgătoare, cu părul roșcat, se ivi în spatele lor. Îl sărută pe Kit cu multă căldură pe obraz și îi zâmbi Juliei.

– Julia, ea este Annie. Mă ajută cu proiectul casei și face planuri de renovare și pentru restul patruleterului, ca să pot închiria casele; asta, în timp ce așteaptă ca propriul proiect să dea roade. Kit făcu un semn spre pânțele rotund al lui Annie și îi înconjură umerii cu un braț protector. Nu mai ai mult, nu? o întreabă afectuos.

– Nu, slavă Domnului, numai patru săptămâni. Ochii de un verde clar scânteiară în direcția Juliei. Vorbea cu un ușor accent american. Sunt fericită acum că e pe drum. Tu ai copii? O întreabă ea.

Ochii Juliei se umplură fără să vrea de lacrimi, în timp ce rămase tăcută. Ce-ar fi putut să-i răspundă?

– Julia este o pianistă foarte cunoscută, îi sări Kit în ajutor, sesizând imediat situația. Ne-am întâlnit cu ani în urmă, la Wharton Park, și eu am fost unul dintre primii ei spectatori. Nu-i așa, Julia?

Ochii lui erau plini de înțelegere.

Intervenția lui îi oferă Juliei răgazul să-și revină. Dădu aprobator din cap și își dresе glasul.

– Da. Acum trebuie să plec acasă. Annie, îmi pare bine de cunoștință și... mult noroc.

– La fel și ție, Julia.

– Da. La revedere, Kit! Ne mai vedem.

Le întoarse spatele și aproape o luă la fugă spre mașină, înainte ca el să o poată opri.

Capitolul 8

Meteorologii anunțaseră ninsori abundente pentru sâmbăta următoare. Dar Julia decise să ignore avertismentele – dorea să petreacă o zi în aer liber –, așa că, imediat după prânz, porni spre Southwold, unde se afla casa bunicii sale.

Deschise radioul ca să mai alunge tăcerea apăsătoare și recunoscă instantaneu notele obsedante din secțiunea de mijloc a *Concertului pentru pian nr. 2* de Rahmaninov. Julia răsuci imediat butonul. Erau încă lucruri care, în pofida epifaniei din ultimele câteva zile, erau de nesuportat pentru ea. Amabilitățile inocente ale lui Annie îi sfâșiaseră inima. Jelise două ore după ce se întorsese acasă. Tocmai acea reacție o făcuse să stea ascunsă atât de mult timp; singurătatea era o alternativă mai bună decât confruntarea cu o lume plină de priveliști, mirosuri și oameni care, chiar dacă binevoitori, spuneau sau făceau ceva la un moment dat, reamintindu-i de tragedia ei.

Până acum fusese conștientă că nu putea să facă față, dat fiind că unele comentarii, ca cel al lui Annie de cu o zi în urmă, pur și simplu o distrugeau. Dar confruntarea cu durerea era următorul pas pe drumul spre recuperare. Era nevoie de timp ca emoțiile ei să se mai domolească și să învețe să facă față lumii reale din jur. Și amintirilor stărnite de aceasta. La fel ca toate celelalte, era un proces. Și nu se putea aștepta să se vindece peste noapte.

Pe când Julia se apropia de periferia orașului Southwold, își spunea că faptul că se afla acolo, la o sută de kilometri depărtare de sanctuarul oferit de casa ei, era dovada schimbării radicale prin care trecuse în ultimele zile. Julia știa, de asemenea, că întâlnirea cu bunica ei nu era de natură să-i provoace vreo suferință. Mai mult, avea să se întoarcă mult în timp, într-o perioadă care nu-i stârnea decât amintiri plăcute. Îi dădea un sentiment de siguranță și de-abia aștepta s-o revadă pe Elsie.

Julia verifică din nou traseul pe care și-l notase. Îl urmă în-tocmai și ajunse într-o fundătură mărginită de copaci înalți, apoi dădu de intrarea într-o vilășoară imaculată.

Își luă geanta, în care avea jurnalul de la Changi, și merse spre intrare. Sună la ușă, auzind tonul plăcut al unui clopoțel și, în câteva secunde, bunica ei deschidea ușa cu brațele întinse. O îmbrățișă, urându-i bun-venit.

– Julia!

O strânse la pieptu-i mirosind a parfum Bluegrass și a talc.

– Lasă-mă să te privesc! îi ceru Elsie, făcând un pas înapoi, unindu-și încântată palmele. Doamne! Cât de frumoasă ești! exclamă ea. Ești leită maică-ta, la aceeași vârstă. Acum intră, scumpa mea, intră te rog!

Julia o urmă pe Elsie în interior. Casa era micuță, dar luminoasă, și totul sclipea de curățenie și de prospețime. Elsie o conduse într-un salonaș, unde se afla o garnitură formată din canapea și două fotolii acoperite cu o tapițerie rozalie și amplasate în fața unui șemineu cu gaze, aprins.

– Și, acum, scoate-ți haina și așază-te lângă foc, să te încălzești; între timp, eu mă duc să aduc ceva cald de băut pentru amândouă. Cafea sau ceai?

– O cană cu ceai ar fi bine-venită, mulțumesc buni! îi răspunse Julia.

– Prea bine atunci, și vreau să-ți spun că am făcut niște cornuri din cele care-ți plac. Elsie o măsură din ochi. Arăți ca și cum ai avea nevoie să te hrănească buni cu niscaiva bunătăți.

Julia zâmbi.

– Ai dreptate. Probabil mi-ar prinde bine.

Elsie se duse în bucătăria de alături și răsuci butonul ceainicului. Julia se lăsă fericită pe spate în fotoliul ei, lăsându-se pradă sentimentului familiar de siguranță care o încerca întotdeauna în preajma bunicii ei.

– Așadar, zise Elsie, revenind cu o tavă încărcată și punând-o pe măsuta din față, ce mai face celebra mea nepoată?

– Sunt bine, bunico! Îmi pare atât de bine că te văd! Dar și rău că nu te-am vizitat mai de mult. N-am prea ieșit din casă în ultima vreme.

– Scumpa mea, ai trecut prin multe, și am fost convinsă că va veni ziua când te vei simți mai bine. Elsie o bătu ușor pe mână pe Julia în semn de compasiune și înțelegere. Și, acum, vreau să-ți spun că am pus mult zahăr în ceaiul tău. La fel ca pentru bunicul tău, când s-a întors din război; arăta ca un schelet. Poftim! Îi dădu o cană Juliei, apoi începu să ungă cornurile cu un strat gros de unt, adăugând deasupra puțin gem. Este făcut de mine din prune. Îți amintești cât de mult îți plăceau? Am reușit să cresc un prun în minuscula mea grădină – Elsie îi făcu semn spre geam, spre micul spațiu îngrădit – și chiar îi merge foarte bine.

Julia era fascinată de ochii lui Elsie, care sclipeau de veselie. Nimic din ce-i trecuse prin cap în legătură cu vârsta înaintată a bunicii ei nu se adevărase. Poate că, atunci când cineva e dintotdeauna socotit „bătrân” de o persoană tânără, procesul de îmbătrânire pare mai puțin evident. Julia mușcă cu poftă din corn, savurându-i aroma cunoscută.

Elsie o privea, dând aprobator din cap.

– Ce zici, nu mi-am pierdut talentul? Pariez că sunt cele mai bune cornuri pe care le-ai mâncat vreodată, cu toată mâncarea ta rafinată, franțuzită.

Julia zâmbi.

– Da, buni, ești cea mai grozavă!

O văzu pe Elsie cum se încruntă în timp ce îi scruta cu privirea creștetul.

– Domnișoară, știu că nu te-ai hrănit cum trebuie. Părul tău și-a pierdut tot luciul. Elsie întinse mâna și prinse între degete

o buclă a Juliei, frecând-o puțin. Păr uscat ca un os. Ai nevoie de o tunsoare frumoasă și de un tub de balsam. Și, mai ales, de ceva mâncare sănătoasă, îi zise Elsie grijulie ca o cloșcă cu puii ei. Le spun asta tuturor doamnelor mele; părul este oglinda a ceea ce mănânci.

Afirmația ei o luă pe Julia prin surprindere.

– „Doamnelor“ tale? Te-ai apucat de coafat?

– Da, confirmă Elsie încântată. Dar numai la casa de bătrâni, joia dimineată; și nu mai au cine știe ce păr, chicoti Elsie, dar îmi place să fac asta, serios. În sfârșit, fac meseria pe care mi-am dorit-o întotdeauna.

– Mai ai încă toate perucile alea? se interesă Julia.

– Nu, nu mai am nevoie de ele, acum am la dispoziție păr natural. Elsie îi aruncă o privire piezișă. Nu mă îndoiesc că îți păream o ciudată după felul cum le ferechezuam ore-n șir, dar decât nimic erau bune și alea. Asta am vrut să fac dintotdeauna, suspină ea, și eram foarte pricepută. Nobila stăpână de la Wharton Park mă chema s-o coafez când avea oaspeți, și chiar și pe unele dintre invitatele ei. Of, cât de ciudate sunt meandrele vieții!

– Da, ai dreptate, buni! Deci, te simți foarte bine în pielea ta?

– După cum bine vezi – Elsie aruncă un ochi critic spre talia ei vădit îngroșată –, încă mă bucur de mâncarea pregătită de mâna mea. Mătușa ta a murit la începutul anului trecut, așa că numai eu mă mai agită pe-aici.

– Buni, îmi pare rău să aud asta! Julia își terminase cornul, așa că întinse mâna să ia altul.

– Ce să zic, cel puțin n-a suferit deloc. S-a dus seara la culcare și nu s-a mai trezit. Dacă ar fi să aleg, și eu aș prefera să am o moarte ca asta. Elsie manifesta un optimism exagerat, la fel ca toți oamenii bătrâni, discutând despre moarte. Mi-a lăsat casa, având în vedere că n-a avut copii. E mult mai plăcut să trăiești în clădirile astea moderne decât în căsuțele alea coșcovite și pline de igrasie în care mi-am petrecut toată viața. E mereu cald, am apă fierbinte pentru baie la discreție și poți trage apa fără grijă la toaletă.

– Sigur că e un loc plăcut, zise Julia cu multă simpatie, dar nu te simți prea singură?

– Doamne sfinte, nu! Am o grămadă de făcut. În afară de coafat, nu trece zi fără o vizită la unul dintre cluburile din care fac parte sau la prietenele mele. Julia, eram atât de izolați la Wharton, nu puteam lega relații de prietenie decât cu ceilalți lucrători. Aici, în orașul ăsta, e plin de pensionari.

– Sunt foarte bucuroasă că ești fericită, bunico! zise Julia. E clar că nu duci dorul vieții la Wharton Park.

Elsie se întunecă la față.

– Ca să fiu sinceră, nu e întru totul adevărat, scumpo, fiindcă bunicul tău îmi lipsește enorm. Dar altfel nu, nu duc dorul vieții de acolo. Adu-ți aminte, am intrat în serviciu la numai paisprezece ani la conac; trezirea la cinci, culcarea la miezul nopții, dacă aveam noroc și nu aveau vreo masă festivă sau oaspeți peste noapte. Și am muncit așa cam cincizeci de ani din viață. Scutură din cap. Nu, Julia, să nu înțelegi greșit, am fost bucuroasă să ies la pensie. Dar acum ajunge cât am vorbit despre mine; după câte vezi, sunt bine mersi. Ce mai fac tatăl și sora ta?

– Ca întotdeauna, răspunse Julia. Tati muncește în continuare mult prea mult și este pe punctul să plece într-o expediție în cealaltă parte a globului. Alicia are familia ei mare, de care trebuie să aibă grijă, așa că și ea e foarte ocupată.

– Nu mă îndoiesc; îmi mai trimite uneori fotografii. Îmi tot spune să mă duc la ei în vizită, dar nu vreau să cad pe capul nimănui. În plus, nu șofez și nu-mi place să merg cu trenul. Poate că, într-o zi, când or avea timp, vor veni să mă vadă aici, cum ai făcut tu azi.

– De-acum înainte îți promit că voi veni mai des. Mai ales acum, că am revenit acasă, adăugă Julia.

– Vrei să spui că vei rămâne aici? Permanent?

– Nu știu, oftă Julia. Trebuie să iau niște decizii, dar n-am fost în stare până acum.

– Nu, scumpa mea. Elsie o privi cu multă dragoste. Sunt sigură că n-ai putut. Spuneai că vrei să mă întrebi ceva.

– Da, zise Julia. Nu știu dacă ai auzit că moșia Wharton Park a fost vândută.

Fața lui Elsie rămase impasibilă.

– Da, am auzit, răspunse ea scurt.

– Kit Crawford, moștenitorul, păstrează patrulaterul și se mută în vechea voastră casă.

Elsie își lăsă capul pe spate, izbucnind într-un hohot de râs profund, puternic, ce rezona prin tot trupul ei, zguduindu-l. În final, își șterse ochii.

– Stăpânul Kit, sau poate că ar trebui să-i spun noul lord, se mută în vechea căsuță a grădinarului? Scutură din nou din cap. Of, Julia, mă faci să râd!

– E adevărat, insistă Julia. A trebuit să vândă moșia pentru că era înglodată în datorii, și e nevoie de mulți bani ca să fie repusă pe picioare. Plus de asta, căsuța este frumoasă, adăugă ea pe un ton defensiv.

– Poate că așa e, dar gândul că, pe vremea mea, lordul Crawford ar fi putut să se mute într-o cocioabă sărăcăcioasă ca aia mă face să râd, serios. Elsie scoase o batistă din mânecă și își suflă nasul. Îmi pare rău, scumpete, zise ea, povestește mai departe.

– Ei bine, atunci când meseriașii au scos podeaua, ca să instaleze conducte noi – Julia băgă mâna în poșetă și scoase jurnalul –, au găsit asta.

Elsie îl studie un moment, și Julia își dădu seama pe dată că îl recunoscuse.

– Este jurnalul, declară ea în fața evidenței. Da, chiar jurnalul!

Elsie nu mai reuși să spună altceva.

– Jurnalul scris în lagărul de la Changi din Singapore, în timpul războiului.

– Știu, Julia.

Ochii lui Elsie se umplură de lacrimi.

– Of, buni, îmi pare atât de rău! N-am vrut să te tulbur. Nu trebuie să-l citești, sau altceva. Am vrut doar confirmarea ta că a fost scris de bunicul Bill. A fost acolo, nu-i așa? În Orientul

Îndepărtat, în timpul războiului? Mă gândesc acum că unele lucruri pe care mi le spunea în seră, când eram mică, probabil că la asta se refereau. Deși nu mi-a spus niciodată unde și când, adăugă ea în grabă, văzând că Elsie se albește la față.

În cele din urmă, Elsie clătină din cap.

– Da, a fost acolo, murmură ea.

– Închis la Changi?

Elsie încuviință din nou din cap.

– Deci, asta e jurnalul lui?

– Julia, l-ai citit? o întreabă Elsie după o pauză.

Ea negă din cap.

– Nu, m-am gândit, dar cumva... spuse oftând, adevărul e că m-am gândit că mă va îndurera și, din egoism, am considerat că am avut parte și eu de destulă suferință.

– Înțeleg, o aprobă Elsie. Se ridică greoi și se duse încet spre fereastră prin care se vedeau fulgi mari de nea cum se aștern peste iarba din grădinița de afară. Cerul se întunecase deja, chiar dacă era abia ora patru și ceva. Cu spatele la Julia, îi spuse: Vremea s-a schimbat brusc. Rămâi peste noapte?

– Eu... Până atunci, Julia nu se gândise să rămână. Dar, acum, privind zăpada și gândindu-se la drumul spre casa aceea întunecoasă, și văzând și îngrijorarea evidentă a bunicii, îi spuse: Da, rămân.

Elsie se întoarse spre ea.

– Bine! Acum, Julia, mă duc să pregătesc ceva pentru cină. Cel mai bine gândesc când muncesc. Plus că am nevoie să mă gândesc, adăugă ea, mai mult pentru sine. Ce-ar fi să te uiți puțin la televizor, cât sunt eu la bucătărie?

Îi făcu semn spre telecomandă și ieși din cameră.

Peste patruzeci și cinci de minute, după ce Julia urmărise o emisiune neinteresantă de sâmbătă seară, un concurs de căutare de noi talente, descoperind că îi plăcuse mai mult decât dorea să recunoască, Elsie reveni cu o tavă în salon.

– E aproape șase, și mereu mă răsfăț cu un Noilly Prat sâmbătă seară. Îi făcu semn spre sticlă. Mereu am vin roșu pe care

mi-l aduce o prietenă. Nu știu dacă ajută la ceva, dar vrei un pahar?

– De ce nu? răspunse Julia, mulțumită că Elsie căpătase un pic de culoare în obraji.

– Plăcinta cu carne este în cuptor și o vom mânca când se mai răcește, zise ea, dându-i un pahar plin Juliei și sorbind puțin din al ei. În timp ce tocam ceapa, m-am gândit la ce mi-ai spus și acum m-am mai liniștit.

– Îmi pare teribil de rău, bunico, categoric n-am vrut să te tulbur! Ar fi trebuit să-mi dau seama că e dureros pentru tine. Julia sorbi și ea din vin. În ultima vreme, mi-am petrecut mult prea mult timp gândindu-mă numai la mine, dar acum, trebuie să încep să fiu atentă și la sentimentele celorlalți.

Elsie întinse mâna și o bătu afectuos pe Julia pe braț.

– Sigur că te-ai gândit la situația ta. Ai avut parte de tot ce e mai rău, scumpa mea, totuși trebuie să treci peste asta. Nu m-ai tulburat. Dar văzându-l – arătă spre jurnal –, am avut un șoc, asta-i tot. Credeam că Bill l-a pus pe foc. I-am spus s-o facă, pentru că, într-o bună zi, cineva o să dea peste el și nu o să iasă nimic bun din asta...

Rămase cu ochii ațintiți undeva în depărtare.

Julia aștepta răbdătoare ca bunica ei să continue.

– Ei bine, acum... Elsie reuși să se adune. Presupun că te întrebi despre ce e vorba și ce cred eu. Julia, adevărul e că jurnalul a fost găsit și a ajuns în mâinile tale. Aș putea să te mint și, crede-mă, m-am gândit la asta, dar nu cred că-i corect. Sau, cel puțin, nu mai cred.

– Bunico, spune-mi, te rog! Dacă-i un secret, știi că-l pot păstra. Așa făceam și când eram mică.

Elsie îi zâmbi, apoi întinse mâna și o mângâie pe Julia pe obraz.

– Știi că așa făceai, scumpa mea, și mai știu că nu vei spune nimănui. Problema este că lucrurile nu sunt nici pe departe atât de simple. Este unul dintre acele secrete, secrete de familie care, dacă ar fi spuse, ar deranja destui oameni.

Vorbele ei stârniră interesul Juliei.

– Dar greu am mai găsi pe cineva care să fie deranjat, zise ea. Mai suntem doar noi, tati, eu și Alicia.

– Ei bine, gândi Elsie cu voce tare, uneori, aceste secrete îi afectează și pe alții, nu numai pe membrii unei singure familii. Și, oricum, adăugă ea, cred că cel mai bine este să luăm povestea de la capăt și să vedem unde ne duce, ce zici?

Julia aprobă din cap.

– Buni, te rog să faci ce crezi că este bine. Eu sunt bucuroasă să te ascult.

Elsie încuviință din cap.

– Te avertizez c-o să-mi ia ceva timp să-mi aduc aminte, dar... ei bine, acum, presupun că povestea începe cu mine, când mă pregăteam să devin cameristă, în 1939, acolo, la conac. Oh... Elsie bătu din palme... n-ai fi recunoscut Wharton Park pe atunci. Tot locul mustea de viață, zumzăind ca un stup, înțesat de lume, membrii familiei Crawford și amicii lor. În timpul sezonului de vânătoare, organizau petreceri de pomină aproape la fiecare sfârșit de săptămână. Și, odată, niște prieteni de-ai lor au venit de la Londra, și eu a trebuit să mă îngrijesc de fiica lor, în vârstă de optsprezece ani, o anume Olivia Drew-Norris. De fapt, ea a fost prima mea „lady“. Ochii lui Elsie erau însuflețiți de atâtea amintiri. Oh, Julia, n-am să uit pân-oi muri clipa în care am intrat în dormitorul Magnolia și am văzut-o pentru prima dată...

Capitolul 9

Wharton Park
Ianuarie 1939

Olivia Drew-Norris traversă dormitorul mare, în care tocmai fusese condusă, îndreptându-se spre fereastră. Oftă plină de obidă la vederea peisajului cenușiu de afară.

De parcă, după ce debarcase în Anglia, în urmă cu două luni, cineva se hotărâse să elimine toate culorile calde, strălucitoare de pe paleta ei vizuală și să le înlocuiască cu o versiune încetoșată, pictată exclusiv în nuanțe de maro și gri. Rigiditatea peisajului, cu ceața ce se târa pe deasupra câmpiilor, deși era abia trecut de trei după-amiază, îi dădea o senzație de frig și de epuizare mintală.

O străbătu un fior și plecă din dreptul ferestrei.

Totuși, Olivia știa că părinții ei erau fericiți să se întoarcă în Anglia. Sigur că ei puteau să accepte viața pe această insulă oribilă și umedă, fiindcă în mintea lor acolo însemna „acasă”. Dar, în privința Oliviei, lucrurile stăteau cu totul altfel. Nu pusese niciodată piciorul afară din India, locul ei natal. Și, ajunși în sfârșit acolo, nu putea înțelege cum de toate conversațiile auzite – la club sau în timpul cinelor organizate de părinții ei la Poona – se axau cu atâta nostalgie pe Anglia. În opinia ei, această țară nu avea absolut nimic atrăgător. Toată lumea se plângea de arșița din India, dar, cel puțin, nu erau nevoiți să

se culce seara înfășurați în șase straturi de lenjerie, pentru ca apoi să zacă înghețați între cearceafurile cu miros de mucegai, sperând ca a doua zi să își poată simți din nou degetele de la picioare. Olivia suferise tot timpul de frig după ce coborâse de pe vapor.

Tânjea după miresmele și sunetele din locul ei natal... de rodii coapte, tămâie, după uleiul pe care dădaca ei îl folosea ca să-i ungă părul blond, lung; după notele suave ale cântecelor servitorilor din casă, copiii veseli de pe străzile prăfuite ale orașului, comercianții din piață oferindu-și zgomotos marfa... un tablou pestriț, plin de viață în contrast cu acest tărâm tăcut și trist.

După toată agitația și tot entuziasmul legate de venirea „acasă”, Olivia nu se simțise niciodată în toată viața ei mai abătută și deznădăjduită. Și, cel mai grav, ar fi putut să rămână în India, deși părinții ei decisese să se întoarcă acasă. Dacă ar fi dat mai multă atenție avansurilor făcute de acel colonel, cam rumen la față ce-i drept, și i-ar fi îngăduit s-o curteze, acum s-ar fi aflat încă la Poona. Deși el era cam bătrân – cam în vârstă de patruzeci și cinci de ani –, și ea avea doar optsprezece.

În afară de asta, supraviețuise nopților înăbușitoare de acolo, când îi era imposibil să doarmă și citea romanele scrise de Jane Austen și de surorile Brontë, devorându-le cu nesaț. Așa că acum era convinsă că există „iubirea adevărată” pe care urma s-o descopere într-o zi.

În următoarele câteva luni, avea să ia parte la tot soiul de petreceri, organizate la Londra, unde aveau să-i fie prezentați mai mulți tineri eligibili. Și, spera ea din toată inima, printre ei avea să-l poată descoperi pe al ei domn Darcy.

Era singura scânteie într-o negură de nepătruns. Deși, gândea Olivia tranșant, era puțin probabil. Tinerii britanici pe care-i întâlnise până atunci nu aveau darul să-i ofere încredere în viitor. Tenul lor cu o paloare bolnăvicioasă, lipsa de maturitate și de interes față de orice altceva decât vânătoarea de fazani nu îi făceau agreabili. Poate pentru că își petrecuse cea mai mare parte din viață printre adulți, din păcate, în cercurile sociale din Poona, fiind foarte puțini tineri. Crescuse în

mijlocul amicilor părinților ei, participând la mese și petreceri, făcând echitație și jucând tenis. Unde mai pui că și educația ei fusese oarecum neobișnuită, deși Olivia considera asta un avantaj. Părinții ei îl angajaseră ca tutor pe domnul Christian, absolvent de Cambridge, rănit în Primul Război Mondial și trecut în rezervă din armată. Preferase să se stabilească la Poona. Domnul Christian studiase filosofia la Trinity și, găsind o minte tânără și avidă de cunoștințe, profitase de ocazie să o umple cu cele mai diverse informații pe care, în nici un caz, Olivia nu le-ar fi putut căpăta într-o școală-internat britanică. O învățase, de asemenea, să joace șah la standarde aproape profesionale și să trișeze la bridge.

Însă, în ultimele câteva săptămâni, Olivia ajunsese la concluzia că toată această cultură sofisticată pe care o căpătase nu avea să-i fie de vreun ajutor în Anglia. Hainele ei, moderne în India, arătau groaznic de demodate acolo. Insistase ca modista mamei sale să-i scurteze rochiile până sub genunchi, nu până la glezne, după cum purtau toate tinerele doamne pe care le văzuse recent la Londra. Și, când se dusese la cumpărături cu mama ei, la Derry and Toms, achiziționase în secret un ruj de un roșu aprins.

Scurtarea rochiilor și rujul nu se datorau vreunei vanități exacerbate a Oliviei, ci mai degrabă faptului că nu dorea să iasă în evidență mai mult decât o făcea deja.

Iar acum, iat-o din nou acolo, la sfârșit de săptămână, într-o casă înghețată și umedă ca un mausoleu. Știa că papa fusese coleg de școală cu lordul Christopher Crawford, actuala lor gazdă. Ca de obicei, papa avea să-și petreacă zilele la vânatoare, iar mama, sau mami, cum o alinta ea, avea să stea în salon, bând ceai și făcând conversație politicoasă cu stăpâna casei. Olivia avea să-i stea alături, simțindu-se a cincea roată la căruță.

Auzi un ciocănit ușor în ușă.

– Intră! strigă ea.

O față drăgălașă, cu pistrui și niște ochi căprui, strălucitori, se ivi de după ușă. Fata purta o uniformă demodată de cameristă, mult prea mare pentru ea.

– Scuze, milady, numele meu e Elsie și vă voi servi cât timp stați aici. Pot să vă desfac bagajul?

– Sigur.

Elsie trecu pragul și se foi nervoasă.

– Scuze, milady, este cam întuneric! Pot să aprind lumina? Aproape că nu pot să vă văd, adăugă ea, chicotind timid.

– Da, te rog! răspunse Olivia.

Fata fugi spre lampa de la capul patului și o aprinse.

– Ia te uită! exclamă ea. Nu-i așa că-i mai bine-acum?

– Da. Olivia se ridică de pe pat și se întoarse spre fată. Cât de repede se întunecă aici! Simțea ochii servitoarei cum o împung plini de curiozitate. În cele din urmă, o întrebă: E ceva în neregulă?

Camerista tresări.

– Scuze, milady, doar mă gândeam cât de frumoasă sunteți. N-am mai văzut o fată atât de frumoasă. Arătați ca una dintre actrițele de film.

Olivia fu surprinsă.

– Îți mulțumesc! Este foarte drăguț să spui asta, dar sunt sigură că n-ai dreptate.

– O, ba da, sunteți! întări Elsie pe un ton convingător. Și, milady, să mă iertați dacă mai greșesc, e prima oară când sunt camerista unei doamne. Elsie săltă valiza Oliviei pe pat și o deschise. Acum, dacă puteți să-mi spuneți ce vreți să purtați după-amiază la ceai. Și, pe urmă, voi duce rochia pentru cină la călcat.

Elsie o privi interogator pe Olivia.

Stăpâna îi făcu semn spre noua ei rochie roz, cu guler în stil Peter Pan și nasturi albi, mari, aliniați în față.

– Asta pentru acum și, pe urmă, cea din brocart albastru.

– Prea bine, milady, o aprobă Elsie, dând din cap. Despațetă rochiile cu grijă și le întinse pe pat. Sunt sigură că tenul dumneavoastră se asortează cu albastrul. Să pun restul hainelor pe umerașe în șifonier?

– Ești foarte drăguță, îți mulțumesc Elsie!

Olivia ședea incomod pe taburetul de la picioarele patului, în timp ce Elsie se tot agita prin cameră. În India, nu prea dăduse atenție personalului de serviciu; îl acceptase pur și simplu ca atare. Dar fata asta o enerva; probabil că era de-o seamă cu ea, și englezoaică.

După ce sosiseră la vechea lor locuință din Surrey, tatăl ei se plânsese cât de greu era să găsești personal calificat. Erau mult mai puține fete care doreau să se angajeze în asemenea slujbe, spunea el, preferând, în schimb, să lucreze ca secretare la birouri și vânzătoare în noile magazine mari, deschise peste tot prin țară.

– Fetele nu mai vor să fie *servitoare*, mormăia el.

Deși, după vizitele făcute pe moșiile amicilor părinților ei, Olivia observase că femeile erau mai emancipate doar în orașele mari.

– În regulă, milady! Dau fuga jos să vă calc rochia de seară și mă întorc după ce luați ceaiul, ca să umplu cada cu apă caldă și să aprind focul. Mai doriți altceva?

– Nu, Elsie, mulțumesc! îi zâmbi ea. Și, apropo, te rog să-mi spui Olivia.

– Mulțumesc, milady... vreau să spun domnișoară Olivia, zise Elsie și se strecură afară trăgând ușa după ea.

În seara aceea, înainte de cină, Elsie se dovedi a fi o coafeză desăvârșită.

– Vreți să vă fac o coafură înaltă, domnișoară? o întrebă în timp ce peria buclele dese ale Oliviei. Cred că vi se potrivește; veți arăta grozav, ca Greta Garbo. I-am făcut coafura asta și surorii mele, așa că mă pricep.

Olivia se așează pe un taburet în fața oglinzii și dădu aproba-tor din cap.

– În regulă, Elsie, am încredere în tine.

La urma urmei, gândi ea, putea oricând să-și desfacă părul.

– Îmi place să coafez, aș fi vrut să fac ucenicie, dar cel mai apropiat salon e la douăzeci și cinci de kilometri, și n-am cum să ajung acolo. E un singur autobuz pe zi, care pleacă la unșpe

dimineața din dreptul gheretei portarului. Și, acum, oricum nu mai pot.

Elsie îi făcea confidențe, în timp ce mâinile ei experte piep-tănau, ondulau și prindeau părul Oliviei într-un coc elegant.

– De ce nu te muți la oraș? o întrebă Olivia.

Elsie se arată oripilată.

– Cum așa? Și s-o las pe maică-mea singură, cu toți frații și surorile mele? Are nevoie de ajutorul și de banii câștigați de mine. Ia uitați-vă! Elsie făcu un pas în spate ca să-și admire opera. Ce părere aveți?

– Îți mulțumesc, Elsie! zâmbi Olivia. A ieșit, într-adevăr, ceva foarte frumos.

– Nu-mi mulțumiți, domnișoară Olivia, a fost plăcerea mea. Și acum să vă ajut să vă strângeți corsetul.

– Ești o scumpă, Elsie! exclamă Olivia intimidată. Ca să fiu sinceră, nici n-am idee cum se pune. N-am purtat niciodată în viața mea așa ceva și e clar că sunt în mare încurcătură cu el.

Elsie îl ridică de pe pat și-l studie puțin.

– E noul corset „talie de viespe“, zise ea admirativ. L-am văzut în *Woman's Weekly*. Te face să arăți ca o clepsidră, așa se zice. În regulă, cred că știu cum se pune. Dar trebuie s-o facem împreună, domnișoară Olivia; nu e cazul să vă temeți, o asigură ea.

Odată strâns corsetul, Olivia fu sigură că nu mai putea să înghită nici măcar o măslină, darămite să consume cinci feluri de mâncare la dineu; Elsie îi trase peste cap noua rochie de brocart, de un albastru-închis, și i-o încheie la spate.

Olivia își netezi fusta înfoiată sub talia ei, acum ca de viespe, și se privi în oglindă.

Părul, corsetul și rochia desăvârșiseră o transformare radicală. Cea care o privea din oglindă nu mai era o tânără, ci o femeie în toată regula.

– Ooh, domnișoară Olivia, cât de frumoasă sunteți! Culoarea asta se potrivește perfect cu ochii dumneavoastră. Cu siguranță veți suci niște capete în seara asta. Sper că veți sta alături de Master Harry, fiul Domniei Sale lordul; noi, toate fetele, ne-am îndrăgostit de el, mărturisi Elsie. E atât de chipeș!

– După cât noroc am, nu cred că se va întâmpla asta. Aproape sigur voi sta alături de bătrânul maior burtos, pe care l-am întâlnit la ceai.

Olivia zâmbi și ridică din sprâncene, cele două fete împărtaşind un moment de înțelegere ce depășea barierele sociale.

– Ei bine, sper că nu, de dragul dumneavoastră, domnișoară Olivia! Petrecere frumoasă!

În dreptul ușii, Olivia se întoarce.

– Îți mulțumesc, Elsie, ai fost grozav de drăguță! Îți voi povesti totul mai târziu.

Îi făcu cu ochiul și ieși din cameră.

Olivia nu era singura persoană îngrozită la gândul cinei din acea seară. Onorabilul Harry Crawford se hotărâse ca, atunci când avea să preia Wharton Park de la tatăl său, să nu mai organizeze partide de vânatoare. Ideea uciderii unor ființe fără apărare îi făcea pur și simplu rău.

Străduindu-se să-și prindă butonii – servitorul său fusese trimis să-l ajute pe maiorul în vârstă –, Harry își îndreptă papiionul, privindu-se în oglindă. Se întreba, totodată, cât de mulți oameni îi împărtășeau convingerea că nu se născuseră în locul potrivit. În ceea ce-l privea, îndeplinirea „datoriei” era totul. Și, deși mulți subalterni ai săi de pe moșie și din viitorul regiment îl puteau privi cu invidie, Harry se gândea că oricând ar fi schimbat bucuros locul cu ei.

Știa, de asemenea, că nimeni nu era cu adevărat interesat să afle ce gândește el; viața îi fusese trasată cu mult înainte de a fi fost conceput. Era un simplu element de continuitate, și situația nu putea fi schimbată.

Măcar cei doi ani de iad la Sandhurst se sfârșiseră. Avea o permisie de două săptămâni înainte să se alătore celui de-al cincilea Batalion Royal Norfolks, vechiul regiment al tatălui său, pentru prima sa misiune ca ofițer. După ce primise cel mai înalt rang, lordul Christopher Crawford lucra acum la Whitehall în calitate de consilier al guvernului.

Circulau zvonuri că ar izbucni un război... gândul acesta îi dădea fiori lui Harry. Chamberlain făcea tot ce putea, și cu toții sperau să fie pace, dar, pentru că tatăl său avea acces la date reale, nu la bârfele de pe străzi, Harry știa că nu acela urma să fie deznodământul. Tatăl său îi spusese că, în decurs de un an, aveau să fie în război, și Harry îl credea.

Dar nu era un laș. Nu se temea să-și dea viața pentru țara lui. Totuși, atitudinea nepăsătoare a colegilor săi ofițeri, încântați să le poată servi nemților o lecție de neuitat – un eufemism plin de sevă pentru moarte și distrugere la scară largă – nu era împărtășită și de el. Își ținea vederile pacifiste pentru sine; nu aveau deloc trecere în cantina ofițerilor. Dar, adesea, stătea treaz în patul său îngust, întrebându-se dacă, față-n față cu un neamț, la capătul unei puști cu patul lung, ar fi fost capabil să apese pe trăgaci ca să-și salveze viața.

Știa că mulți alții gândeau la fel ca el. Problema era că ei nu aveau în familie un demnitar, un general de rang înalt, ca tatăl său, și nici istoria de două sute cincizeci de ani de eroism a familiei.

Harry constatase, cu mult timp în urmă, că genele tatălui său nu se transmiseseră mai departe. El semăna la fire mai degrabă cu mama lui, Adrienne: era blând și cu înclinații artistice, dar și predispus la crize bruște de depresie, când lumea lui se întuneca și trebuia să se străduiască să vadă un rost în viață. Adrienne numea aceste momente *petit mal*, în sensul că se simțea puțin rău și se retrăgea în pat până când trecea criza. Dar, ca ofițer în armată, Harry nu avea o asemenea opțiune. Nici nu discuta cu tatăl său despre antipatia pe care o nutrea față de tot ce însemna militarie. De fapt, conversația lor era limitată la un voios „Bună dimineța” sau „Se pare că vom avea o zi frumoasă” ori un ocazional „Bătrâne, cheamă-l pe Sable să-mi toarne un scotch!”.

Tatăl său ar fi putut fi oricare dintre comandanții cu care avusese de-a face la Sandhurst. Mama lui știa, desigur, ce simțea Harry despre viața și viitorul său, dar nu avea cu ce să-l ajute. Așa că evitau astfel de discuții.

Ea măcar reușise să-i ofere singurul lucru care-l consola, și pentru asta îi era extrem de recunoscător: la șase ani, și împotriva voinței șefului familiei, Adrienne îi angajase lui Harry un profesor de pian, ca să-i predea noțiunile de bază ale acestui instrument. Și, acolo, cu degetele pe clapele de fildeș, Harry începuse să simtă că viața lui avea un rost. De atunci, devenise un pianist foarte bun. În parte pentru că, atât la școală, cât și acasă, putea să se ascundă fie în spatele caietului cu note muzicale, fie în salon, ținându-se departe de necazuri.

Văzând cât era de talentat, profesorul lui de muzică de la Eton îi sugerase să dea examen la Colegiul Regal de Muzică. Dar tatăl său se împotrivise vehement. Băiatul avea să meargă la Sandhurst. Cântatul la pian era pentru diletanți, nicidecum o carieră pentru viitorul lord Crawford.

Și așa rămăsese.

Harry continuase să cânte cât de mult putea, deși la Sandhurst asta se limita la interpretarea unor piese muzicale moderne, de Coward sau Cole Porter, în cantina ofițerilor. Chopin nu figura printre preferințele lor.

Când îl cuprindea disperarea, Harry spera uneori în reîncarnare, să ajungă într-o lume unde să-și poată folosi talentul și pasiunea pentru muzică. Poate că, oftă el, izbucnirea războiului însemna și pentru el un pas în direcția dorită.

Capitolul 10

În timp ce Olivia intra în salon, o încerca un sentiment nou, deloc neplăcut, și anume că sosirea ei nu trecea neobservată și că era privită aprobator de toată lumea. Lordul Crawford se apropie primul de ea.

– Olivia, nu-i așa? Doamne sfinte, ia te uită cum soarele indian face bobocul să înflorească. Snifter? o întrebă el.

– Mulțumesc mult! răspunse ea, luând un pahar cu gin de pe tava etalată ceremonios de majordom.

– Draga mea, mă bucur că vei fi alături de mine, la dineu, în seara asta, continuă lordul Crawford, făcând un semn discret cu capul în direcția majordomului.

Acesta încuviință din cap la fel de discret. Chiar dacă Olivia nu fusese plasată alături de el, acum era.

– Și spune-mi cum găsești Anglia? o întrebă el.

– Este pasionant să pot vedea țara despre care am auzit atât de multe, minți Olivia fără să clipească.

– Draga mea, sunt încântat că ți-ai făcut timp să ne vizitezi acasă, în Norfolk, în fundătura asta de țară. E adevărat că rămâi aici de sărbători, după cum mi-a spus tatăl tău?

– Da, încuviință Olivia din cap.

– Vor fi multe petreceri animate, răsă Christopher pe înfundate. A fost una dintre cele mai grozave perioade din viața mea. Acum, hai să-ți fac cunoștință cu soția mea! Nu s-a simțit prea bine după-amiază, dar acum pare că-i în regulă.

O conduse spre o doamnă zveltă, elegantă.

– Adrienne, ți-o prezint pe Olivia Drew-Norris care, sunt sigur, va frânge multe inimi în acest sezon, la fel cum ai făcut și tu acum mulți ani.

Adrienne, lady Crawford, se întoarse spre Olivia. Îi întinse mâna ei albă, delicată și, în chip de parodie a străngerii de mână între bărbați, își atinseră ușor degetele.

– *Enchantée*, rosti Adrienne, zâmbindu-i aprobator. Negreșit vei frânge multe inimi.

– Este teribil de drăguț din partea dumneavoastră să spuneți asta, lady Crawford.

Olivia începea să se simtă ca o juncană plimbată de jur-împrejur, ca să fie evaluată. Spera ca scena să nu se repete tot sezonul ce avea să urmeze.

– Te rog, spune-mi Adrienne. Sunt sigură că vom fi cele mai bune prietene, *n'est-ce pas*?

Lordul Crawford privi în jos, tandru, spre soția lui.

– Bravo, excelent! Și acum, scumpa mea, o las pe Olivia pe mâna ta. Poate îi vei da câteva sfaturi folositoare.

Se îndepărtă apoi ca să le ureze bun-venit celorlalți oaspeți.

Olivia profită de ocazie ca să admire frumusețea deosebită a gazdei. Deși aflată la o vârstă matură, în jur de cel puțin patruzeci de ani, Adrienne avea un trup subțire ca al unei tinere fete. Și o față frumos sculptată, cu pomeți înalți, bine definiți, acoperiți de o piele siefie, fără cusur. Feminitatea ei extraordinară îi amintea Oliviei mai mult de o Maharani indiană delicată decât de obișnuita aristocrată britanică, a cărei constituție era anume creată ca să facă față climei aspre de pe insulă, și cu șolduri late, ca să poată da naștere unei armate de copii, necesari pentru a duce numele mai departe.

Adrienne era atât de elegantă și de fragilă, încât Olivia gândea că s-ar fi potrivit mai bine într-un salon din Paris decât într-un conac englezesc de la țară. Într-adevăr, mama ei îi spusese că Adrienne era franțuzoică. Felul în care purta acea rochie simplă, neagră, de cocktail, cu un singur șir de perle

sidefii la gât, vădea acea eleganță obținută fără prea mare efort, caracteristică țării sale natale.

– Așadar, Olivia, te-ai întors în țara asta îngrozitoare, cu o climă dezgustătoare, unde rareori vezi lumina naturală a soarelui, *n'est-ce pas?*

Adrienne declară acest fapt ca pe o realitate, și Olivia fu surprinsă de franchețea ei.

– Cu siguranță, îmi va lua ceva timp să mă adaptez schimbării, răspunse ea cât mai diplomatic cu putință.

Mâna lui Adrienne o acoperea în continuare pe a ei.

– *Ma chérie*, și eu am crescut într-un loc plin de căldură și lumină. Când mi-am părăsit castelul din sudul Franței, ca să vin aici, în Anglia, mi s-a părut că nu voi putea îndura. Și tu ești la fel. Pot citi în ochii tăi cât de mult îți lipsește India.

– Așa e! șopti Olivia.

– Ei bine, îți pot promite un singur lucru: cu timpul, îți va fi mai ușor. Adrienne ridică ușor din umeri. Și acum trebuie să-l cunoști pe fiul meu, Harry. Este de vârsta ta și îți va ține companie, în timp ce eu îmi joc rolul de gazdă *parfaite*. *Pardon, chérie*, mă duc să-l caut ca să îl aduc aici.

Uitându-se după gazda sa, strecurându-se grațios printre oaspeți, Olivia se simțea dezarmată de afirmația plină de empatie a lui Adrienne. Era obișnuită ca, în astfel de ocazii, să poarte conversații lipsite de importanță, fără a intra în profunzimile subiectelor. Exprimarea unor gânduri mai profunde – sau, și mai rău, a emoțiilor – nu era deloc agreată de societatea britanică. Atât învățase și ea la Clubul din Poona. Dar discuția ei cu Adrienne, deși foarte scurtă, o consolase într-o măsură. Și își îngădui un surâs în sine.

Harry primise ordin de la mama lui să meargă să-i țină companie tinerei fete „indiene“. Îndatoritor, își croi drum spre ea, traversând salonul. La numai câțiva pași distanță, o văzu cum zâmbeste radios.

Frumusețea ei blondă, rece, privită de la distanță, păru că se însuflește deodată. Harry, care nu era de obicei conștient de

atracția fizică a femeilor, își dădu seama că frumusețea ei era „paralizantă”, cum obișnuiau să spună camarazii lui ofițeri. Se apropie de ea.

– Dumneata trebuie să fii Harry, îi spuse ea când îl văzu; te-a trimis mama ta să faci conversație politicoasă cu mine.

Ochii ei turcoaz erau plini de amuzament, în timp ce i se adresa.

– Da. Dar, vă asigur, plăcerea este de partea mea. Aruncă o privire spre paharul ei gol. Pot să vă mai aduc ceva de băut, domnișoară Drew-Norris?

– Un început bun, mulțumesc!

Harry îi făcu semn majordomului și, pe când Olivia puneă paharul gol pe tavă și lua altul plin, îi spuse:

– Îmi cer scuze dacă vi s-a părut că sunt prea îndrăzneată. Nu am intenționat asta. Mai degrabă regret că sunteți nevoit să abordați și să discutați cu o groază de necunoscuți.

Olivia era surprinsă în sinea ei de cutezanța de care dădea dovadă, punând-o pe seama ginului tare. Îl privi pe Harry, „chipeșul” Harry, după cum îl descrisese Elsie, și decise că fata avea dreptate. Harry fusese înzestrat cu cele mai frumoase trăsături fizice ale ambilor părinți; era înalt ca tatăl său și avea structura osoasă fină, precum și ochii căprui, luminoși ai mamei.

– Pot să te asigur, domnișoară Drew-Norris, că discuția noastră nu e nici pe departe o povară. Măcar ai sub șaptezeci de ani, ceea ce îmi este clar de ajutor. Și, ca să fiu sincer, un lucru destul de neobișnuit prin aceste părți.

Olivia râse, răspunsul lui Harry potrivindu-se perfect cu tonul ei jucăuș.

– *Touché*, deși, în acest smoking, cineva ar putea să te ia drept tatăl tău.

Harry ridică binevoitor din umeri.

– Păi, domnișoară Drew-Norris, cred că mă iei peste picior. Nu îți dai seama că războiul se va abate curând asupra acestei insule frumoase, și noi toți va trebui să facem sacrificii? Iar,

pentru mine, asta va însemna uniforma tatei, deși cu trei numere mai mare.

Olivia se întunecă la față.

– Chiar crezi că va fi război?

– Fără îndoială, zise Harry.

– Eu înțeleg, dar tati respinge ideea, adăugă ea.

– Sunt sigur că, după o zi la vânătoare cu tatăl meu, își va schimba punctul de vedere.

Harry își arcui sprâncenele.

– Mă îndoiesc foarte tare că Herr Hitler poate fi înduplecat să facă pace, oftă Olivia. Vrea să domine lumea, și mișcarea tineretului de acolo pare să fie la fel de vehementă.

Harry o privi surprins.

– Dacă pot să spun asta, domnișoară Drew-Norris, se pare că ești extrem de bine informată. Ceva destul de neobișnuit pentru o tânără.

– Crezi că este deplasat ca femeile să discute chestiuni politice?

– Deloc. De fapt, mi se pare ceva extrem de înviorător. Majoritatea fetelor, pur și simplu, nu sunt interesate.

– Eu am avut norocul să am profesor în India un om care crede că femeile au aceleași drepturi la educație ca și bărbații. Ochii Oliviei priviră în depărtare dintr-odată plini de tristețe. M-a făcut să înțeleg lumea din jur și să devin conștientă de importanța mea în sânul ei.

– Doamne, omul acela pare că-și irosește timpul la Poona! Aș fi vrut să beneficiaz și eu la Eton de același gen de educație inspirațională. În schimb, de-abia așteptam să termin și să plec naibii departe de acel loc. Harry aprinse o țigară, fascinat. Și ai de gând să îți continui studiile?

Olivia scutură capul cu amărăciune.

– Nu-mi imaginez ce-ar putea să spună mami și tati, dacă le-aș propune asta. Mai mult ca sigur, ar fi oripilați: „Cum așa! O intelectuală în familia noastră?” Nu, mă vor mărita cu cineva, asta dacă se va ivi vreun pretendent.

Harry o privi cu o admirație nedisimulată.

– Domnișoară Drew-Norris, te asigur că nu vei avea vreo problemă în privința asta.

Ea se uită în sus, la el.

– Chiar dacă este un lucru pe care nu-l doresc?

Harry oftă, în timp ce își stingea țigara în cea mai apropiată scrumieră.

– Cred că mulți dintre noi nu au parte de ceea ce-și doresc. Dar încearcă să nu fii prea dezamăgită. Sunt de părere că vor avea loc niște schimbări, mai ales pentru femei. Și poate că singurul avantaj al viitorului război este faptul că va duce și mai mult la schimbarea statu-quoului.

– Sper să fie așa, îl aprobă Olivia. Și dumneata ce vei face? Îl întrebă ea amintindu-și subit de regula de aur, învățată încă din fragedă pruncie, și anume că nu trebuia să domine conversația, mai ales una purtată cu un gentleman.

– Eu? ridică Harry din umeri. Sunt un simplu soldat, acum în permisie, dar mă tem că nu pentru mult timp. Tocmai am primit ordin să dublăm numărul recruților în noul meu batalion cu ajutorul armatei teritoriale.

– Îmi este imposibil să înțeleg cum de viața poate continua aici, ca de obicei.

Olivia îi făcu semn spre ceilalți petrecăreți, care râdeau în hohote la auzul vreunei glume.

– Ei bine, spiritul britanic, nu-i așa? comentă Harry. Lumea întreagă se poate prăbuși, dar în case precum aceasta totul decurge ca întotdeauna. Într-un fel, îi mulțumesc Domnului pentru asta.

– Doamnelor și domnilor, masa este servită!

– Domnișoară Drew-Norris, i se adresă Harry, a fost o plăcere să discut cu dumneata. Apropo, ai grijă să nu dai de vreo alice în fazan. Bucătarul nu este foarte atent. Îi făcu cu ochiul. Poate ne mai vedem înainte să pleci!

În timpul dineului, Olivia se strădui să reacționeze la glumele teribile ale lordului Crawford, comportându-se ca o adevărată tânără doamnă, potrivit educației primite. Riscă o scurtă

otheadă spre Harry, care, după câte vedea, își făcea și el datoria, întreținând-o pe soția maiorului. Mai târziu, după ce bărbații se retraseră în bibliotecă, și femeile în salon, pentru a servi cafeaua, Olivia se prefăcu obosită și se retrase, cerându-și scuze.

Adrienne apăru lângă ea tocmai când se pregătea să urce scara.

– *Ma chérie*, nu te simți bine? o întrebă îngrijorată.

Olivia scutură din cap.

– Nu am nimic, în afară de o durere de cap.

Adrienne o prinse pe după umeri și-i zâmbi.

– Din cauza vremii ăsteia reci, tipic englezești, care ți-a pătruns în oase, dat fiind că ești obișnuită cu căldura de la tropice. Îi voi spune lui Elsie să-ți reaprindă focul și să-ți aducă niște ciocolată caldă. Ne vedem mâine. Poate vei veni să ne plimbăm amândouă prin grădină, ca să-ți arăt ceva ce-ți va reaminti de casa ta din India.

Olivia încuviință din cap, apreciind îngrijorarea manifestată de Adrienne.

– Vă mulțumesc.

– *Je vous en prie*. Ți-a făcut plăcere să discuți cu fiul meu Harry? o întrebă ea.

– Da, foarte mult, vă mulțumesc.

Olivia simțea cum obrajii încep să-i ardă și spera ca Adrienne să nu observe.

Adrienne dădu aprobator din cap.

– Am știut eu că vă veți înțelege. *Bonne nuit, ma chérie!*

Olivia urcă obosită scara. Chiar o încerca o durere de cap, probabil din cauză că nu era obișnuită să bea alcool, dar, mai mult decât atât, dorea să fie singură ca să analizeze și să savureze discuția pe care o purtase cu Harry.

Se schimbă în cămașa de noapte într-un timp record, o artă perfecționată în răstimpul de când sosise în neprietenosă climă englezească. În timp ce sărea în pat, cuibărindu-se sub cuvertură, auzi un ciocănit la ușă.

– Intră!

Fața luminoasă a lui Elsie se iți dincolo de ușă. Avea în mână o tavă cu o cană de ciocolată pe ea.

– Sunt doar eu, domnișoară Olivia. Traversă dormitorul și așează tava pe măsuta de noapte de lângă Olivia. Am făcut-o după rețeta specială a mamei mele, îi zâmbi ea, cu un strop de brandy, ca să țină răceala la distanță.

– Elsie, îți mulțumesc!

Olivia luă cana fierbinte, încălzindu-și mâinile pe ea, în timp ce se uita la Elsie cum reaprinde focul în șemineu.

– Ei, a fost o seară plăcută, domnișoară Olivia?

– O da, Elsie, a fost, îi zâmbi ea.

Elsie întoarse capul spre ea, surprinzându-i zâmbetul. Ochii îi străluceau.

– Și l-ai cunoscut pe tânărul stăpân Harry?

– Da.

– Ei, și ce părere aveți despre el? o descusu ea curioasă.

Olivia mai știa încă o regulă de aur: să nu flecărești cu servitorii, mai ales atunci când nici nu sunt ai tăi, dar tentația de a vorbi despre Harry era prea mare.

– Cred că este... un bărbat foarte deosebit.

– Și pe atât de frumos pe cât v-am spus că este? întrebă Elsie.

Neprimind un răspuns de la Olivia, Elsie își plecă ochii.

– Scuze, domnișoară, câteodată mă ia valul. Nu trebuie să pun întrebări personale.

– Elsie, o asigură Olivia, tot ce faci este minunat. Și, după ziua de mâine, probabil că nu ne vom mai vedea vreodată. Și... respiră ea adânc, dacă vrei să știi adevărul, cred că Harry este... un drăguț!

Elsie își împreună încântată palmele.

– Oh, domnișoară Olivia! Știam eu că așa va fi! Știam că o să vă plăceți unul pe altul.

Olivia sorbi din băutura caldă.

– Elsie, este cea mai bună ciocolată pe care am gustat-o vreodată.

– Mulțumesc, domnișoară, replică Elsie, ducându-se spre ușă. Mă întorc de dimineată ca să deschid draperiile. Somn ușor!

După ce Elsie ieși din cameră, Olivia se sprijini mai bine pe pernele moi, sorbind încet din ciocolată. Apoi, închise ochii și retrăi conversația cu Harry de la cap la coadă.

Capitolul 11

A doua zi de dimineață, Olivia servi micul dejun de una singură, în sufragerie, pentru că vânătorii plecaseră deja foarte devreme, și atât mama ei, cât și Adrienne luau micul dejun în dormitoarele proprii. După aceea, dorind să-și găsească ceva mai bun de făcut, se duse în bibliotecă să aleagă o carte. Din cauză că, la Poona, cărțile erau rare și prețioase, Olivia se simți copleșită de rafturile pline ochi din podea până-n tavan.

Trase romanul Virginiei Woolf, *Spre far*, și se cuibări confortabil într-un fotoliu din piele de lângă foc.

Însă niște acorduri muzicale de undeva de departe, dar clare, îi distraseră atenția. Cineva cânta la pian și, cu puțin efort, Olivia recunoscuse o piesă de Chopin, *Grande Polonaise*. Se ridică și ieși din bibliotecă, îndreptându-se spre locul de unde se auzea pianul și astfel ajunsese în dreptul ușii salonului.

Rămase pe loc, ascultând interpretarea fermecătoare a uneia dintre piesele ei favorite, ținând ochii închiși în timp ce, din capătul opus al încăperii, se revărsau acordurile pianului. Pe când ultimele note ajunseră la ea, deschise ochii și dădu cu privirea de un vas înalt chinezesc, plin cu flori, care o împiedica să-l vadă pe pianist.

După ce mai făcu un pas, Olivia trase cu putere aer în piept, uimită din cale-afară să-l vadă pe Harry. Simțindu-se ca o intrusă, îl urmări cum ședea, cu brațele împreunate, privind spre

parcul de dincolo de fereastră. În cele din urmă, se ridică cu un oftat și dădu cu ochii de ea.

– Să fiu al naibii, domnișoară Drew-Norris! N-am știut că am și public.

Se îndreptă stânjenit spre ea, cu mâinile în buzunare.

– Eram în bibliotecă și am auzit muzica și... ridică ea din umeri, m-am luat după ea.

– Îți place muzica clasică?

– O, da, enorm. Mai ales când este interpretată astfel. Ești cu adevărat extraordinar de bun, zise Olivia, simțind cum obrații i se înfierbântă. Cum de-ai învățat?

– Când eram mic, m-a îndrumat mama mea, și, pe urmă, am continuat la școală. Dar... la fel ca în cazul tău cu universitatea, bătrânele clape de fildeș nu figurează în planurile mele de viitor. Din păcate, adăugă el cu amărăciune.

– Dar ar trebui, afirmă Olivia cu dârzenie. Nu sunt expertă, dar sună la fel de bine ca înregistrările pe care le-am ascultat în India.

– E foarte drăguț din partea dumitale să spui asta. Se întoarce și privi din nou afară pe fereastră, apoi o întrebă: Ce zici, vrei să facem o plimbare? Soarele pare că sparge norii astăzi.

– Urma să mă întâlnesc cu mama dumitale, dar n-am văzut-o încă.

– Nu, și mă îndoiesc că o vei face. Aproape sigur e în pat, cu vreo migrenă. Suferă groaznic din cauza lor, mai ales după ce se culcă târziu, ca aseară. Ce să zic, caută-ți o haină mai groasă și ne revedem pe terasă în cinci minute.

Olivia fugi în sus, pe scări, să-și ia singura haină pe care o adusese cu ea, mult mai potrivită pentru oraș decât la țară.

Harry o aștepta, fumând o țigară, sprijinit de balustrada scării ce dădea în grădină. Rămase timidă alături de el. Harry îi făcu semn spre unul dintre copaci.

– Vezi ce e sub el? Semne de viață: ghiocci. Ce zici, mergem? Coborâra scara lată și o luă la pas prin grădină.

– Îți place Versailles-ul nostru în miniatură? Harry făcu un gest spre grădina imaculată, admirabil alcătuită, care se

întindea de jur-împrejur înconjurată de garduri vii, ornamentale, având în centrul ei o fântână elegantă, decorată cu statuia unui băiețandru. Mama a vrut să creeze ceva ce ar putea să-i aducă aminte de patria ei, Franța. A reușit într-un mod magnific. Ar trebui s-o vezi în toiul verii, când toate plantele sunt în floare. Cu o sumedenie de culori.

– Îmi imaginez, șopti Olivia, pe când se îndreptau spre fântână.

– Ai ratat mimoza cu doar câteva zile, îi spuse Harry, arătându-i tufele crescute la adăpost, sub terasă. Înflorește oricând în perioada ianuarie–martie și emană cu adevărat un miros superb. Grădinarul nostru avea dubii că se va putea prinde în acel loc – este o plantă căreia îi place clima temperată din sudul Franței, dar, uite, mama a câștigat pariul, și acum înflorește și aici.

– Este dăruită cu acest talent. Iar designul grădinii este, pur și simplu, desăvârșit. Olivia se tot întorcea ca să cuprindă absolut totul cu privirea, apoi îl urmă pe Harry pe una dintre numeroasele poteci care porneau din dreptul fântânii.

– Mama ta mi-a spus că are în grădină ceva ce-mi va reaminti de India, îi spuse Olivia, rupând o tăcere cam lungă.

– Oh, mai mult ca sigur s-a referit la seră. Grădinarul nostru, Jack, obișnuit să cultive mai degrabă napi decât flori exotice, și-a petrecut ultimii câțiva ani încercând să îngrijească bulbii primiți de mama de la Kew Gardens. Dacă vrei, putem să-i vedem.

– Categoric, zise Olivia nerăbdătoare.

– E cale cam lungă, dar putem merge în pas vioi. Aerul rece ne va face bine. Ei bine, diseară, te întorci acasă cu mama și cu tatăl tău? se interesă el.

– Nu, nu direct acasă. Mai întâi, mergem la Londra, ca să discutăm cu bunica mea cum voi petrece acest sezon. Este dornică să se implice și, pentru că mami a fost plecată atât de mult timp din țară, ne va da sfaturi prețioase cu privire la protocol.

– S-ar putea să nu fie pe atât de rău pe cât ți se pare, domnișoară Drew-Norris...

– Te rog, spune-mi Olivia, insistă ea.

– Olivia, se corectă Harry. În urmă cu câțiva ani am participat la niște baluri și a fost chiar distractiv.

– Asta sper și eu, deși n-aș putea spune că sunt prea încântată să merg la Londra. Este o atmosferă groaznic de tensionată acolo – de parcă toți se așteaptă să se întâmple ceva teribil. Ridică ochii spre el și constată că o aprobă cu un gest din cap. Și cred că ai citit și tu despre rata șomajului și despre mișcările de stradă?

– Desigur, confirmă Harry. Trecem printr-o perioadă tumultuoasă. Ca să fiu sincer, voi fi ușurat când vom ști cu toții ce ne rezervă viitorul.

– Ei bine, nu se știe niciodată care ți-e norocul! În felul ăsta, aș putea scăpa și eu de petrecerile de la Londra, surâse Olivia. Dacă începe războiul, vor fi nevoiți să renunțe la ele, nu crezi?

– Vai, ce grozăvie! replică Harry ironic, aprinzând o țigară și oferindu-i și ei una, pe care însă o refuză. Mai mult ca sigur, nici măcar un război nu i-ar putea opri.

Zâmbiră amândoi, mulțumiți de înțelegerea reciprocă instalată între ei.

– Păi, dacă izbucnește războiul, eu, una, nu voi sta liniștită să-mi savurez ceaiul, replică ea cu înverșunare. Am de gând să mă înrolez, drept să spun nu știu încă în ce forțe, dar mami și tati nu mă pot opri să ajut la salvarea patriei.

– Țasta-i spiritul, Olivia! Și, acum, să intrăm!

Harry împinse poarta de lemn, vopsită în albastru, a grădinii de legume. Trecură printre vadurile ordonate pline cu varză, morcovi, cartofi și napi, îndreptându-se spre o seră cuibărită în capăt și adăpostită de un zid înalt din cărămidă roșie. Harry deschise ușa serei și amândoi intrară.

Mireasma pătrunzătoare a florilor, combinată cu căldura din interior, o purtară instantaneu pe Olivia în locul în care se născuse. Inhală cu plăcere mirosurile care-i evocau tot felul de amintiri și privi, minunându-se, explozia de culori din fața ei.

– Oh, Harry! exclamă ea extaziată, pe când se plimba printre șirurile lungi de plante. Se întoarse spre el și-i spuse: Este un paradis!

Harry zări lacrimi în ochii Oliviei. Ea se aplecă, prinzând între degete o plantă galbenă, delicată, pe care o miroși cu nesaț.

– Este frangipani. Aveam una în dreptul ferestrei dormitorului meu din Poona. Îi simțeam parfumul în fiecare seară. Își îngropă din nou nasul între petalele florii. Nu știam că pot crește și aici.

Harry era impresionat de reacția ei încărcată de emoție, realizând șocul pe care fusese ea nevoită să-l îndure sosind în Anglia după atâția ani petrecuți printre plante ca acelea, crescând abundent în habitatul lor natural.

– În cazul ăsta, categoric trebuie s-o iei cu tine, nu-i așa Jack?

Harry se întoarse spre grădinarul între două vârste, cu fața înnegrită și brăzdată de soare și vânt.

– Sigur că da, master Harry! replică el, zâmbind. Mai am o grămadă în locul de unde am adus-o pe asta, și acum m-am prins ce le place; da, așa am făcut. Grozavă treabă! mormăi el. Domnișoară, puteți să vă plimbați pe-aici cât vreți. E o plăcere să văd pe cineva care le apreciază cu adevărat.

Olivia se plimbă încoace și-ncolo printre rândurile de plante înflorite, băgându-și din când în când nasul în ele și atingând cu blândețe petalele catifelate.

– Jack, ai făcut o treabă excepțională! îi zise ea. Acestor flori n-avea cum să le priască clima din Anglia; seamănă cu mine.

– Păi le cresc de vreo cînșpe ani și, chiar dacă n-am studii de specialitate, știu ce le place și ce nu. Iar fiului meu, Bill, continuă Jack, făcându-le semn spre un tânăr chipeș, ocupat să ude niște plante la capătul serei, i-au picat și lui cu tronc, nu-i așa Bill?

Tânărul întoarse capul și-i salută.

– Le prefer verzelor, surăse el. Cel mai interesant e când primim un bulb nou și n-avem idee ce-o să răsară din el.

– Master Harry, îți zic, e foarte pregătit să-mi ia locul, are asta în sânge, continuă Jack. Doar de nu l-or lua în armată. Se spune că recrutează de pe-aici, din împrejurimi. Jack îl privi îngrijorat și întrebător. E-adevărat, master Harry?

– N-aș putea să spun, îi răspunse Harry cu diplomatie. Cred că nimeni nu știe în prezent.

Jack se întoarce spre Olivia.

– Măcar sera va fi în siguranță cu mine aici, dacă vine războiul. Hunii mi-au făcut praf piciorul ultima dată, așa că n-o să mă ia nimeni din nou la armată.

– Ei bine, Jack, Bill... Harry dădu aprobator din cap. Faceți cu adevărat o treabă minunată aici. Foarte bine.

– Să-i transmițeți stăpânei din partea mea că e cazul să ne facă o vizită, când are timp. Unul dintre bulbii primiți de curând a dat în floare, și sunt sigur că ar vrea s-o vadă. Jack își ridică șapca. Vă urez o zi bună, master Harry! Și dumneavoastră, domnișoară! Bucurați-vă de frangipani!

– Îți mulțumesc din suflet, așa voi face, îi spuse Olivia. A fost foarte drăguț din partea dumitale că mi-ai dăruit-o.

– E grozavă! exclamă Jack, uitându-se după ei, în timp ce Harry o conducea afară din seră.

– Harry, ai fost un scump să mă aduci aici, îi spuse Olivia emoționată. Mi-am refăcut moralul!

– Mi-a făcut o reală plăcere, îi răspunse Harry pe un ton amical. E un loc deosebit, nu-i așa?

Apoi traversară grădina de legume în tăcere. Harry își aprinse o altă țigară, trase câteva fumuri, apoi strivi mucul sub călcâi, cu un oftat.

– Mă gândesc că, dacă vine războiul, toate familiile de pe moșie vor fi afectate. Bill, de exemplu. Acum o curtează pe Elsie, una dintre cameristele de la conac.

Olivia zâmbi.

– O știi pe Elsie. Este o tânără foarte isteată. Uite ce partener chipeș și-a găsit!

– Nu va mai arăta la fel de bine, dacă nemții îi pocesc jumate din față, mormăi Harry în timp ce urcau din nou treptele terasei. Se întoarce spre Olivia. Îmi cer scuze, dar sunt destul de îngrijorat pentru soarta moșiei, dacă toți tinerii care muncesc aici vor fi recrutați.

– Femeile vor fi nevoite să preia toate sarcinile, îi zâmbi Olivia.

Harry surâse și el și se plecă ușor în fața ei.

– Atunci ne-am înțeles, doamnă Pankhurst¹. Mi-a făcut mare plăcere să vă arăt umilele mele grădini. Și, acum, cred că ar trebui să-mi caut puștile, înainte ca cineva să-mi remarce absența.

– De ce nu te-ai trezit în zori ca să fii împreună cu ei toți? îl întreabă ea.

– Le-am spus că am ceva de făcut, dar sincer să fiu, orice scuză e bine-venită. N-aș zice că-mi place. Îi întinse mâna. S-ar putea să nu te mai văd înainte să pleci. Ai grijă de tine, Olivia, și îți urez călătorie plăcută spre Smoke. Mi-a făcut o deosebită plăcere să te întâlnesc.

Ea îi strânse mâna și-i zâmbi din nou.

– Și mie, Harry!

Harry încuviință din cap și își băgă mâinile în buzunare, dispărând în interiorul casei.

¹ Emmeline Pankhurst (1858–1928), activistă politică britanică, liderul mișcării care le-a ajutat pe femei să câștige dreptul de vot (n.red.)

Capitolul 12

Exista o înțelegere între lady Vare, bunica Oliviei, și părinții ei, în sensul de a o găzdui în timpul șederii sale la Londra pe durata sezonului. Casa lor din Surrey nu era un loc potrivit ca o debutantă să se lanseze în societate, deoarece era mult prea departe de luminile strălucitoare ale scenei londoneze. Așa că, la două săptămâni de la vizita la Wharton Park, Olivia se înfățișă, cu tot cu valize, în casa impunătoare a bunicii ei din Cheyne Walk.

Casa părea scoasă dintr-o altă epocă: plină ochi cu mobilă în stil victorian, draperii grele din brocart, pereți acoperiți cu tapet William Morris, cu modele complicate. Oliviei i se părea o atmosferă apăsătoare, așa că acceptă bucuroasă să fie instalată la etajul patru, în micul ei apartament, unde cel puțin avea parte de mai multă lumină. Dimineața, putea să tragă draperiile, să deschidă larg ferestrele și să admire fluviul Tamisa, alungându-și senzația de claustrofobie.

Primul lucru care trebuia făcut, în cazul unei debutante, era o cerere adresată Palatului St. James's. Fetele puteau fi prezentate la Curtea regală numai dacă erau sponsorizate de o lady care fusese și ea, prezentată la rândul ei la Curte. Mama Oliviei ar fi putut să fie sponsorul ei. Dar lady Vare nici nu voia să audă de așa ceva. În cele din urmă, mama Oliviei cedase în fața încăpățănatei sale mame și se retrăsese acasă, în Surrey, lăsând toate aranjamentele protocolare în seama bunicii Oliviei.

Între nesfârșitele ore petrecute probând rochii de seară, Olivia putea să facă tot ce dorea. Ceea ce însemna că avea mult prea mult timp să se gândească la Harry Crawford și la momentele de la Wharton Park. Cele două zile petrecute acolo exercitau asupra ei o adevărată vrajă. Retrăia conversațiile purtate cu el, încântată că Harry o tratase ca pe o egală din punct de vedere intelectual. Asta, într-un contrast evident cu viața ei din prezent, de la Londra, unde se simțea ca o păpușă care trebuia gătită. Știa că, măcar, odată început sezonul, agenda ei avea să fie plină de invitații la baluri, petreceri dansante, prânzuri și cine târzii, toate făcând parte din complicatele planuri pentru introducerea ei în societate și pentru găsirea unui pretendent potrivit.

Oliviei nu-i scăpa nedreptatea acestei opulențe – tot acel carusel de distracții – ce contrasta cu peisajul șomajului, sărăciei și tulburărilor sociale. În timp ce străbătea străzile Londrei în vechiul Bentley al bunicii sale, Olivia putea vedea oameni amărâți, trăind pe străzi, încălzindu-și mâinile în jurul unor focuri cu mangal; alții protestau în fața parlamentului, cu lozinci în mâini, cerând guvernului ajutoare ca să-și poată hrăni copiii, care, altfel, mureau de foame.

Se simțea izolată în spatele privilegiilor ei, neluând parte la timpurile tulburi de schimbare; prinsă în capcana lumii vechi, în pofida dorinței sale de a aparține celei noi. Uneori, se plimba pe Embankment, aruncându-le monede oamenilor fără adăpost și femeilor care tremurau pe sub poduri, simțindu-se stânjenită în hainele ei călduroase, opulente.

Într-o după-amiază, tocmai se întorsese de la Lenare, fotografii faimos care trebuise să o pozeze în rochia albă, tradițională, de prezentare, și auzi un ciocănit la ușă. Era camerista bunicii ei.

– Milady vă roagă să coborâți ca să luați ceaiul împreună.

Când Olivia intră în salon, lady Vare ședea bătoasă pe scaunul ei din piele, cu spătar înalt, de lângă șemineu.

– Olivia, te rog să ieși loc! Dat fiind că prezentarea ta la Curte se apropie, aș vrea să vorbesc cu tine despre unele persoane pe

care s-ar putea să le cunoști în timpul sezonului. Pe vremea mea, nu era nevoie să eviți pe nimeni. Dar – lady Vare își încreți nemulțumită nasul –, din păcate, standardele nu mai sunt cele de atunci, și există un anume... *element*, o companie deloc plăcută pentru o tânără lady ca tine. Pentru început, desigur, sunt străinii, dar... după cum am vorbit o doamnă, a cărei fiică este și ea debutantă... mai există un grup de persoane cam *incomode*. Olivia, continuă ea, amenințând-o cu degetul, vei sta departe de ele!

– Dar, bunico, cum să le recunosc?

Ochii Oliviei erau rotunzi de uimire, și în privire i se citea inocența.

– Simplu: se rujează și fumează țigări.

Olivia își stăpâni cu greu un chicotit. Judecând după expresia feței, ai fi putut crede că lady Vare echivala acest lucru cu purtarea unor cuțite în poșetele de seară.

– Voi fi foarte atentă, bunico, îți promit, și sper să te fac mândră de mine!

Lady Vare o aprobă cu multă grație.

– Sunt sigură că așa vei face, Olivia! Și acum, te rog să mă scuzi, am niște treburi de făcut.

Olivia se duse la culcare, dorindu-și din tot sufletul ca următoarele trei luni să treacă ca vântul, astfel încât să-și poată trăi în sfârșit viața așa cum dorea.

Seara prezentării la Curte decurse destul de lin și, la drept vorbind, fu cu mult mai plăcută decât și-ar fi imaginat Olivia. În timp ce trecea cu automobilul pe Mall, îndreptându-se spre Palatul Buckingham, mulțimea se îmbulzea la porțile palatului, așteptând sosirea invitaților. Oamenii îi trimiteau sărutări fluturând mâinile, îi cereau șoferului să aprindă lumina în interior, ca să-i vadă rochia, și o aclamau. Era uimită că nu își arătau dezaprobarea sau invidia pentru situația ei privilegiată.

Automobilul ei făcea parte dintr-un lung șir direcționat spre curtea interioară a Palatului Buckingham. Pe când urca scara impunătoare, mărginită de lachei cu peruci spilcuite, avea o

singură grijă, aceea de a nu se alege cu vreo pată pe rochia și mănușile ei din piele fină, albă. Deși nu i se păruse că prezentarea la curtea regală avea o prea mare importanță, acum, așteptând în anticameră ca să fie condusă în fața regelui și a reginei, simțea niște aripi de fluturi zbătându-i-se în stomac.

– Ce mai hărmlăie, nu pot să cred! zise o tânără din spatele ei, cu o înfățișare frapantă și părul negru ca smoala. Subțire ca o trestie și cu buzele rujate, întocmai cum o prevenise oripilată bunica ei. Tu ce număr ai?

– Șaisprezece.

– Urmez imediat după tine. Ce plictiseală, nu zici? Bombăni numărul șaptesprezece, arătându-se agasată. O situație atât de desuetă!

Olivia ar fi vrut s-o aprobe, dar, pentru că urma să intre în Sala Tronului în următoarele două minute, o ignoră pe fată și încercă să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut.

După aceea, toată lumea arăta mult mai relaxată. Prezentarea Oliviei se făcu fără incidente. Nu se împiedică, nu se prăbuși la picioarele regelui și ale reginei și nici nu se clătină pe picioare, pe când se îndepărta de Maiestățile Lor. Fetele sporovăiau vesele acum, înfruptându-se din preparatele culinare furnizate de faimoasa firmă Lyons. Păreau că se cunosc între ele, și Olivia, retrasă pe margine, se simțea ciudat și nelalocul ei.

– Hai, curaj, aproape s-a terminat! îi șopti o voce din apropiere. Ne-am cunoscut mai devreme, eu sunt Venetia Burroughs. Tu?

Era numărul șaptesprezece.

– Olivia Drew-Norris, îi spuse ea.

– Fain! Îmi crapă buza să trag un fum, continuă Venetia. Când crezi că ne dau drumul de-aici? Venetia își aruncă pe spate părul lung și negru, care nu era strâns într-un coc înfocat, spre deosebire de coafura Oliviei și a majorității celorlalte fete.

– Habar n-am! M-aș uita să văd cât e ora, doar că e mare bătaie de cap să-mi scot mănușile astea strâmte, replică Olivia. Venetia își arcui sprâncenele.

– Of, Doamne, ai dreptate! Aruncă o privire în jur. Ce zici, parc-am fi miresele lui Dracula?

Olivia chicoti. Știa că Venetia era una dintre fetele „incomode”, de care-i pomenise bunica sa. Dar era curioasă.

– Of, la naiba! Voi fuma oricum. Venetia scoase o țigară din poșetă și o aprinse. Sfinte Sisoe, ce bine e! exclamă ea scoțând fumul ostentativ.

Olivia stătea neliniștită lângă ea, remarcând cum fetele din jur întorceau capul în direcția fumului.

Venetia ridică dramatic din umeri.

– Și ce vor face, mă rog? Mă vor aresta și mă vor închide în turn? Și regele fumează ca un turc. Vrei una? îi întinse pachetul Oliviei.

– Nu, mulțumesc. Nu fumez.

– Nu ești de acord sau nu fumezi? o întrebă răspicat Venetia. Cum se face că nu te-am văzut pe la nici unul dintre ceaiurile dansante sau dineurile dinaintea sezonului? De unde-ai răsărit?

– Din India, răspunse Olivia.

– Ca să vezi, cât de... exotic! O măsură pe Olivia din cap până-n picioare. Știi, ești groaznic de drăguță. Ar trebui să prinzi un pește mare în sezonul ăsta, dacă asta îți dorești. Te-aș include în top cinci.

– Nu sunt sigură că asta e ceea ce vreau, replică Olivia cu multă cutezanță.

Venetia o privi acum plină de respect.

– Chiar așa? Atunci, ce cauți aici?

– La fel ca tine, cred, i-o întoarse Olivia. Ce-au făcut și mamele noastre înainte, păstrând tradiția.

– Chiar așa, chiar așa! încuviință Venetia din cap, dar eu am de gând să mă distrez cu mult mai mult decât a putut să se distreze maică-mea. Așa că mottoul meu este: Dacă tot trebuie să trec prin toate astea, măcar să o fac distrându-mă cât de mult pot. De acord?

În acel moment, o fată frumoasă, cu păr negru și ochi strălucitori, purtând o rochie creată fără îndoială la Paris, nu de

vreo croitoreasă din Anglia, la fel ca majoritatea celorlalte fete, veni spre ele.

– Scumpo! Fata o strânse pe Venetia în brațe. Te rog, mor, fii bună și dă-mi și mie să trag un fum!

– E toată a ta Kick, termin-o tu!

Olivia o văzu pe frumoasa americană cum zâmbește larg.

– Mersi! Ascultă, mergi și tu la Ritz? Gașca noastră pleacă în douăzeci de minute. Tati zice că vine și el mai târziu.

– Poate, Kick! îi răspunse Venetia dezinvolt. Vreau să văd ce mai e pe-aici.

– Bine, dulceață, ne vedem cu proxima ocazie! Kick ridică o sprânceană, se întoarse și o măsură pe Olivia. Ea cine-i? Întrebă ea, tratând-o cu un aer de superioritate.

– Olivia Drew-Norris. Și cred, șopti Venetia conspirativ, că ea este una de-a noastră.

– Foarte fain! Expresia suna straniu, rostită de o americană. Ne mai vedem, Olivia!

Și dispăru ca o furtună.

Ochii Venetiei o urmăriră pe Kick cum traversează salonul. La fel ca toți ceilalți.

– Sper că știi cine e? se întoarse Venetia spre Olivia.

– Da, am recunoscut-o din ziare, zise Olivia. Este Kathleen Kennedy.

– Și regina neîncoronată a sezonului, drăguțo! Toată lumea o adoră.

– Pot înțelege de ce, suspină Olivia. E teribil de frumoasă.

– Și modernă. E ca o gură de aer curat și, dacă te place, Venetia o strânse pe Olivia de braț, se va asigura că te distrezi pe cînte în acest sezon. Trebuie să vii cu mine să o cunoști pe mapi. Apropo, așa îi zic maică-mii, prea plicticos să-ți spun de ce, dar cred că-ți va plăcea de ea. Vii mâine la balul lui Tip Chandler de la Savoy?

– Da, vin! confirmă Olivia.

– Măcar acolo ne vom distra. Cântă orchestra minunată a lui Geraldo. Punem țara la cale acolo. Venetia îi făcu cu ochiul, în timp ce o altă fată o salută fluturând mâna din capătul celălalt

al salonului. Scumpo, trebuie să-mi iau zborul, să-mi fac rondul. Pe mâine!

Olivia sosi acasă în seara aceea și, pentru prima dată, simți o umbră de entuziasm gândindu-se la petrecerile ce aveau să urmeze.

Capitolul 13

Elsie se trezi, bucurându-se de razele soarelui de mai, care răzbăteau prin perdelele subțiri din bumbac. Fusese o iarnă mizerabilă, marea foarte agitată din zori până-n noapte și un frig mușcător. În ultimul timp, Elsie se simțise destul de abătută după ce revenise la treburile ei anterioare, de simplă servitoare. La Wharton Park nu se mai organizaseră petreceri și, prin urmare, nu mai veneau doamne care să aibă nevoie de cameristă. În plus, îi tăiaseră leafa, de la 1 și 1/6 lire la numai o liră, însemnând o jumate de kilogram de unt în minus, pe săptămână, pentru familia ei.

Casa era liniștită, fiindcă Domnia Sa lordul își petrecea majoritatea timpului la Londra, ocupat cu tot felul de întruniri legate de război. Iar doamna trecuse cu greu prin acea iarnă aspră, suferind de mai multe boli, inclusiv de gripă, când toată lumea se temuse că își pierde viața. Doamna fusese întotdeauna asemenea unei flori delicate și, când nu se simțea bine, toată casa era întoarsă pe dos.

Elsie sări din pat, mișcarea ei bruscă smulgând un mârâit nemulțumit din partea surorii ei mai mici, care dormea alături de ea, și trase perdelele. Ceea ce provocă un alt mârâit din fundul patului, unde sora ei se rostogolea pe partea cealaltă cu o pernă îndesată peste cap.

Elsie se uită la soare și socoti că abia trecuse de cinci dimineața. Mai avea la dispoziție o oră înainte să înceapă treaba și

dorea să-și pregătească cea mai frumoasă ținută pentru mai târziu. Era jumatea ei de zi liberă și, după-amiază, Bill o invitase la film, la Cinema Regal din Cromer. Urmau să vadă *Adio, domnule Chips!*, cu Robert Donat. Aveau stabilită întâlnire la unu și jumate în patruleter și, în plus, Bill o anunțase că avea o surpriză pentru ea.

Elsie tot încerca să ghicească ce putea fi, dacă nu cumva un inel. Tocmai împlinise optsprezece ani, și el o curta de peste un an. Era timpul, se gândi ea. Mai ales că Bill se înscriesese recent în armata teritorială și se ducea două seri pe săptămână să se antreneze la Dereham, cu mături și hârlețe pe post de arme. Ce s-ar întâmpla dacă ar fi mobilizat și trimis să lupte pe continent? Elsie pierduse doi unchi în bătălia de pe Somme și știa ce înseamnă un război.

Dacă ar fi depins de ea, s-ar fi măritat cu el cât de repede putea, punând astfel capăt certurilor, când Bill încerca să obțină mai mult de la ea după ce se sărutau cu foc în pădure. Dar ea nu era ca acele fete. Și Bill știa că trebuia să aștepte până la căsătorie.

Îi făcea cu ochiul și căsuța confortabilă a grădinarului, pe care Bill urma s-o moștenească de la părinții lui în câțiva ani. Se afla într-un colț îndepărtat al patruleterului, avea propria grădină și era de două ori mai mare decât cea în care locuia în prezent cu familia ei, opt suflete claie peste grămadă.

Mai știa că maică-sa avea să fie mulțumită s-o vadă plecată, atât timp cât continua să contribuie cu bani la întreținerea familiei, și Bill câștiga de două ori cât ea. Iar doamna părea să aibă o reală slăbiciune pentru el, fiindcă Bill îi îngrijea atât de bine toate florile ei frumoase. De câte ori vizita sera și Bill îi prezenta o nouă specie crescută, doamna îi strecura unul sau chiar doi șilingi. De-a lungul anilor, acele monede se înmulțiseră, și mai știa că Bill avea o mică avere dosită sub podeaua de lemn a dormitorului.

Când aveau să se căsătorească, era aproape sigură că aveau să-și permită o petrecere cu invitați așezați la mese în salonul

primăriei. Își dorea să fie cea mai frumoasă nuntă organizată vreodată în patruleter.

Dându-și seama că irosea timp prețios visând cu ochii deschiși, Elsie trase sertarul și își așează pălăria, fusta și bluza pe scaun. Își croise singură fusta dintr-o față de masă bleumarin, aruncată de doamna Combe, menajera casei. Era în stilul nou, mai scurtă – de-abia dacă-i acoperea genunchii –, strânsă pe talie și înfioată în jurul șoldurilor. Era foarte mulțumită cum îi ieșise și spera că Bill avea să fie încurajat să facă pasul în direcția dorită.

Își trase pe ea uniforma, coborî scara și îi dădu bună dimineața mamei sale, care amesteca în terci, aplecată deasupra sobei.

– Vrei să-ți dau să mănânci? o întrebă ea.

Elsie scutură din cap.

– Vin la prânz, dar nu uita, voi fi plecată tot restul zilei. Înainte ca maică-sa să deschidă gura să-i ceară s-o ajute cu cei mici sau să-i cumpere ceva din Cromer, Elsie deschisese deja ușa. Ne vedem, Ma!

Îi făcu un semn vesel cu mâna și trase ușa după ea.

În livadă, Elsie aruncă o privire spre seră, să vadă dacă Bill sosise – îi plăcea să-l urmărească cu privirea, când el nu știa că ea se afla acolo –, și-l zări prin geam, aplecat asupra unei plante pe care o studia foarte concentrat. Nu-i venea să creadă cât de norocoasă fusese să-și găsească un partener atât de chipeș și de inteligent ca el.

Uneori, familia ei o dojenea că are năzuințe prea mari, dar nu era deloc cazul. Și ea, și Bill erau tineri, sănătoși și muncitori, iar ea dorea ca amândoi să profite de orice ocazie li se va ivi la orizont. Era, de asemenea, conștientă că se numărau printre privilegiați, având un acoperiș bun deasupra capului și slujbe sigure, după ce văzuse, la cinema, un jurnal de actualități despre mulți orașeni care mureau de foame pe străzi. Și, când aveau să fie căsătoriți și micuții aveau să apară unul după altul, Elsie știa că avea să fie încă și mai recunoscătoare pentru siguranța vieții oferite de Wharton Park.

În afară de asta, o adora pe stăpână, la fel ca întregul personal de serviciu. Elsie știa că stăpâna ei era diferită de celelalte doamne în poziții similare cu a ei. Lady Crawford nu inspira teamă, așa cum le auzise pe cameristele venite în vizită cu stăpânele lor, care se confesau... nu, dirija totul cu bunătate și înțelegere. Și, rareori, vreun membru al personalului îi înșelase așteptările. Le dădea instrucțiuni cu vocea ei joasă, blândă, și toți se simțeau de parcă li se cerea să-i facă o favoare. Și, dacă, rareori, se întâmpla ca ceva să nu fie conform cererii ei, o sprânceană ușor ridicată sau o grimasă erau suficiente ca cel vinovat să se simtă panicat câteva zile la rând. Doamna avea cu adevărat grijă de personalul ei. Elsie își amintea o ocazie când era mică, așezată la masă în bucătăria mare, în timp ce mama ei dădea o mână de ajutor la pregătirea preparatelor pentru petrecerea anuală organizată în grădina domeniului. Se străduia din greu să învețe literele și, după ce doamna intrase în bucătărie, trecând printre rafturile pline cu cornuri și checuri, dăduse cu ochii de Elsie și se dusesse direct la ea.

– Tu ești Elsie, *n'est ce pas*?

Elsie nu înțelesese cuvintele caraghioase, pe care doamna le folosea uneori, dar dăduse aprobator din cap.

– Da, milady.

– Ce faci? o întrebase, uitându-se în caietul plin cu literele strâmbe buchisite de Elsie.

– Le copiez, milady, dar nu înțeleg niște cuvinte, îi mărturisise Elsie cu sinceritate.

– Ah, limba engleză! E atât de complicată. Ia să văd...

Și se așezase alături de Elsie, petrecând următoarele douăzeci de minute îndrumând-o.

Se zvonea printre servitori că doamna și-ar fi dorit mai mulți copii, dar n-a fost să fie. Nașterea lui Harry îi pusese sănătatea în pericol, și nu mai apăruseră alți copii. Elsie știa că ar prefera să moară dacă ea și Bill n-ar putea avea mai mulți copii sănătoși. Familiile mari sunt sarea și piperul vieții, nu-i așa?

Wharton Park se înălța drept în fața ei, cu numeroasele sale ferestre lucind în soarele dimineții. Elsie iubea conacul; faptul

că era solid, sentimentul de siguranță dat de zidurile lui groase. Alte lucruri aveau să se schimbe negreșit, dar ea știa că marea casă avea să mai dăinuie încă trei secole după cele trei pe care le trecuse deja.

După ce ocoli clădirea, spre intrarea servitorilor, Elsie își scoase ghetetele, punându-și papucii, și intră în bucătărie.

– Ia te uită, ai ajuns și tu devreme, domnișoară! o întâmpină doamna Combe așezată la masă, studiind listele cu meniuri. Am pus ceainicul la fierț. Stai jos să bei o cană de ceai și, pe urmă, fuguța în sufragerie ca să lustruiești argintăria. Milady vrea să te vadă la ora zece. Cred că e vorba de balul de luna viitoare, organizat pentru domnișoara Penelope, nepoata doamnei.

Elsie se simți cuprinsă de entuziasm.

– Un bal? o întrebă ea. N-am auzit pân-acum nimic despre vreun bal.

– Și de ce-ar fi trebuit, mă rog? replică doamna Combe. Trebuia să-ți ceară ție voie doamna înainte de a plănuți ceva?

Elsie știa că menajera dorea numai s-o tachineze. Fiind foarte muncitoare, doamna Combe nu prea avea de ce se plânge de ea. Mai mult, făcea aproape parte din familia ei, fiind verișoară de-a doua cu mama lui Elsie.

– Va fi o petrecere mare, doamnă Combe? Câți invitați? o întrebă Elsie nerăbdătoare.

– E balul de prezentare al domnișoarei Penelope, așa că sunt sigură că milady va face tot ce e posibil, având în vedere că n-are o fiică a ei pe care s-o scoată în lume. Voi afla detaliile spre sfârșitul săptămânii, dar, ține minte ce-ți spun, domnișoară, iunie va fi o lună foarte plină la Wharton Park. Și, în ce mă privește, eu voi fi bucuroasă de asta. Doamna Combe suspină mulțumită. Locul ăsta are nevoie de o petrecere și de ceva veselie.

– Vrei să spui că și alte debutante vor veni de la Londra ca să danseze aici? o întrebă Elsie.

Doamna Combe încuviință din cap.

– Vor sta și la moșiile din jur, pentru că aici va fi totul arhiplin.

Ochii lui Elsie străluceau în timp ce bătea din palme încântată.

– Oh, doamnă Combe, vă închipuiți? Toate acele frumoase domnișoare, chiar aici, în această casă! Le-am văzut cum au fost prezentate la palat, când am fost luna trecută cu Bill la cinematograful din Cromer.

– Și, acum, domnișoară, nu te lăsa purtată de val! Ai treabă de făcut și, fiindcă nu ți-ai turnat încă ceaiul, îmi închipui că nu-l vrei. Așa că treci în sufragerie și freacă lingurile de argint până strălucesc, înainte să te duci s-o vezi pe stăpână, în bibliotecă, la zece fix.

– Da, doamnă Combe, răspunse Elsie ascultătoare.

La ora zece, Elsie era în dreptul ușii bibliotecii. Ciocăni și auzi o voce.

– *Entrez!*

Fata intră.

– Elsie, te rog, îi făcu Adrienne semn spre un scaun așezat în fața ei, stai jos. Așa, îi zâmbi ea. Am auzit de la doamna Combe că te pricepi să coafezi.

Elsie roși.

– Oh, nu, milady, de fapt, nu. Doar că îmi place stilul modern și încerc și eu să reproduc unele coafuri.

– *C'est parfait!* Adrienne își împreună mâinile. Ai auzit, fără îndoială, de balul pe care-l organizez pentru nepoata mea luna viitoare?

– Da, milady! dădu Elsie aprobator din cap.

– Vor fi aici multe tinere doamne, fete sofisticate, obișnuite cu tot ce e mai bun la Londra, unde au totul la picioare, inclusiv coafezele. Unele vor veni cu propriile cameriste, altele, nu. Vei putea să le oferi serviciile tale de coafeză în acea seară?

– Oh, milady! Elsie era copleșită. După cum ați spus, ele sunt obișnuite cu tot ce-i mai bun, iar eu sunt doar o amatoare. Dar îmi voi da silința.

– *Voilà!* Atunci, așa rămâne! Le voi comunica că avem o domnișoară aici, care le poate coafa înainte de bal.

– Oh, da, milady, vă mulțumesc! Voi face tot ce pot ca să nu vă dezamănesc.

– Știu că așa va fi, Elsie, îi zâmbi Adrienne. Se ridică încet și se duse spre fereastră. Apoi suspină adânc. Vreau ca această petrecere să fie ceva foarte special. Se întoarse spre Elsie. Dacă vine războiul, s-ar putea să fie ultima în această casă pentru foarte mult timp. Îi făcu semn cu capul. Poți pleca.

– Vă mulțumesc, milady!

Adrienne o urmări cu privirea în timp ce traversa biblioteca. Elsie era o fată bună și o îndrăgea mult. Și aproba relația ei cu Bill, fiul grădinarului. Se întreba, totodată, dacă cei doi tineri aflați la început de drum aveau vreo idee despre teribilia nori de furtună care se adunau deasupra tuturor. Christopher îi spusese că nu mai dura mult. Puterea și sprijinul de care se bucura Hitler creșteau pe zi ce trecea. Era doar o chestiune de timp, și pe urmă...

Adrienne își pierduse fratele în Marele Război. Avusese noroc că-și păstrase soțul. Acum se confrunta cu posibilitatea de a-și pierde fiul. Era un gând pe care nu-l putea îndura. Știa pe pielea ei că rangul și privilegiul nu însemnau nimic pe câmpul de bătălie, o loterie în care nu se știa cine urma să moară și cine să trăiască. Atât fiul ei, cât și băiatul grădinarului, Bill, aveau să fie aruncați în luptă mai devreme sau mai târziu. Pe urmă, numai Dumnezeu avea să facă alegerea.

Și ea nu putea să facă absolut nimic.

Britanicii nu erau obișnuiți să-și manifeste emoțiile. Adrienne se străduia din răzputeri, dar, din păcate, nu reușea să-și perfecționeze această tehnică. Era franțuzoaică, învățată că era cu mult mai bine să-ți arăți emoțiile decât să le ascunzi. Dar, poate că, în perioade ca aceasta, era mai ușor să-ți ții sentimentele în frâu. Se simțea copleșită de dorința de a-și apăra fiul. Știa că Harry nu era din fire războinic, fiind silit să ducă o existență în total dezacord cu personalitatea și talentele lui. Iar acum, își putea pierde viața din cauza asta.

Adrienne se strădui să-și revină, știind că trebuia să alunge gândurile negre înainte ca acestea să o răpună. Plus că nici

Harry nu trebuia să-i ghicească temerile. Trebuia să se concentreze asupra organizării balului pentru nepoata ei în așa fel încât să fie evenimentul sezonului. Hotărî să se plimbe puțin prin parc și să se ducă până la seră ca să discute cu Jack și cu Bill despre numeroasele aranjamente florale de care era nevoie cu acel prilej.

Capitolul 14

Revenită la Londra, Olivia studia invitația la balul pentru prezentarea lui Penelope Crawford cu mai puțin entuziasm decât ar fi simțit cu câteva săptămâni în urmă. La început, se tot gândise la Harry Crawford, însă, în ultimul timp, când sezonul era în toi, Olivia fusese atrasă într-un anturaj social agitat, sau, așa cum Venetia și amicele ei îl denumeau foarte adecvat, un „cîrc”.

Se îndrepta acum cu ochii tulburi spre sufrageria unde lua micul dejun împreună cu bunica ei, ținând încă în mână invitația primită de la Wharton Park. Lady Vare își respecta obiceiul de a bea o ceașcă de cafea după masă, purtând turbanul ei *cache-misère* și răsfoind publicația *The Telegraph*. Îi aruncă o căutătură supărată Oliviei.

– Olivia, știu că ești foarte ocupată, dar consider că e inacceptabil să întârziești la masă. Când eram de vârsta ta, orice minut de întârziere peste ora stabilită însemna că rămâneam nemâncată până la prânz.

– Bunico, îmi pare rău! se scuză Olivia, în timp ce fata în casă așeza în fața ei o farfurie cu ouă și șuncă deja sleite. Seara trecută am fost la serata dansantă a lui Henderson. Pe urmă, am participat la o cină târzie la Quaglino's.

Cu ochii în farfurie, Olivia își dorea să nu mai fi băut și acel ultim pahar de gin. Mici ciocane îi băteau cuie în temple și simțea nevoia să-și abată imediat privirea de la șunca sleită.

– Era ora trei dimineața când te-am auzit intrând, o admonestă lady Vare pe un ton aspru. Olivia, sper că ții seama de ceea ce ți-am spus la începutul sezonului și să nu te lași atrasă de cercul dezmătatelor.

– Oh, nu, bunico! o minți Olivia. Sunt sigură că îi aprobi pe tinerii cu care am fost seara trecută. John Cavendish, marchizul de Hartington era și el acolo împreună cu fratele lui mai mic, Andrew.

Olivia știa că asta avea să o impresioneze pe bunica ei, fiindcă John Cavendish era moștenitorul unui mare domeniu din Devonshire, ce includea și Chatsworth House. Omise însă să adauge că directorul restaurantului îi dăduse afară din cauza gălăgiei pe care o făceau sau că, după ce plecaseră, chicotind ca niște școlari indisciplinați, continuaseră să petreacă într-o casă din Mayfair.

– Și până acum a apărut vreun tânăr admirator interesat de persoana ta? o chestionă lady Vare.

Adevărul era că apăruse o pleiadă de cavaleri „eligibili“, cum îi numea bunica ei, toți dornici să danseze cu Olivia, s-o invite la dineuri cu amicii lor și să-i propună să-i însoțească în cluburile de noapte, unde își făceau veacul după baluri. Dar, exact cum sugerase bunica ei, lucrurile stăteau acum altfel. În noul cerc frecventat de ea, erau mulți tineri, dar toți îi erau amici, nu viitori soți. Cu spectrul războiului amenințând la orizont, mulți dintre ei știau că, atunci când avea să sosească acea zi, dacă avea să sosească vreodată, viața lor de acum avea să se sfârșească. Și, înainte de a fi trimiși la moarte, doreau să trăiască fiecare zi ca și cum ar fi fost ultima din viața lor.

Dar nu era răspunsul pe care-l aștepta bunica ei.

– Da, sunt vreo doi tineri care par... interesați, zise Olivia ezitant, în timp ce făcea semn să-i fie luată din față farfuria neatinsă. După ce masa fu curățată, primi o binecuvântată ceașcă de cafea.

– Aș putea să știu numele lor?

– Oh, replică Olivia cu un aer distrat, Angus MacGeorge – deține în proprietate jumătate din Scoția și este extrem de

amuzant – și Richard Ingatestone, al cărui tată este ceva în vârful Marinei, și...

– Ei bine, o întrerupse lady Vare, poate că ar fi bine să-i inviți pe acești tineri la ceai aici, ca să-i cunosc și eu.

– Voi vorbi cu ei, bunico, dar toți sunt foarte ocupați acum. Oamenii au agendele pline pe mai multe săptămâni. Ridică invitația pe care o ținea în mână și zise: Luna viitoare va fi un bal la Wharton Park pentru Penelope Crawford. S-au oferit să mă cazeze peste noapte la conac.

– Mie, una, aceste petreceri la țară mi se păreau foarte plictisitoare. Scumpa mea Olivia, ești sigură că merită toată bătaia de cap? La urma urmei, Penelope Crawford ia cu împrumut conacul unchiului ei pentru această ocazie, comentă lady Vare. Propria ei familie n-are o para chioară. Taică-său, Charles, a fost ucis în tranșee în Marele Război. Mă îndoiesc că vor da prea mulți curs acestor invitații.

Olivia sorbi din cafea.

– Sinceră să fiu, bunico, am fost cu mami și cu tati la Wharton Park înainte de Crăciun. Mie mi-a plăcut acolo, așa că aș putea să le spun că mă duc?

– Atât timp cât nu-ți strică nici un aranjament, aici, în oraș, și îmi dai lista invitaților să-mi arunc un ochi pe ea, da, poți să te duci. Lady Vare se ridică de la masă, își extrase bastonul din legătura care-l ținea proptit pe o margine a ei și apoi o întrebă: Vei fi aici la prânz?

– Nu, am o invitație la Berkeley și după aceea trebuie să merg să-mi iau rochia pe care-am sfâșiat-o săptămâna trecută. Croitoreasa speră să fie gata în după-amiaza asta și aș vrea s-o port diseară.

Bunica ei încuviință îmbunată din cap.

– Atunci te văd mâine-dimineață, la micul dejun, încheie ea în timp ce ieșea din sufragerie. Și te rog să fii punctuală!

– Da, bunico, cum zici tu! strigă Olivia după ea.

Ușurată, își lăsă capul pe brațe și își masă tâmpilele, încercând să alunge durerea chinuitoare de cap.

Inițial, crezuse că absența mamei sale, care s-o îndrume de-a lungul sezonului, avea să fie un dezavantaj. Dar faptul că bunica ei era prea bătrână și prea obosită ca s-o însoțească peste tot se dovedise a fi o adevărată binecuvântare. Însemna o libertate neîngrădită, să facă tot ce dorea și cu cine dorea. Deși anturajul pe care îl frecventa acum nu era pe placul bunicii, Olivia se distra de minune.

Venetia o luase pe Olivia sub aripa ei protectoare. Deveniseră prietene bune, și Venetia îi făcuse cunoștință cu cele mai interesante persoane invitate la petrecerile din acel an. În pofida reputației lor, fetele și tinerii pe care-i cunoștea acum erau culti, inteligenți și atenți la scena politică. Cei mai mulți, la fel ca ea, luau parte la protocoale pentru că erau nevoiți s-o facă. Dar, în loc să-și petreacă prânzurile și cinele discutând despre culoarea rochiilor pentru următorul bal, fetele meditau la ceea ce doreau să facă în viață. Și asta nu însemna neapărat o căsătorie rapidă și copii, ci poate înscrierea la universitate sau, dacă izbucnea războiul, un rol activ în forțele de apărare.

Locul preferat de Olivia la Londra era casa Venetiei din Chester Square. Mereu plină de oameni deosebiți, intelectuali boemi ca și părinții amicei sale.

Ferdinand Burroughs, tatăl Venetiei, era un binecunoscut pictor avangardist, de care mama Venetiei, Christina, născută „lady” și membră a uneia dintre cele mai mari familii din țară, se îndrăgostise. Cei doi se căsătoriseră apoi în secret. Christina Burroughs era tot ce și-ar fi dorit Olivia să fie mama ei: părul lung până la talie, negru ca tăciunele – deși Olivia era aproape convinsă că și-l vopsea –, ochii fardați strident și fuma țigări prinse într-un portțigaret din jad.

Venetia îi povestise Oliviei că, atunci când mama ei își anunțase familia că avea să se mărite cu un artist tânăr, fără o lețcaie, aceștia respinseseră total ideea. Așa că ea trebuise să fugă la Londra ca să fie împreună cu Ferdinand al ei, trăind din te miri ce mai mulți ani, până când tablourile lui începuseră să aibă căutare. Casa din Chester Square îi fusese lăsată moștenire Christinei de o mătușă, singura membră a familiei care părea

să manifeste oarecare simpatie pentru situația ei dificilă. Astfel că tânărul cuplu avea măcar un acoperiș deasupra capului. Dar n-aveau nici un ban pentru amenajarea interiorului, așa că draperiile erau cele vechi, mobila, achiziționată din prăvălii la mâna a doua și, din cauza absenței servitorilor, întregul loc avea mare nevoie să fie curățat și dezinfectat.

– Știi, papi e teribil de bogat acum. Tablourile lui se vând pe sute de lire, și ei și-ar permite să cumpere tot ce vor, îi spusese Venetia. Dar le place casa așa cum e. Și mie la fel, adăugă ea pe un ton defensiv.

Venetia se înscrisese printre debutante înadins ca să le facă în ciudă celor din familia mamei sale, uimiți că fiica unui pictor era prezentată la Curte.

– Dar, pentru că *eu* am fost prezentată, ei nu mai pot face nimic ca să mă oprească, scumpele mele! le mărturisise Christina într-o zi, la un pahar de Martini, înainte ca fetele să plece la una dintre petreceri. Soră-mea Letty e oripilată – sigur că și fiică-sa, fantoma de Deborah, participă și ea la acest sezon. N-am să uit cât oi trăi ce figură a făcut Letty când m-a văzut la balul reginei Charlotte. Am crezut că va leșina de furie, chicoti Christina, răvășindu-i afectuos părul Venetiei. Și, ca lucrurile să stea încă și mai prost pentru ele, fiică-mea e frumoasă, în timp ce a ei e o grăsană cu pete pe față și proastă rău.

Olivia avea impresia că Venetia se purta mai mult ca o mamă față de Christina, și nu invers. Poate că, având origini atât de excentrice, Venetia fusese forțată să judece mai bine și în termeni mai practici. Olivia descoperise în ea un amestec de spirit boem și bun-simț, așa că, pur și simplu, o adora.

Venetia menționa cu un aer foarte natural nume de personalități, precum Virginia Woolf, relatând cum, însoțită de Vita Sackville-West, iubitul ei, veneau adesea să ia ceaiul cu ei, pe când ea era un copil. De asemenea, vraja pe care o exercita elita intelectuală din grupul Bloomsbury și atașamentul celor doi Burroughs față de acest grup o fascinau pe Olivia. Chiar dacă multe dintre ele își pierduseră atracția între timp, gânduri radicale erau încă des exprimate în acea casă, și Venetia era

implicată în mișcarea pentru drepturile femeilor și în lupta pentru egalitate. Era deja hotărâtă să nu adopte numele soțului, când și dacă avea să se mărite.

Pentru Olivia, sezonul de până atunci îi oferea tot ce era mai bun din ambele lumi; se amuza teribil împreună cu grupul noilor prieteni care gândeau ca ea. Mintea curioasă a Oliviei fusese stimulată și, ca o ironie, acum începea să se teamă că sezonul avea să se sfârșească, fiind nevoită să ia niște decizii privind viitorul ei.

Să se întoarcă în casa părinților din Surrey, unde să aștepte apariția unui viitor soț, nu era o opțiune. Odată cu împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani, urma să primească un mic venit, dar, timp de doi ani și jumătate, continua să rămână dependentă financiar de părinții ei.

Doar dacă și-ar găsi o slujbă...

Olivia se ridică de la masă și urcă în apartamentul ei. Trebuia să se îmbrace, fiind invitată la prânz, acasă, la Venetia.

Ferdinand Burroughs, tatăl Venetiei, de-abia se întorsese acasă din Germania, unde făcuse o serie de schițe pe tema puterii crescânde a celui de-al Treilea Reich pentru niște tablouri pe care dorea să le finalizeze. După ce auzise o sumedenie de lucruri despre Ferdinand de la fiica lui, care-l adora, Olivia era nerăbdătoare să-l întâlnească în carne și oase. Și, de ce nu, să-i afle opinia despre pericolul prezentat de naziști. Prinzându-și pălăria cu acul și trăgându-și mânușile, își luă poșeta și o porni spre Chester Square.

Când Venetia îi deschise ușa, văzu cât de palidă era, cu ochii plini de neliniște.

– Ce s-a-ntâmplat? o întreabă Olivia, în timp ce o urma prin hol spre bucătărie, unde familia obișnuia să se adune în timpul verii, dat fiind că dădea spre o grădină încântătoare, înconjurată de un zid, în spatele casei.

– Gin? o întreabă Venetia.

Olivia aruncă o privire la ceas; era de-abia unsprezece și jumătate. Scutură din cap.

– Nu pentru mine, îți mulțumesc, dragă; oricum nu, după ce-am consumat aseară.

– Nici eu nu beau de obicei, dar papi a venit acasă aseară și e teribil de mâhnit. Venetia își turnă o cantitate bună de gin și sorbi din el. A discutat mai mult cu mapi, dar, din ce spune, rezultă că lucrurile oribile care se petrec în Germania nu sunt relatate cum trebuie de ziariștii de-aici. Și sunt groaznice, absolut groaznice! Ochii Venetiei se umplură de lacrimi. Papi a văzut cum o sinagogă de lângă München a fost incendiată de un grup de tineri naziști. Oh, Olivia, se pare că Herr Hitler dorește să-i elimine pe evrei de pe fața pământului!

– Sigur că așa ceva nu poate fi adevărat!

Olivia îi înconjură umerii Venetiei cu brațele.

– Ba da, ba da! suspină Venetia cu capul pe umărul ei. Mapi este sus cu el acum. Papi arată... terminat. Și s-a aflat într-un pericol îngrozitor. Și noi habar n-am avut!

– Ei bine, scumpo, cel puțin acum e acasă, în siguranță.

– Slavă Domnului! exclamă Venetia, ștergându-și ochii. Lucrurile pe care le-a văzut... zice că n-ar putea niciodată să le picteze. Atâta violență, atâta ură. Știi că e interzis ca o persoană cu sânge arian să iubească pe cineva de origine evreiască, darămite să se mai și căsătorească?! Și că mii de sinagogi au fost arse din temelii în ultimele optsprezece luni? Nu pot avea nici măcar un radio, și copiilor le este interzis să meargă la școlile unde studiază copiii arieni.

Olivia o asculta tăcută și șocată. În cele din urmă, o întrebă:

– Dar cum se face că lumea nu știe toate astea?

Venetia scutură din cap.

– N-am idee, și nici papi. El zice că va face tot posibilul ca să-i pună la curent pe amicii lui influenți din politică. O prinse pe Olivia de braț. Oh, scumpa mea, știu că noi încercăm să uităm, dar asta e ceva real și se va întâmpla. Și cel mai groaznic e faptul că nimeni nu știe cum se vor sfârși toate astea.

Capitolul 15

Harry Crawford se trezi fericit din cale-afară că se afla acasă. Și, cel puțin, spre deosebire de majoritatea camarazilor săi, care habar n-aveau ce soartă îi aștepta în următoarele câteva luni, a lui era pecetluită. Avea să se ocupe de instruirea militară a unui grup de noi recruți de prin partea locului pentru Regimentul 5 Royal Norfolk. Ceea ce însemna că, măcar pentru câteva săptămâni, se putea bucura de acea vară în propria sa casă și în propriul său pat.

Camarazii săi ofițeri considerau că avusese un noroc porcesc, unii dintre ei fiind deja expediați în locații deloc de invidiat; mulți chiar se întrebaseră dacă nu cumva taică-său picurase vorbele potrivite în urechea cuiva, dar Harry știa că nu se întâmplase așa ceva. Odată cu intensificarea pericolului ca Germania să invadeze Cehoslovacia dintr-o clipă-ntr-alta, era puțin probabil ca tatăl său să se gândească să-i asigure vreun confort material fiului său.

Harry săltă fereastra, se aplecă în afară și inhală cu nesaț aroma dulce și proaspătă a iasomiei, plantată de mama sa pe porțiuni generoase de-a lungul terasei, încântat că are parte de un rar moment de pace absolută. I-ar fi plăcut ca balul verișoarei sale Penelope să nu fi fost organizat în prima zi a lui de ședere acasă – avea să fie nevoit să-și facă datoria și să galopeze pe podeaua lustruită alături de fete cu fețe ca de cal, deși, pe de

altă parte, era plăcut să vezi cum conacul se trezește la viață. Și mai știa cât de mult conta evenimentul pentru mama sa.

Când Harry coborî la parter, casa era cuprinsă de o activitate febrilă. Fusese adus personal suplimentar din sat ca să ajute la pregătiri. Mobila era scoasă din salon ca să se facă loc numeroaselor mese și scaune necesare pentru cei o sută cincizeci de invitați la dineu. După masă, oaspeții aveau să treacă în camera de zi sau pe terasă, dacă noaptea era caldă, și mesele și scaunele scoase din sala de bal ce tocmai fusese improvizată, urmând să se instaleze orchestra și să înceapă dansul.

Harry își croi drum prin acel haos, mulțumit că, parcă răspunzând rugăciunilor mamei sale, vremea capricioasă din Anglia dădea semne să rămână frumoasă pentru tot restul zilei. Îi zări pe Jack și pe fiul său Bill făcându-și apariția pe terasă și împingând fiecare câte o roabă plină ochi cu flori de toate soiurile și culorile.

– Aveți nevoie de ceva ajutor, băieți? se offeri el.

– Mulțam, master Harry, da' nu e cazul! Știm că de-abia ați sosit ieri acasă, așa că nu trebuie să vă osteniți, tinere domn, continuă Jack, scoțându-și respectuos șapca.

Dar Harry se făcu că nu-l aude și începu să dea jos ghivecele cu flori.

– Bill, am auzit că te-ai înrolat în Regimentul 5 Norfolk, zise el.

– Da, master Harry, chiar așa, domnule!

– Atunci, ne vom cunoaște mult mai bine. Am primit ordin să scot din voi niște soldați destoinici. Ne vedem luni, la cazarma din Dereham. Îmi pare bine că voi avea o față familiară pe lângă mine, și tu poți să mă prezinți celorlalți camarazi ai tăi.

Bill îi offeri un zâmbet larg.

– Vom fi cu toții bucuroși că ați fost numit acolo, domnule! Jack își întoarse roaba.

– Bill, du-te și anunț-o pe doamna că florile sunt aici și că mă duc să aduc și restul. Să hotărască Domnia Sa locul unde să iasă cel mai mult în evidență. Știi bine că milady arată un mare

interes față de florile dumneai. Jack îi făcu cu ochiul lui Harry. Și mulțam pentru ajutor, domnule! Sigur ne mai vedem pe-aici.

Olivia și Venetia plecaseră din Londra la ora zece dimineața. Venetia împrumutase Fordul părinților ei, asigurând-o pe Olivia că avea abilități de șoferiță. Dar se dovedise că era așa. Olivia își petrecuse următoarele cinci ore temându-se pentru viața ei, în timp ce Venetia cotea dintr-o margine a drumului în cealaltă, frâna brusc, apoi schimba într-o viteză greșită, de nenumărate ori reușind să evite la mustață niște coliziuni fatale.

Nici talentul Oliviei de a desluși rutele pe hartă nu era cu mult mai bun decât cel de șoferiță al Venetiei. De multe ori apucaseră pe un drum greșit, înrăutățind situația. Și, deși își imaginaseră că aveau de făcut o călătorie de patru ore și jumătate, acum încă se aflau la distanță de o oră de Wharton Park, fiind clar că nu aveau să ajungă la timp ca să servească ceaiul de după-amiază.

Totuși, peisajul rural era din ce în ce mai pitoresc, și Olivia se gândea că se aflau pe drumul cel bun.

– Ești sigură că nu vom plonja în Marea Nordului, odată ce ajungem la marginea acestei insule? o întrebă puțin neliniștită Venetia. N-am știut că o să ne ia atâta timp, și mor de foame. Papi zice că el e alergic la aerul curat. Nu cred să fi ieșit din oraș din ziua în care m-am născut. Cred că ar trebui să-i urmez exemplul, adăugă ea îmbufnată.

Olivia ridică din sprâncene, făcându-se că nu o aude. Venetia regreta acea călătorie, dar ea era sigură că, atunci când avea să vadă Wharton Park, amica ei avea să simtă că acel drum meritase efortul.

Peste încă o oră și jumătate intrau pe aleea ce ducea spre Wharton Park. Soarele apunea, învăluind tot parcul într-o lumină blândă.

Venetia continua să se plângă că-i e foame, că o doare spaatele și nu-și mai simte picioarele de la pedala de ambreiaj. Dar Olivia n-o mai auzea, lăsase geamul în jos și respira cu nesaț aromele blânde și plăcute emanate de pământ la crepuscul.

– Uite casa! exclamă ea. Nu găsești că-i absolut magnifică? adăugă visător.

Venetia, care uitase de amabilități, dădu dovadă de îngustime a minții și o întrebă:

– Dar pe aici n-a ajuns încă electricitatea?

– Venetia, nu te mai prosti, sigur că există electricitate! Plus de asta, suntem în douăzeci și unu iunie, cea mai lungă zi a anului. Așa că n-am avea oricum nevoie de lumină electrică, replică Olivia. Și, continuă ea, în timp ce Venetia pune o frână bruscă în fața conacului, dacă tu vrei să-ți petreci weekendul bosumflată, n-ai decât! În ceea ce mă privește, mă simt aici ca-n rai. Și mă voi bucura de fiecare clipă, chiar de ai sau nu tu chef.

În acel moment, se deschise ușa de la intrare, și un tânăr de care își amintea alergă pe scări în jos spre ele.

– Bună ziua, domnișoară Drew-Norris! o salută tânărul, pe când ea cobora din automobil, netezindu-și fusta. Îmi pare bine să vă văd din nou aici.

Olivia îl recunoscuse pe Bill, fiul grădinarului, pe care-l întâlnise în seră, în ianuarie.

– Ce mai fac florile? îl întrebă ea, zâmbindu-i. Frangipani dăruită de tatăl tău arată teribil de drăguț la fereastra mea de la Londra.

– Fac bine, domnișoară Drew-Norris. Mulțumesc de întrebare!

– De-abia aștept să văd grădinile, îi zise Olivia, respirând aerul curat. Harry spune că sunt magnifice în toiu verii.

– Întocmai, și ați ales cel mai potrivit moment ca să le vedeți; totul e înverzit și în plină floare. Dar, spre sfârșitul lui iulie, încep să arate obosite și ofilite. Domnișoară Drew-Norris, vă ajut cu bagajele și, dacă îmi dați cheia, vă parchez eu automobilul.

– De fapt, este automobilul meu, sări Venetia, fluturând cheile pe sub nasul lui Bill. Îi zâmbi apoi seducător. Sper că vei avea grijă de el!

– Sigur, domnișoară! îi răspunse Bill, deschizând portbagajul de unde scoase două valizoare.

În timp ce le căra în sus, pe scări și în interiorul casei, Veneția spuse:

– Ei, asta da priveliște. Arată divin! Cine e?

– Ai grijă cum te porți! o admonestă Olivia, deși zâmbind. E băiatul grădinarului. Ai citit *Lady Chatterley* de mult prea multe ori. Și, hai odată, de-abia aștept să beau o ceașcă de ceai.

La șapte seara, Adrienne stătea pe terasă cu un pahar plin cu șampanie în mână. Noaptea arăta perfectă, exact așa cum își dorise. Și doar în seri precum aceasta i se părea că Wharton Park rivalizează cu succes cu superbul castel în care crescuse ea, în Provence. Tihna unei seri de vară la țară, în Anglia, când pământul și cerul par să se contopească și aroma ierbii proaspăt cosite se împletește cu parfumul trandafirilor, exercita propria sa magie.

În conac, totul era pregătit. Sala de bal din spatele ei arăta minunat, cele cincisprezece mese acoperite cu fețe de masă albe, scrobite, pe care erau aliniate paharele vechi, de cristal, și în centrul fiecăreia câte o vază cu flori proaspete aduse din seră.

Adrienne adora momente ca acesta. Totul pus la punct și, totuși, nimic nu începuse încă. Era plină de optimism că evenimentul avea să se ridice la nivelul așteptărilor.

– Mamă, arăți formidabil!

Harry se afla în spatele ei, și el extrem de chipeș în frac.

– *Merci mon chér!* Profit ca să mă bucur puțin de această seară perfectă.

Harry își aprinse o țigară și admiră grădinile magnifice.

– Totul e atât de liniștit, de calm... ca înaintea unei furtuni, îi zâmbi el.

Adrienne se întoarse spre el și îi puse mâna pe umăr.

– Aproape că nici nu te-am văzut de când te-ai întors acasă. Ce mai faci, scumpul meu?

Harry dădu din cap.

– Sunt bine, mamă.

– Și fericit? îl întrebă ea, deși știa răspunsul.

– Eu... accept că sunt o rotiță într-un mecanism și nu pot controla tot universul. Ce va fi, va fi! oftă el. Pur și simplu trebuie să merg mai departe.

– Harry, copilul meu! suspină Adrienne. Dacă lumea ar putea fi un loc diferit, dar nu e posibil. *Mon dieu!* Adrienne își astupă gura cu mâna. Devin sentimentală și trebuie să mă opresc numaidecât. Sunt atât de norocoasă că ești aici și ne vom bucura amândoi de timpul petrecut împreună.

– Nu-ți fie teamă! îi zâmbi el, uitându-se în jos la ea, conștient cât de mult putea să-l iubească.

– Acum, să lăsăm asta. Vărul tău Hugo nu poate veni diseară. Și el face instrucție cu batalionul lui în Wales. Așa că, în loc ca tatăl ei să o conducă pe biata Penelope, va trebui s-o faci tu, Harry! M-am dus s-o văd acum câteva minute. Adrienne ridică ușor din umeri. Chiar dacă e greu să faci din coadă de câine sită de mătase, rochia aleasă de mine și coafura făcută de Elsie au reușit să o facă prezentabilă.

– În acest caz, chiar ai reușit un miracol, mamă! replică el, gândindu-se la modesta și bondoaca lui verișoară.

– Cine știe, poate mai târziu va deveni o frumusețe. Adrienne întinse mâna și i-o strânse pe a lui. Trebuie să plec, *chéri*, să-l caut pe tatăl tău. Ultima oară când l-am văzut era sus, alegându-și o cămașă. Nu-i vine să creadă ce noroc a dat peste el cu toate aceste tinere debutante care-i umplu casa. Este foarte încântat. Adrienne ridică malițioasă o sprânceană. Îl vom lăsa să-și facă jocul, *n'est ce pas?*

Harry o urmări cu privirea cum traversa terasa. Arăta radioasă în acea seară, într-o rochie de mătase de culoarea șofranului care-i puneă în valoare silueta micuță, perfectă. Avea părul negru, strâns într-un coc la spate, iar cerceii lungi cu diamante îi scoteau în evidență gâtul ca de lebădă. Harry se gândea la conversația lor, întrebându-se dacă nu cumva era un impediment pentru el să aibă o mamă atât de frumoasă. Îi era greu să-și imagineze o fată care să se ridice la nivelul ei. Se întreba, uneori, dacă nu cumva de aici i se trăgea lipsa lui de interes pentru sexul frumos. Nu fusese încă cuprins de sentimentul

magic, definit de ceilalți bărbați drept iubire, sau de atracția fizică descrisă de unii dintre camarazii săi.

Olivia Drew-Norris, fata din India, pe care o cunoscuse cu câteva luni în urmă, se apropia cel mai mult de ideea lui de femeie atrăgătoare. Știa că se afla acolo, în seara aceea și avea să facă, probabil, un efort ca să danseze cu ea.

Auzi un scrâșnet îndepărtat de roți pe pietrișul din fața casei, semn că primii oaspeți sosiseră. Momentul său de contemplare luă sfârșit, iar Harry intră din nou în casă ca să-și facă datoria de gazdă.

Capitolul 16

– Doamne sfinte, Olivia! Arăți fantastic în seara asta! Venetia intrase în dormitorul Oliviei să vadă dacă era gata ca să coboare. Radiezi, nu așa! E o rochie nouă? Rozul se potrivește perfect cu tenul tău. Și-mi plac la nebunie bobocii de trandafir pe care ți i-ai prins în păr. Sau te-a ajutat cineva?

– Elsie, camerista. E o scumpă. Și extraordinar de pricepută. Vrei să ți-l aranjeze și pe-al tău?

Venetia își aruncă părul negru, des și lung, peste umeri și scutură din cap.

– Nu te teme, scumpo, imaginea de „prințesă frumoasă” nu mă prinde. Dar ce zici de rochia *mea*?

Cu intenția clară de a sfida convenționalul, Venetia purta o rochie aurie, lipită de corp, cu un decolteu adânc. Arăta impresionant, dar oarecum deplasat în decorul unui conac englezesc de țară.

– Îți taie răsuflarea! se grăbi Olivia să-i spună. *Te...* prinde.

– Am găsit-o în garderoba mamei. Și o voi purta pentru tot restul sezonului, chicoti Venetia. Doar mă știi, scumpo, veșnic împiedicată în metri lungi de voal în timp ce dansez și sfârșesc călcându-i amarnic pe picioare pe bieții băieți. Arată spre ușă. Mergem?

– Desigur! zâmbi Olivia.

Cele două fete se luară de braț, traversară galeria lungă și apoi coborâră grandioasa scară ce ducea spre holul de la intrare, care zumzăia de rumoarea vocilor.

Venetia luă seama la mulțimea adunată la parter.

– Pe legea mea! Trebuie că este o noapte teribil de plicticoasă la Londra. Văd că toată lumea e-aici.

Adrienne le zări și veni, parcă plutind, spre ele.

– Olivia, *ma chérie*, arăți minunat! Cu siguranță ești *la belle de la soirée!*

– Îți mulțumesc, Adrienne! Roși stânjenită. Pentru că Venetia aștepta alături, Olivia le făcu rapid cunoștință. Prietena mea, Venetia Burroughs!

Adrienne măsură cu privirea rochia aurie și părul rebel al Venetiei. Îi zâmbi larg.

– Și tu ești o frumusețe de fată. Admir oamenii care doresc să epateze, și asta intenționezi, *n'est ce pas?* O sărută pe Venetia pe ambii obraji. *Bienvenu, chérie*, și petrecere frumoasă!

– Măi să fie! murmură Venetia, în timp ce-și croiau drum pe terasă, unde toți invitații erau adunați, bucurându-se de seara caldă de vară. Ce zici, m-a citit din prima! Ca și cum mi-ar fi zis: *Elle est formidable!*

– Are un stil care nu dă greș de a ști imediat cu cine are de-a face, zise Olivia, luând două pahare cu șampanie de pe una dintre tăvi. În opinia mea, e extrem de dulce și foarte frumoasă.

– Sigur că da, ai dreptate! aprobă Venetia, în timp ce un tânăr într-o jachetă roșie o prindea pe după umeri. Teddy, cum de te-ai smuls din barul de la Ritz ca să vii aici? Sunt uimită!

– Draga mea Venetia, replică tânărul, pe când își lăsa mâinile să rătăcească nestingherite pe trupul ei, pot să-ți spun că arăți absolut răpitoare în rochia asta? Bună, Olivia! Și tu m-ai dat gata!

– Mersi! îi zise Olivia, în timp ce Teddy se întorcea din nou spre Venetia, aruncând ocheade furișe spre decolteul ei adânc.

Olivia traversă terasa și se opri lângă balustradă, admirând parcul. Așa cum îi spusese Harry, grădinile erau magnifice în miezul verii.

– Domnișoară Drew-Norris! Olivia! Tu ești, nu? O voce familiară o făcu să se întoarcă. Pot să-ți spun că arăți absolut de vis?

– Bună, Harry!

Olivia putea simți cum obrații i se împurpurează. Deși era convinsă că imaginea pe care o purtase cu ea în inimă, în ultimele luni, era cea corectă, el arăta mult mai frumos în carne și oase.

– Cum a fost sezonul până acum?

– În realitate, a fost mult mai distractiv decât credeam că va fi. Și mi-am făcut niște prieteni extraordinari.

– Oh, foarte bine! Deci, te-ai obișnuit în Anglia? o întreabă el. Categorie, arăți mai fericită decât ultima dată când te-am văzut.

– Da, replică ea, cred că am reușit. Și, unor seri ca asta – îi făcu semn spre parcul care se întindea în fața lor – ar fi imposibil să nu le recunoști farmecul.

– De acord! încuviință Harry din cap. Ai idee ce vei face după încheierea sezonului?

– Nu. Încă nu. Oricum, hai să uităm de acest subiect în seara asta. Vreau să mă bucur din plin că mă aflu din nou la Wharton Park și de această seară divină. Dar, Harry, tu ce mai faci?

– Voi sta acasă toată vara și plănuiesc să profit din plin de situație. Îi zâmbi. E grozav să te revăd, Olivia, vorbesc serios!

– Olivia, iubito, ce mai faci?

Un bărbat, pe care Harry nu-l cunoștea, apăru lângă ei. Se gândi că ar trebui să plece.

– Olivia, scuză-mă, trebuie să-mi fac datoria de gazdă! Observ niște tinere doamne, inclusiv pe vară-mea, care se arată profund impresionate de tapetul din salon. Harry făcu semn spre o fată durdulie, singură, din capătul îndepărtat al terasei. Sigur ne vedem mai târziu.

Se îndepărtă în grabă, ca să n-o lase pe Penelope pradă disperării, dar, în drum spre ea, un cunoscut îl prinse de umăr.

– Harry, dragule, ce mai faci?

– Sebastian! Harry scutură plin de entuziasm mâna vechiului său amic. Nu te-am mai văzut de mult. Ultima dată, pe patru iunie, la Eton, cu câțiva ani în urmă, nu-i așa?

– Cred că da! Sebastian își scoase ochelarii cu lentile rotunde și groase, ca să-i șteargă. Mă gândeam că vei fi aici astă-seară. Cum mai e viața ta? Sandhurst a fost atât de groznic pe cât credeai?

– Mai rău! glumi Harry, bucuros că Sebastian era unul dintre foarte puținii săi amici cu care putea să discute astfel. Se cunoscuseră la Eton, și tocilarul, astmaticul și miopul Sebastian se împrietenise cu tânărul teribil de timid, înzestrat cu un mare talent muzical. Amândoi suferiseră din cauza brutalității colegilor și, deși aveau prea puține lucruri în comun, descoperiseră că se aflau în aceeași tabără din pricina statutului lor de intruși. Slavă Domnului că s-a terminat! Acum, că ne confruntăm cu un simplu război, aștept cu nerăbdare să fiu împușcat într-un picior, adăugă Harry, posomorât.

– Ei bine, măcar de asta am reușit să scap, zise Sebastian, punându-și ochelarii la loc pe nas. Nici un om întreg la minte nu mi-ar pune arma-n mână. Din capul locului, nici n-aș fi capabil să văd spre ce afurisit de inamic să țintesc!

– Sincer să fiu, nu mi-aș dori să te am în batalionul meu, bătrâne, și, de fapt, n-aș dori să mă aflu nici eu în el, îi zâmbi Harry, luând două cupe de șampanie de pe o tavă și oferindu-i una lui Sebastian. Și cu ce te ocupi acum?

– Lucrez pentru tatăl meu în firma lui de comerț. Am învățat lucrurile de bază în sediul de la Londra și sunt pe cale să fiu expediat la sediul din Bangkok. După ce a fost un expat timp de douăzeci de ani, papa de-abia așteaptă să se întoarcă acasă. Chiar dacă va trebui să facă față nesiguranței tot mai mari de pe aceste maluri.

– Mie-mi zici! mormăi Harry.

– Cel mai strâns contact al meu cu războiul, *dacă* izbucnește, va fi să organizez transportul trupelor și echipamentelor, cu vapoarele, spre Orientul Îndepărtat. De fapt, de-abia aștept să plec... se spune că fetele din Siam sunt perfecte.

– Se pare că pleci exact la țanc, remarcă Harry cuprins deodată de invidie. Scapi de un dezastru sângeros, care se profilează în Europa. Nu văd cum s-ar putea extinde până în locurile în care te duci tu.

– Nu, deși nu se știe niciodată?! replică Sebastian. Mă simt cumva vinovat pentru că nu pot să contribui la apărarea țării, dar poate e o compensație pentru faptul că am fost dăruit cu o pereche de ochi buni de nimic și cu un piept bolnăvicios.

Harry îl scutură puțin de umeri ca să-l îmbărbăteze, observând în același timp că Penelope era în continuare singură.

– Bătrâne, trebuie s-o șterg. Să-mi lași neapărat adresa!

– Așa voi face. Îmi pare grozav de bine că te-am văzut, Harry! îi spuse Sebastian cu multă căldură în glas. Dacă se-ntâmplă ce-i mai rău, te rog să faci tot posibilul să rămâi în viață, îmi promiți? Și-ți voi păstra câteva dintre acele superbe fete din Siam.

În timpul dineului, Olivia se bucură de atenția mai multor amici veseli, pe care-i cunoscuse la Londra. În stânga ei ședea Angus, moșierul scoțian, care părea să se fi îndrăgostit de ea, și, la dreapta ei, era Archie, viconteles Manners. Circulau zvonuri la Londra că Archie ar fi avut alte preferințe. Olivia nu era atât de experimentată ca să-și dea seama de asta.

După cină, fură invitați afară pentru ca salonul să fie eliberat de mese. Olivia stătea pe terasă alături de Archie, care trăgea satisfăcut dintr-o țigară deosebită, marca Abdullah. Admira parcul scăldat în lumina blândă a serii și oftă.

– Cu greu îndur atâta frumusețe. Așa cum atât de bine spunea Blake, te apucă dorul de plecare exact atunci când sosești.

În salon se auzea orchestra acordându-și instrumentele, și oamenii dădeau zor să intre.

– Sper să nu te deranjeze prea mult dacă nu te invit la dans. Olivia, mă simt de parcă aș avea două picioare stângi, serios, și n-aș vrea să te vatăm, i se confesă Archie. Te rog, ești liberă să-ți alegi un alt partener de dans.

– Serios, mă simt întru totul fericită să stau aici.

– Ei bine, nu cred că va mai fi cazul. Văd deja un cavaler care se apropie de noi.

Și avea dreptate. Harry traversa terasa venind spre ei. Se opri la un pas distanță, deodată neliniștit.

– Sper că nu deranjez?!

– Deloc, replică Olivia poate prea încântată. Te rog, vino să-l cunoști pe Archie. Archie, el e Harry Crawford, fiul gazdelor.

Cei doi bărbați se măsurară o secundă din cap până-n picioare, apoi Harry îi întinse mâna.

– Archie, îmi face plăcere să te cunosc!

– Și mie, Harry! zâmbi Archie instantaneu pentru prima dată în acea seară.

În cele din urmă, Olivia rupse tăcerea așternută între ei.

– Eu și Archie ne-am distrat de minune în timpul dineului, discutând despre marii poeți romantici. Și, desigur, Archie este și el poet.

– Scrii poezii? îl întrebă Harry.

– Da. Dar numai pentru propria plăcere. N-aș îndrăzni să pun cu ele la încercare nici un alt biet suflet. Mă tem că sunt mai degrabă elegiace.

– Bine-ai venit pe strada mea! glumi Harry. Eu chiar sunt un admirator înfocat al lui Rupert Brooke.

Fața lui Archie se luminează.

– Ce coincidență! Și eu. Cred că am plictisit-o de moarte pe Olivia, vorbindu-i despre el în timpul mesei. Archie închise ochii și începu să recite:

*Zi pe care am iubit-o, îți închid tandru ochii
Îți netezesc sprânceana liniștită și-ți împreunez
mâinile moarte, fine.
Vălurile cenușii ale penumbrei devin tot mai adânci;
culorile pier.
Te port, ușoară povară, spre nisipurile peste care s-a
lăsat un giulgiu...*

Harry îl completă:

*Unde zace barca ta, așteptând printre jerbe funerare
Țesute chiar de mare și învăluite-n ceață, încununate
de toate ierburile cenușii cărate de ape.*

Își zâmbiră unul altuia, conștienți de pasiunea pe care o împărtășeau amândoi.

– Într-o bună zi, vreau să merg la Skyros ca să-i văd mormântul cu ochii mei, le spuse Archie.

– Eu am avut norocul să vizitez Casa Parohială Veche din Grantchester. A fost minunat să pot vedea casa în care Brooke și-a petrecut copilăria, adăugă Harry.

Olivia îi asculta în timp ce ei discutau plini de însuflețire, simțindu-se în plus. Din fericire, Venetia își făcu apariția lângă ei. Olivia își dădu seama că era oarecum băută.

– Bună, scumpo! zise ea, măsurându-l pe Harry din cap până-n picioare cu niște ochi scânteietori. Cine-i tipul?

Harry era încă absorbit de conversația cu Archie, așa că Olivia îi șopti:

– Harry, tipul despre care ți-am vorbit.

Venetia dădu aprobator din cap.

– Păi... e de vis! Dacă nu-l vrei, chicoti ea, pun eu gheara pe el. Harry, interveni ea în conversație, eu sunt Venetia Burroughs, cea mai bună amicică a Oliviei, și știu totul despre tine. Se săltă și-l sărută pe ambii obraji. Parcă te cunosc de când lumea.

Olivia simțea că-i vine să intre în pământ de rușine.

Harry se arată oarecum surprins de o asemenea exuberanță, dar, revenindu-și în fire, i se adresă politicos.

– Venetia, îmi face plăcere să te cunosc!

– Și mie la fel! Aștept să mă inviți la dans mai târziu. Că tot veni vorba de dans, sunt de părere să dăm năvală în interior. Aici se face cam răcoare.

– Bună idee! Harry îi zâmbi tandru Oliviei. Am venit aici ca să te invit la dans. Îmi acorzi această plăcere?

Îi întinse brațul Oliviei, care, încântată, acceptă roșindu-se la față.

El îi aruncă o privire lui Archie.

– Trebuie să mai vorbim.

– Poate, înainte să plec.

– Sper din tot sufletul, replică Harry.

Apoi, intră în sala de bal cu Olivia la braț.

În timp ce Olivia îl acompania pe Harry, dans după dans, se gândea la nenumăratele ocazii în care visase la Londra să fie în brațele lui. Și, iat-o acum, la Wharton Park, locul care-i plăcea acum cel mai mult din toată Anglia, în această minunată seară de vară.

Mai târziu, Harry o conduse pe terasă, ca să ia o gură de aer curat.

– Ei bine, zise el, aprinzându-și o țigară, cred că seara asta a fost un succes răsunător, ce zici?

Olivia admira stelele de pe cerul limpede al nopții.

– Perfectă! murmură ea, încântată.

– Și mama arată mai fericită decât am văzut-o de mult timp, adăugă Harry. Ascultă, orchestra cântă melodia mea preferată, de Cole Porter, *Begin the Beguine*. Harry începu să fredoneze ușor. Un ultim dans, domnișoară Drew-Norris? o întrebă el, prinzând-o pe după talie.

– Dacă insiști, căpitane Crawford!

Se mișcau în ritmul muzicii; Olivia își ținea capul pe pieptul lui Harry, pierdută complet în desfătarea acelui moment.

– Olivia, mi-a plăcut atât de mult să dansez cu tine în seara asta. Vreau să-ți mulțumesc, îi spuse Harry, când ieșiră pe terasă. Apoi se aplecă și o sărută pe buze.

Adrienne, care se strecurase și ea afară, ca să admire cerul înstelat, îi văzu și își îngădui un surâs de mulțumire.

Capitolul 17

Olivia plecă spre Londra a doua zi, parcă plutind într-o sferă diafană de fericire. În sfârșit, înțelegea despre ce „magie“ era vorba. Pe drum, îi mărturisi acest lucru Venetiei, care pufni disprețuitor, când Olivia o informă că Harry era „alesul“ ei.

– Scumpo, serios! Cum de poți fi sigură de asta? E primul băiat cu care te-ai sărutat. Ești complet țicnită!

Olivia scutură vehement capul.

– Nu. Nu sunt. Știu ce simt, uneori se întâmplă și așa. Uită-te la tatăl și la mama ta, aveau doar optsprezece și nouăsprezece ani când s-au cunoscut și s-au îndrăgostit unul de altul.

– *Touché*, dar asta era atunci; acum situația e alta. Și, în afară de asta, Olivia, adu-ți aminte că mi-ai promis că nu te vei mărita decât peste câțiva ani. Ca să nu mai spun că nici măcar n-ai „făcut“ nimic, adăugă Venetia. Cum crezi că știi cum e, dacă n-ai făcut chestia aia?

Olivia știa că Venetia „făcuse“ chestia aia. Și nu cu un singur tip. Nu părea să fi avut vreo ezitare. În acest punct, ideile lor erau foarte divergente, ireconciliabile. Olivia nu era de acord cu afirmațiile Venetiei că în joc era doar trupul „ei“, pe care putea să-l folosească oricum dorea, fără vreun sentiment de vinovăție. Indiferent dacă asta se datora modului în care fusese crescută sau firii ei, era ferm convinsă că trebuia să-și păstreze virginitatea intactă până când avea să se mărite cu bărbatul pe care-l iubea.

– Pentru mine nu contează asta, replică Olivia încet. E o chestiune secundară.

– Doamne, Olivia! Credeam că am reușit în ultimele luni să-ți bag în cap câte ceva despre feminism. Și, ia te uită la ea, deja se gândește la măritiș. Și nu-mi spune că n-am dreptate, o amenință Venetia cu degetul, în timp ce automobilul făcea un slalom periculos prin mijlocul drumului, fiindcă știu prea bine ce vorbesc.

După două săptămâni în care parcă plutea, deloc interesată de ultimele petreceri și de alte evenimente care marcau sfârșitul sezonului, înainte ca toți să-și ia zborul ca un roi de muște, plecând din Londra spre destinații mai calde, precum Riviera, Olivia nu primise încă nici o veste de la Harry.

Starea de euforie fu urmată de cea de nesiguranță, apoi, de durere. Olivia se afundă într-o tristețe iremediabilă, gândindu-se că era posibil ca Venetia să fi avut dreptate și că, pentru Harry, sărutul acela nu însemnase nimic mai mult decât sfârșitul plăcut al unei seri dansante.

Fusese invitată, împreună cu Venetia, să petreacă o lună în vila din St.Raphael, proprietate a părinților lui Angus, moșierul scoțian. Știa că Angus era îndrăgostit de ea și că avea intenții clare. Dacă accepta invitația însemna, într-o câțva, că-i accepta afecțiunea.

– Ei bine, eu mă duc, chiar dacă tu nu vii! declarase, supărată, Venetia. Aici, atmosfera e înfiorătoare, aș zice. Papi stă încuiat în atelierul lui și mapi e enervată pe el că nu vrea să mai invite pe nimeni acasă. Și asta, înainte să mă împiedic de un adăpost antiaerian, când o ștergeam pe ușa din spate, care ne-a stricat frumusețe de grădină.

Amândouă mergeau spre Ritz după ce luaseră parte la o seară dansantă organizată de Kick Kennedy la Dudley House în Park Lane.

– Dar, Venetia, n-ar fi deloc corect, insistă Olivia. Angus este încântător, însă n-aș vrea ca, în felul ăsta, să creadă că-l plac.

– Dragă, în dragoste și în război totul e corect, o dăscăli Venetia, și, momentan, chiar așa și este. În afară de asta, toate fețele frumoase au darul să rupă niște inimi în calea lor. Cred că vila lui Angus este fabuloasă. Ce vei face, dacă nu vii? se interesează ea. Ți vei petrece toată vara măcinată de gânduri, visând la un iubit care nu-ți acordă atenție și așteptând să-ți cadă bombe-n cap? Mergeau pe alee spre una dintre intrările laterale în Ritz. Doamne sfinte, adună-te un pic și distrează-te cât mai ai ocazia!

Pe când Venetia urca scările spre intrarea în Ritz, Olivia aruncă o privire spre stânga și zări o figură familiară în cadrul unei uși, care apoi coborî în grabă treptele spre stradă. O prinse pe Venetia de umăr, cu inima să-i spargă pieptul.

– Cred că l-am văzut!

– Pe cine?

– Pe Harry, desigur.

Venetia se opri în capul scării și oftă adânc.

– Olivia, scumpo, ai luat-o razna! Ce naiba să caute Harry la Londra?

– Sunt sigură că el a fost, repetă ea cu obstinație.

Venetia o prinse de braț.

– Hotărât lucru, ai băut prea mult Martini la petrecerea lui Kick! Și acum, scumpete, încearcă să-ți revii! Chiar ai început să mă plictisești.

Trei zile mai târziu, după clipe întregi de suferință sfâșietoare și după o noapte nedormită, Olivia își dădu seama că Venetia avea dreptate în privința lui Harry. Avea să accepte invitația lui Angus chiar în acea zi, avea să se ducă în Franța și să încerce să-și vindece inima rănită. Măcar vremea era caldă acolo, și-i făcea bine să plece din Londra. Avea de ales fie să se întoarcă acasă, în Surrey, fie să rămână în Londra, așa că găsi aceasta cea mai bună opțiune. Avea să îl sune chiar în acea zi pe Angus ca să-l anunțe că dorește să se alăture celorlalți petrecăreți la St. Raphael.

Exact în momentul în care se pregătea să se ducă la Venetia, ca să facă aranjamentele pentru călătoria în Franța, sună telefonul.

– Aici operatorul, sunteți sunată de la numărul Cromer 6521. Vă fac legătura?

– Da, vă rog! Alo, Olivia Drew-Norris la telefon!

– Olivia! Cu tine doream să vorbesc. Adrienne Crawford la telefon, te sun de la Wharton Park.

– Adrienne, sunt încântată să te aud. E totul în regulă?

– Sigur, totul este perfect. Cu excepția faptului că sunt cam singură și mă întrebam dacă ești liberă în august. Dacă da, mă gândeam că ai putea veni aici, să stai o vreme cu mine. Am putea să ne plimbăm prin grădini, să ne bucurăm de vara excelentă de care avem parte anul acesta. Știu că și Harry va fi fericit să te vadă. Bietul băiat muncește din greu, pregătindu-și batalionul pentru seara inaugurală.

Olivia se lăsă pe scaunul de lângă telefon.

– Eu... Știa că trebuia să ia rapid o decizie. Adevărul era că, de fapt, nu mai era vorba de o decizie. Mi-ar plăcea mult să vin, Adrienne! Ești grozav de drăguță că te-ai gândit la mine.

– *C'est parfait!* Atunci așa rămâne. Cât de repede poți să vii?

– Trebuie să mă duc să-mi văd părinții în Surrey, dar aş putea să ajung la începutul săptămânii viitoare. Este în regulă?

– Perfect, răspunse Adrienne. Voi trimite mașina să te aducă din Surrey, dacă preferi. Trenul este atât de obositor.

– Mulțumesc.

– Olivia, de-abia aștept să te văd săptămâna viitoare. Este foarte frumos din partea ta că ai acceptat să-mi ții companie.

– Plăcerea este de partea mea. Wharton Park e locul meu preferat pe pământ, îi răspunse Olivia sincer. La revedere!

– *A bientôt, chéri!*

Olivia puse receptorul în furcă și își lipi palmele reci de obraji ca să le răcorească fierbințele. Simțea cum adrenalina îi străbate tot trupul, accelerându-i bătăile inimii.

O lună întreagă la Wharton Park... cu Harry.

Trase ușa de la intrare după ea și mai că pluti tot drumul până la locuința Venetiei.

Venetia nu părea la fel de entuziasmată la auzul veștii, așa cum sperase Olivia. Se gândi că, poate, din cauza egoismului Venetiei; și a faptului că, în situația dată, trebuia să se ducă singură în Franța.

– Zici că te-a sunat mama lui? pufni Venetia. O fi „odorul mamei”? Mie mi se pare destul de ciudat.

Dar Olivia era de neclintit.

– Sigur că stăpâna casei trebuia să mă invite, conform protocolului. Și, plus de asta, Adrienne mi-e dragă și Wharton Park îmi place la nebunie, adăugă ea, simțind că plutește de fericire.

– Ești nebună să dai Riviera pentru un mausoleu friguros la dracu-n praznic, oftă Venetia. Dar mă voi gândi la tine în timp ce voi plonja în Mediterana și voi sorbi din cocktailuri în razele soarelui.

Iar eu nu voi fi deloc invidioasă pentru toate astea, își spunea Olivia în sinea ei, mulțumită.

A doua zi, Olivia își împachetă toate lucrurile, îi mulțumi bunicii ei și plecă spre casa părinților din Surrey.

Cele două nopți petrecute acolo fură dificile și lipsite de confort. Părinții ei erau la fel ca întotdeauna, doar că Olivia se schimbase. Se simțea de parcă ar fi crescut mult, îndepărându-se de ei în ultimele câteva luni. La masă, se așterneau tăceri lungi, Olivia dându-și totuși silința să găsească niște subiecte de conversație comune. Chiar când izbutea, ei păreau că îi dezaprobă absolut toate opiniile.

Cu o seară înainte de a pleca la Wharton Park, ședea împreună cu mama ei în salon, ambele bându-și cafeaua după cină.

– Deci așa – mama ei era concentrată asupra lucrului de mână în timp ce i se adresa –, dacă presupun corect, există o afecțiune între tine și Harry Crawford.

– Da, e un tip extrem de drăguț. Dar acum e foarte ocupat cu instruirea batalionului, așa că mă îndoiesc că-l voi vedea prea mult când voi fi acolo.

– Olivia, nu mi-ai răspuns la întrebare.

Mama ei își ridică ochii de la lucru.

Olivia îi răspunse rezervată.

– Ne înțelegem foarte bine, mamă.

Mama ei zâmbi.

– Când l-am cunoscut, în ianuarie, mi s-a părut un băiat de treabă. Doream doar să-ți spun că eu și tatăl tău suntem de acord.

– Mamă! Olivia roși la gândul că lucrurile erau tranșate. În parte, pentru că era stânjenită, în parte, pentru că altcineva dădea glas dorinței sale intime.

– Suntem de-abia la început.

– Totuși, văd că ești mai mult decât afectuoasă cu el. Ori de câte ori îi rostești numele, fața ți se luminează.

Olivia cedă.

– Da, cred că așa este.

– Dumnezeu, cât de mulți bani am fi economisit cu sezonul tău, dacă în ianuarie am fi știut că pretendentul potrivit se află chiar sub nasul nostru! Lady Crawford ne-a invitat pe mine și pe tatăl tău la Wharton Park pentru un weekend. I-am sugerat sfârșitul lui august. Până atunci, s-ar putea să primim vestea cea bună. Olivia, lumea este atât de nesigură în prezent. Mama ei oftă. Fii fericită cât mai poți, draga mea!

Olivia urcă mai târziu în dormitorul ei, răvășită de onestitatea și emoția din glasul mamei sale. Poate că războiul, care era inevitabil, îi făcea pe toți să spună ceea ce simțeau cu adevărat.

A doua zi de dimineață, Olivia se trezi la ora șase; se îmbracă și își făcu bagajele, astfel că la opt era gata. Fredericks, șoferul doamnei Crawford, sosi la nouă fix.

Mama ei o conduse până la ușa de la intrare.

– Scumpa mea, să-mi scrii, să-mi spui cum te descurci. Își sărută fiica pe amândoi obraji. Și îți urez petrecere minunată.

– Așa va fi, mamă! Olivia o îmbrățișă strâns. Tu și tati să aveți grijă de voi!

Adrienne o întâmpină pe Olivia în dreptul scării de la intrarea în conacul Wharton Park.

– *Ma chérie*, cred că ești extenuată! Vino cu mine! Sable îți va căra bagajele și te va conduce în camera ta. Este aceeași în care ai stat și data trecută. Odihnește-te înainte de cină! Nu ne grăbim. Christopher e la Londra, și Harry nu sosește decât la zece, ba chiar mai târziu uneori.

După ce Sable o conduse în dormitorul ei, Olivia își aminti, uimită, cum de i se păruse cândva rece și urât. Acum era inundat de lumina revărsată de soarele aflat la asfințit, poleind tapetul floral. Olivia se cățără pe pat, gândindu-se cât de mult îi plăcea. Și, epuizată din cauza încordării din ultima vreme, adormi pe dată.

O trezi o bătaie ușoară la ușă. Elsie, camerista, o întredeschise.

– Bună ziua din nou, domnișoară Olivia! Cât mă bucur să vă revăd! Eu voi avea grijă de dumneavoastră pe timpul șederii aici. Doamna m-a trimis să vă trezesc, pentru că e trecut de șapte. Dacă nu vă treziți acum, la noapte nu veți mai putea dormi. Pot să intru?

– Sigur că da! Doamne sfinte! Olivia zâmbi bucuroasă să revadă fața isteată, cunoscută a lui Elsie. N-am idee cât am dormit.

– Am umplut cada cu apă caldă, domnișoară Olivia, așa că puteți să săriți direct în ea și, între timp, eu despachetez. Dineul se servește la ora opt, și milady spune că este neprotocolar, așa că vă voi pregăti ceva drăguț de îmbrăcat.

– Da, desigur! Elsie, îți mulțumesc! Olivia dădu la o parte cuvertura și sări din pat. Spune-mi, tu și Bill ați hotărât data?

– Da. Peste exact patru săptămâni, voi fi doamna William Stafford, anunță Elsie mândră. S-ar putea să mai fiți încă aici, domnișoară Olivia. Mi-ar plăcea mult să veniți la biserică și să asistați la cununia noastră. Milady mi-a dăruit cu generozitate

un metraj de dantelă, și mătușa mea îmi coase rochia. Oh, domnișoară, de-abia aștept!

Fericirea lui Elsie era contagioasă, astfel că Olivia simți, fără să vrea, o umbră de invidie.

La opt fără cinci, Olivia coborî scara și îl găsi pe Sable așteptând-o în holul de la intrare.

– Doamna este afară pe terasă, domnișoară Drew-Norris. Urmați-mă, vă rog!

Făcu întocmai și, când păși afară, zări o măsuță, pregătită pentru două persoane, într-un colț al terasei. Lumânări mari, ferite de vânt, în globuri de cristal, răspândeau o lumină blândă în întunericul care se lăsa.

– Olivia, vino și ia loc! Adrienne îi făcu semn spre celălalt scaun. Sper să fie suficient de cald. În caz că ai nevoie, am adus un șal mare. Îmi place să mănânc aici cât mai ține timpul frumos. În Franța, din mai până-n septembrie, aproape că nu luam niciodată masa în interior. Și am un vin rozé produs în podgoria castelului nostru din Provence. În fiecare an primesc câte douăsprezece lăzi. Vrei să guști puțin din el?

Olivia se așeză.

– Mi-ar plăcea, răspunse ea. Mulțumesc!

Adrienne îi făcu semn lui Sable să toarne vinul.

– Servim masa în cincisprezece minute, Sable! *Merci!*

– Prea bine, doamnă!

Majordomul încuviință din cap și dispăru în interiorul casei.

– *Santé!* Adrienne ciocni paharul de cel al Oliviei, apoi amândouă luară o gură de vin.

Olivia găsi vinul pe placul ei. Vinurile albe erau prea acide, iar cele roșii, prea aspre pentru ea; acesta părea să aibă un buchet perfect echilibrat.

– Este bun, *non?* o întrebă Adrienne.

– Foarte bun, într-adevăr.

– Acasă, obișnuiam să-l bem din niște căni mari, rece, de-abia scos din pivniță, oftă Adrienne. *Eh bien!* Încă un lucru căruia-i duc dorul.

– Dar ești fericită aici în Anglia, nu-i așa?

– Da, desigur, numai că anul ăsta sunt un pic tristă. Întotdeauna, în luna august, mergeam la castelul nostru. Dar, anul acesta, Christopher este extrem de ocupat la Whitehall, iar Harry, cu pregătirea recruților, și n-am putut să plec fără ei. Christopher crede că războiul este iminent.

– La Londra, este imposibil să nu bagi de seamă la toate pregătirile. În ziua în care am plecat, instalau sirene antiaeriene pe Embankment, de-a lungul Tamisei.

– Sunt sigură. Adrienne schimbă cu tact subiectul, abordând unul mai plăcut. Trebuie să-mi povestești tot ce-ai făcut în timpul sezonului. S-a ridicat la înălțimea așteptărilor tale?

– De fapt, chiar mai mult decât atât. Am cunoscut niște oameni minunați, deloc plictisitori, așa cum crezusem că vor fi.

– Cum ar fi amica ta Venetia Burroughs? Este deosebită, la fel ca tine. Deci, zise Adrienne, în timp ce Sable împingea spre ele o masă pe roțile plină cu tot felul de tipsii din argint, spune-mi la ce baluri ai luat parte. Au fost cu adevărat la fel de frumoase cum îmi aduc eu aminte?

În timpul cinei, compusă din supă proaspătă de unișor și o salată făcută cu legume culese din grădină, Olivia o distragă pe Adrienne cu o sumedenie de povestioare nostime și relatări ale experiențelor trăite de ea la Londra.

– *Voilà!* bătu Adrienne din palme, încântată. Mi se pare la fel ca pe vremea când am fost și eu debutantă. Și nu mă îndoiesc că au roit o groază de tineri în jurul tău. Problema este dacă și tu ai fost atrasă de vreunul dintre ei?

– Eu... nu! Cel puțin, nimic special.

– Ei bine, sunt sigură că nu va trece mult timp până-l vei găsi. Adrienne citi disconfortul din ochii fetei. Olivia, mi-ar plăcea să știu că te simți ca acasă aici. Poți să-i ceri lui Fredericks, șoferul nostru, să te ducă oriunde oricând dorești. Și, poate, vom merge împreună la plajă, sunt multe destul de

aproape, și vei descoperi frumusețea districtului Norfolk. Harry va fi și el acasă în weekend, ca să ne țină companie. Bietul băiat, este atât de obosit, dar a fost foarte fericit aflând că vei veni aici. Îi va face și lui bine să stea în compania unor persoane mai tinere. Acum, cred că e timpul să mergem la culcare, *non*? Adrienne se ridică, se aplecă spre Olivia și o sărută pe ambii obraji. *Bonne nuit ma chérie*, somn ușor!

– Îți urez la fel, Adrienne! Se ridică și Olivia. Mi-a plăcut mult seara asta.

Cele două femei intrară în casă, trecând printr-un șir de încăperi care dădeau în holul de la intrare.

– Mâine-dimineată, Elsie îți va aduce o tavă cu micul dejun în dormitor, la ora indicată de tine. Apoi, ne vedem la ora unu pentru prânz. După-amiază, ne vom plimba prin grădini și-ți voi arăta sera. Te rog să iei orice carte dorești să citești din rafturile bibliotecii. În spatele tufelor de trandafiri, în colțul din stânga al grădinii, este un chioșc unde mă duc și eu adesea cu o carte în mână.

– Mulțumesc, Adrienne! Ești deosebit de amabilă, o complimentă Olivia, în timp ce urcau scara împreună.

– Și tu ești o drăguță că mi-ai acceptat invitația. *A bientôt*, Olivia! Vise plăcute!

Capitolul 18

Olivia își petrecu următoarele câteva zile într-o deplină relaxare: diminețile citea în chioșcul de vară, după masa de prânz, făcea o plimbare împreună cu Adrienne, iar după-amiaza era destinată odihnei. Seara, lua cina pe terasă, discutând despre artă, literatură și despre Franța, Adrienne fiind pasionată de cultura țării ei natale.

Frumusețea care o înconjura și viața liniștită de la Wharton Park îi induceau Oliviei o stare de pace aproape desăvârșită. Gândurile legate de războiul iminent și de consecințele acestuia asupra vieții ei i se risipiseră din minte la fel de ușor cum pânzele de păianjen de pe trandafirii din grădină se topeau între degetele ei.

Într-una dintre după-amieze, Adrienne o luă cu ea la o plimbare pe coastă. Olivia fu uimită de frumusețea plajei Holkham, ce se întindea în fața ei ca un șorț imens, auriu. Organizară un picnic printre dune, Adrienne moțâind un pic după masă, cu pălăria de paie trasă peste față, ca să-i protejeze tenul sidefiu de razele soarelui.

Olivia coborî spre mal ca să încerce apa rece, sărată, cu vârful picioarelor. Totuși, nu era chiar atât de rece pe cât se așteptase ea și, înconjurată de pustietatea magnificei plaje, în timp ce vântul îi răvășea părul, iar soarele strălucea sus, pe bolta cerului, se gândea că i-ar fi plăcut mult să trăiască pe aceste meleaguri ale Angliei.

Când se înapoiară la Wharton Park, Olivia traversă repede holul ca să urce în dormitor și să-și scoată rochia udă și mototolită de pe ea. Tocmai atunci, pe scară, în fața ei, se iviră o siluetă binecunoscută și chipul la care visase atât.

– Olivia, ce minune să te văd aici!

O sărută cu căldură pe ambii obraji; ea regretă numaidecât aspectul răvășit pe care-l avea. Harry purta încă uniforma de ofițer și arăta impozant și foarte chipeș.

– Harry, salut! Ce mai faci?

El făcu o grimasă.

– Oh, aș zice binișor, dar tu arăți teribil de bine.

Olivia se înroși la față.

– Crezi? Tocmai am fost la plajă cu mama ta și mă tem că nu arăt tocmai bine.

– Ei bine, eu cred că arăți perfect. Și mie îmi place să alung păienjenii cu ceva aer proaspăt de mare. Ce zici, mergem mâine împreună, dacă suporti o astfel de excursie două zile la rând? Am weekendul acesta liber și vreau să mă bucur din plin de el.

Harry arăta senin, aproape euforic, așa cum Olivia nu-l mai văzuse niciodată până atunci.

– Sună distractiv. Și-acum, scuză-mă, chiar trebuie să scap de rochia asta udă.

– Sigur că da, Olivia. Ne vedem la cină!

– Da, replică ea, începând să urce scara. Ne vedem mai târziu!

În seara aceea, Olivia o rugă pe Elsie să o coafeze în așa fel încât să îi lase o buclă mare deasupra frunții, și restul părului, într-o cascadă de bucle aurii revărsate pe umeri. Își trase pe ea rochia albastră preferată, apoi se privi în oglindă.

– Arătați ca un tablou! îi spuse Elsie plină de admirație. Vine și master Harry astă-seară, nu-i așa?

– Cred că da.

Olivia era prea emoționată ca să se angajeze în vreo conversație pe acest subiect.

Coborî la parter și îi zări pe Adrienne și pe Harry pe terasă.

– Harry tocmai mi-a spus că ați aranjat să mergeți mâine la plajă, o întâmpină Adrienne cu un zâmbet aprobator. Olivia, *chérie*, aerul proaspăt îți priește! Arăți superb în seara asta. Îi dădu Oliviei un pahar cu rozé de pe tava de argint așezată pe masă. Mâine va fi și Christopher acasă. Așa că duminică vom organiza o petrecere la prânz, la care sunt invitați unii dintre vecinii noștri, pe care-i vei putea cunoaște și tu. Ne așezăm?

Seara fu plăcută. Harry era foarte atent cu Olivia, punându-i întrebări despre sezonul petrecut la Londra. Adrienne se retrase destul de devreme, sub pretext că ar fi obosită, iar cei doi rămăseră singuri pe terasă. Olivia se străduia din răspuțeri să-și stăpânească emoțiile și să-și păstreze calmul.

– Olivia, sunt atât de bucuros că ești aici! Este minunat pentru mama să aibă pe cineva care să-i țină de urât la Wharton Park, având în vedere că nu se poate duce în Franța, mai cu seamă din cauză că tatăl meu este ocupat. Ține foarte mult la tine, adăugă el.

– Sentimentul e reciproc, confirmă Olivia.

– Frumusețea acestei părți a lumii ți se pare acum mai atrăgătoare decât înainte? îi zâmbi Harry, ambii amintindu-și frânturi din prima lor conversație.

– O, da! O ador. Mama ta m-a convins iremediabil.

– Are un talent persuasiv, ceva de speriat. Harry ridică sprâncenele. Sunt tare bucuros că-ți place aici. Este un loc absolut special.

– Și trebuie că este un bonus pentru tine să-ți poți petrece timpul acasă, zise Olivia.

– Așa e, încuviință Harry din cap. Face ca toată treaba asta nenorocită să fie mai suportabilă. Oricum, am unde să dorm, când sunt epuizat.

Îi întinse mâna, ea o prinse și se ridică. El îi dădu drumul imediat ce intrară în casă, îndreptându-se amândoi spre scară.

– Noapte bună, Olivia! O sărută politicos pe ambii obraji. Somn ușor!

Și o luă în direcția dormitorului său.

Olivia se urcă în pat confuză, întrebându-se de ce Harry nu încercase să o sărute din nou. Totuși, încercă să se liniștească, gândind că era de-abia la începutul șederii ei acolo și prima zi liberă a lui Harry după mai multe săptămâni. Trebuia să-i dea ceva timp.

În dimineața următoare, Harry părea să fie într-o bună dispoziție în timp ce conducea automobilul spre coastă.

– Nu te voi plictisi din nou cu Holkham. Cred că e cazul să mergem la Cromer. Luăm ceva de mâncare și ne plimbăm pe faleză, îi propuse el.

Visul Oliviei de a sta în brațele lui Harry printre dunele de nisip se risipi imediat. Încercă să nu lase dezamăgirea să afec-teze timpul prețios petrecut alături de el.

Avură parte de o zi plăcută împreună, deși nu tocmai așa cum și-ar fi dorit-o Olivia. În timpul prânzului, luat în restaurantul unui hotel, Harry o distră cu tot felul de povești despre noii recruți, câțiva dintre ei chiar de pe moșia Wharton Park.

– Sunt impresionat mai ales de Bill Stafford, logodnicul lui Elsie, comentă Harry, aprinzându-și o țigară. Curat lucru, are stofă de ofițer. Are un aer de autoritate calmă, care-i face pe ceilalți să-l asculte imediat. Va fi un soldat cu mult mai bun decât mine, așa cum eu nu voi fi niciodată.

– Sunt sigură că nu-i adevărat ce spui.

– Ba eu mă tem că da, fată dragă! Cu un oftat, strivi mukul țigării. Ce zici, mergem?

În seara aceea, serviră masa în sufragerie datorită faptului că lordul Crawford venise de la Londra. Adrienne radia de fericire să-i aibă alături de ea, la cină, pe soțul și pe fiul ei, și veselia ei era molipsitoare. După masă, jucară bridge, cu Olivia a patra mână. Ea și Christopher câștigară, asta și datorită învățăturilor prețioase primite de la domnul Christian.

La sfârșitul serii, Harry o conduse sus, pe scară; din nou, fierbea în sinea ei, așteptând un sărut de noapte bună. Însă el se mulțumi să o sărute doar pe obraji înainte să se îndrepte spre propriul dormitor.

A doua zi, la prânz, veniră douăzeci de invitați, prieteni și vecini cu lordul și lady Crawford. Olivia se simțea bine, fiind obișnuită cu compania unor persoane mai în vârstă, dar o încerca o senzație ciudată, ca și când ar fi fost prezentată pentru a obține aprobarea tuturor. Spera să se achite bine de această sarcină. Harry se purta frumos în continuare, atent, dar distant.

În seara aceea, în pat, Olivia decise cu stoicism, dar și cu tristețe, că era timpul să-și facă planuri de viitor fără a-l include pe el.

În timp ce vara se apropia de sfârșit, recolta fusese strânsă de pe câmpuri. În aer plutea miros de fum de la miriștile arse. Într-o stare de picoteală plăcută, Olivia citea cu aviditate, făcea plimbări lungi prin parc și, deseori, se ducea să-l viziteze pe Jack în seră. Nu-l mai văzuse pe Harry de la petrecerea de duminică de la prânz – el își petrecuse ultimul weekend la Londra –, și ambivalența lui evidentă o forța să se concentreze pe ceea ce avea să facă după ce pleca de acolo, peste câteva zile. Ar fi plecat mai repede, dar Elsie, cu care se împrietenise la cata-ramă, o rugase cu cerul și cu pământul să asiste la căsătoria ei, și Olivia acceptase.

Cu trei zile înainte de nunta lui Elsie, Christopher sosi pe neașteptate acasă, de la Londra. El și Adrienne stătură închiși în biroul lui cea mai mare parte din acea după-amiază. Olivia citea în bibliotecă, când Adrienne veni s-o caute, albă la față ca hârtia.

– Oh, draga mea, Adrienne își prinse fața în palme, se pare că am intrat în război. Christopher mi-a spus că guvernul britanic a primit niște informații secrete conform cărora *Kriegsmarine* a dat ordin întregii flote comerciale sub pavilion german să intre imediat în porturile din Germania înaintea invadării Poloniei. Nu au de gând să respecte pactul germano-sovietic de neagresiune. Se lăsă brusc pe un scaun, cu capul în mâini. E aici, Olivia, asta e cruda realitate!

Olivia sări în picioare și încercă s-o aline.

– Sigur că Herr Hitler nu va dori asta? Doar știe ce înseamnă asta.

– Știe, și asta vrea; asta a vrut mereu. Christopher crede că mâine-dimineață va începe invazia Poloniei. Și, pe urmă, desigur, Marea Britanie trebuie să declare război. Adrienne o prinse pe Olivia de mână. Nu trebuie ca Elsie să afle acest lucru mai curând decât e nevoie. S-o lăsăm să se mai bucure de ultimele clipe. Nu trebuie să suflă un cuvânt nimănui până ce informația nu e oficială, ai înțeles?

– Sigur că da, Adrienne! Nu suflu un cuvânt, promit!

– Sper ca ei să se bucure de căsătoria lor, la fel ca oricare alt cuplu. Să simtă că au un viitor, deși nu e posibil așa ceva. Ochii lui Adrienne erau plini de lacrimi. Scoase o batistă de dantelă să le ștergă. *Mon dieu! Ajunge! Trebuie să-mi revin. Iartă-mă, ma petite! Uneori, este rău să știi prea multe. Christopher trebuie să se întoarcă de îndată la Londra. A venit doar ca să mă anunțe.*

În seara aceea, Adrienne îl așteptă pe Harry. Îl invită în bibliotecă și turnă pentru fiecare câte un pahar de Armagnac.

– Mamă, am auzit! îi spuse Harry, citind disperarea pe chipul ei frumos. Te rog, nu intra în panică, nu e nimic sigur încă, și nimeni nu știe cum vor evolua lucrurile și ce implicații vor fi. Nu prea e o veste șocantă; cel puțin, pentru cei care știam. Zărurile au fost aruncate când Hitler a intrat în Cehoslovacia. Noi ne pregătim de mai multe luni, și cred că toți camarazii mei vor fi mulțumiți să știe în ce situație ne aflăm și să-și pună în aplicare toate cunoștințele căpătate.

Adrienne își ridică mâna spre tâmplă.

– N-am crezut că voi fi nevoită să îndur încă un război. În ultimul am pierdut atâtea oameni pe care i-am iubit, și acum... se uită la el, Harry al meu...

Ridică neputincioasă din umeri, iar el se apropie ca s-o liniștească.

– *Maman*, te implor, nu te mai zbuciuma atât! Încercă el s-o aline, în timp ce ea suspina în brațele lui.

Era una dintre puținele ocazii din viață când și-ar fi dorit o mamă englezoaică, mai rezervată. Îl durea groaznic să o vadă atât de distrusă.

– Dar ce voi face eu aici, Harry? Când tu vei pleca la război, și tatăl tău va fi tot timpul la Londra? Când majoritatea tinerilor de pe moșie vor pleca și ei? Cum mă voi descurca singură cu Wharton Park?

– Măcar o ai pe Olivia aici, spuse Harry.

– *Pouf!* Adrienne făcu un gest de protest cu mâna ei delicată. Ea nu va rămâne aici când începe războiul, de ce-ar face-o? Emoțiile prin care trecea o făceau să rostească adevărul. V-am văzut împreună, Harry, și am constatat cât de mult te iubește, dar tu... nu cred că simți același lucru pentru ea. Da, am invitat-o aici, pentru că mi s-a părut că voi doi vă plăceți. Dar, acum, cred că am greșit. Și, fiindcă ea se află aici doar pentru tine, va pleca, și eu voi rămâne singură.

Harry era complet derutat, șocat de ceea ce auzise.

– Crezi că Olivia mă iubește? o întreabă uimit.

Întrebarea lui îi stârni furia lui Adrienne.

– Sigur că da! Ești orb? Se citește pe fața ei. Și e o fată atât de drăguță, de inteligentă, ceva neobișnuit pentru o englezoaică. Da, îmi făceam planuri pentru voi... pentru că tu ești singurul moștenitor și... oh! Își lipi palmele reci de obrajii care-i ardeau. N-ar trebui să spun asta, dar, dacă tu nu supraviețuiești, nu va exista nici un moștenitor pentru Wharton Park. Va trece în posesia nepotului tatălui tău, Hugo, și neamul nostru se va stinge după trei sute de ani.

– Doamne sfinte! Harry își retrase mâinile din jurul umerilor ei și începu să se plimbe agitat prin bibliotecă, sorbind din când în când din Armagnac. Ai dreptate, în mod clar. Dacă nu mă întorc, atunci...

– Harry, realmente regret profund! Nu sunt în apele mele în seara asta. Te rog să mă ierți și să uiți ce ți-am spus.

El se întoarse spre ea.

– N-ai spus decât adevărul. Olivia este o fată drăguță, și eu o îndrăgesc foarte mult. Și ție îți place de ea. Va sta aici cu tine, dacă...

– Nu, Harry! Uită ce ți-am spus! insistă Adrienne cuprinsă de panică. Am presupus mult prea multe lucruri. Am crezut...

– Poate că ai avut dreptate! Harry încuviință din cap. Dar eu sunt bărbat, și nu sunt prea sensibil la tot felul de interpretări.

– Posibil, dar reține că dragostea nu poate fi inventată. Dacă nu există, atunci nu poți face nimic. Adrienne îl privi lung. Mă doare teribil capul, trebuie să merg la culcare.

– Sigur că da, *maman*, a fost o zi grea pentru noi toți.

Adrienne se duse spre ușă, apoi se opri, se întoarse și-l privi din nou pe Harry.

– Crede-mă că nu vreau să faci ceva ce nu-ți dorești. Nu așa ne purtăm în Franța, și nici nu-mi stă în fire. Noapte bună, dragul meu! Să sperăm că mâine va fi o zi mai bună.

După ce ea ieși, Harry își mai turnă un pahar de coniac și se așează pe unul din fotoliile confortabile din piele, ca să mediteze.

Capitolul 19

A doua zi de dimineată, pe 1 septembrie 1939, la radio se anunță că trupele lui Hitler intraseră în Polonia. Peste două zile, în ajunul căsătoriei lui Elsie cu Bill, Chamberlain se adresează națiunii pentru a anunța existența stării de război între Marea Britanie și Germania.

Poate din cauza dezastrului iminent și a faptului că izbucnise războiul, toată moșia părea că stă în expectativă. În următoarea dimineată, în timp ce Olivia își făcea bagajele, auzi un ciocănit la ușă.

– Intră! zise ea.

Harry își făcu apariția.

– Olivia, îmi pare rău că te deranjez, dar ai fost invitată la nunta lui Elsie, nu-i așa?

– Da, zise ea pe un ton rece.

Izbucnirea războiului și nesiguranța de care Harry continua să dea dovadă îi alungaseră orice gând de romantism. Acum dorea, pur și simplu, să-și vadă de viața ei.

– Te-ar deranja dacă te-aș însoți? Mi-ar prinde bine niște fețe vesele. O îndrăgesc mult pe Elsie, și mai ales pe Bill, și un eveniment ca acesta mi se pare potrivit.

Olivia îl privi surprinsă. Dându-și seama că nu îl putea refuza, îi spuse:

– Desigur, dacă asta dorești! Ceremonia are loc la ora două după-amiază.

– Atunci, ne întâlnim în hol, la unu și jumătate, și putem să facem o plimbare prin parc până la biserică. Îi zări geamantanul pe pat, în spatele ei. Împachetezi?

Olivia încuviință din cap.

– Da, mâine plec acasă la părinții mei, în Surrey. Pe urmă, direct la Londra, ca să mă înscriu în forțele de apărare. În Wrens¹, dacă mă acceptă.

– Olivia, sună minunat! Dar îmi vei lipsi aici!

– Mă îndoiesc, replică Olivia cu ostilitate și fără nici un sentiment.

– Te asigur că ne va părea *tuturor* rău că pleci. Unu și jumătate, atunci?

– Da, dădu ea din cap aprobator și se întoarse la bagajele ei. Realmente, Harry se purta într-un fel care o deruta teribil.

Olivia și Harry se așezară în biserică pe o bancă din spate, urmărind-o pe Elsie cum radia de mândrie și fericire în drum spre altar, în superba ei rochie din dantelă. Toți cei prezenți, fără excepție, lăcrimau în timp ce ei își rostiră jurămintele; toți erau conștienți că viața lor de cuplu avea să se sfârșească în curând. Era un moment solemn și, pe când Olivia aruncă o privire în direcția lui Harry, putu vedea că era și el emoționat.

La petrecerea care urmă ceremoniei religioase, Olivia îl urmări cu admirație pe Harry care ședea la o masă din holul primăriei, înconjurat de toți subalternii săi, glumind cu ei și tachinându-i ca de la egal la egal. Erau evidente respectul și admirația pe care aceștia i-o arătau celui care urma să devină stăpânul lor; vedea o latură a lui pe care nu o cunoscuse până atunci, și inima i se mai înmuie într-o câtva.

După micul dejun, fură rostite scurte alocuțiuni, și Jack, tatăl lui Bill, îl întrebă pe master Harry dacă dorește să propună

¹ The Women's Royal Naval Service (WRNS) – Forțele Marinei Regale pentru Femei, cunoscut și drept Wrens în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.tr.)

un toast pentru cuplul fericit. Se auziră scandări, în timp ce Harry își croia drum în față.

– Doamnelor și domnilor, am onoarea să-i cunosc pe Bill și pe Elsie de-o viață, începu el. Cine și-ar fi închipuit că acești doi copii năzdrăvani, pe care-i prindeam șterpelind mere din livadă, se vor căsători într-o bună zi? Și niciodată nu mi-au oferit și mie nici măcar un măr.

Un val de hohote de râs străbătu holul.

– Din cauza unor circumstanțe nefericite, cărora trebuie să le facem față acum, am ajuns să-l cunosc pe Bill destul de bine în ultimele săptămâni. Vreau s-o asigur pe iubita lui soție că talentele lui gospodărești s-au perfecționat, îi zâmbi Harry lui Elsie. Și mai pot să-i spun că, atunci când mătura va fi înlocuită de armă, nu va exista alt soldat mai bun decât el! Elsie, ai un bărbat bun și curajos. Fii și tu bună cu el și bucurați-vă de timpul pe care îl mai aveți la dispoziție.

Ochii lui Elsie se umplură de lacrimi și îl prinse de mână pe proaspătul ei soț.

– Așa voi face, master Harry, jur!

Harry ridică paharul.

– Pentru Bill și Elsie!

– Bill și Elsie! rostiră toți în cor, în timp ce Harry cobora de pe podium în uralele tuturor.

Jack bătu din palme, să se facă liniște.

– Eu închin de trei ori paharul în cinstea lui master Harry, căruia, într-o bună zi, îi vom spune mândri și bucuroși Domnia Sa lordul, și a tinerei domnișoare Olivia, care s-a purtat atât de frumos cu Elsie a noastră. Vă mulțumesc amândurora că ați venit. Și, în numele tuturor celor prezenți aici, poate că ar trebui să vă întreb – Jack zâmbi ștrengărește – când veți stabili o zi?

Cuvântarea lui Jack fu urmată de noi urale, pe când Harry revenea alături de Olivia.

– Doamnelor și domnilor, prindeți-vă bine partenerii și poftiți la dans! îi anunță Bill.

Harry se așează alături de Olivia, privind-o cu o scânteie de admirație în ochi.

– Cred că te plac foarte mult acești oameni.

– Și eu cred că te plac pe tine, Harry. Ai fost absolut minunat acolo, sus, zise Olivia cu generozitate, încercând să mai alunge din tensiunea creată de întrebarea inopinată a lui Jack.

El îi întinse mâna.

– Dansezi? o întrebă

Ea zâmbi.

– De ce nu?

O oră mai târziu, Harry și Olivia ieșeau din atmosfera înăbușitoare a holului în aerul plăcut și rece al nopții.

Olivia fusese invitată la dans de toată lumea, inclusiv de Jack, de Bill și chiar de Sable, majordomul.

Harry o prinse de mână în timp ce se îndreptau spre conac. Pentru o clipă, Oliviei i se opri inima în loc, dar decise să se bucure pur și simplu de moment și să nu se mai gândească la nimic.

– Vreau să-ți spun, Olivia, că știi foarte bine să te porți cu personalul! Este un dar pe care-l are și mama.

– Mulțumesc! răspunse Olivia, privind în jur, ca să admire pentru ultima dată frumusețea parcului. Îmi va părea rău că plec, admise ea. Am început să îndrăgesc acest loc.

Soarele tocmai apunea când, trecând de câmpurile de pe care recolta fusese strânsă, intrară în parc.

– Olivia, știi, zise Harry încet, uneori un bărbat nu vede ce se află chiar sub nasul lui.

Surprinsă, Olivia se uită în sus la el.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, de dimineață, când te-am văzut că-ți faci bagajele, mi-am dat seama dintr-odată cât de mult mi-a plăcut să te am aici. Și cât de mult îmi vei lipsi după ce pleci.

Olivia ridică o sprânceană cu dispreț.

– Mulțumesc mult că-mi spui, Harry, dar n-aș zice că ai băgat de seamă prea des prezența mea.

– Nu, dar știam că ești aici.

Olivia nu-i răspunse. N-avea idee ce ar fi putut să-i spună. Intrară în grădini pe aleea ce ducea spre fântână. Deodată, Harry se opri și o prinse în brațe. O sărută pe buze, de data asta cu pasiune.

Olivia era uluită. Era ultimul lucru la care se aștepta, dar nu putea să nu se bucure de atingerea buzelor lui de ale ei.

În cele din urmă, se întrerupse din sărut, o prinse de umeri și se uită în ochii ei.

– Olivia, nu vreau să pleci, vreau să rămâi aici cu mine, la Wharton Park.

– Eu... Harry, eu... nu pot, se bâlbâi ea.

– De ce nu? o întrebă el.

– Și ce să fac aici? Trebuie să mă duc la Londra, să mă înscriu...

– Dragă Olivia, în timpul războiului, vor fi lucruri de făcut și aici în Norfolk, zise el pe un ton glumeț.

– Harry, dar nu despre asta e vorba. Eu...

– Mărită-te cu mine!

Se holbă la el ca la un om care și-ar fi ieșit din minți. Nu-i trecea prin cap nici măcar o replică pe care să i-o dea.

Apoi, Harry se lăsă pe un genunchi și-i luă mâinile într-ale lui.

– Olivia, n-am idee ce sentimente ai pentru mine, dacă vei putea să mă suporti, dar mi-ar plăcea nespun să te aud spunând că-ți vei petrece restul vieții aici, la Wharton Park.

Olivia reuși, în final, să îngaima câteva cuvinte.

– Harry, îmi pare rău, sunt atât de șocată! N-am crezut că tu... înghiți în sec... ai astfel de sentimente față de mine. Dar de ce acum, dintr-odată?

– Poate că nu mi-am dat seama ce simțeam, până aseară, când am discutat cu mama și, pe urmă, te-am văzut făcându-ți bagajele, de dimineată. Scumpa mea, spune da, te rog! Îți promit să te ador cât pot de mult. Și – ceea ce-ți spun acum să rămână între noi – sunt sigur că, împreună, vom putea face ce trebuie ca să transmitem Wharton Park în mâinile viitoarei generații.

Ea se uită în jos la el, la chipul lui frumos, despre care crezuse că nu avea să mai fie niciodată al ei. Și toată iubirea, pe care o simțise și pe care încercase cu disperare să o reprime, prinse din nou aripi.

– Spune da, te rog, înainte să-mi distrug genunchiul pe acest pietriș, glumi el, strâmbându-se ca un băiețel năzuros. Iubito, te rog! repetă el.

Olivia încerca să-și revină, dar își dădea seama că n-avea rost să mai caute vreun motiv ca să-l refuze. Îl iubea. Orice alt motiv pălea în fața acestui sentiment.

– Da, Harry! zise ea. Mă mărit cu tine.

El se ridică, o luă în brațe și o strânse tare la piept. Apoi, o sărută din nou.

– Oh, draga mea, sunt atât de fericit! Hai să intrăm, s-o găsim pe mama. Sunt nerăbdător să-i spun.

De-abia mai târziu, în acea noapte, după ce se băgase în pat, epuizată de extraordinara turnură a evenimentelor și de celebrarea lor cu o cupă de șampanie împreună cu Adrienne, Olivia realizează că Harry nu-i declarase nici măcar o dată iubirea lui.

Capitolul 20

Nunta onorabilului Harry Crawford cu domnișoara Olivia Drew-Norris fu stabilită la începutul lui decembrie. Harry se afla în misiune cu batalionul său, având ordin să păzească plajele vulnerabile de pe coasta Norfolkului, să construiască posturi de observație, să ridice baricade din sârmă ghimpată și să planteze mine. Urma să fie ocupat cu toate acestea până cel mai devreme în ianuarie, până la primirea de noi ordine privind reamplasarea batalionului. Alte batalioane fuseseră deja trimise pe continent, astfel că Harry, ca de altfel toată lumea de la Wharton Park, printre care mulți ale căror rude fuseseră înrolate în Regimentul 5 Royal Norfolk, mulțumeau cerului pentru că cei dragi erau încă acasă.

Adrienne îi propusese Oliviei să aștepte până după nuntă ca să se înscrie în Wrens.

– Vei avea suficient timp după aceea, *ma chérie*, nu acum. Vei fi mireasă și viitoarea lady Crawford! Trebuie să te bucuri la fel ca mine de aceste pregătiri.

Apropiata nuntă avusese darul de a o împiedica pe Adrienne să cadă în depresie, festivitățile oferindu-i o mulțime de lucruri de făcut. Era decisă, în pofida veștilor tot mai sumbre primite din străinătate, ca acestea să fie organizate fără cusur.

În ceea ce o privește, Olivia se simțea de parcă s-ar fi întors în timp, la începutul sezonului; viața ei părea acaparată de tot felul de vizite la ateliere de croitorie – o călătorie la Londra, cu

Adrienne, se soldase cu achiziționarea rochiei de mireasă de la însuși Norman Hartnell. Erau liste cu invitați de întocmit, atât pentru petrecerea de logodnă, cât și pentru cununie, și trebuiau expediate invitațiile. O nuntă în înalta societate presupunea, de obicei, un an întreg de pregătiri, dar, unindu-și forțele, Olivia și Adrienne reușiră să țină totul sub control.

Sigur că părinții Oliviei erau în al nouălea cer. Veniră la Wharton Park ca să sărbătorească vestea. Atât tatăl ei, cât și Christopher, ținură câte un discurs la sfârșitul cinei, declarându-se cu totul de acord și urând fericire tânărului cuplu.

Oliviei îi părea oarecum rău pentru faptul că, din nou, mama ei fusese exclusă de la aranjamentele pentru nunta fiicei sale. Acceptase asta cu obișnuita-i grație, spunându-i Oliviei că lordul și lady Crawford achitau toate cheltuielile, ceea ce era foarte drăguț din partea lor, ținând cont că pensia militară a tatei n-ar fi acoperit nici măcar costurile rochiilor pentru domnișoarele de onoare, darămite altceva.

În seara dinaintea ceremoniei de nuntă, fu organizat un dineu acasă pentru prietenii și rudele apropiate ale ambelor familii. Venetia veni însoțită de un grup de prieteni pe care Olivia și-i făcuse la Londra. Se așeză pe patul Oliviei, în timp ce viitoarea mireasă se farda în fața oglinzii.

– Scumpa mea Olivia, nu pot să nu fiu supărată pe tine pentru că m-ai lăsat de izbeliște. Credeam că avem un pact solid pe subiectul „Nu ne mărităm” și, ce să vezi, după numai câteva luni, valsezi spre altar! Vreau să aud că-mi spui că Harry e „alesul”, că ești absolut sigură în privința asta.

– Categorie îl ador, și la fel și moșia Wharton Park, replică Olivia cu fermitate.

– Cred că știi că vei fi legată de această casă tot restul vieții? Și, la fel de bine, trebuie să știi că porți povara producerii unui moștenitor, și cel puțin a unuia în plus?

– Mie-mi plac copiii, protestă Olivia. Chiar mi-i doresc.

– Și ești absolut sigură că Harry te iubește?

– Sigur că da, i-o reteză Olivia brusc, întrebarea Oliviei atin-gând o coardă sensibilă. De ce naiba m-ar lua de nevastă, dacă n-ar fi așa?

După dineu, Olivia se îndreptă epuizată spre dormitorul ei. Tresări, simțindu-se cuprinsă brusc pe după talie.

– Hei, scumpa mea fată, cum te simți?

Harry își freca fața de gâtul ei. Olivia îl simți mirosind a alcool.

– Sunt un pic emoționată, admise ea. Dar tu?

– Mă bucur că se va termina totul curând, și vom putea fi domnul și doamna Crawford. Tu nu?

– Da.

El o sărută gentil pe frunte.

– Bucură-te de ultima ta noapte de libertate, iubita mea. Ne vedem mâine la biserică.

Câteva minute mai târziu, după ce Olivia se băgă în pat, fu cuprinsă de un fior de emoție care-i străbătu tot trupul. De fapt, nu ceremonia de nuntă îi crea acea stare, ci următoarea seară; exact la ora aceea, ea și Harry aveau să intre în imensul aparta-ment cu vedere spre parc, și ușa avea să se închidă în spatele lor.

Desigur, știa la ce să se aștepte – Venetia o inițiasse în tainele actului fizic. Dar, deși încerca din răspuțeri, nu reușea să-și imagineze o asemenea intimitate cu Harry. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă și el era la fel de inocent ca ea; spera să nu fie, pentru ca măcar unul dintre ei să știe ce să facă. Se consola cu faptul că acesta era doar un ritual prin care trebuiau să treacă toate femeile măritate. Și, se mai gândi Olivia, aproape ador-mită, singura cale pentru a aduce pe lume bebeluși.

Dimineața următoare se arată luminoasă, și frigul se mai îmblânzise.

La ora opt, Elsie intră în dormitorul Oliviei cu tava de mic dejun. Fața îi strălucea de entuziasm.

– Și, acum, domnișoară, nu-i nici o grabă. Totul e sub con-trol. Vedeți – îi arată o bucățică de hârtie –, mi-am notat tot

programul pentru dimineața asta, așa că vom ști amândouă ce avem de făcut.

Olivia se simți alinată de prezența calmă a lui Elsie.

– Ești o minune, zău așa! Îți mulțumesc, spuse ea, în timp ce Elsie îi așeza tava pe genunchi.

– Ooh, de-abia aștept să vă văd în rochia asta, zise Elsie, făcând semn spre creația diafană din satin de culoarea stridiei, pusă pe un manechin, într-un colț al camerei. Milady mi-a spus că vine să vă vadă după micul dejun. Pe urmă, voi umple cada cu apă caldă și ne ocupăm de coafură.

La ora nouă, cineva ciocăni ușor la ușa Oliviei.

– Intră!

Apăru Adrienne cu o cutie mare din piele în mână. O sărută pe Olivia pe ambii obraji.

– *Chérie*, este cu adevărat cea mai fericită zi din viața mea. Să-l văd pe fiul meu căsătorindu-se cu cea pe care o iubesc ca pe propria mea fiică... ce și-ar mai putea dori o mamă? Vino aici, să-ți arăt ce ți-am adus!

Adrienne se așeză pe banchetă și bătu cu palma locul de lângă ea pentru ca Olivia să se așeze. Deschise cutia, dând la iveală un colier splendid cu diamante și o pereche de cercei mari, asortați, în formă de lacrimă.

– Sunt pentru tine, Olivia, să le porți astăzi. Toate femeile măritate în această familie le-au purtat în ultimii două sute de ani. Le vei păstra pentru ca, apoi, să le treci mai departe soției fiului tău, în ziua căsătoriei.

– Sunt extraordinare! exclamă Olivia uimită. Îți mulțumesc, Adrienne!

– Nu-mi mulțumi mie, *chérie*, zise ea ridicându-se. Nu-mi doresc nimic altceva decât să rămânem prietene apropiate, așa cum suntem acum. Trebuie să plec, ca să supraveghez ultimele aranjamente, și de-abia aștept să-ți urez bun-venit oficial în familia noastră, mai târziu.

La unsprezece și jumătate, Olivia era gata îmbrăcată. Elsie o privea cu venerație.

– Oh, domnișoară Olivia, arătați atât de frumoasă încât aș fi și *eu* încântată să vă iau de soție, chicoti ea, în timp ce-i dădea Oliviei mânușile lungi din satin alb.

– Mulțumesc! Sunt teribil de nervoasă. Olivia deschise brațele spre Elsie. Hai, vino și strânge-mă la piept! Cred că am nevoie de o îmbrățișare călduroasă.

– Sigur, domnișoară!

Cu multă atenție, ca să nu-i mototolească rochia, Elsie o strânse în brațe pe Olivia.

– Mulțumesc pentru că ai avut atât de bine grijă de mine în ultimele săptămâni, aici, îi spuse Olivia. Am întrebat-o pe Adrienne dacă aș putea să te păstrez.

– Vreți să spuneți, să fiu camerista unei lady? Adică tot timpul?

Elsie o privea ca fermecată.

– Da. Cine altcineva ar putea să facă treaba mai bine decât tine? Atât timp cât îți dorești și tu asta. Sigur, vei primi și niște bani în plus.

– Oh, domnișoară, mi-ar plăcea atât de mult! Vă mulțumesc din suflet! zise Elsie cu vocea tremurând de emoție. Acum ar trebui să coborâți. Toți vă așteaptă.

– Da. Olivia făcu o mică pauză ca să adopte atitudinea corespunzătoare. Elsie, urează-mi noroc!

Elsie o urmări cu privirea în timp ce Olivia traversa camera spre ușă.

– Mult noroc, domnișoară! șopti ea pe când Olivia trăgea ușa după ea.

Ori de câte ori Olivia își amintea ziua nunții, se străduia să nu uite nici un amănunt. Îl putea vedea pe Harry, splendid în uniformă lui de paradă, stând alături de ea, în fața bisericii. Și garda de onoare, formată din militari din batalionul său, aliniată pe trepte, pe când ei ieșeau din biserică soț și soție. La petrecerea organizată în sala de bal, Olivia își putea aminti o mare de oameni, unii pe care îi cunoscuse la Londra, alții pe care nu îi mai văzuse în viața ei. Nu-și aducea aminte ce mâncase – probabil

foarte puțin din cauza corsetului – sau ce declaraseră invitații cu prilejul toasturilor ținute.

Își amintea primul dans cu Harry, când toți băteau din palme, urmat de altele cu lordul Crawford, cu tatăl ei, cu Angus și cu Archie.

La ora zece, oaspeții adunați în hol își luau rămas-bun de la fericitul cuplu, care se ducea la culcare. Fiindcă Harry trebuia să se întoarcă neîntârziat la batalionul său, planurile pentru luna de miere fuseseră deocamdată abandonate. Harry o luă pe Olivia de braț și o sărută pe obraz când ea aruncă buchetul din capătul scării. Toată lumea izbucni în urale în momentul în care acesta fu prins de nepoata în vârstă de cinci ani a lui Adrienne.

– Totul e în regulă, iubito? o întrebă Harry în timp ce o conducea pe hol în direcția opusă vechiului ei dormitor.

– Cred că da, răspunse ea nervoasă.

El deschise ușa spre noul lor apartament și intrară.

Harry închise ușa în spatele lor și se aruncă pe patul mare, unde cuverturile erau deja trase.

– Ei bine, nu știu ce simți tu, îi spuse, sprijinindu-și capul pe mâinile încrucișate, dar n-aș vrea să mai trec din nou prin așa ceva. Sunt absolut terminat!

Și Olivia era foarte obosită, dar nu se simțea în apele ei la gândul de a se băga în pat alături de el. În final, se lăsă într-un fotoliu din fața focului recent aprins.

El o studia de pe poziția mai înaltă, din pat.

– Ai nevoie de Elsie să te ajute să-ți scoți toate astea? Eu nu prea sunt expert.

– Poate că ar trebui să înveți, îi sugeră ea timid, descurajată de abordarea pragmatică adoptată de el în acel moment.

Harry sări din pat și se apropie de ea.

– Ridică-te și hai să vedem ce-i de făcut! îi spuse el.

Ea se supuse și se întoarse cu spatele, pentru ca el să vadă șirul lung de bumbi din perle care-i luase lui Elsie douăzeci de minute să-i încheie de dimineată.

Harry clătină din cap.

– Mă tem că mă dă gata! Iubito, mă duc s-o caut pe Elsie și revin după ce ea și-a terminat treaba.

Îi zâmbi și ieși din cameră.

Olivia nu știa dacă să râdă sau să plângă de lipsa lui de sensibilitate. În câteva minute, Elsie era la ușă.

– Master Harry zice că aveți nevoie de ajutorul meu, și nu mă miră. Nasturii ăia sunt un coșmar și pentru cele mai dibace degete.

Elsie începu să-i desfacă unul câte unul, Olivia rămânând tăcută.

– E totul în regulă, domnișoară? o întrebă ea. Sunteți atât de tăcută.

– Eu... oh, Elsie...

Stânjenită, își dădu seama că lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

– Oh, domnișoară, nu mai plângeți, vă rog! Sunteți doar oboșită, atâta tot, și foarte emoționată. Și eu am plâns în noaptea nunții, dacă vreți să știți. Elsie îi dădu o batistă pe care o scoase din buzunarul ei. Să nu vă urâțiți fața dragălașă cu lacrimi! Mă mișc cât pot de repede și vă veți întoarce în brațele lui.

– Mulțumesc, Elsie, probabil ai dreptate! zise Olivia, suflându-și nasul. Mă port prosteste.

– E firesc să fiți emoționată în noaptea nunții, domnișoară! îi mai spuse Elsie, pe când termina de desfăcut ultimul nasture, și Olivia pășea afară din rochia lăsată să cadă pe podea. Dar master Harry va avea grijă de dumneavoastră, știu că așa va fi, adăugă ea, dându-i Oliviei cămașa de noapte. Și, acum, urcați-vă în pat, și eu mă voi duce să pun rochia pe umerăș în vechea dumneavoastră cameră. Și să-i spun lui master Harry că sunteți gata și-l așteptați. Totul în regulă, domnișoară?

– Da, încuviință Olivia din cap. Mulțumesc, Elsie!

Elsie ridică rochia de mireasă, o atârnă pe antebraț și se îndreptă spre ușă. O deschise și, apoi, de parcă și-ar fi amintit ceva, se întoarse spre Olivia și-i zâmbi timid.

– Și vă promit că nu e atât de rău pe cât credeți. Ne vedem mâine-dimineață, domnișoară Olivia. Noapte bună!

Mai calmă acum, Olivia se reaseză în fotoliu, așteptându-l pe Harry să revină. Peste zece minute, căscând, decise să se urce

în pat, întrebându-se unde putea să fie el. Simțea că o ucide acea tensiune, dar nu se cădea să iasă din cameră să-l caute. Sigur că avea să vină curând.

Peste o jumătate de oră, el tot nu-și făcu apariția. Oboseala zilei o doborî, așa că Olivia închise ochii și adormi.

La un moment dat, în timpul nopții, auzi cum se deschide ușa și partea lui de saltea se lăsa când Harry se urcă alături de ea în pat. Așteptă, pradă agoniei, să vadă dacă se întinde ca să o atingă. Nici pomeneală. Peste câteva minute, îl auzi sforăind ușor.

Olivia se trezi de dimineață cu un sentiment de teamă. Nu avea nici un dubiu că noaptea precedentă nu decusesese așa cum ar fi trebuit.

Harry dormea încă lângă ea, așa că sări din pat și merse în vârful picioarelor spre camera de alături. Apartamentul lor privat era compus dintr-un dormitor, o baie și câte un dressing pentru fiecare. În al ei se afla și un șifonier, în timp ce al lui Harry conținea un pat îngust.

Olivia era conștientă că era normal ca soții să aibă dormitoare separate, deși părinții ei nu beneficiaseră de acest lux la Poona, casa fiind prea mică. Se uită la pat și se așeză pe el, întrebându-se, nefericită, dacă în acel loc preferase Harry să-și petreacă jumătate din noapte.

Se îmbracă repede, neliniștită la gândul că Harry putea să intre și s-o vadă pe jumătate goală. Când se strecură mai târziu în dormitor, văzu că Harry încă dormea dus. Se îndreptă spre ușă, neștiind ce să facă. Dacă mergea la parter, faptul că se trezise atât de devreme în prima ei dimineață ca femeie măritată ar fi stârnit mirarea tuturor. Dar dacă rămânea... avea să fie nevoită să se confrunte cu Harry.

Nu mai trebui să ia o decizie, pentru că Harry se răsuci spre ea, văzând-o în dreptul ușii.

Îi zâmbi, frecându-se la ochi.

– Bună, iubito! Ai dormit bine?

Ea ridică neputincioasă din umeri, disperarea citindu-i-se pe față.

El întinse brațele spre ea.

– Vino aici și dă-mi o îmbrățișare!

Olivia nu se clinti din loc.

– Iubito, te rog, vino aici! Nu te mușc, să știi!

Ea străbătu încet camera și se așeză pe marginea patului.

– Presupun că te întrebi pe unde-am băntuit azi-noapte.

– Da.

– Ei bine, câțiva camarazi m-au prins pe coridor, când veneam spre tine, și au insistat să mai bem un pahar. Te-am văzut cât erai de obosită, așa că m-am gândit să te las să dormi. Întinse mâna și o strânse pe a ei. Iubito, ești supărată, nu-i așa?

– Sigur că sunt, Harry! A fost noaptea nunții noastre, pentru Dumnezeu! strigă ea fără să-și mai poată ține-n frâu sentimentul de deznădejde.

– Sigur. Îmi pare rău. Harry se ridică și o mângâie pe spate. Dar, iubito, știi că avem toată viața în față ca să ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt. Nu-i nici o grabă, sau e?

– Cred că nu! răspunse ea fără convingere. Doar că... n-aș vrea să afle cineva.

– Ei bine, nu vor afla nimic de la mine, jur! Hai s-o luăm ușurel, de acord?

Cumva, Olivia își petrecu acea zi, încercând să se arate foarte ocupată pentru a evita eventualele întrebări din partea Venetiei și a lui Adrienne, și afișând un aer mulțumit, așa cum credea ea că i-ar fi stat bine unei femei proaspăt măritate.

În seara aceea, după ce toți oaspeții plecară și Olivia se duse la culcare, Harry intră în cameră. Veni să se așeze pe pat și îi prinse mâna într-ale lui.

– Iubito, cred că e mai bine să dorm în dressing în noaptea asta. Trebuie să mă trezesc dis-de-dimineată mâine și nu vreau să te deranjez. Se aplecă spre ea și o sărută pe obraz. Noapte bună, somn ușor!

Apoi se ridică și părăsi camera.

Olivia avu toată noaptea insomnie, simțind cum i se strânge stomacul, conștientă că la mijloc era ceva groaznic, teribil.

Capitolul 21

În cele două săptămâni rămase până la Crăciun, Harry nu încercă nici un gest de intimitate în dormitor. De fapt, Olivia de-abia dacă îl mai vedea pe proaspătul ei soț. El sosea acasă, uneori după miezul nopții, apuca să doarmă câteva ore în dressing și, a doua zi, era deja plecat la ora șase. Tot atât de ocupat era și în weekend.

Olivia simțea că nu prea avea motive să se plângă, știind că războiul se apropia cu pași repezi. Deja un submarin german scufundase crucișătorul britanic HMS *Royal Oak* și tot mai mulți tineri dispăreau săptămânal de pe moșie, ducându-se să facă instruire militară alături de batalionul lor.

Singura speranță a Oliviei era că, de Crăciun, atunci când Harry avea două zile de permisie, aveau să petreacă ceva timp împreună. Și măcar să discute despre relația lor și despre problemele evidente cu care se confruntau.

Din fericire, erau foarte multe lucruri de care trebuia să se ocupe la moșie, din pricina diminuării numărului de lucrători. Bill fiind plecat, Olivia își petrecea timpul dându-i o mână de ajutor lui Jack, îngrijind grădina de legume și udând florile din seră. Munca afară, în frigul mușcător, îi alunga orice gând. Dar, uneori, îi era greu să simuleze fericirea. Simțea că nu avea pe nimeni căruia să-i ceară un sfat, deși avea nevoie cu disperare de așa ceva.

Adrienne, intuind nefericirea nurerii sale și punând-o pe seama faptului că soțul ei era departe de ea în primele săptămâni de căsnicie, îi propuse să-și invite vechii prieteni de la Londra la o petrecere, în ajunul Crăciunului.

Chiar și Harry părea atras de idee.

– Cred că va fi splendid, iubito! Sunt sigur că o vei invita pe Venetia; e o fată energică și învesește orice petrecere. Și... ce-ar fi să vină și tipul ăla, poetul, Archie? Și Angus, amicul tău scoțian?

Prietenii Oliviei veniră cu toții, aducând cu ei tot felul de povești teribile despre viața la Londra și raționalizarea alimentelor. Venetia își făcu apariția în uniforma ei elegantă de le Wrens, spunându-i Oliviei că se pregătește pentru un job strict secret și că nu-i putea dezvălui nimic altceva.

După cină, amândouă se așezară în fața șemineului din bibliotecă ca să-și depene ultimele povești. Venetia o studia pe Olivia cu un ochi critic.

– Scumpo, pentru o persoană care trăiește la țară, arăți teribil de trasă la față. Sper că nu ești deja însărcinată, chicoti ea.

Comentariul volubil al Venetiei îi aduse lacrimi în ochi Oliviei.

– Doamne! Îmi pare rău, am zis ceva ce nu trebuia?

– Nu... da... oh, Venetia, este *prea* groaznic ca să exprim în cuvinte!

Venetia se trase aproape de Olivia și o luă pe după umeri.

– Sunt sigură că nu poate fi chiar atât de rău, indiferent despre ce e vorba. Scumpo, sper că nu ești bolnavă?

– Nu, nu sunt bolnavă... eu... Olivia nu știa de unde să înceapă. Chestia e, Venetia că eu... eu sunt încă... virgină!

Venetia o privi uimită.

– Cum așa? Oh, scumpa mea, spune-mi tot. S-ar putea să te ajut, îi zise ea încurajator.

Și astfel, poticnindu-se printre lacrimi, Olivia îi povesti întreaga istorie.

– Zău dacă pot să-nțeleg, declară Venetia cu sinceritate. Din câte știu eu, majoritatea bărbaților și-ar da și sufletul din ei ca

să obțină ceea ce lui Harry i se oferă acum pe tavă în fiecare noapte.

– Stop! o întrerupse Olivia. Atâta lucru știu și eu. Problema este de ce?

– L-ai întrebat?

– Nu. Tot îmi spun că ar trebui, dar apoi... nu am curaj să vorbesc cu el.

– Ei bine, trebuie s-o faci, categoric, fiindcă nu e normal, îi zise Venetia. Și, în afară de asta, ești atât de drăgălașă, încât cu greu îmi pot imagina cum ți-ar rezista orice bărbat.

Olivia îi aruncă un zâmbet trist.

– Venetia, îți mulțumesc, dar nu-mi pot da seama. Soacra mea tot face aluzii la ziua când se va naște următorul moștenitor al moșiei Wharton Park, și, desigur, în situația dată, știu că asta nu are cum să se întâmple. Poate, oftă ea, nu sunt genul lui.

– Acum, chiar că ești o mare prostuță, o consolă Venetia, tu ești genul oricărui bărbat. Trebuie să încerci să-ți amintești că asta e categoric problema lui Harry, nu a ta. Venetia începu să se plimbe de colo colo prin bibliotecă. În final, se opri și îi spuse Oliviei: Poate că este pur și simplu extrem de timid. Tot ce ai de făcut este să sari pe el.

– Doamne sfinte, nu! N-aș putea să fac așa ceva.

Venetia căscă.

– Oh, bine, scumpo, dacă totul eșuează, poți măcar să te consolezi cu ideea că probabil el nu va mai fi mult timp aici. Toți sunt mobilizați în draci, și Harry va fi și el expediat în curând în Franța. Pe urmă, desigur – Venetia zâmbi amuzată – îți poți lua un amant. La urma urmei, ești femeie măritată și este *de rigueur*. Și acum, scumpa mea Olivia, trebuie să mă duc să închid puțin ochii. Am avut parte de o noapte dezlănțuită la Londra cu noul meu *amour* și sunt praf. Mai vorbim de dimineață! Și, îți repet, nu ești tu de vină. Noapte bună, scumpo, vise plăcute!

După ce reflectă la vorbele prietenei sale, Olivia îi dădu dreptate, și anume că Harry putea să fie pur și simplu teribil de timid. Decise că nu-i mai rămânea nimic altceva de făcut decât să preia ea inițiativa.

În seara aceea, îmbrăcată în cel mai drăguț neglijeu, și înainte de a o părăsi curajul, Olivia intră în dressingul lui Harry. Dar, când deschise ușa, descoperi patul gol. Ridicând ochii spre ceasul de deasupra patului, văzu că era trecut de miezul nopții. Neînțelegând unde putea fi el, de vreme ce se ridicase de mult de la masă, ieși din cameră și coborî tiptil scările.

Toate luminile erau stinse, și Sable închisese ușile, ceea ce în mod normal indica faptul că toți servitorii se duseseră la culcare. Traversând holul de la intrare, se opri brusc, zărind o lumină ce se strecura pe sub ușa bibliotecii.

Mergând încet, Olivia apăsă pe clanță și împinse ușa.

Scoase un icnet de groază. Harry stătea în picioare, lângă semineu, cu spatele spre ea. Putea să-l vadă pe Archie ținând ochii închiși în timp ce continua să-l sărute pe soțul ei, nefiind conștient de prezența Oliviei. Ea rămase încremenită câteva secunde, privind cum Archie îl ținea pe Harry strâns îmbrățișat, cu buzele lipite de gura soțului ei...

Simțind cum i se ridică stomacul în gât, îi veni să verse și fugi în jos, pe coridor, în direcția celei mai apropiate toalete.

După o noapte de nesomn, Olivia se trezi devastată în ajunul Crăciunului. Era mulțumită doar la gândul că avea să fie foarte ocupată s-o ajute pe Adrienne la împodobirea tradiționalului pom de Crăciun – tăiat din parcul conacului și plasat în holul de la intrare. În depărtare, se auzea un radio care transmitea colinde, și toată lumea, cu excepția Oliviei, părea să fie animată de veselie caracteristică acestei sărbători de iarnă. Ea se străduia din răsputeri să se mobilizeze, mușcându-și buzele ca să nu izbucnească în plâns din pricina faptului că se simțea mizerabil.

Venetia, Archie și Angus erau gata să plece la Londra, la prânz. Olivia se ascunse sus, în dormitorul ei, incapabilă să dea ochii cu Archie și să se poarte politicos cu el. Venetia se duse după ea.

– Scumpo, sunt teribil de îngrijorată pentru tine. Azi, arătai ca o fantomă. Dacă ai nevoie vreodată de mine, știi unde mă

găsești, îi zise Venetia în timp ce o săruta pe Olivia și își lua la revedere de la ea.

– Mulțumesc! Înghiți în sec Olivia.

Nu putea să-i spună Venetiei ce văzuse cu o seară în urmă.

Cumva, trecu de acea zi și de tradiționala deschidere a cadourilor de după cină. Cât de repede putu, Olivia se duse la culcare, simțindu-se groaznic, ghemuită sub cuverturi ca să se apere de un frig care, în seara aceea, părea că-i pătrunde în oase.

O oră mai târziu, Harry intră în dormitor.

– Iubito, ești trează?

Când ea nu-i răspunse, el veni pe partea ei de pat. Îi simți fața cum se apropie de a ei.

Sări ca arsă, țipând.

– NU! Să nu mă atingi!

Harry se dădu un pas în spate, șocat de reacția ei.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă nedumerit.

Ea sări jos din pat, disperată să se țină cât mai departe de el.

– Știu că nu pot face nimic, acum, că ești soțul meu, proasta de mine! Dar, te implor, promite-mi că nu vei mai încerca niciodată să mă atingi. Tu... îmi provoci *greață*!

Harry se întoarse și veni după ea, în timp ce Olivia se îndrepta spre șemineu, tremurând de frig și de mânie.

– Iubito, calmează-te! Despre ce naiba vorbești?

Ea îl privi drept în ochi, plină de dezgust.

– Te-am văzut... cu *el*, îi aruncă furioasă. Noaptea trecută, în bibliotecă.

Harry își feri privirea de a ei, apoi încuviință din cap.

– Deci așa!

– Toate aceste săptămâni m-am tot întrebat de ce nu mă vrei ca soție, ca orice soț normal, de ce nu mă atingi. Am fost teribil de disperată, gândind că e vina mea, că eu greșeam undeva. Și, desigur... Olivia râse răgușit, tu n-aveai cum să mă mai dorești vreodată, nu-i așa? Nu am sexul potrivit!

Îl urmări cu o privire dușmănoasă cum se lasă pe un fotoliu de lângă foc și își prinde capul în mâini.

– Olivia, îmi pare teribil de rău! N-ar fi trebuit să vezi scena aia...

– Iar tu n-ar fi trebuit să *faci* ce-am văzut eu noaptea trecută! Cum ai putut, Harry? În casa asta! Oricine putea să intre... să te prindă... așa cum am făcut eu!

– Îți jur că nu s-a mai întâmplat niciodată până acum, și nici nu se va mai întâmpla. Eu... noi... eram beți... și ne-am lăsat duși de val...

– Te rog să mă scutești cu scuzele tale, Harry! Olivia își frământa mâinile disperată. Chiar încerci să-mi spui că nu poți rezista brațelor deschise ale unui alt BĂRBAT? Încercă să se controleze, știind că era în pragul unei crize de isterie.

– Iubito...

– Să nu-mi mai spui „iubito“! Nu sunt „iubita“ ta, *el* *el*! Apoi, neputincioasă, o podidi un hohot de plâns. Se duse spre pat și se așeză pe margine. Harry, cum poți fi atât de crud? Cum de te-ai putut însura cu mine, când știai asta?

– N-am știut... nu știu... Olivia, poate că nu mă înțelegi, dar la școală...

– Nu-mi pasă ce s-a întâmplat la școală! Îl privi plină de dezgust. Acum ești însurat, ai o soție! Cum de-ai putut să mă lași să-mi irolesc viața alături de tine, știind că nutrești sentimente față de bărbați și că nu vei putea niciodată să mă iubești cu adevărat? Te știam timid, Harry, dar nu atât de crud.

– Te rog, Olivia, îți promit, chiar am sentimente față de tine. Și după noaptea trecută știu că... ce-ai văzut... nu e de mine, crede-mă!

– Cât este de convenabil să afirmi așa ceva, acum, că ai fost descoperit! îi aruncă ea. Îți dai seama că poți fi aruncat din armată și în dizgrație pentru așa ceva? Și părinții tăi, bieții tăi părinți! Olivia scutură din cap. Mama ta mă tot întreabă când voi aduce pe lume viitorul moștenitor. Harry, zise ea, simțind că ajunge la capătul puterilor, cum pot să îndur așa ceva?

– Iubito, te rog, nu plânge!

Făcu un gest ca și cum ar fi dorit să se apropie de ea, dar Olivia întinse brațele în față.

– Ți-am zis să nu mă atingi!

Harry se întoarse la fotoliu și se prăbuși în el. Rămaseră tăcuți o vreme.

– Știi, zise Harry într-un târziu, nu e ceva complet neobișnuit pentru bărbați să se lupte cu... ceea ce simt, Olivia. Ți-am promis, iubita mea, că după noaptea trecută știu ce-mi doresc acum. Și, te rog, dacă-mi permiți, vreau să mă revanșez, să fac căsnicia noastră să meargă. Știu că noaptea trecută am făcut un lucru foarte greșit, dar, sincer, am făcut-o cu cele mai bune intenții, dacă mă lași să-ți explic cum...

– Te rog, se cutremură Olivia, scutește-mă de detalii. Iartă-mă că nu vreau să intru în lumea ta meschină și murdară. Eliberă un lung suspin. Cred că, în momentul în care ne calmăm amândoi, va trebui să discutăm ce e de făcut. Eu trebuie să mă hotărâsc dacă pot duce o astfel de viață. Se uită în sus la el. Și, dacă nu pot, Harry, îmi vei acorda divorțul?

Harry arăta îngrozit.

– N-a existat niciodată un divorț în familia noastră.

– Poate că nici un homosexual!

Rosti cu brutalitate cuvântul și-l văzu pe Harry tresărind, ceea ce îi plăcu.

– Olivia, te rog să nu mai spui asta! o imploră el. Nu asta sunt cu adevărat. Da, m-am gândit un timp că e posibil, de aceea trebuia să aflu dacă așa e. Dar, realmente, draga mea, crede-mă, nu sunt. Atât de multe lucruri mi s-au clarificat în minte azi. Tocmai asta e motivul pentru care am venit la tine în seara asta. Doream să pecetluim în sfârșit căsătoria noastră.

– Foarte nobil din partea ta, Harry! Olivia se simți deodată epuizată. Dar mă tem că nu te cred. Nu cred că mă iubești și-mi doresc să nu mă fi îndrăgostit niciodată de tine. Și, acum, te rog, ne așteaptă încă o zi lungă, și trebuie să încerc să dorm puțin. Se uită în sus, spre el. Și vreau să-mi promiți un lucru.

– Orice, Olivia, iubito, serios!

– Vreau să-mi promiți că nu te vei apropia de mine și nici nu mă vei atinge cât timp mă voi gândi la ceea ce am de făcut.

– Sigur, accept, zise el cu tristețe. Te înțeleg.

Capitolul 22

În săptămânile următoare, Olivia nu trebui să se teamă că Harry avea să încerce să se apropie de ea. Abia dacă era pe acasă. Împreună cu soldații săi, asigura douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru paza de coastă în nordul Norfolcului. Alimentele începuseră să fie raționalizate la maximum, și oficiali din Ministerul Agriculturii veneau la Wharton Park ca să discute cum puteau fi desțelenite mai multe terenuri pe care să le cultive cu cereale și legume.

Olivia făcuse o vizită la centrul local de recrutare ca să se înscrie în forțele Wrens. Dar, când cei de acolo aflară că locuiește la Wharton Park, șefa centrului o îndrumă spre sediul local al forțelor terestre locale, Women's Land Army, considerând că acolo exista un post mai potrivit pentru ea.

– Un număr de fete vor fi încartiruite pe moșiile din comitat, inclusiv pe a ta. Având în vedere calificarea pe care o ai, ești exact persoana de care are nevoie WLA.

Olivia dădu curs acestei sugestii și se întâlni cu șefa WLA, pe loc încântată să găsească pe cineva de aceeași vârstă cu fetele trimise deja pe moșie. Olivia fu însărcinată să se ocupe de organizarea forțelor în acea zonă, ținând legătura cu fermele de prin partea locului pentru a găsi cât mai multe fete disponibile, urmând să le repartizeze după aceea.

Împărțindu-se între această activitate și ajutorul acordat lui Adrienne ca să mențină domeniul pe linia de plutire, în pofida

personalului tot mai restrâns, Olivia ducea o viață extrem de ocupată. Faptul că nu avea un moment liber să se gândească la viața ei personală o ajută să mai uite de suferința care o chinuia. Nu era momentul să se gândească la necazurile proprii și nici la viitor. Era o ironie că-și găsisese alinarea tocmai în această situație și reușea să treacă cu bine zi după zi. În afară de asta, cel puțin acum știa motivul, ceea ce o ajuta enorm.

În rarele momente în care își făcea apariția, Harry făcea tot posibilul să o convingă de iubirea lui. Îi copia, cu scrisul lui elegant, poemele romantice favorite și i le strecura pe sub ușa dormitorului, le cerea lucrătorilor de la seră să-i aducă zilnic câte un buchet de flori, astfel că apartamentul lor era scăldat tot timpul în miresme ametoitoare, îi comanda la Londra pachete cu cărți despre care știa că îi plăceau.

Se comporta exact cum și-ar fi dorit ea în perioada dinaintea căsătoriei. Dar acum... nu mai însemna nimic.

Își simțea inima anesteziată.

Fetele din WLA descinseră la Wharton Park cu un autobuz, la începutul lunii martie. Olivia fusese avertizată de reprezentanta WLA că multe dintre fete proveneau din orașe industriale, neavând nici cea mai vagă idee despre îndeletnicirile de care urmau să se ocupe la țară. Amenajase pentru ele trei căsuțe libere din patrulater, unde să le cazeze. Casele nu mai erau locuite de mai mulți ani, așteptând să fie renovate. Erau umede și întunecoase, dar Olivia se pusese pe treabă și, cu ajutorul lui Elsie și al altora, reușise să le igienizeze și să le facă locuibile.

În seara sosirii fetelor, le invită în bucătărie, toate uluite de mărimea conacului. Olivia mănca împreună cu ele, aflând de unde veneau și cât de ciudată li se părea uniforma pe care urmau s-o poarte.

– Doamnă Crawford, ar trebui să încercați bluzele din Aertex, îi zise o fată cu un puternic accent de Birmingham. Îți zgârie pielea ca naiba!

– Și sunt mult prea mari, comentă o altă fată. Cred că nădragii-s făcuți pentru bărbați, nu pentru femei. Ce ziceți fetelor, vom arăta de groază mâine-dimineață?

Toate se puseră pe chicotit, și Olivia era mulțumită că avea de-a face cu niște fete de treabă. Reprezentanta WLA o avertizase, de asemenea, că era posibil să se mai ivească unele probleme, dat fiind că fetele nu se cunoșteau între ele și nu era exclus să-și scoată ochii una alteia.

După cină, Olivia se ridică și bătu din palme, cerând să se facă liniște.

– Și, acum, fetelor, în primul rând vreau să vă urez bun-venit la Wharton Park. Este un domeniu mare și frumos, într-o zonă plăcută a țării, și voi, toate, ar trebui să vă socotiți norocoase că ați ajuns aici. Domnul Combe vă va aduce la cunoștință programul, iar eu doresc să vă pun la curent cu aranjamentele de ordin domestic pe perioada șederii voastre aici. La micul dejun veți primi pâine, lapte și ouă în casele în care sunteți cazate. Munca începe la ora opt, când vă adunați în patruleter, și domnul Combe și ajutoarele lui vă vor repartiza sarcinile pe ziua respectivă. Aveți o pauză de cincisprezece minute în cursul dimineții, apoi, la prânz, veți primi sendvișuri făcute la bucătărie și trimise în locul unde vă desfășurați activitatea. După-amiază, activitatea se reia la ora unu și se încheie la cinci, iar cina se va servi aici, în această bucătărie, la ora șase. Am aprecia dacă, între cinci și șase, vă veți spăla și schimba, ca să nu veniți aici în uniforme pline de noroi, le mai spuse Olivia, zâmbind.

– Păi, doamnă, mă gândeam să-mi pun rochia de bal și tiara, ca să pot să iau ceaiul aici, n-aveți teamă! îi spuse chicotind o fată, stârnind un val de hohote de râs în jurul ei.

– Veți avea liber o zi pe săptămână, continuă netulburată Olivia, prin rotație. Dacă vreți să mergeți la cumpărături în oraș, un autobuz pleacă din fața casei la ora unsprezece, spre Cromer, și revine la patru și jumătate. În fiecare casă găsiți un exemplar cu toate aceste detalii. Multe dintre voi nu sunteți obișnuite să trăiți la țară, adăugă ea. Nu există cinematografe și

nici lumini strălucitoare pe stradă. Vă propun să vă aranjați singure distracțiile de seară, ca, de exemplu, diferite jocuri.

Olivia observă lipsa de entuziasm a fetelor, așa că se grăbi să continue.

– Am mai decis să organizăm un concurs de împletit la Wharton Park. Soacra mea, lady Crawford, se ocupă cu expedierea de ciorapi, căciuli și șaluri băieților noștri de pe continent. Dacă nu știți să împlețiți, puteți învăța. Și fata care face cele mai multe obiecte într-o lună va primi o pereche din aceștia... zise Olivia, deschizând o pungă de hârtie de pe masă ca să-i scoată conținutul.

Fetele nu mai conteneau cu exclamațiile de încântare la vederea perechii de ciorapi din nylon pe care-i ținea Olivia în mână. Se simțea ușurată văzând că această abordare dădea roade.

În timp ce Olivia ieșea din bucătărie, Adrienne, care nu se simțise bine toată săptămâna, stând închisă în dormitorul ei, o aștepta în holul de la intrare.

– Olivia, vrei să bei un pahar cu mine în bibliotecă? o întrebă ea. Cu siguranță eu am nevoie de unul.

– Desigur, acceptă Olivia, deși se simțea epuizată după acea zi lungă, și ultimul lucru la care s-ar fi gândit era o discuție cu soacra ei.

Sable fiind însărcinat să conducă un tractor, Adrienne trebuia să toarne singură băutura.

– Gin? o întrebă ea pe Olivia.

– Ar fi minunat, acceptă Olivia, lăsându-se obosită pe un scaun.

– Cum te-ai descurcat cu fetele? Cum sunt? o bombardă Adrienne cu întrebările în timp ce-i dădea Oliviei paharul și se așeză pe un scaun vizavi de ea.

– Mi se par drăguțe, dar presupun că pot să apară și surprize. N-au nici un pic de experiență, dar vor învăța. Și orice port, pe timp de furtună...

– Da, admise Adrienne. Indiferent ce greutăți avem de îndurat aici nu înseamnă nimic în comparație cu cele pe care le

vor înfrunta băieții. Și nu mai durează mult, Olivia, suspină ea. Dar măcar tu și Harry ați beneficiat de ceva mai mult timp împreună decât alții.

– Da, așa e, răspunse Olivia mecanic.

Adrienne o studia pe nora ei.

– *Chérie*, nu vreau să mă bag, dar mă întreb dacă e totul în regulă între tine și Harry?

– Da, încuviință Olivia din cap, cu un fior de teamă, când își aminti că Adrienne avea darul intuiției, ne bucurăm de timpul pe care-l mai avem la dispoziție.

Adrienne o privi pe Olivia, cercetându-i fața.

– Da, poate din cauză că vă vedeți atât de puțin, așa cum spui. Dar am simțit, privindu-vă împreună, că există oarecare... răceală între voi.

– Sunt sigură că ai dreptate, Adrienne, continuă Olivia linia de gândire lansată de soacra ei. De-abia am avut parte de câteva ore împreună în ultimele câteva săptămâni.

– Ei bine, dacă Harry va primi o permisie, ați putea să plecați undeva. La urma urmei, n-ați avut o lună de miere.

Gândul de a sta undeva singură cu Harry îi provocă Oliviei o senzație organică de rău.

– Adrienne, cred că amândoi știm că prioritatea noastră acum este aportul adus în slujba războiului. Avem o viață întreagă în fața noastră.

– Olivia, este foarte nobil din partea ta și – Adrienne se înfioră – să ne rugăm să fie cum spui.

Germania invadează Danemarca și Norvegia în aprilie și, simultan, în Marea Britanie începu campania militară. Totuși, în pofida înfricoșătorului război și a tensiunilor care existau în legătură cu data invadării țărmurilor britanice de către Germania, Olivia descoperi că se bucura de noua ei viață. WLA o ținea foarte ocupată și devenise expertă în organizarea primirii fetelor de-abia sosite la țară și în rezolvarea problemelor.

Fetele de la Wharton formau un grup vesel și, când le ducea sendvișurile, la prânz, se așeza alături de ele pe iarbă,

ascultându-le cu plăcere cum făceau haz una de cealaltă. Când nu avea grijă de fetele ei ori de repararea vreunui tractor defect sau de recuperarea vreunui porc care scăpase, era mâna dreaptă a lui Adrienne în casă. Sala de bal fusese transformată în centru de colectare pentru sute de cagule din lână, fulare și ciorapi, tricotate de femeile din Norfolk, ca să le fie trimise băieților de pe front. În mod ironic, Wharton Park era acum un loc mult mai însuflețit decât înainte de război, cu tot acel du-te-vino de fete și cu femeile care împachetau, în sala de bal, cutii burdușite cu lucruri călduroase din lână.

Olivia ajunsese abia acum să realizeze că Adrienne era o femeie extrem de delicată. La cea mai mică problemă, invoca o migrenă și se retrăgea în camera ei, uneori zile la rând. Olivia nici nu cuteza să se gândească ce s-ar fi întâmplat cu Wharton Park, dacă ea n-ar fi fost acolo. Și, tot mai mult, personalul venea la ea pentru instrucțiuni.

Pe când iarna lăsa loc primăverii, „falsul război” făcea loc celui real, în momentul în care Franța fu invadată de Germania. Aceasta din urmă își continua dominația în Europa, înaintând în Olanda și, apoi, spre vest, prin Belgia.

Harry se mutase cu tot batalionul lui în clădirea școlii-internat din Holt. Din pricina pericolului, acum foarte real, în timp ce trupele germane se apropiau tot mai mult de Canalul Mânecii, toate forțele de securitate de-a lungul coastei Norfolkului erau în alertă.

La sfârșitul lui mai, începu bătălia de la Dunkerque. Olivia își petrecea serile, ascultând ghemuită transmisiunile radio în căsuța fetelor. Două dintre ele, Bridge și Mary, își aveau logodnicii pe front. Peste două zile, crainicul anunță evacuarea trupelor britanice din Dunkerque. Nimeni nu mai flecărea și nu mai glumea la Wharton, așteptând cu respirația ținută un deznodământ fericit.

Când Winston Churchill, desemnat recent prim-ministru, se adresă națiunii într-o seară, anunțând că 338 000 de militari fuseseră salvați de pe plajele și porturile din Dunkerque,

oamenii izbucniră în urale și lacrimi. Deși toți erau conștienți că aveau de-a face, practic, cu o înfrângere groaznică.

– Să dea Domnul ca Charlie să fie unul dintre ei! bocea Mary pe umărul Oliviei. Aș da orice numai ca el să fie sănătos și în siguranță.

Olivia se gândi că era cazul să le facă cinste fetelor cu două ulcele de cidru, pentru a le menține buna dispoziție și a sărbători alături de ele reușita. Elsie, în absența lui Bill, se împrietenise la cataramă cu Mary și li se alăturase fetelor, în calitate de ghid neoficial, în expedițiile lor la Cromer.

Olivia o zări pe Elsie stând tăcută într-un colț. Se duse spre ea.

– Elsie, arăți teribil de posomorâtă. E totul în regulă?

– Sincer nu, domnișoară Olivia. Stau aici, ascultând transmisiunea, și mă gândesc că, în curând, urmează Bill al meu și Harry al dumneavoastră. Nu știu cum aș putea să mă descurc, dacă i se întâmplă ceva.

Elsie își șterse lacrimile.

Olivia o îmbrățișă.

– Încearcă să nu fii îngrijorată, Elsie! o îndemnă ea, simțindu-se mai degrabă vinovată la gândul că o eventuală dispariție a soțului ei îi producea o reacție emoțională atât de neînsemnată. Harry zice că Bill este cel mai bun soldat din batalion, și o pășărică mi-a șoptit că e pe cale să fie avansat sergent, dar – Olivia duse un deget la buze – să nu spui nimănui că știi de la mine.

Fața lui Elsie se luminea.

– Ooh! Adevărat, domnișoară Olivia? În cazul ăsta, va fi cea mai fericită zi din viața mea, anunță ea veselă.

Capitolul 23

La jumătatea lui iunie, când Olivia se trezi, dând cu ochii de splendidul parc din jur, cu toți copacii înfloriți, auzi la radio că Franța capitulase în fața Germaniei.

Hitler se afla acum în Paris, trecând în revistă ultimul său trofeu, și ea se întreba cât mai dura până la izbucnirea Bătăliei pentru Anglia, așa cum o denumise domnul Churchill la radio, dis-de-dimineată.

În timp ce se ducea spre grădina de legume, ca să culeagă rația zilnică de legume și fructe pentru toți cei de pe moșie, se gândea cât îi era de greu să-și imagineze moartea și distrugerea în masă, așa cum văzuse la scurtul jurnal de știri, la cinema, cu două seri înainte de sosirea ei în Anglia. Când intră în bucătărie, cu două coșuri încărcate de produse proaspete, îl găsi pe Harry, arătând supt la față și epuizat, așezat la masă și bând o ceașcă de ceai.

– Bună, iubito! îi zâmbi obosit. Ia ghicește? Am primit o permisie de-o zi.

– Doamne sfinte! Olivia continuă să scoată legumele din coș. Perspectiva de a-l avea pe Harry acasă nu o încânta deloc; mai degrabă contrariul. Sunt sigură că de-abia aștepti să te duci la culcare.

– De fapt, m-am gândit că am putea să profităm ca să mergem împreună undeva. Ce zici de un picnic pe plajă?

Doamna Jenks, bucătăreasa, cu mâinile până la cot în chiu-vetă, zise zâmbind:

– Da, master Harry, luați-vă soția la plimbare! Doamna s-a ocupat de absolut tot aici în ultimele câteva săptămâni. Are și dumneaei nevoie de o pauză. Îi aruncă o privire plină de admirație Oliviei. Ați ales-o bine! E o femeie strașnică, pe cîntea mea! Și toți suntem de părerea asta, adăugă ea, ca să nu lase loc vreunei îndoieli.

Olivia roși la aceste complimente și se precipită să găsească o scuză.

– Dar trebuie să le hrănesc pe fete, și...

– Nu vreau să aud așa ceva! Lăsați totul în seama mea, doamnă Crawford, și duceți-vă să petreceți o zi numai cu soțul dumneavoastră.

Dându-și seama că nu avea încotro, Olivia cedă.

– Mă duc sus să mă schimb.

– Ne vedem în zece minute la automobil, iubito! strigă Harry după ea.

– Dumnezeule, cât de bucuros sunt că am scăpat de-acolo măcar câteva ore! suspină Harry, în timp ce porneau cu mașina din fața casei. E o zi frumoasă, și doamna Jenks ne-a pus în portbagaj toate cele necesare pentru picnic. Cred că ar trebui să mergem la Holkham. Cred că e singura plajă unde nu sunt sârme ghimpate și baraje de baloane.

O privi întrebător.

Olivia aprobă din cap, tăcută.

Parcară la câteva minute distanță de plajă și se îndreptară spre dune; Harry căra coșul de picnic. Plaja era pustie, nici tipenie de om nu era în zonă. Harry se aruncă cât era de lung pe nisip, se rostogoli și închise ochii, pentru a-i feri de soare.

– Ce desfătare! zise el. Asta da viață! Aici îți poți imagina că războiul este un coșmar ivit în somn azi-noapte.

Olivia se așeză pe nisip la câțiva metri distanță. Nu-i răspunse. Se uita spre mare, dorind ca ziua să se încheie cât mai repede cu putință. Când întoarse capul, îl văzu că o privește.

- Ce zici de-o plimbare prin valuri? o întrebă.

- Dacă asta vrei...

Se ridicară, îndreptându-se spre mare.

- Olivia, doream să-ți spun că ai făcut cele mai minunate lucruri acasă. Chiar nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă mama rămânea singură acolo. Are o sănătate atât de delicată și se supără din orice. Știu că, de fapt, tu te-ai ocupat de administrarea domeniului.

- Mi-a făcut plăcere, admise ea. Este foarte bine să fii ocupat.

- Te porți firesc și toată lumea te adoră la Wharton Park. Îi zâmbi drăgăstos. La fel și eu.

- Oh, Harry! Olivia se simți brusc iritată. Serios, nu-i nevoie să mai pretinzi asta.

Merseră în tăcere. Mai aveau câțiva metri până la mare, când Harry se opri și se întoarse spre ea.

- Olivia, eu... m-am gândit mult la momentul când ne-am întâlnit prima oară. Înainte ca... să se fi întâmplat *chestia asta*. Gândeam că ești cea mai isteată fată pe care am avut plăcerea s-o întâlnesc în viața mea. Nu proastă, incultă și inutilă ca multe dintre femeile pe care le cunoșteam atunci, ci o fată înzestrată cu adevărat cu inteligență și integritate. Cred că și tu mă plăceai pe vremea aia.

- Sigur că da, Harry.

- Îți amintești cum ne tachinam, cum râdeam împreună?

- Da...

- Și poate, adăugă el grăbit, ar fi trebuit să-ți spun acolo și atunci că ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată.

Olivia scutură capul enervată.

- Harry, încetează, te rog! Înțeleg ce încerci să faci. Doar că e prea târziu!

- Iubito, te rog, după cum stau lucrurile, ar însemna să fiu al naibii de norocos să mai am parte de vreo altă ocazie ca să fiu cu tine, să-ți pot explica! Olivia, te implor, o rugă Harry, trebuie

să-ți spun măcar ce mi s-a întâmplat. Te rog, putem să ne așezăm?

Olivia îi văzu disperarea din ochi și se învoi.

– Bine, dar nu văd ce diferență ar face, dar da, dacă asta vrei să faci, îți promit să te ascult.

Amândoi se așezară pe nisip.

– Vreau să-ți povestesc totul de la bun început, Accept, așa cum spui, că nu va face vreo diferență, dar măcar meriți să știi.

– Harry, spune te rog ce ai de spus!

– Foarte bine. Și, îți jur, nu aștept din partea ta nici un fel de compasiune. Este doar o mărturisire sinceră. În regulă. Harry încerca în mod vizibil să-și adune gândurile. Am încercat să-ți spun, în noaptea aia, că, atunci când băieții stau împreună în internat, un mediu oarecum plin de cruzime pentru un tânăr în formare, uneori, din cauza singurătății teribile și a disperării, între ei se înfiripă sentimente mai profunde.

Olivia nu-și putu stăpâni un fior la acest gând.

Harry continuă.

– Eu eram extrem de disperat și îmi era un dor nebun de mama. Aveam un coleg cu care mă înțelegeam foarte bine și am devenit apropiați. Trebuie să adaug că nu fizic. Dar era o relație foarte apropiată de una intimă. Era afectuos cu mine, Olivia, părea să-i pese de mine. Și, ca să fiu pe de-a-ntregul sincer, mă întrebam dacă nu cumva eram îndrăgostit de el. Ceea ce m-a făcut să mă întreb, în toată perioada adolescenței ce a urmat, dacă nu cumva eram, așa cum ai spus-o tu brutal, un homosexual.

Se uită spre ea, așteptând o reacție. Olivia își lăsă privirea-n jos. Nu manifestă nici una. Harry continuă.

– Acest sentiment a fost desigur exacerbat la Sandhurst. După cum știi, cu greu pot să mă consider un soldat, și începusem să cred că lipsa mea de dorință de a mă lupta și de a fi agresiv, combinată cu pasiunea pentru pian, se datora lipsei masculinității. Când te-am întâlnit, recunosc, am fost foarte derutat, zise Harry. Am avut prea puține relații cu femei și, cu siguranță, nu intime. Ca să fiu foarte sincer, mă speriau aproape

de moarte. Nu înțelegeam ce vor și nu știam cum să le satisfac plăcerile. Pe urmă... suspină Harry, l-am întâlnit pe Archie, în seara aia, la balul lui Penelope. Și părea să-mi semene în multe privințe; sensibil, pasionat de arte... și, desigur, mi-am dat seama imediat că e homosexual. Asta mi-a dat mult curaj, și m-am dus de câteva ori la Londra ca să mă întâlnesc cu el.

– Știi că te-am văzut o dată la Londra, izbucni Olivia, când mă duceam la Ritz, într-o seară, târziu. Urcai treptele unui club din apropiere.

Harry încuviință din cap.

– Da, am fost acolo. Archie mi-a făcut cunoștință cu câțiva dintre... prietenii lui. O luase de bună, de la bun început, că eram și eu „unul dintre ei”. A făcut eforturi ca să mă convingă. Harry își lăsă capul în jos. Când a venit la nunta noastră, a încercat să mă convingă să nu mă însor cu tine, mi-a zis că fac o greșală teribilă. Și, sincer să fiu, Olivia, am fost confuz în acea zi, chiar nu știam ce să cred. Archie îmi umpluse capul cu tot soiul de povești de groază despre faptul că nu voi fi în stare să-mi fac datoria de soț în noaptea nunții. O privi pe Olivia drept în ochi. Am fost atât de groaznic de speriat, încât s-a dovedit că avusese dreptate. Of, Doamne, Olivia! Crede-mă când îți spun că îmi pare teribil de rău pentru ce s-a întâmplat în noaptea aia. Am fost, pur și simplu, scos din minți de spaimă.

În pofida eforturilor ei hotărâte de a nu crede o iotă din mărturisirea lui Harry, când Olivia se uită în ochii lui triști și disperați, simți că erau plini de sinceritate. Dacă nu-i spunea adevărul însemna că era un povestitor foarte talentat.

– În noaptea aia, continuă Harry, dorind acum să încheie, când te-am lăsat în dormitor cu Elsie, m-am dus în bibliotecă să beau un pahar de coniac ca să mai prind curaj. Archie m-a găsit acolo și mi-a spus că mă iubește. I-am cerut să mă lase în pace – eram foarte supărat și teribil de confuz, suspină Harry. În timp ce tu mă așteptai în dormitor, întrebându-te unde naiba puteam să fiu, eu mă plimbam prin parc cu sticla de coniac în mână drept companie. Și ăsta, draga mea, jur pe viața mamei mele că este purul adevăr.

– Înțeleg!

Incapabilă să-l privească, Olivia se concentrează asupra nisipului fin ce i se scurgea printre degete ca printr-un ciur.

– După cum știi, peste trei săptămâni, de Crăciun, Archie a reapărut. Eu eram mai mult decât confuz, nu vedeam o cale de scăpare. Mă uitam la tine, la grația ta, la bunătatea ta, la frumusețea ta; și mă simțeam atât de confuz și de rănit din cauza a ceea ce-ți făcusem.

– Deci, știai că ceea ce făceai era greșit? îl apostrofă Olivia. Sau, cel puțin, ceea ce nu făceai?

– *Sigur* că da, iubito! Doar că nu știam cum să îndrept lucrurile. Și, chiar în noaptea în care ne-ai prins, i-am spus lui Archie că nu vreau să-l mai văd vreodată, că sunt convins că te iubesc pe tine și că doresc să-ți fiu un soț normal. El s-a supărat foarte rău, pe urmă m-a prins în brațe și m-a sărutat.

– Din câte-am văzut, n-aș zice că te zbăteau prea tare ca să scapi de el, îl întrerupsese Olivia.

– Dacă mai stăteai doar câteva secunde, ai fi văzut că am încercat să mă smulg din strânsoare; pur și simplu, mă sufoca. Ochii lui Harry se umplură de lacrimi. *Uram* asta! Simțeam că e ceva greșit și nefiresc, și, fie că mă crezi sau nu, eu sunt *bărbat*!

Așa cum stătea lângă ea, Olivia îl vedea cuprins de o disperare sinceră. Se gândi că e bine să rămână tăcută până când își găsea cuvintele potrivite.

Harry se calmă. O apucă de mână și i-o strânse, întorcându-se să o privească drept în ochi.

– Și, ca să închei, iubito, vreau să-ți mai spun ceva: nu numai că admirația și respectul meu pentru tine au crescut enorm în ultimele luni, dar, odată cu ele, și dragostea mea. Și, pentru că nu mai sunt deloc derutat și nu-l mai am pe Archie să-mi toarne în ureche tot felul de prostii, dorințele mele fizice firești au ieșit la suprafață. Olivia, înțeleg că-ți provoc repulsie, dar vreau să-ți mărturisesc cât de mult te doresc. La fel cum orice bărbat normal își dorește superba soție. Întinse cealaltă mână și o mângâie cu blândețe pe obraz. Ea nu tresări. Iar tu ești atât de frumoasă! continuă el pe un ton blând. Îmi pare groaznic de rău!

– Oh, Harry, eu... oftă ea, fără să știe ce să facă, în timp ce el continua s-o mângâie pe obraz. Se simțea alarmant de alinată de atingerea lui. Aproape că m-ai distrus! șopti ea.

Harry se apropie și mai mult de ea și o cuprinse cu brațul pe după umeri.

– Știu, draga mea, scumpa mea! Înțeleg cât de mult te-am rănit și că s-ar putea să nu repar lucrurile niciodată. Dar, Olivia, dacă mă ierți și găsești în inima ta puterea de a-mi da o ultimă șansă, aș vrea să încerc, o imploră el. Jur pe tot ce am mai prețios că nu te voi mai dezamăgi niciodată.

Din ochii ei țâșniră lacrimi de nestăvilit și își lipi obrazul de pieptul lui Harry. El o strânse cu putere în brațe.

– Olivia, ești puternică, și curajoasă, și frumoasă. Ce și-ar mai putea dori un bărbat de la soția lui? Știu cât de norocos sunt și voi face tot ce-mi stă în putință să nu te pierd.

– Oh, Harry, te iubesc atât de mult! Problema e cum pot să te mai cred că mă iubești cu adevărat? Că nu spui toate astea ca să-ți salvezi pielea? Cum pot să am încredere în tine?

– Fiindcă, iubita mea, zise el în timp ce o mângâia pe păr, ai constatat chiar tu că îmi este imposibil să ascund adevărul.

Ea reuși să zâmbească la auzul spuselor lui.

– Ai dreptate. Mi-a fost clar că ceva nu era în regulă, încă dinainte de a ne căsători.

– Atunci, știi că-mi ofer inima pe tavă și așa voi face mereu. Olivia, nu știu cât timp mai am înainte de a fi expediat pe continent. În cel mai bun caz, s-ar putea vreo două luni, în cel mai rău, câteva zile. Nu vreau să te presez, dar nici nu vreau să te las așa. N-aș suporta să știu că ți-am ruinat viața și că, dacă nu mă mai întorc, nu vei mai fi în stare să ai încredere într-un bărbat din cauza mea.

Olivia cumpăni spusele lui și înțelese unde bătea.

– Așa că, dacă-mi spui acum, sau în următoarele zile, că nu poți să mă ierți, cel puțin voi ști, când voi pleca, că am făcut bine să-ți mărturisesc adevărul. Și, indiferent ce-ai putea gândi, sau deja gândești, eu te iubesc, scumpa mea, chiar te iubesc.

Acum îi venise rândul lui Harry să verse lacrimi, și Olivia îi așează capul pe genunchii ei, în timp ce el îi spunea printre lacrimi ce simte despre iminentul transfer în zona de război.

– Chiar dacă trebuie să-i mai învioresc pe oamenii mei cu povești camaraderești și cu tot felul de glume, eu știu ce înseamnă războiul cu adevărat. Și nu de moarte mă tem, ci de faptul că știu ce se poate întâmpla în orice secundă. În cel mai bun caz, ești spulberat și dispari. În cel mai rău, poți îndura zile întregi de chinuri. În ambele cazuri te stingi, rămâne de tine doar un nume inscripționat pe o piatră funerară. Olivia, mi-e frică! Și am obosit teribil să tot afișez o atitudine dâră în fața celorlalți.

Când lacrimile îi seacă, Olivia îi propuse să se întoarcă la dune și să mănânce ceva din merindele pe care le aduseseră cu ei. Doamna Jenks împachetase și o sticlă de vin din crama franțuzească a lui Adrienne. Harry o deschise și-i dădu un pahar.

– Te rog să nu bei în sănătatea mea! În momentul de față, aș da orice să fiu miop, să am platfus sau astmă, îi zâmbi el. Poate că sunt un laș.

– Sigur că nu ești, Harry, doar că dai glas unor sentimente pe care le-ar avea oricare alt bărbat în situația ta, dar nu se exteriorizează.

– Olivia, te iubesc! Cuvintele sunau firesc din gura lui. Întrebarea e: Mă crezi?

Îi luă un timp ca să-i răspundă, cercetându-i ochii și convingându-se astfel de sinceritatea vorbelor lui.

– Da, Harry, te cred, îi spuse ea în cele din urmă.

Capitolul 24

Southwold

Urmăresc cu privirea, dincolo de fereastră, fulgii de nea cum cad din cer dansând ca niște îngerăși dolofani. Zăpada se așterne pe lămpile instalate în grădina lui Elsie, care se aprind intermitent, luminând fulgii mari, albi, înfățișând un fundal suprarealist pentru povestea ei.

Chiar dacă tot ce mi-a relatat ea până acum nu are aproape nimic de-a face cu mine și, momentan, nu-i pot găsi semnificația, m-a ajutat să mă simt mai bine. Auzind cum alții – inclusiv bunica mea – s-au confruntat cu teama pierderii persoanelor dragi, ca și complexitatea vieții duse în interiorul zidurilor de la Whar-ton Park, am înțeles că nu sunt singura afectată de suferință.

Poate că diferența este că nu a existat nici un avertisment, nici un moment pe o plajă bătută de vânt, unde să pot îndrepta greșelile, cădea la pace, mărturisi dragostea mea față de ei și să-mi pot lua rămas-bun...

A fost cu totul neașteptat și fără nici o pregătire prealabilă. Și, spre deosebire de toate acele femei care și-au văzut soții plecând la război, consolându-se una pe cealaltă, eu n-am avut un umăr pe care să plâng.

M-am simțit atât de singură.

Lumea și-a văzut de drum de parcă nimic nu s-ar fi schimbat. Două vieți distruse, și nici o zi de pomenire. Numai o soție și o mamă într-un doliu solitar.

Și totuși... eu n-am trecut prin greutățile războiului, și măcar băieții mei n-au trăit teama sfâșietoare de a ști că se duc la o moarte sigură, precum bietul Harry Crawford sau bunicul Bill. Și, dacă băieții mei dragi au suferit la sfârșit, nu mă pot decât ruga ca suferința lor să fi fost rapidă și izbăvitoare.

Cineva mi-a spus cândva că moartea e la fel de naturală ca și nașterea, ambele, părți ale ciclului nesfârșit de bucurie și durere. Tuturor ne vine rândul, și incapacitatea noastră de a ne accepta propria perspectivă a morții și pe cea a celor dragi face și ea parte din condiția noastră umană.

Indiferent cum, moartea se arată, iar pierderea este de neconceput pentru cei lăsați în urmă.

Julia se smulse din gândurile ei pline de tristețe.

– Și, pe urmă, ce s-a mai întâmplat, bunico?

– Ei bine, Olivia s-a întors de pe plaja de la Holkham total schimbată. A început să râdă din nou, să zâmbească... de parcă soarele ar fi ieșit din nou de după nori, își aminti Elsie. Fericirea de pe fața lor era vizibilă. Când era acasă, Harry nu mai dormea în dressing. Și îi vedeam adesea plimbându-se mână-n mână prin parc. Arătau ca oricare alt cuplu tânăr de îndrăgostiți. Sigur că n-a durat mult pentru nici unul dintre ei, dar cel puțin au petrecut câteva săptămâni împreună. Și, atunci când Harry a plecat pe front cu Bill, Olivia era membră a familiei cu drepturi depline.

Julia ridică o sprânceană.

– Era însărcinată. Deci, el nu era homosexual?

Elsie oftă și scutură capul cu tristețe.

– Nu, nu era, Julia, pot să jur, ținând cont de ceea ce s-a întâmplat ulterior. În unele privințe, de dragul Oliviei, poate că ar fi fost mai bine ca el să fi fost, și toată tragedia să se fi oprit acolo.

– Ce vrei să spui, bunico? o întrebă Julia nedumerită. Sper că au avut parte de un deznodământ fericit.

– Oh, Julia, zise Elsie, privind-o drăgăstos, după cum prea bine știi, nu toată lumea are parte de așa ceva. Tot ce putem spera este să avem parte de momente de fericire și să învățăm să ne bucurăm de ele cât putem de mult. Măcar Olivia și Harry au avut și ei astfel de momente, deși pentru scurt timp. Elsie căscă. Scuză-mă, am obosit de atâta povestit, trebuie să mă duc la culcare.

– Sigur. Vrei să-ți aduc ceva de băut? o întrebă Julia, în timp ce Elsie se ridică de pe canapea și închise robinetul de gaze al semineului.

– Ar fi foarte plăcut. Găsești niște cacao în dulap.

Elsie îi făcu semn spre bucătărie, apoi străbătu un holișor spre dormitorul ei.

– Îți aduc imediat o cană, spuse Julia, urmând-o afară din camera de zi.

Apoi pregăti ciocolata și i-o duse bunicii ei în dormitor, unde o găsi culcușită deja sub o splendidă cuvertură din satin roz.

– Mulțumesc, scumpa mea! îi spuse Elsie, în timp ce Julia pune pe noptieră cana aburindă. Nu mi se întâmplă des să primesc o băutură caldă înainte de culcare.

Julia se aplecă și o sărută pe Elsie pe frunte.

– Noapte bună, buni! Și îți mulțumesc că mi-ai spus povestea ta!

– Ei bine, îmi pare rău să-ți spun, dar asta a fost numai începutul. Vorbim mâine mai mult. Ți-am făcut patul în camera de alături. Somn ușor, puiule, și nu lăsa puricii să te sărute!

Julia ieși din dormitorul lui Elsie și deschise ușa de alături. Se dezbracă și se băgă sub pilota cu imprimeu floral, lăsând draperiile date la o parte, ca să poată vedea cum ninge. Îi plăcea mult să vadă fulgii jucăuși prin aer, tăcerea și calmul aduse de zăpada proaspăt așternută.

Xavier crescuse la Moscova, și zăpada era pentru el la fel ca ploaia în Norfolk; ceva obișnuit și enervant. O dusesese și pe ea

odată acolo... Julia își schimbă poziția și se strădui să se gândească la altceva.

Nu era încă pregătită să se întoarcă în trecut.

Se trezi în miros de șuncă sfârâind în tigaie. Întinse mâna spre capul patului ca să-și ia mobilul și să vadă cât era ceasul. Aproape zece. Se lăsă pe perne cu un suspin, aproape nevădindu-i să creadă că dormise până la ora aceea. Și, fără să se trezească peste noapte.

Auzi un ciocănit ușor la ușă.

– Intră!

Elsie băgă capul înăuntru.

– Bună dimineața, scumpa mea! Pregătesc un mic dejun englezesc pentru tine, și totul va fi gata în zece minute. Așa că, după ce te speli și te-mbraci, vino jos degrabă.

Julia făcu întocmai, simțindu-se încă obosită în mod inexplicabil, apoi se așeză la masa din bucătărie și se ospătă cu micul dejun copios de care aproape că uitase în ultimul timp. Cinci minute mai târziu, furenia ei era goală, și Elsie i-o umplea din nou.

– Întotdeauna ți-a plăcut un mic dejun englezesc, nu-i așa? îi zâmbi bunica ei.

– Poate din cauza aerului proaspăt de la Wharton Park. Îmi amintesc că nu mă mai opream din mâncat când eram acolo, zise Julia.

– Mie mi se pare că e cazul să revii la acel obicei.

Îi făcu semn spre brațele subțiri ale Juliei.

– Ți promit sincer să mă fac bine. Julia privi afară peste urmărul lui Elsie, observând că zăpada începuse deja să se topească. Cred că e cazul s-o iau din loc cât mai este încă înghețată, zise ea în cele din urmă.

– Da.

Elsie era ocupată cu spălatul vaselor.

– Ești prea obosită ca să continui povestea?

Elsie se opri o secundă, cu mâinile pline de spumă, pentru a cugeta.

- Ei bine, ce să zic, m-a cam secăt de vlagă, asta-i clar. Poate că revii altă dată și-ți voi spune restul.

- Sigur. Doar o întrebare, bunico: Ce s-a întâmplat cu bebelușul pe care l-a născut Olivia după ce Harry a plecat la război?

Măinile bunicii sale rămaseră nemișcate.

- A pierdut copilul la cinci luni, Domnul s-o aibă în pază! Exact când copilașul începuse să dea din piciorușe. I-a zdrobit inima, nu alta. Tot timpul o avertizam s-o lase mai moale, să nu mai muncească ore-n șir, cum îi era obiceiul. Pe lady Adrienne o distrusese plecarea lui Harry, și Olivia a preluat toată povara administrării domeniului. Știu femei care pot culege napi până când copilul le cade printre picioare, dar Olivia, deși părea puternică, era născută o lady. Copilașul acela însemna totul pentru ea, într-adevăr! Era moștenitorul domeniului Wharton Park, de care aveau atâta nevoie.

- Dar, desigur, când Harry s-a întors din război, Olivia avea numai douăzeci și ceva de ani, așa că mai putea să facă copii.

Elsie se întoarse spre nepoata ei, scuturând din cap.

- Regret, iubito, astea sunt întrebări pentru altă dată.

- Bineînțeles, acceptă Julia, simțindu-se vinovată din pricina curiozității ei.

- Aș vrea să păstrez jurnalul, se poate? Nu l-am citit nicio dată, murmură Elsie.

- Este al tău mai mult decât al oricărui altcuiva, așa că păstrează-l.

- Nu e tocmai adevărat, scumpa mea... Vocea lui Elsie parcă se sugrumă, Julia observând că făcea eforturi vizibile să se poată aduna. Oricum, să ne păstrăm pentru data viitoare, ce zici? Fata mea, ar fi bine să pleci. Îți aduc haina.

Elsie rămase în ușă, privind-o pe Julia cum întoarce mașina pe alea de acces. Îi făcu semn veselă cu mâna, în timp ce mașina accelera, dispărând într-un nor de zăpadă. Elsie trase ușa de la intrare după ea și se duse în camera de zi. Ridică jurnalul de pe măsuta de cafea. Îl prinse în ambele palme și se uită la el ca într-o rugă.

– Oh, Bill! șopti ea. Mi-aș dori să fii aici, să mă sfătuiești ce să fac. Nu știi ce e bine să-i spun, chiar nu știi.

Se lăsă greoi pe canapea, cu jurnalul în poală. Apoi, îl deschise și începu să citească.

Pe drumul de întoarcere, Juliei începu să-i fie cu adevărat rău. Aproape de casă, o chinuia deja o cumplită durere de cap și își simțea tot trupul ca o rană. După ce parcă mașina și ajunsese cu greu la ușa de la intrare, o deschise și se prăbuși pe canapea. Își dădu seama că în casă era un frig groaznic și că trebuia să dea radiatoarele la maximum și să facă focul. Dar n-avea energia necesară. În cele din urmă, adunându-și forțele, urcă scara, gândindu-se că, dacă se odihnea puțin, putea să-și revină. Găsi niște paracetamol în dulăpiorul din baie. Înghiți două pastile cu un pahar de apă stătută, găsită pe noptieră, și se prăbuși pe pat.

În noaptea aceea, Julia avu tot felul de halucinații din cauza febrei mari. Când se trezi, nu-și dădu seama unde se află – în Franța, la Moscova, la Wharton Park, în sere cu bunicul Bill...

Era prea slăbită să poată face mai mult de câțiva pași spre baie și să mai bea puțină apă, ca să-și ostoiască setea chinuitoare, deplasarea până acolo aducând-o în pragul leșinului, așa că se târi înapoi, pe podea, spre pat.

Adânc în mintea ei, o încerca gândul că ar trebui să o sune pe Alicia sau pe tatăl ei, să vină s-o ajute, dar, delirând, nu reușea să-și găsească mobilul. De asemenea, avea impresia că, dacă reușea să pună mâna pe el, îl scăpa într-o prăpastie adâncă. Dar, ia te uită, Xavier era acolo, sigur că el era! Da...

– Julia! Julia! Trezește-te!

Simți o mână blândă scuturând-o ușor și deschise ochii. Vedea însă totul ca prin ceață, și fața de deasupra ei parcă plutea, deși era sigură că vocea îi era cunoscută.

– Julia, ce s-a-ntâmplat? Te implor, răspunde-mi!

Vocea era foarte neliniștită acum.

Julia se concentrează și zări fața unui bărbat deasupra ei. Cu eforturi uriașe, reuși să rostească un cuvânt:

– Kit!

– Slavă Domnului! În voce se simțea ușurarea. Măcar m-ai recunoscut. Julia, ai luat ceva? Spune-mi ce, e foarte important.

Julia închise ochii, simțind din nou că o ia cu leșin. Reuși să nege cu o scuturătură din cap.

– Nu, nu, n-am luat nimic... doar că... mă simt groaznic... și-mi e atât de cald.

Simți o mână rece așezată pe fruntea ei.

– Doamne, arzi toată! De când ești așa?

– De azi-noapte, reuși să spună Julia, dintr-odată... m-am simțit groaznic.

– Te doare ceva?

– Totul... groaznic... amețală... mă doare capul...

– Bine. Kit scoase telefonul din buzunar. Sunt aproape sigur că ai gripă, dar chem un doctor să te vadă.

– Serios, nu te îngrijora... voi fi bine... eu...

Julia dădu să spună ceva, dar se opri. Era mult prea epuizată ca să-l contrazică.

Peste o jumătate de oră, un doctor în vârstă o examina pe Julia.

– Ei bine, draga mea, după cum corect a intuit lordul Crawford, suferi de un puseu sever de gripă. Cobor să vorbesc cu el, îi spuse doctorul, băgându-și termometrul în geantă. Părea foarte îngrijorat când mi-a deschis ușa.

Kit se plimba agitat de colo colo prin cameră ca o mamă îngrijorată.

– Nu este nimic foarte grav, lord Crawford. Așa cum ați presupus, este gripă, și tânăra are febră foarte mare. Are pe cineva care poate veni aici s-o îngrijească? Categorie, nu poate rămâne singură atât timp cât febra nu cedează.

– Are o soră. O voi suna. Presupun că trebuie să urmeze tratamentul obișnuit: paracetamol la patru ore și, dacă temperatura nu scade, vechea metodă ce nu dă greș niciodată, prișnițe cu apă caldă, zise Kit. Și cât mai multe lichide.

– Exact. Doctorul îl privi atent. Lord Crawford, aveți cumva pregătire medicală?

– Da, un pic. Vă mulțumesc că ați venit atât de repede!

– Întotdeauna o plăcere să vă întâlnesc, lord Crawford. O îndrăgeam pe fosta lady Crawford. Ce păcat că nu mai este printre noi, dar poate că a fost mai bine așa. Dar, spre sfârșit, starea sănătății dumneaei se înrăutățise, știți, nu?

– Nu, admise Kit, simțindu-se stânjenit că nu se deranjase să vină acasă măcar pentru funeralii.

– Ei bine, acum o las pe tânăra doamnă pe mâinile dumneavoastră, căci vă văd capabil. Bună ziua, lord Crawford!

Când Julia se trezi cu adevărat, nu știa cât timp trecuse. Se simțea puțin mai bine, vederea i se îmbunătățise întru câtva, și durerile care-i cuprinseseră toți mușchii mai cedaseră. Având nevoie să meargă la baie, dădu la o parte cuverturile cu mâini tremurânde și își lăsă picioarele jos, pe podea. Se ridică cu greu, reuși să facă câțiva pași spre ușa băii, apoi se prăbuși pe covor, simțind că leșină din nou.

Auzi pași grăbiți pe scară și un ciocănit la ușă.

– Julia! Ești bine?

Ușa se deschise, lovindu-se de genunchii ei, și Julia se strădui să-i facă loc lui Kit ca să intre în cameră.

– Ce naiba faci aici, pe jos? o întrebă cu o mână lipită instantaneu de fruntea ei.

– Încercam să ajung în baie, murmură ea stânjenită.

– Mmm! Măcar nu mai ai febră așa mare. Haide, te ridic de-aici!

Julia nu avu de ales decât să-l lase pe Kit să o ridice și să o sprijine ca pe un invalid, în drum spre baie. Îi deschise ușa și, când ei i se păru că vrea să o însoțească înăuntru, îi zise:

– Serios, voi fi bine!

– Aștept aici ca să te ajut să te urci din nou în pat. Și nu în- cuia ușa, în caz că-ți pierzi cunoștința. Altfel, n-am cum să ajung la tine.

– Da, mulțumesc! mormăi Julia, trăgând ușa băii după ea.

Când reapăru, Kit, care aștepta în dormitor, veni imediat spre ea și o ajută să ajungă în pat.

După ce o instalează la loc, se așează pe marginea patului, studiindu-i fața.

– Doctorul Crawford e de părere că s-ar putea ca pacientul lui să fi trecut de ce-a fost mai greu. Îi zâmbi și, luând un pahar de pe noptieră, i-l duse la buze. Te rog să bei, domnișoară Forrester. Este plin de glucoză și te va ajuta să-ți recapeți puterile.

Julia aproape că se înecă atunci când simți dulceața lichidului.

– Pfui! E dezgustător.

– Dar cu mult mai bun decât Lucozade. Sau asta susține doctorul.

Recunoscătoare, Julia își lăsă capul pe pernă.

– Ce zi e?

– Cred că joi, fiindcă ieri a fost miercuri.

Julia scoase un geamăt ușor.

– Vrei să spui că sunt de trei zile la pat?

– Da, domnișoară Forrester, așa e. Delirând și zbătându-te ca o lunatică. Într-o noapte, ai făcut atâta zarvă, că era cât pe ce să te internez.

Julia roși.

– Of, Doamne, Kit, îmi pare rău! Ai stat tot timpul aici, nu?

– Nu, nu tot timpul, replică el galant. Alicia n-a putut să rămână, cu ciurda ei de copii. Aș fi putut să te internez în spitalul local, în mijlocul geriatriei, dar m-am gândit că ar fi cam crud din partea mea.

– Of, Kit! se jeli Julia. Era ultimul lucru de care aveai nevoie, cu toate câte ai pe cap, să faci pe infirmiera cu mine.

– De fapt, am avut o scuză foarte pertinentă ca să mai scap câteva zile de Wharton Park. În afară de asta, ajunseseam cu studiile de medicină cam la jumătate, la Edinburgh, înainte să renunț. Te vei simți bine să știi că n-ai fost pe mâna unui amator.

– Îți mulțumesc...

Julia simțea cum i se închid ochii și ațipi.

Kit zâmbi mulțumit, îi netezi o șuviță rebelă de păr de pe frunte, apoi ieși din cameră în vârful picioarelor, trăgând atent ușa după el.

Capitolul 25

Seara, Julia reuși să se ridice în capul oaselor, în pat, și să soarbă puțină supă din bolul adus de Kit.

– E bună, ce zici? o întrebă el, în timp ce o hrănea. A adus-o Alicia mai devreme, când dormeai. Mi-a spus că va veni să te vadă astă-seară, când sosește Max acasă, ca să aibă el grijă de copii cât va fi ea plecată. Este foarte îngrijorată pentru tine. Toți suntem.

– Ei bine, ai liber acum să te duci acasă, îi răspunse Julia, simțindu-se vinovată. Chiar mă simt mult mai bine.

– Cum așa? Și să ratez prima conversație lucidă din ultimele patru zile? Nici vorbă, scutură el din cap. Mă tem că nu mă dezlipesc de-aici până nu te văd pe picioare.

Se auzi un ciocănit la ușa de la intrare, jos.

– Trebuie să fie Alicia, zise Kit. Vrei s-o vezi?

– Da! Ți-am spus că mă simt mai bine.

– Bun! Kit se duse la ușă, ajungând din doi pași grație picioarelor lui lungi. Mi se pare că am intrat în stadiul tâfnos al bolii. Ridică o sprânceană. Mă duc s-o aduc pe sora ta.

Peste câteva secunde, Alicia își făcu apariția în ușa dormitorului, fața ei drăguță trădând o mare îngrijorare.

– Julia, slavă Domnului că ești bine! Am fost cu toții atât de neliniștiți în legătură cu boala ta. Merse spre pat, se aplecă și își îmbrățișă sora. Ce mai faci?

– Mai bine, încuviință Julia din cap, categoric mai bine.

Alicia se așează pe marginea patului și îi prinse mâna Juliei într-ale ei.

– Sunt atât de bucuroasă. Biata de tine, ai fost foarte bolnavă! Și presupun că sistemul tău imunitar e slăbit după... traumă.

– Posibil, acceptă Julia, nedorind să-și irosească puțină energie contrazicând-o pe sora ei. Și îți mulțumesc pentru supă. A fost foarte drăguț din partea ta să mi-o aduci.

Alicia ridică mirată sprâncenele.

– Doamne ferește, asta a fost nimic! Persoana căreia trebuie să-i mulțumești este Kit. A fost uimitor. Când și-a dat seama că nu pot veni din cauza copiilor, s-a oferit să stea el aici cu tine. Eu am dat numai o mână de ajutor în toată situația asta.

– Mă simt foarte vinovată pentru că am fost o pacoste, suspină Julia. Se pare că ăsta-i numele meu acum.

– Haide, Julia, fii mai blândă cu tine! o mustră Alicia. Nimeni nu poate scăpa de boală. Cu toții te iubim și vrem să avem grijă de tine. Și, când vei fi mai bine, sper să-mi spui ce reacție a avut bunica în legătură cu jurnalul.

Julia dădu aprobator din cap, având impresia că trecuse o sută de ani de când fusese la Southwold, cu Elsie, ca să facă o călătorie înapoi în timp, la Wharton Park, cel din 1939.

– Sigur că da. A fost absolut fascinant.

– De-abia aștept să aud totul. Vrei să-ți aduc ceva anume mâine? Ce ți-ar plăcea să mănânci? o întrebă Alicia.

– Nu prea multe. Julia încuviință din cap. De-abia reușesc să înghit puțină supă. Poate că ar trebui să încerc și niște pâine la un moment dat.

– Îți voi coace o pâine proaspătă, zise Alicia. Și Kit trebuie să mănânce ceva. Vin mâine cu ea. Se aplecă și o sărută pe Julia. Scumpo, sunt fericită să văd că ești mai bine. Ține-o tot așa!

– Voi încerca, îi spuse Julia, fluturând slab mâna în timp ce Alicia ieșea din cameră.

Când cobora scara, Alicia îl văzu pe Kit punând lemne în foc.

– Slavă Domnului, arată mult mai bine, și îți mulțumesc și ție! Ai fost de nădejde, Kit, adăugă ea plină de recunoștință.

– Nici o problemă. Vrei să bei puțin vin înainte să pleci? Mi-ar face bine o conversație mai coerentă, făcu el o grimasă.

Alicia aruncă o privire scurtă spre ceas.

– De acord. Ar trebui să plec, dar sunt sigură că Max va reuși să se descurce.

– Grozav! Kit se ridică în timp ce flăcările se fugăreau vesel în șemineu. Aduc două pahare.

Alicia se așează pe fotoliul de lângă foc, în timp ce Kit sosea cu sticla pe care o deschise și-i dădu un pahar cu vin.

– Noroc! zise el. În sănătatea Juliei, să se facă bine!

– Absolut! zise Alicia. Biata de ea, a avut parte de tot ce-a fost mai rău în ultima vreme, ca să nu zic mai mult.

– Da, îmi închipui! Pot să te întreb ce s-a întâmplat, mai exact?

Alicia sorbi puțin vin.

– Soțul și fiul Juliei au fost uciși într-un accident de mașină, în sudul Franței, vara trecută. Cel mai rău a fost, Alicia se înfioră fără să vrea, faptul că mașina a ieșit de pe carosabil, a explodat după ce s-a izbit de deal și a izbucnit un incendiu de pădure. Rămășițele lor pământești nici n-au putut fi identificate. Ceea ce înseamnă o poveste fără sfârșit pentru ea. Nici un trup, prin urmare, nici un fel de funeralii.

– Doamne! izbucni Kit. Biata Julia! Ce vârstă avea fiul ei?

– Aproape trei ani. Îl chema Gabriel. Și era – cuvintele îi rămaseră în gât și ochii i se umplură de lacrimi – un îngeraș. Mai luă o gură de vin. Să pierzi un soț este îngrozitor, dar să pierzi și un copil în același timp... Nici nu știi cum a reușit Julia să facă față. De fapt, n-a făcut, dar... nici unul dintre noi n-am știut cum s-o consolăm. S-a închis în ea, numai ea și durerea ei. M-am simțit atât de... neputincioasă. Nu știu ce să spun sau ce să fac, și tot ce încerc mi se pare atât de inadecvat. Îmi pare rău. Alicia își șterse lacrimile. Nu eu ar trebui să plâng. E tragedia prin care trece Julia. Doar că o iubesc atât de mult și nu știu cum s-o ajut sau să-i alin suferința.

– Răspunsul este că nu poți. Kit îi umplu din nou paharul Aliciei. Toată lumea din jurul ei vrea să facă *ceva*, dar, de fapt, nimeni nu poate să facă nimic. Compasiunea pe care i-o arăți

tu, cea care ții la persoana aflată în suferință, o face pe ea să se simtă și mai vinovată, pentru că nu poate să-ți răspundă pe măsură, ceea ce înseamnă o presiune și mai mare ce apasă asupra ei. Și, desigur, nu mai poate face față, așa că se retrage tot mai mult în sine. Kit se uită la focul care ardea și suspină. Alicia, crede-mă: într-adevăr, trebuie să fii acolo pentru ea, dar înțelege că singura persoană care o poate ajuta pe Julia este chiar Julia.

– Vorbești de parcă ai ști ce înseamnă asta.

– Da, spuse Kit scurt, și trebuie să-i lași suficient timp să-și revină. După părerea mea, deși o cunosc foarte puțin, aș spune că aproape a reușit. Julia este o supraviețuitoare. Va trece cu bine prin încercarea asta, știu că așa va fi.

– Problema este, oftă Alicia, că Julia l-a adorat pe Xavier, soțul ei. N-am văzut o femeie mai îndrăgostită decât ea. De fapt, mărturisi ea, mie mi se părea arogant și încrezut. Era și el pianist, dar se purta ca o vedetă, și Julia se dădea peste cap să-l menajeze. Și, în plus, nici nu era atât de talentat ca ea. Deși gusturile nu se discută.

– Nu. Și asta o făcea pe Julia fericită.

– Se pare că da, acceptă Alicia. Cât despre mine, am fost încântată să știu că a putut să se dăruiască cuiva pe plan emoțional. M-am temut întotdeauna că nu va fi capabilă s-o facă după ce mama a murit. Julia s-a schimbat. Realmente s-a schimbat. S-a retras în sinea ei. Departe de mine, de tati, de toate, cu excepția mult iubitului ei pian. Iar acum stă departe și de el.

– Ai întrebat-o de ce?

– Cred că știu, zise Alicia posomorâtă. Tocmai în timpul unui recital al ei, la Paris, cu *Concertul nr. 2* de Rahmaninov, i-a fost dată vestea morții celor doi. Alicia se înfioră. Presupun că asta e; asociază pianul cu durerea ei cumplită.

– Și cu sentimentul de vinovăție, adăugă Kit. Consideră probabil că ar fi trebuit să fie alături de ei când au murit.

– Sunt sigură că ai dreptate. Știu că, atunci când avea de susținut un concert, Julia detesta să-l părăsească pe Gabriel.

Era, la fel ca multe alte mame care lucrează, scindată între copil și carieră.

– De ce s-a întors în Norfolk după aceea? o întreabă Kit.

– Am luat avionul spre Paris chiar a doua zi. Când am sosit, n-am știut ce să fac. Nu puteam s-o las singură în Franța, dar nici nu puteam rămâne acolo cu ea din cauza copiilor mei. Julia era mult prea șocată ca să ia o decizie rațională, așa că am adus-o cu mine acasă. Pe urmă, ea a insistat să se mute în casa ei, deși am implorat-o să stea cu noi.

– Avea nevoie de singurătate. O înțeleg. Oamenii reacționează diferit în situații tragice. Și nimic nu poate fi socotit greșit, adăugă Kit. Și eu am pierdut pe cineva, cândva... și, ca să mă exprim eufemistic, ce a urmat n-a fost deloc drăguț. Cum a zis John Lennon? Kit ridică privirea în sus, încercând să-și amintească. Da... „Viața merge înainte în timp ce tu ești ocupat să-ți faci alte planuri“. Nimic mai adevărat. Nici unul dintre noi nu putem spune că deținem controlul și, chiar dacă de obicei e dureros să conștientizezi asta, cu cât mai repede o faci, cu atât mai bine poți să iei fiecare zi așa cum e și să te bucuri de viață.

– Kit, ești foarte înțelept, îi spuse Alicia pe un ton plin de admirație. În ceea ce mă privește, lipsa de control mă sperie de moarte. Oricum, ar fi bine să plec ca să *preiau controlul*. Se ridică zâmbind. Pe mâna lui Max, copiii se transformă în niște fiare.

Se ridică și Kit.

– Apreciez că m-ai pus la curent cu situația pacientei mele. Voi face tot ce pot s-o însănătoșesc fizic, dar, pe plan mintal, totul depinde numai de ea.

– Știu, zise Alicia, îndreptându-se spre ușă. Kit, îți mulțumesc pentru tot ajutorul.

– Crede-mă, a fost plăcerea mea.

Peste o oră, când Julia s-a dus din nou la baie, a descoperit că picioarele nu îi mai tremurau și hotărî să încerce să coboare scara.

Kit citea o carte în fața focului, ce trosnea vesel în șemineu. Trăsese draperiile, ca să țină frigul la distanță, și camera de zi

arăta mai mult decât primitoare și plăcută, complet altfel de cum o știa ea.

– Salut! îi zise Julia, de pe scară, nedorind să-l surprindă.

El se întoarse și sări ca ars.

– Julia, ce faci, de ce te-ai dat jos din pat? Aș zice că o cauți cu lumânarea.

Făcu o mișcare ca și cum ar fi vrut s-o conducă din nou în dormitor, dar ea scutură din cap.

– Ce-aș putea să pătesc aici? E o căldură de caști. În afară de asta, m-am plictisit sus. Vreau să mai schimb decorul. Se simțea ca un copil neobrăzat, stând acolo și așteptând să primească aprobarea lui Kit.

– În regulă, dar nu stai mult. O prinse de cot și o conduse spre canapea. Acum te vei întinde aici și eu mă duc să aduc niște pături.

– Doamne, Kit, e plăcut și cald aici, și m-am săturat să tot fiu cocoloșită, oftă ea, sprijinindu-și capul de pernele aduse de el.

– Ce-ai zice să ciugulești sau să bei ceva? Vrei să-ți aduc ceva?

– Nu, stai jos, te rog! Sunt bine, insistă ea.

– Adică vrei să spui să nu mă mai agit atât pe lângă tine, interpretă Kit spusele ei, în timp ce se așeza pe fotoliul de lângă foc. Îmi pare rău!

– Of, Kit, nu-ți cere scuze, te rog! replică Julia chinuită de remușcări. Te-ai purtat minunat, și îți sunt foarte recunoscătoare. Mă simt vinovată, atâta tot. Și-mi pare rău dacă am fost „cu fundu-n sus“. Îi zâmbi. Chiar nu vreau să fiu așa.

– Scuzele îți sunt acceptate, dădu Kit aprobator din cap. Eu, unul, prefer să fii cu fundu-n sus decât să transpiri și să delirezi, așa că e-n regulă în ceea ce mă privește.

– După cum poți vedea, mă simt mai bine. Măine chiar poți pleca, doctore Crawford.

– Da, oricum trebuie s-o fac. Treburile se tot adună la Wharton Park. Dar, ascultă, că tot te-am ajutat să-ți revii, spune-mi ce-a avut de zis bunica ta despre jurnalul Changi.

– Da... mintea Juliei rătăci în urmă cu doar câteva zile, care acum i se păreau o veșnicie. Nu știi cât de mult ești la curent cu familia Crawford de la Wharton...

– Mai mult cu ce e în prezent. Și, adu-ți aminte, străbunicul meu, Charles, a fost fratele mai mic al lordului Christopher Crawford, așa că a crescut și el la Wharton Park. Din păcate, a pierit în 1918, aruncat în aer într-o tranșee, lăsând-o singură pe soția lui, Leonora, cu doi bebeluși, dintre care unul a fost bunicul meu, Hugo.

– Asta, desigur, înainte ca Elsie să intre-n scenă, dar cât de fascinant! murmură Julia. Cu siguranță am auzit o mulțime de lucruri despre lordul Christopher...

– Tizul meu, adăugă Kit. Îmi pare rău, voi încerca să nu te mai întrerup. Începe, te rog!

Plin de interes, se cuibări în fotoliu.

Julia începu să-i povestească, încercând să prezinte cât mai fidel lumea descrisă de Elsie atât de viu.

Kit rămase tăcut până când Julia ajunse la sfârșitul poveștii ei.

– Ce mai istorie! oftă el. Sigur că Penelope, fata prezentată la Wharton Park, a fost mătușa mea, soră cu bunicul Hugo, mort și el pe front în cel de-al Doilea Război Mondial. Soția lui, Christiana, bunica mea, l-a născut în 1943 pe tatăl meu, Charles, care a moștenit Wharton Park după ce a decedat Harry Crawford, cu puțin timp înainte ca eu să mă nasc. Noi nu ne-am mutat la conac, pentru că tatăl meu ura locul ăla și, cu siguranță, nu avea nici cea mai mică dorință să-l restaureze. În afară de asta, mătușa Crawford era încă în viață și își exercita din plin dreptul de castelană. Julia, îți mulțumesc că mi-ai spus! Este interesant cum se împletesc istoriile familiilor noastre.

– Așa e, și, sinceră să fiu, din cele relatate de Elsie până acum, se pare că totul are mai multă relevanță pentru cei din familia Crawford, deci pentru tine, decât pentru familia mea.

– Ei bine, sunt sigur că va apărea și o astfel de legătură, zise Kit, deși, sincer, nu prea văd cum, doar dacă nu cumva are de-a face cu Harry și cu Bill, care au servit în același batalion în timpul războiului. Da, încuviință el din cap, pun pariu că asta e. Poate

că există un secret ascuns despre familia Crawford, undeva, între paginile jurnalului ținut de Bill.

– Posibil, acceptă Julia, dar nu fac speculații până nu aflu întreaga poveste. Mi se pare, totodată, destul de ciudat faptul că bunica mea a fost în serviciul familiei tale și că bunicul meu încă lucra la Wharton Park când eu eram copil. Cât de mult se pot schimba lucrurile în decurs de două generații, nu ți se pare?

– Vrei să spui că o biată nepoată de grădinar a reușit să atingă faima și bogăția la care Elsie n-ar fi visat niciodată? o șicană Kit.

– Presupun că da. Julia se înroși din nou. Cred că ceea ce mă uimește cu adevărat este faptul că Wharton Park a constituit fundalul unei ere complet diferite, chiar dacă asta se întâmpla cu numai șaptezeci de ani în urmă.

– Cu siguranță asta am simțit, stând acolo toată vara. Și, desigur, Olivia, care nu era rudă de sânge cu mine, dar căreia toți îi spuneam „tanti“, a rămas la conac până când a murit, comentă Kit. Și sunt sigur că prezența ei a menținut Wharton Park într-un soi de distorsiune temporală.

– Oh, Doamne sfinte! exclamă Julia. Acum îmi dau seama...

– Ce? o întrebă Kit.

– Acea bătrână doamnă, care te băga în sperieți cu ochii ei albaștri reci și care a venit și mi-a interzis să mai cânt la pian, atunci când te-am întâlnit prima oară, era Olivia Crawford!

– Da, confirmă Kit, ridicând sprâncenele și, biata de ea, cât de veselă era înainte. Numai Dumnezeu știe ce i s-a întâmplat de-a lungul vieții, dar trebuie să fi fost ceva groaznic de-a reușit să schimbe o tânără atât de drăguță într-o acritură.

– Nu faci economie la cuvinte, Kit, zâmbi Julia.

– Ei, așa era! Mi-era frică să mă duc să stau cu ea.

– Ca să fim cinstiți în ce o privește, cu siguranță a fost cumplit să-și descopere soțul sărutându-se cu un alt bărbat, zise Julia pe un ton plin de compasiune.

– Totuși, din ce mi-ai spus, Olivia și Harry reușiseră să-și rezolve problemele înainte ca el să plece la război.

– Da, așa se pare.

Kit văzu că Julia căsca.

– Gata, treci în pat acum, domniță! Nu vreau să te obosești. Hai să te ajut să urci scara. Se ridică și veni spre ea. Julia era recunoscătoare că avea la dispoziție un braț pe care putea să se sprijine.

În timp ce-și trăgea pilota peste ea, îi zâmbi lui Kit.

– Păcat că nu ți-ai continuat studiile medicale. Te pricepi grozav.

– Se pare că viața a avut alte planuri cu mine. Ridică din umeri, în timp ce-i dădea Juliei un paracetamol și un pahar cu apă. Bea-o pe toată!

– De ce-ai stat atât de mult în străinătate? îl întreabă ea brusc, dându-i paharul înapoi.

– E o poveste lungă, replică scurt Kit. Și, acum, la culcare!

– Bine! Julia se cuibări mai bine în pat, urmărindu-l cu privirea cum deschide ușa.

El se opri puțin din mers.

– Să știi că înțeleg.

– Ce înțelegi?

– Ceva din durerea ta. Noapte bună, Julia!

– Noapte bună, Kit!

Capitolul 26

A doua zi, Julia făcu o baie și se îmbracă. Întinsă pe pat, extenuată după ce-și trăsese pe ea blugii și un pulover, aruncă o privire afară pe fereastră, observând că în perioada ei de convalescență sosise primăvara. Putea auzi trilul păsărelor și simți un miros de pământ reavăn, semn că natura se trezise la viață.

Găsi asta ca pe o metaforă a propriei sale existențe, deoarece, fără îndoială, deși slăbită fizic, psihic se simțea puternică. Faptul că nu se mai gândea la ei în fiecare secundă a zilei – de fapt, din când în când, chiar minute întregi – nu însemna că-i iubea sau că-i lipseau mai puțin. La fel cum această primăvară își făcea apariția, era o modalitate prin care natura o ajuta să se vindece și să se regăsească.

Auzi cum Kit urcă scara și trage ușa băii după el. El dormea pe unul dintre paturile înguste, supraetajate, destinate copiilor, nu unui adult de peste un metru optzeci și cinci. Julia zâmbi la gândul că se purtase atât de frumos cu ea. Era cu adevărat un bun samaritean, gata să-i sară în ajutor la nevoie. Și era conștientă, totodată, cât de mult îi plăcuse ca cineva să aibă grijă de ea.

Chiar dacă Julia nu se îndoia că Xavier o iubise, ea fusese cea grijulie față de el. Fiind concentrat exclusiv pe muzica lui, nu avusese timp să se mai gândească și la nevoile Juliei pe plan domestic și practic. Și, asemenea unui copil adorabil, aștepta permanent de la ea laude și confirmări.

Julia încercă să alunge umbra de vinovăție, spunându-și că trebuie să-și amintească de soțul ei așa cum o făcuse în ultimele opt luni, și anume, ca de un om perfect.

Auzi un ușor ciocănit în ușă.

– Intră! strigă ea.

Se iți capul lui Kit, cu părul lui creț și ciufulit. Zâmbi când o văzu îmbrăcată.

– Nu cred că mai e cazul să te-ntreb dacă te simți mai bine. Mă aștept de-acum să mă concediezi în orice secundă.

– Și sunt sigură că te vei simți ușurat, replică Julia rapid. Îi făcu semn spre fereastră. Mă gândeam că mi-ar plăcea tare mult să ies să iau o gură de aer curat. Stau închisă în casă de aproape o săptămână. Of, Doamne! exclamă ea alarmată, aducându-și aminte. Azi e vineri, nu-i așa?

– Da, așa e conform ultimei dăți când m-am uitat în calendar, confirmă Kit.

– Oh, nu! strigă ea, prăbușindu-se pe perne. Ieri aveam stabilită o întâlnire cu agentul meu, la prânz, la Claridge's. Nimeni nu-l lasă cu buza umflată pe Olav Stein. Trebuie să-l sun imediat să-i explic.

– Nu, nu o vei face, știe deja, replică Kit calm.

Julia îl privi uimită.

– Cum așa?

– Cu permisiunea surorii tale, ți-am verificat căsuța vocală. Acest tip, Olav, ți-a lăsat miercuri un mesaj de reconfirmare a întâlnirii stabilite pentru vineri. Așa că l-am sunat și i-am explicat că ai fost la un pas de moarte. A fost foarte înțelegător. Îți transmite cele mai calde urări și te roagă să-i dai un telefon imediat ce revii pe tărâmul celor vii. Oh, și au mai fost și alte mesaje.

– Îmi spui mai târziu. Subit, Julia simți că nu putea face față mai multor contacte cu lumea exterioară. Dar, Kit, îți mulțumesc, apreciez mult ce-ai făcut!

– Mărturisesc că nu mi-a fost la îndemână să-ți invadez viața privată, dar, având în vedere situația, n-aveam de ales. Ridică din umeri. Acum mă duc să pregătesc micul dejun și, pe urmă,

îți propun să facem o mică plimbare până-n port și înapoi, ca să te poți bucura de o gură de aer proaspăt și să-ți testezi picioarele. Ne vedem jos în câteva minute.

După câte un bol de terci cu frișcă și zahăr brun, Kit și Julia se îndreptară în pas lent spre port, înaintând apoi pe limba de nisip. Julia își aminti ultima ocazie când fusese acolo și disperarea pe care o simțise. Acum, alături de Kit, într-o zi însorită de primăvară, lumea i se părea un loc cu mult mai plăcut.

– Mă tem că va trebui să plec în curând, oftă Kit. Printre altele, am o întâlnire cu avocatul moșiei. S-a ivit o problemă privind vânzarea domeniului Wharton Park. Cumpărătorul încearcă să stoarcă un preț mai mic decât cel pe care l-am agreeat.

– Iisuse, îmi pare rău! zise Julia. Sper că vei reuși să rezolvi situația.

– Sunt sigur că da, într-un fel sau altul. Foarte ciudat, nu ți se pare? Felul în care viața îți rezervă tot felul de surprize. Ultimul lucru la care mă gândeam era să mă ocup de vânzarea Wharton Park, îi spuse el pe drum înapoi, spre casă.

– Dar sigur știai că vei fi moștenitorul ei cândva.

– Da, dar perspectiva mi se părea îndepărtată, așa că era o responsabilitate pe care preferam s-o ignor. Mai ales că a ajuns la mine absolut întâmplător, dat fiind că adevărații descendenți n-au reușit să aducă pe lume un moștenitor în decurs de o generație.

– Cred că de-abia aștepti să scapi de ea.

– Nu, greșești! Eu... Se auzi telefonul lui Kit sunând în buzunar. Julia, scuză-mă! Alo! Oh, bună, Annie! Totul în regulă?

Julia se îndepărtă discret, în timp ce Kit vorbea. O prinse din urmă în dreptul ușii casei.

– Îmi pare rău, dar se pare că trebuie s-o iau din loc, zise el, deschizându-i ușa. Spune-mi, crezi că vei fi bine singură, aici?

– Sigur că da. Doar am stat șapte luni și n-am pățit nimic. Sigur că voi fi în regulă.

– Pot să-ți aduc ceva de mâncare pentru prânz? o întrebă el.

– Cred că voi putea să mă târăsc până-n bucătărie să-mi fac un sendviș. Hai, du-te! îl îndemnă ea.

– Bine. Ai aici numerele mele de telefon, fix și mobil, și Alicia mi-a spus că va trece după-amiază să te vadă.

– Oh, bine!

Julia își dădu ochii peste cap și se prăbuși pe canapea.

– Alicia încearcă să te ajute. Te iubește.

– Știu. Julia băgă de seamă tonul de dojană. Doar că mă face să mă simt inutilă. Ea e îngrozitor de bine organizată.

– Ăsta-i felul ei de a supraviețui. Fiecare dintre noi avem stilul propriu, chiar și tu. Kit îi zâmbi și o sărută pe creștet. Ținem legătura. Să-mi spui cum te mai descurci.

– Așa voi face, răspunse ea, simțindu-se deodată vulnerabilă și pe punctul de a izbucni în lacrimi. Se ridică și, neștiind cum să reacționeze, ridică din umeri și-i spuse: Îți mulțumesc! Pentru tot!

– Pentru nimic. Atunci, ne mai vedem, zise el deschizând ușa de la intrare.

Julia încuviință din cap.

– Da. Ne mai vedem.

Îl urmări cu privirea până când ușa se închise în spatele lui.

După plecarea lui Kit, Julia se duse sus, în dormitor, cu gând să tragă un pui de somn, dar nu izbuti. Încercă să citească o carte uitată pe noptieră de mult timp, însă nu se putea concentra. În cele din urmă, pesemne că reuși să adoarmă, pentru că era aproape ora șase când deschise ochii din nou.

Îi era foame și, Kit nefiind acolo să-i pregătească cina, coborî în bucătărie. Superba zi de primăvară dispăruse ca o amintire plăcută, și seara se întoarse cu frigul ei. Aprinse focul, apelând la tehnica lui Kit, dar, ca de obicei, flăcările parcă refuzau să prindă viață ca înainte.

După o cină alcătuită din pâine prăjită cu brânză, orele lungi ale serii se așterneau fără rost înaintea ei. Julia decise să-și cumpere un televizor – orice ca să mai alunge liniștea apăsătoare așternută în casă după plecarea lui Kit.

Mai târziu, urcă în dormitor. Când auzi orologiul bisericii bătând miezul nopții, Julia recunoscuse în sinea ei că îi era dor de el.

A doua zi de dimineață, Julia ședea pe o bancă în fața casei, delectându-se cu aerul cald de primăvară și meditănd la viitorul ei. Faptul că era convinsă acum de această realitate i se părea o adevărată revelație. Dar nu știa ce rezerva aceasta.

Singura certitudine pe care o avea era faptul că nu mai dorea să stea acolo, în acea casă. După plecarea lui Kit, orele parcă se târau la infinit. Știa că avea prea mult timp liber, și nimic de făcut. Deși nu dorea să accepte, era încă vulnerabilă emoțional. Cu siguranță, motivul pentru care-i simțea lipsa lui Kit se datoră grijii pe care el i-o arătase atunci când fusese la ananghie.

Dacă nu altceva, cel puțin simțămintele pe care i le trezise plecarea lui o motivau să ia în sfârșit unele decizii. Deznădăduită de propria lipsă de inspirație, lovi cu palma lemnul băncii, făcând ca două rațe din apropiere să-și salte aripile speriate și să se ridice-n zbor.

– Destul! murmură ea.

Avea să facă aranjamente să se întoarcă în Franța cât mai curând posibil. Aveau să fie amintiri greu de suportat, dar măcar acolo se simțea acasă. Cât mai departe de acest loc.

Auzi telefonul sunând și îl ridică la ureche, bucuroasă să nu mai fie singură cu gândurile ei.

– Alo! zise ea.

– Bună, Julia, sunt eu Kit!

– Bună! răspunse ea, simțind cum obrajii îi iau foc.

– Am sunat ca să aflu ce mai face pacienta mea.

– Mai bine, categoric mai bine, mulțumesc!

– Bun. Atunci crezi că ai putea să te târăști până la Wharton Park ca să luăm cina împreună astă-seară?

– Cred că da, zâmbi Julia.

– Ce zici, cam pe la opt?

– În regulă. Ai nevoie să-ți aduc ceva?

– Doar pe tine.

Julia simțea căldura din obraji.

- Ne vedem atunci!
- De-abia aștept! Pa, Julia.
- Pa!

Julia își puse mobilul pe bancă și rămase cu privirea pierdută, îngrozită de fericirea ce o cuprinse deodată. Sigur, *sigur* că era imposibil să fie interesată de un bărbat? La numai câteva luni după dispariția soțului ei.

Dar era, cu siguranță.

Julia se ridică, ca și cum mișcarea ar fi ajutat-o să-și mai alunge din gânduri, să șteargă fiorul ce-i străbătu șira spinării când îi auzise vocea, să curme entuziasmul subit la gândul de a-l revedea...

În zadar însă. Se simțea vinovată și derutată, dar, în pofida propriilor dorințe, experimenta ceva ce aducea vag cu fiorul așteptării.

După prânz, se duse cu mașina la Holt și își cumpără o bluză din mătase, blugi, două pulovere elegante din cașmir și o pereche de ghete. Avea să poarte bluza și blugii mâine-seară, se gândi ea, în timp ce mergea pe High Street ca să-și pună cumpărăturile în portbagaj, apoi se muștră singură pentru ceea ce simțea. Nu putea spune că era vorba de o întâlnire... sau era? În afară de asta, o pereche de blugi și o bluză subțire, pe care le purta când venise cu Alicia în Anglia, precum și alte câteva lucruri împrumutate de la sora ei, nu alcătuiau o garderobă generoasă nici pe departe.

Tocmai când intra în parcare, își auzi numele strigat de cineva. Se întoarse și o văzu pe Alicia făcându-i semn cu mâna.

- Bună, Julia! Alicia o prinse din urmă și-i zâmbi. Ce bine, tocmai mă îndreptam spre tine! Ochii ei vioi se opriră asupra pungilor. Ai făcut cumpărături?

- Da, admise Julia.
- Atunci, înseamnă că te simți mai bine.
- Da, mersi, mult mai bine!

- Bine, zise Alicia. Bine, repetă ea. De fapt, Julia, mă întreb dacă ai vrea să vii să cinăm împreună diseară. Am invitat niște

prieteni. Ți-ar face bine să mai vezi niște oameni de prin partea locului, îi zise ea încurajator.

– Nu pot, dar mulțumesc pentru invitație.

Alicia îi aruncă o privire suspicioasă.

– Nu poți sau nu vrei?

– Nu pot. Julia nu dorea să-i spună mai mult.

– De ce? o chestionă Alicia.

Julia oftă iritată.

– Fiindcă am acceptat deja o altă invitație, de-aia.

– Nu mai spune! Fața Aliciei trăda o mare surprindere. Din câte știa, Julia nu cunoștea pe nimeni și nu socializase de când venise din Franța. Unde?

– Zău, Alicia! răbufni Julia iritată fără să vrea. Kit m-a invitat la Wharton Park la cină, bine?

– Bine, bine! Îmi cer scuze. Eu... zâmbi și-i făcu semn spre cumpărături. Plănuiești să porți ceva nou?

– Probabil. Julia se ruga în sinea ei să nu roșească. Uite ce-i, Alicia. Chiar trebuie să plec, să-mi cumpăr un televizor, înainte ca magazinul să închidă, la cinci. Îți voi telefona.

– Promiți? strigă Alicia după Julia, în timp ce sora ei zorea să ajungă la mașină.

– Da. Pa!

– Distrează-te diseară! adăugă ea, strigând, pe când Julia dispărea din raza ei vizuală.

Alicia nu putu să-și rețină un zâmbet la gândul că aflase secretul chiar de la sora ei, apoi se îndreptă spre curățătorie ca să ridice cămășile lui Max.

Capitolul 27

Julia opri mașina în fața treptelor, a căror piatră fusese măcinată de vreme și care duceau spre maiestuoasa intrare în conacul Wharton Park. Casa era cufundată în întuneric, și magnifica ușă de stejar, amenințătoare, era închisă. Își dădu seama că nu-l întrebase pe Kit ce intrare să folosească. Oricum, nu părea să fie aceasta. Coborând cu sticla de vin strânsă la piept, Julia încuie mașina și ocoli clădirea spre intrarea servitorilor, mai cunoscută.

Pe când mergea, își dădu seama că adrenalina îi inundă tot trupul; nu înțelegea de ce se simțea atât de nervoasă. Urma să aibă parte de o simplă cină, într-un cadru relaxat, cu un prieten. Un bărbat pe care îl cunoștea prea puțin, care ar fi putut să fie căsătorit și cu copii. Kit nu-i pomenise nimic despre asta, și nici ea nu-l întrebase.

Julia se opri în fața intrării servitorilor, bucuroasă să zărească pe sub ea o rază de lumină. Respiră adânc și ciocăni.

În câteva secunde, Kit își făcu apariția și descuie ușa.

– Bună, Julia! o întâmpină el, sărutând-o pe ambii obraji. Intră!

– Mulțumesc! Ascultătoare, Julia îl urmă prin vestiar, în bucătărie. Ți-am adus niște vin, îi spuse, în timp ce puneu sticla pe aceeași masă din lemn de pin la care stătuse pe vremuri, în copilărie.

– Mersi! zise Kit, cercetând-o cu privirea. Sfinte Sisoe, arăți mult mai bine! Și culoarea pe care o porți îți vine grozav, îi spuse el admirativ, referindu-se la bluza ei cea nouă. Se pare că îngrijirile acordate de doctorul Crawford au făcut minuni. Alb sau roșu? o întrebă, agitându-se în dreptul intrării în cămară.

– Indiferent, zise Julia, dorindu-și să se poată relaxa. Îl urmări cu privirea pe Kit cum se duce spre frigider, cu picioarele lui lungi băgate într-o pereche de blugi și având pe el o cămașă roz, proaspăt călcată.

– Atunci, începem cu unul alb. Scoase o sticlă din ușa frigiderului și reveni în bucătărie, unde o deschise. Mă tem că va trebui să o luăm pe încercate. Pivnița e plină de vinuri franțuzești, unele dintre ele vechi de ani de zile. Unele s-au maturat mai bine decât altele. Poți da de nectar sau de oțet. Scoase dopul și-l mirosi. De fapt, nici una din ipoteze, și categoric bun de băut.

– Poate ar trebui să chemi un expert să le evalueze. S-ar putea să fie unele sticle foarte valoroase. Xavier... soțul meu a cumpărat odată o sticlă cu două mii de euro la o licitație.

– Și gustul a fost pe măsura celor două mii de euro? o întrebă Kit, dându-i un pahar.

– Avea un buchet plăcut, dar nu excepțional. Mereu i-am spus că poate era beat când l-a cumpărat, îi spuse Julia, zâmbind.

– Fasoane, în opinia mea, replică Kit, sorbind puțin din vin. Are o aromă discretă de caviar și trufe; poți să-mi spui că sunt un ipocrit, dar chiar nu înțeleg de ce-ai fi atras de câteva icre sau de o simplă ciupercă. Și-apoi, eu mănânc ca să trăiesc, nu invers. Sau, poate, sunt pur și simplu invidios, având în vedere de câți bani ai nevoie ca să-ți satisfaci astfel de capricii. În ierarhia nevoilor mele vinurile figurează în josul listei, pe undeva prin Australia. Și acum, Julia, noroc! Bine-ai revenit la Wharton Park!

– Îți mulțumesc că m-ai invitat, replică Julia pe un ton oficial, luând o înghițitură mai zdravănă de vin în speranța că asta o va ajuta să se relaxeze. Cum a decurs întâlnirea cu avocatul?

– De fapt, asta este motivul pentru care te-am invitat astă-seară. Am nevoie și de o altă opinie privind toată situația.

Și a cui ar putea fi mai nimerită decât a unei persoane care a îndrăgit mereu acest loc străvechi? Se îndreptă apoi spre vechea sobă neagră. În timp ce fierb la foc mic sosul pentru paste, îți voi împuia capul cu problemele mele.

– Dă-i drumul! îl îndemnă Julia. Va fi o schimbare bine-venită să ascult necazurile altuia.

– Vânzarea domeniului Wharton Park a fost anulată.

– Oh, Kit! Nu! De ce?

– Doar o altă poveste a timpurilor pe care le trăim, îi răspunse el pe un ton inexpressiv. Ieri, trebuia să perfectăm documentele, dar, când ne-am așezat la masă, avocatul cumpărătorului a anunțat că dorește ca prețul să fie redus cu un milion, dat fiind că prețurile caselor au scăzut de când am început noi negocierile. Se pare însă că domnul Investitor la bursă a avut neșansa unor pierderi însemnate la bursă și nu poate să ofere mai mulți bani.

– Chiar îl crezi? se aventurează Julia, minunându-se totodată cum de nu remarcase niciodată până acum frumusețea ochilor lui Kit.

– Cine știe? Momentan, nu pot să-mi dau seama dacă omul este fie un ticălos, care vrea să mă înșele, fie un ticălos, care vrea să mă înșele, mormăi îmbufnat Kit, împungând paste cu furculița. Treaba e că, pe o piață ca asta, îmi va fi greu să găsesc un alt cumpărător. Are în mână cartea câștigătoare.

– Deci așa! Ce mai ticălos care vrea să te-nșele! îi împărtășește Julia părerea, încercând să se concentreze asupra a ceea ce îi spunea mai departe. Îți poți permite să vinzi pe mai puțin?

– Nu, având în vedere datoriile pe care le are moșia acum, plus taxele de vânzare și suma mică rămasă după asta. Iar, cireașa de pe tort, domnul Investitor la bursă mi-a mai cerut să-i dau și patruleterul. E decis să nu aibă vecini atât de aproape și, ca să fiu sincer, admise Kit, asta chiar m-a călcat pe nervi.

– Îmi închipui! zise Julia. Mai ales că a așteptat până-n ultimul moment ca să-ți spună.

– Ei bine, Kit ridică sprâncenele, în acest fel, bogații devin și mai bogați, nu? Faptul că am negociat ca patruleterul să nu fie inclus în contract, după ce-am decis să mă stabilesc eu acolo,

a făcut oarecum mai suportabilă ideea vânzării a moșiei. Și... trebuie să admit, Kit ridică mâinile în sus ca și când s-ar preda, locul ăsta mi-a intrat la inimă. Surprinzător, fiindcă n-am fost niciodată atașat de el în copilărie. Dar acum, da, este adevărat. Cu cât stau mai mult aici, cu atât îmi e mai greu să vând Wharton Park.

– Și-atunci, ce-ai de gând?

Kit scurse pastele printr-o sită și le servi cu două boluri pline cu sos alături.

– Ce să zic, asta-i o-ntrebare de un milion de dolari. Perfect, masa e servită! Umplu din nou paharele cu vin și se așază la masă, vizavi de ea.

– Kit, îți mulțumesc! Miros apetisant.

– Foarte bine! Îmi place să gătesc. Sau măcar să experimentez. Hai să ne înfruptăm din ele până nu se răcesc.

– Mă tem că nu sunt expertă într-ale gătitului, mărturisi ea, gustând din ele.

– Ține de practică, și nu-mi pot imagina cum ai fi putut să exersezi, dat fiind stilul tău de viață. Mai mult, ar fi fost un dezastru dacă ți-ai fi mutilat vreun degețel curățând legume. În ochii lui Kit se ivi un licăr ștregăresc. Ar fi pus în pericol câteva note din *Studiile* domnului Chopin.

– Și, totuși, ce-ai de gând să faci în legătură cu Wharton Park?

– Pe cinstea mea dacă știu, admise Kit. Tu ce-ai face?

– Oh, Kit! Julia scutură din cap. Nu cred că sunt persoana potrivită pe care s-o întrebi așa ceva. Doar știi cât de mult iubesc Wharton Park. Și mai știu că, pentru mine, ar conta să joci corect. Așa că, aproape sigur, i-aș spune ticălosului s-o șteargă, îi zise ea, zâmbind. Dar asta e doar părerea mea, fără să iau în considerare toate implicațiile financiare. Vreau să spun, dacă nu vinzi moșia domnului Investitor la bursă, ce vei face? Poți să-ți permiți să păstrezi acest loc până apare altcineva?

– Ei bine, aseară am răsfoit registrele și, de dimineață, i-am făcut o vizită contabilului nostru. Se pare că, în pofida veniturilor de la fermă și de pe urma închirierii caselor de pe moșie,

se înregistrează o pierdere mică. Dar asta, pentru că orice profit trebuie să acopere dobânda la datoriile contractate în trecut. Kit își mai turnă puțin vin. Contabilul a ținut să sublinieze că moșia poate trece ușor pe profit, dacă se acordă puțină atenție unor detalii. Datoriile ar trebui comasate într-un singur credit ipotecar, cu o rată a dobânzii mai mică, pentru a elibera fonduri care să fie folosite pentru achiziționarea unor echipamente mai moderne. Ar mai fi nevoie de un administrator bun, care să știe ce trebuie făcut.

– Sună promițător, remarcă Julia.

– Da, dar nu rămâne nici un sfanț în plus pentru a rezolva situația casei în sine, oftă Kit. Evaluatorul pe care l-am chemat, când m-am decis să vând, m-a informat că m-ar costa cel puțin câteva milioane ca să împiedic transformarea clădirii într-o ruină chiar sub ochii mei. Și asta, fără a lua în calcul alte aranjamente la interior, ca de exemplu, o nouă bucătărie sau poate o baie, din care să nu ieși mai murdar decât când ai intrat în ea, adăugă el, și, desigur, eu nu dispun de atâția bani.

– Așadar, concluzionează Julia, e posibil să reziziți câteva luni până apare un alt cumpărător?

Kit încuviință din cap.

– Da, dacă preiau eu administrarea, ceea ce ar însemna că trebuie să renunț deocamdată la alte planuri. Dar mai am o problemă: Cu cât stau mai mult aici, cu atât mai puțin sunt dispus să renunț la moșie. Și, desigur, nici *tu* nu mi-ai fost de prea mare ajutor, adăugă el.

Julia îl privi surprinsă.

– Mersi. Ce vrei să spui?

– Ascultând povestea familiei mele, Wharton Park a căpătat o altă însemnătate și valoare decât înainte. Și, trebuie să adaug, face parte din istoria noastră comună. Dacă n-ar fi fost Wharton Park, nu te-aș fi întâlnit cu ani în urmă.

Expresia de pe chipul lui Kit se schimbase. O privea atent și, brusc, Julia se simți stânjenită.

– Ei bine, atunci, zise ea pe un ton mai sever decât ar fi vrut, ai de luat o decizie grea.

Kit dădu aprobator din cap.

– Într-adevăr. Și nici prea mult timp la dispoziție. Și, ca să fiu sincer, nu te-am invitat numai pentru că doream să mă consult cu tine în seara asta, ci și pentru că vreau să rămân cu mintea-ncreagă. Am constatat cât de mult îmi lipsește să te văd cum sorbi din supă și să-ți șterg fruntea asudată.

– Numai Dumnezeu știe ce va fi! zise Julia, încăpățânându-se să devieze discuția. Cu greu pot spune că eram pricepută în arta conversației, fiindcă în majoritatea timpului eram concentrată pe muzică.

Kit își puse furculița în bolul gol și o privi gânditor peste masă.

– Da, așa erai. Dar concentrarea asta a ta spunea ceva despre tine. E mult mai bună tăcerea unei persoane de a cărei prezență te bucuri, decât trăncăneala uneia care te enervează la culme.

În tăcerea așternută, Julia termină de mâncat paste, lăsă furculița jos și rămase cu ochii ațintiți în bol.

– Oricum, continuă Kit, mi-a făcut mare plăcere să te reîntâlnesc. Nu voi uita niciodată acea zi când te-am auzit cântând... Crezi că vei rămâne aici, în Norfolk?

– Kit, chiar nu știi! îi răspunse ea sincer. De-abia în ultimele două săptămâni am început cu adevărat să mă gândesc la viitor.

– Înțeleg, încuviință el din cap. Te înțeleg perfect. Am trecut prin ceva similar cu mult timp în urmă. Îți schimbă viața – și pe tine, ca individ – iremediabil. Consecința a fost că am devenit incapabil să mai clădesc orice fel de relație pe termen lung. De fapt, a fost un adevărat coșmar de atunci. Ei bine, până în urmă cu câțiva ani. Îi zâmbi. Sunt cât se poate de sincer cu tine.

– Da, murmură Julia, fără să știe ce ar mai putea să spună.

– Acestea fiind zise, sper că sunt un bărbat mai bun acum. Și s-ar putea să fie și faptul că, după aceea, n-am dat de persoana potrivită. Făcu o pauză, uitându-se fix la ea peste masă. Nu întâlnești la tot pasul suflete pereche în viață, ce părere ai?

– Nu. Julia simțea că ochii i se umplu de lacrimi. Aruncă o privire spre ceasul ei. Kit, te rog, realmente trebuie să mă duc acasă. Sunt... obosită.

– Sigur. Înțeleg. Kit întinse mâna și i-o acoperi pe a ei. Putem să ne vedem altă dată, când te vei simți mai bine? Julia, îmi doresc asta tare mult.

– Da. Julia își retrase mâna cu un gest brutal, se ridică și se îndreptă spre ușă.

Kit o urmă.

– Ce zici de luni seara?

– Nu știu.

În acel moment, tot ce-și dorea Julia era să plece, incapabilă să-și dea seama din ce cauză se simțea cuprinsă de acel val de emoții puternice.

Kit își lăsă mâna pe clanță, înainte ca ea s-o poată apăsa, blocându-i calea. Apoi se aplecă să o sărute. Buzele lui le atinseră pe ale ei, și Julia se simți parcă străfulgerată. Își feri gura de a lui, dar el o prinsese deja strâns în brațe.

– Julia, te rog, îmi pare rău, dacă am spus ceva greșit, dacă e prea curând. Oftă. Mi-ai lipsit mult, asta-i tot. Putem s-o luăm încet, îți promit. Înțeleg, realmente înțeleg.

– Eu... Julia se smulse din îmbrățișarea lui, derutată de tumultul de emoții contradictorii, declanșat de seara petrecută alături de Kit. Noapte bună, Kit!

– Te sun în cursul săptămânii. Poate că luni, noi...

Dar ea deschisese deja ușa și se îndepărta cu pas grăbit de acea casă, spre siguranța oferită de propria mașină.

Capitolul 28

În următoarele două zile, Julia se tot agită fără rost prin casă, nereușind să se relaxeze în fața noului ei televizor cu ecran plat, furnizat de magazin și instalat într-un colț al camerei de zi. Când ieșea din casă, făcea lungi plimbări prin ținuturile mlăștinoase, încercând să deslușească motivul exact pentru care se simțea atât de tulburată.

Totul era atât de confuz. *Kit* era confuz. Acum încerca s-o avertizeze că era un „coșmar” pentru ea, imediat după aceea, să-i spună că vrea s-o revadă. Și un sărut. Și, în afară de asta, de ce i-ar *păsa*? Era de curând văduvă și încă își jelea fostul soț; cu numai două săptămâni în urmă, stătea închisă-n casă, incapabilă să iasă în lume. Pentru ea, apoi, întinsă în pat, să-și amintească ce simțise când o sărutase el și să-și imagineze, ei bine, un scenariu mai amplu.

Pur și simplu, nu putea să înțeleagă ce efect avea *Kit* asupra ei.

Cel mai rău dintre toate era acum impulsul de a-și controla mobilul din două în două minute, ca să vadă dacă nu primise vreun mesaj de la el. Și, pentru că semnalul era foarte prost, chiar și în baie, se tot plimba pe strada principală, ca să fie sigură.

Dar trecuseră deja patru zile, și mobilul se încăpățâna să rămână mut.

După o săptămână, fără nici o veste de la el, Julia se trezi după o noapte nedormită, știind că trebuia să uite de *Kit* și să-și

vadă de viața ei. Faptul că-i promisesese să o sune, dar n-o făcuse, era o dovadă clară că nu trebuia să aibă încredere în el.

În timp ce făcea duș, telefonul așezat pe marginea căzii începuse să sune. Îl înșfăcă grăbită, cu apa șiroind pe ea.

– Alo?

– Sunt eu, Alicia. Ce mai faci?

Dezamăgită, Julia simți un gol în inimă.

– Bine, mersi! Dar tu?

Prinse mobilul sub bărbie, pentru a se putea șterge cu prosopul.

– Da, bine! Îmi pare rău că nu te-am căutat. Am fost extrem de ocupată săptămâna asta. Cum a mers cina cu Kit?

– Bine, da, bine! strigă Julia în receptor.

– Bun. V-ați mai văzut de-atunci?

– Nu.

– Bine, replică Alicia. Așadar, nu e... nici o idilă între voi?

– Doamne sfinte, nu! Ha! Suntem doar prieteni, atâta tot.

– Bine, îmi pare bine.

– Da? Și de ce mă rog? Aveam impresia că-l placi.

Julia se simțea indignată fără să vrea.

– Oh, chiar îmi place de el. Sau, cel puțin, mi-a plăcut, dar... serios, nu-i nimic. Mă gândeam doar...

– Te gândea la ce? Hai, Alicia, ce tot încerci să-mi spui?

– Julia, calmează-te! Plus de asta, chiar nu contează, dacă oricum nu ai o relație cu el. Doream doar să te avertizez că, poate, lumea lordului Crawford nu e atât de simplă pe cât credeam. Și, oricum, nu-i deloc treaba mea.

– Nu, nu este! o repezi Julia și schimbă subiectul. Copiii ce mai fac?

– Niște bătauși, n-au nimic altceva în cap, oftă Alicia. Eu și Max vrem să te invităm duminică la prânz.

– Mersi, Alicia, dar nu pot. Eu... Julia căuta cu disperare o scuză... trebuie să merg mult pe jos.

– Să mergi pe jos?

– Da. Julia se îndreaptă spre dormitorul ei, știind că semnalul va dispărea imediat. Mai vorbim. Pa!

Enervată, aruncă mobilul pe pat, detestându-i pe Alicia și pe Kit pentru că aveau darul să-i provoace o asemenea tulburare; și, mai ales, urându-se pe sine pentru felul în care reacționa, neștiind sigur de ce.

În disperare de cauză, Julia plecă cu mașina la Holt, încercând să-și mai distragă o oră-două atenția. Cumpără ceva de mâncare, deși n-avea poftă deloc, și o lumânare parfumată, pe care cu siguranță avea să uite s-o aprindă. Mergea absentă pe strada principală, spre micul magazin de unde își cumpărase hainele în urmă cu o săptămână și, după ce intră, începu să scotocească printre umerase. Evocându-i entuziasmul resimțit anterior, locul îi provoca acum aversiune. Zări un puști, cam de vârsta lui Gabriel, amintindu-i de el, cu buclele dese și ochii mari, albaștri, deși nu atât de frumos – nu, nici pe departe la fel de frumos –, alergând de colo colo prin magazin, în timp ce mama lui achita cumpărăturile.

Când ieși, lacrimile îi înțepau parcă ochii și traversă strada spre mașina ei. Exact atunci îi văzu: pe *el*, coborând din mașină și ducându-se să deschidă portiera pe partea pasagerului, și pe *ea*, radioasă, zâmbindu-i în semn de recunoștință, în timp ce el deschidea una din portierele din spate, scoțând grijuliu un bebeluș din scaunul lui. Îl sărută cu tandrețe pe creștet, apoi i-l dădu mamei, pentru ca apoi să scoată din portbagaj și un cărucior. Cu bebelușul instalat comod în el, cei trei veneau spre Julia, el ținând un braț protector în jurul umerilor mamei.

Instinctiv, Julia se ascunse în spatele celei mai apropiate mașini, pe când ei treceau pe lângă ea, suficient de aproape ca să-i audă accentul american al lui Annie și râsul atât de cunoscut al lui Kit.

– Of, Doamne! Julia trase cu nesaț aer în piept, uitându-se după ei cum se îndepărtează, apoi fugi spre mașina ei și urcă în ea. Iisuse Hristoase! Cum de-a *putut* să facă așa ceva? strigă ea dezlănțuită, bătând cu pumnii în volan la fel de tare cum i se zbuciuma inima-n piept.

Răsuci cheia și ieși din parcare în trombă.

În noaptea aceea, bău o sticlă întreagă de vin, devenind tot mai indignată cu fiecare pahar. Kit se jucase cu ea, era simplu ca bună ziua. Toată acea conversație de genul „pot înțelege ce simți” era o fațadă pentru un bărbat cu inima la fel de dură ca un diamant bine lustruit. Poate că, gândi Julia, sorbind ultimele picături de vin, așa obișnuia să se distreze el.

Bietul copilaș, biata Annie, șopti ea, urcând cu pași nesiguri scara, pentru ca apoi să se arunce îmbrăcată pe pat.

Și, totuși, el fusese atât de bun și o îngrijise cât fusese bolnavă...

O lacrimă i se rostogoli pe față. Furia nu o mai ajuta deloc. Îi era dor de el.

– Of, nu, gemu ea, alcoolul făcând-o să vadă adevărul gol-goluț.

Iar acest adevăr era că, nu se știe cum, prin voința Domnului, se îndrăgostise de Kit Crawford.

Luni dimineață, Julia se duse din nou în Holt, la o agenție de voiaj, pentru a-și cumpăra un bilet de avion pentru Franța. Duminica o trecuse mahmură, în solitudine și, după ore întregi de zăcut în fața televizorului, Julia își pregătise cina și se certase singură. Nu putea permite ca episodul cu Kit să-i ruineze drumul înapoi, spre viață. Trebuia să fie atentă și, date fiind experiențele prin care trecuse, să-și dea seama cât de vulnerabilă o făcea orice formă de afecțiune și, mai ales, să se asigure că nu avea să se implice într-o relație decât atunci când avea să-și revină complet și avea să fie pregătită pentru asta.

Cu instrucțiunile de zbor în poșetă, Julia se întoarse acasă, simțindu-se mult mai optimistă. Plecarea era stabilită pentru miercuri, ceea ce îi oferea un răgaz de două zile ca să-și ia rămas-bun de la familie, să-și împacheteze lucrurile și să se pregătească sufletește.

Pe când cotea pe străzile satului Blakeney, auzi mobilul sunând. Peste câteva minute sună din nou. Aruncând o privire spre ecran, văzu că era un mesaj vocal. Probabil că Alicia dorea

să știe ce mai face, gândi ea, în timp ce intra în Spar, ca să ia o cutie cu lapte, și duse mobilul la ureche.

– Bună, Julia, sunt eu, Kit! Îmi cer mii de scuze că nu te-am sunat. Pe neașteptate, am avut parte de o săptămână extrem de ocupată. Mă întreb dacă poți veni mâine să luăm prânzul împreună? Sper că te simți mult mai bine acum. Sună-mă când poți! Pa!

– Ha! răcni Julia, speriiind un bătrânel care lua un pachet cu unt din frigiderul de lângă ea. Îmi pare rău! se scuză ea, după care înșfăcă o cutie de lapte din galantar, plăti și ieși grăbită din magazin.

Pe când ocolea casa, ca să-și parcheze mașina, Julia își dădu capul pe spate și râse tare.

– Ha, ha! Săptămână foarte ocupată, nu, Kit? Ha, ha! Ei bine, a fost, cum să nu, cu iubita ta, sau poate chiar *soția* ta – cine naiba știe? – care ți-a născut un copil! Ha! Ha! Ha!

Simțindu-se în mod ridicol mai bine, acum că Kit se dovedise a fi exact cum gândea ea, poate chiar mai rău, Julia continuă să râdă în hohote ca o apucată în timp ce intra în casă. Adrenalina o făcu să se dezlănțuie, să-și facă bagajele rapid, aruncând în valize diferite lucruri pe care dorea să le ia cu ea în Franța.

Termină totul în cincisprezece minute. Se aruncă pe canapea extenuată, scuturând din când în când din cap, neîncrezătoare, întorcând pe toate fețele mesajul de la Kit.

Cum de fusese în stare să-l compare cu Xavier, bietul ei soț mort, care poate că avusese niște defecte, dar o adorase mereu.

– Iisuse! exclamă din nou, apoi se ridică și urcă în mașină, ducându-se la Alicia să-și ia la revedere de la ei.

– Scumpa mea, îmi vei lipsi! îi zise Alicia, dar sunt bucură că te poți confrunta cu trecutul. Știu cât de greu îți va fi în primele câteva săptămâni. Dacă vrei să vorbești cu cineva, voi fi mereu aici pentru tine, sublinie ea.

– Îți promit că voi încerca și vom ține legătura, răspunse Julia. Știu că în trecut n-a prea fost așa. Am fost mereu atât de ocupată, toate călătoriile, concertele, Xavier și Gabriel...

Julia simți cum i se sugrumă vocea, dar nu capitulă, știind că trebuia să o facă, *trebuia* să fie capabilă să vorbească deschis despre ei, dacă dorea să supraviețuiască într-un loc în care toată lumea îi cunoscuse și-i îndrăgise.

– Cred că cel mai mult mă tem de momentul când voi intra în casă, știind că ei nu vor fi acolo. Julia își mușcă buza ca să-și stăvilească lacrimile. Dar, așa cum spui, în cele din urmă îmi va fi mai ușor. Doar că trebuie să-mi descopăr curajul necesar să trec peste această imensă durere.

– Vei reuși, Julia, știi că poți! Alicia se așeză alături de ea și o prinse de mână. Vreau numai să-ți spun cât de mult te admir.

Julia ridică o sprânceană.

– Mă admiri? N-ai de ce, Alicia. Viața mea este un haos, și tu ai fost mereu puternică, ajutându-mă să mă descurc.

– Avem numai personalități diferite. Dă-mi voie să-ți spun cu toată sinceritatea că eu n-aș fi supraviețuit situației prin care ai trecut tu. Da, sunt foarte bine organizată, așa că pot să-mi gestionez casa, și familia, și viața. Dar, dacă aș fi fost în locul tău, aș fi fost complet distrusă.

– Nu cred.

– Ba da, așa e! Alicia clătină vehement din cap. Știu că n-aș putea face față lucrurilor atunci când ies din tipar. Uneori, asta mă sperie, gândul ăsta chiar mă face să-mi fie teamă.

Rareori, o putea vedea pe Alicia vulnerabilă, și asta o făcu pe Julia să regrete resentimentele pe care le avusese față de ea.

– Te-ai purtat minunat, Alicia! Îți mulțumesc pentru tot! Dacă te bate gândul să faci o scurtă călătorie în Franța, să știi că ești mereu bine-venită.

– Mi-ar plăcea, dar nu văd cum aș putea. Alicia îi făcu semn spre bucătăria ei imaculată. Cum? Mami să plece de-acasă? Mica lor lume s-ar prăbuși în jurul lor, zâmbi ea.

– Ei bine, oferta rămâne valabilă.

– Mersi. Deci, ți-ai făcut bagajele?

– Mda! Mi-a luat zece minute. Tata mai e aici, în Norfolk? Ar trebui să mă duc să-mi iau rămas-bun.

– Era la Londra, se pregătea pentru călătoria în Galapagos, când am vorbit ultima dată cu el, dar mai bine sună-l, îi sugeră Alicia. Cum rămâne cu Elsie și cu restul poveștii ei?

– De fapt, m-am gândit s-o las pe seama ta. Ce-ar fi să te duci s-o vezi cândva? Ar fi foarte bucurătoare.

La drept vorbind, ultimul lucru pe care și-l dorea Julia acum era să mai audă și alte intrigi legate de familia Crawford.

– Așa voi face. Îți vei lua la revedere și de la Kit?

Ochii Juliei scânteiau plini de furie.

– Nu. Cred că este destul de ocupat deocamdată, ce zici?

– Eu... nu știu, replică Alicia obosită. Ei bine, *bon voyage*, surioara mea dragă, adăugă ea, și Julia se lăsă îmbrățișată strâns. Te rog, te implor, să ținem legătura de data asta!

– Așa voi face, și, sincer, îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut.

– Julia, să știi că poți apela la mine oricând.

– Da. La revedere, Alicia! Transmite toată dragostea mea copiilor.

În drum spre casă, ascultă jumătate dintr-un nou mesaj lăsat de Kit, în care se întreba dacă ea îl primise pe precedentul. Pufni din nou cu voce tare, îl șterse și închise mobilul.

A doua zi, în timp ce Julia ședea pe o bancă în grădina pubului, luminată slab de razele soarelui, îi sună pe Elsie și pe tatăl ei ca să-i anunțe că se hotărâse să se întoarcă acasă. Elsie, care se recupera după gripa de care suferise și Julia, doar că într-o formă mai ușoară, de-abia putea vorbi, și George părea să fie deja cu mintea în Galapagos.

– Pleci acasă, scumpo? Acasă la tine? Bine, foarte bine! Mă bucur să te aud.

– Nu, tati, plec în Franța, îi explică Julia răbdătoare, obișnuită ca el să fie cu mintea în altă parte înaintea expedițiilor pe care le făcea.

– O, da. Bravo, așa te vreau! Trebuia să te întorci refăcută la un moment dat. Acolo și la pianul tău.

– Pas cu pas, tati, zise Julia rezervată.

– Da, desigur. Ei bine, eu plec weekendul ăsta. Putem să ținem legătura, ca de obicei, prin e-mail. Deși nu prea am idee cum funcționează comunicațiile acolo.

– Tati, ai grijă de tine!

– Și tu, scumpa mea! Și ține minte că sunt foarte mândru de tine.

– Mulțumesc, tati! La revedere!

– La revedere, draga mea!

În timp ce Julia încheia convorbirea, văzu că recepționează un alt mesaj trimis de Kit. Apăsă tasta *Șterge* fără să-l citească și își termină paharul cu vin și sendvișul, cu gândul la ziua de mâine și la următorul pas dificil al călătoriei ei. Acum, că era o chestie iminentă, o îngrozea. Pe când mergea spre casă, Julia se întreba dacă era gata să plece cu adevărat. Oricât de enervantă era Alicia cu atenția ei maternă, îi oferea totuși un sentiment de siguranță.

Înapoi, în Franța, avea să fie singură cu amintirile ei.

Dar ce alegere putea să facă? Nu mai era nimic pentru ea acolo, absolut nimic.

Capitolul 29

La ora opt, în acea seară, compania de la care închiriasă mașina pentru ultimele opt luni trimise un șofer să o ia. Casa era curată și totul pus în ordine; făcuse rezervare pentru un taxi, ca să o ducă la aeroport la șapte și jumătate, a doua zi. Bagajul de mână aștepta lângă ușă; era gata de plecare.

Aruncă o privire prin jur, în camera de zi, brusc îndrăgostită de cei patru pereți martori ai disperării ei, care-i oferiseră un sanctuar sigur atunci când avusese cel mai mult nevoie. Se ridică, se duse la ușa de la intrare și o deschise. Trase cu putere în piept aerul curat și răcoros venind dinspre Marea Nordului și aruncă o ultimă privire la ambarcațiunile care săltau pe apă în portul de jos.

– Bună, Julia!

Auzi o voce prin întuneric și inima îi tresări cu putere.

– Sunt eu, Kit! zise vocea, și silueta lui se contură în raza de lumină difuză provenind din interiorul casei.

Julia încremeni. Își dori să poată face trei pași în spate și să trântască ușa, apoi s-o zăvorască și să se ascundă în spatele canapelei până când el pleca. Dar nu se putea clinti din loc.

– Uite ce e, știi că pleci mâine...

– Cum de știi? îi aruncă ea, mulțumită de faptul că glasul nu-i pierise.

– Am sunat-o pe sora ta. Când am văzut că nu-mi răspunzi, m-am îngrijorat.

– Ha! nu se putu Julia abține.

– Julia... Kit mai făcu câțiva pași spre ea, și brațele Juliei se întinseră instinctiv ca să închidă ușa.

– Zău, cred că a fost o neînțelegere. Pot să intru să-ți explic?

– De fapt, nu cred că mai e necesar. Kit, pricep ce spui, chiar foarte bine. Acum, scuză-mă, mâine mă trezesc devreme, și acum vreau să mă culc. Noapte bună!

Julia făcu doi pași în interior și încercă să tragă ușa după ea.

– Julia, te implor! Kit întinse mâna ca să blocheze ușa. Lasă-mă doar să-ți explic, chiar dacă nu ne despărțim prieteni. Și mi-ar părea teribil de rău.

Julia oftă și cedă, ridicând din umeri.

– Dacă insiști! Ai cinci minute la dispoziție.

Se întoarse și se îndreptă spre canapea.

Kit intră în urma ei și se foi în jurul șemineului.

– Motivul pentru care nu te-am sunat săptămâna trecută a fost din cauză că Annie a născut.

– Da. Știu. Felicitări!

Julia se forță să zâmbească.

– Mulțumesc. Îi voi transmite când mai vorbesc cu ea.

Julia ridică o sprânceană plină de dezgust.

– Kit, te rog, nu-mi mai vinde gogoși. V-am văzut pe toți trei în Holt, arătând foarte mulțumiți. E-n regulă, serios.

– Da, e-n regulă, Julia, sau cel puțin acum. Uite ce-i, Kit își ciufuli părul, agitat, vrei să auzi adevărul, sau preferi scenariul care circulă recent despre mine prin tot Norfolkul de Nord? Depinde numai de tine!

– Sigur, Julia ridică indiferentă din umeri. Cum dorești!

– Indiferent dacă vrei să mă asculți sau nu, consider că-ți sunt dator să-ți mărturisesc tot adevărul. Cu doisprezece ani în urmă, ea m-a ajutat să trec printr-o perioadă foarte dificilă din viața mea. În orice caz, apoi s-a mutat în State, și eu o vizitam destul de des. Anul trecut, mi-a spus că a găsit în sfârșit marea iubire a vieții ei. Nu o mai auzisem niciodată atât de fericită. Singura problemă, după cum mi-a spus ea, era faptul că omul

avea o spaimă teribilă să-și asume vreun angajament. Era sigură că o iubește, dar el avea rezerve să facă ultimul pas, în sensul să se mute împreună cu ea, nemaivorbind despre o eventuală căsătorie. Pe urmă, bingo! Annie a descoperit că e însărcinată. Avea treizeci și patru de ani, purta copilul bărbatului pe care-l iubea și nu avea de gând să facă întrerupere de sarcină.

– Sigur că nu. Nici eu n-aș fi făcut așa ceva, zise Julia.

– Și, bineînțeles, Jed, omul care ura să-și asume vreo responsabilitate, s-a speriat și a rupt relația. Distrusă, Annie a decis că cel mai bun lucru pe care-l putea face era să dea totul uitării și să se concentreze pe creșterea copilului. Așa că m-a sunat, ca să mă întrebe dacă este în regulă să vină și să stea cu mine până se naște copilul. Iar eu, desigur, am fost de acord. În acel moment, tocmai mă mutam la Wharton Park, unde e loc berechet. Ca să fiu sincer, m-am bucurat de prezența ei, explică Kit. Așa că, săptămâna trecută, lui Annie i s-a declanșat travaliul, cu două săptămâni mai devreme, și eu am îndeplinit rolul de prieten care-i dă o mână de ajutor.

– Foarte frumos din partea ta, remarcă Julia pe un ton tăios.

– Era cea mai simplă cale ca să-i mulțumesc pentru că m-a ajutat când am avut și eu nevoie, repetă Kit. Deși aveam sentimentul că mă aflu într-o situație delicată, ce dă naștere la interpretări. Una dintre asistentele medicale chiar a comentat că bebelușul îmi seamănă! surâse el. După ce s-a născut Charlie, i-am trimis un e-mail lui Jed, în State, ca să-l anunț că are un fiu superb. Și am atașat o fotografie făcută imediat după naștere.

– Annie știe că ai făcut asta? îl întrerupse Julia.

– Nu, nu știe. Dar eram convins că dorea ca Jed să afle. Am mizat pe faptul că imaginea acelei micuțe făpturi perfecte ar putea înmuia până și cea mai împietrită inimă. Și, *voilà!* Chiar așa a fost, zâmbi Kit, încântat. Acum două zile, adevăratul tătic și-a făcut apariția la Wharton Park, s-a îndrăgostit pe loc de fiul lui și i-a luat, fără să stea pe gânduri, pe mamă și pe copil înapoi, în State, ca să se bucure împreună de o viață de familie minunată.

– Uau! exclamă Julia. Ce mai poveste!

– Cu un sfârșit spectaculos de fericit, ceea ce schimbă totul. Sau, cel puțin, pentru moment, adăugă Kit cinic.

– Își poate schimba lupul năravul? murmură Julia mai mult pentru sine. Nu știu dacă l-aș fi iertat, dacă mă abandona în felul ăsta. Cum poate Annie să aibă din nou încredere în el?

– N-are încotro. Îl iubește, Julia. Și, dacă ceva poate schimba năravul, așa cum spui tu, un bebeluș este cea mai bună armă. Plus un inel cu un diamant imens și o nuntă imediat ce Annie se reface, nemaivorbind de lista de întâlniri cu agenți imobiliari din Greenwich și, iată, un nou început pozitiv la care oricine ar putea spera. Ea a fost curajoasă și și-a asumat toate riscurile. Iar eu sper din tot sufletul că lucrurile vor funcționa bine pentru ea. Hristoase, Annie merită asta din plin. A trăit un coșmar în ultimele câteva luni. Eu am făcut tot ce mi-a stat în putință în rolul meu de înlocuitor.

– A avut noroc că te-a avut pe tine, Kit, admise Julia.

– Chiar dacă asta a însemnat să te las baltă pe tine și să suferi inutil. Julia, a trebuit să o ajut, n-aveam încotro.

– Da. Julia urmări o vreme flăcările care dansau în șemineu. Apoi ridică ochii spre el. Kit, dar de ce nu mi-ai spus? Credeam că suntem, cel puțin, prieteni.

– Julia, Julia, Kit scutură capul disperat, chiar nu știi de ce n-am făcut-o?

– Nu. Îmi pare rău, nu știu.

– În regulă atunci, îți spun eu cu subiect și predicat: Mi-am adus aminte de durerea de pe fața ta, când ai întâlnit-o pe Annie în patruleter, acum câteva săptămâni. M-am gândit că, după ce ți-ai pierdut recent fiul, ultimul lucru de care aveai nevoie era povestea unei femei pe cale să nască. Și, nu în ultimul rând, m-am gândit la impactul pe care l-ar fi avut asupra ta un bebeluș nou-născut, dacă veneai să mă vezi la Wharton Park. Julia, am încercat să te protejez, asta-i tot. Nu doream să te supăr, de vreme ce începuseși să faci ceva progrese.

– Oh, ochii Juliei se umplură involuntar cu lacrimi.

Kit se ridică și veni alături de ea pe canapea. Îi luă o mână și o strânse într-ale sale.

– Accept întru totul că am fost un naiv să ascund toate astea. Am subestimat această micuță comunitate, felul în care circulă zvonurile și faptul că toți par interesați de „escapadele” mele, cuvântul folosit de menajera mea zilele trecute. Vreau să-ți spun că sunt obișnuit să nu fiu discret. N-am trăit niciodată într-un loc mult timp, mereu am fost un vizitator. Dar va trebui să mă obișnuiesc cu asta. Jumătate dintre locuitorii districtului ridică acum indignați din sprâncene, întrebându-se unde-au dispărut „soția” mea și nou-născutul.

– Îmi închipui, zise Julia. Arătați ca un cuplu-n toată regula când v-am văzut și eu, în Holt. Mă tem că și eu am gândit la fel.

– La fel și sora ta care, în timp ce vorbea cu mine mai de vreme, părea dezgustată. Oricum, îmi asum toată vina. Poate că ar fi trebuit să-ți spun, dar crede-mă, te rog, n-am făcut-o mânat de cele mai bune intenții. Nu eram pregătit să te mint, să-ți spun că mă aflui în alt loc, așa că tăcerea a fost cea mai bună opțiune. Julia, îmi pare rău, nespun de rău! Privind în trecut, am făcut-o de oaie. Nu mă îndoiesc că m-ai crezut un ticălos fără pereche; te sărut și aranjez să ne mai întâlnim, pentru ca, imediat după aceea, să mă plimb, afișându-mă cu un nou-născut, prin tot Holtul!

– Da, cam așa stau lucrurile, acceptă Julia. Simțea că cedează din dorința de a-l crede, de a se bizui din nou pe onestitatea lui. Dacă povestea lui *era* adevărată îl făcea să fie o persoană foarte bună din multe puncte de vedere. Iar asemenea gânduri pozitive, care contrastau puternic cu cele anterioare, însemnau o evoluție uriașă în plan emoțional. Tu și Annie... ați avut vreodată o relație? îl întreabă ea încet.

– Absolut nici una, declară Kit. Pe noi ne leagă acea relație de prietenie bărbat-femeie foarte rară; nici vorbă de atracție sexuală între noi. Annie e ca sora mea – sau, ar trebui să spun, ca o soră dorită, nu ca Bella! Nu, și mă tem că nici eu nu sunt genul care să-i sucească capul lui Annie. Întotdeauna i-au plăcut jucătorii de rugby; bărbați plini de mușchi, cu pectorali proeminenți. Kit aruncă o privire spre pieptul lui slab și zâmbi. Nici pe departe așa cum arăt eu, nu? Plus că nici ea nu e genul

meu; mult prea dură. O devoratoare de bărbați. Asta, până când, adăugă el, și-a găsit nașul. Acum e blândă ca o pisicuță.

– Unde-ai întâlnit-o?

– La universitate. Stăteam amândoi cu chirie în aceeași casă, pe când studiam medicina la Edinburgh. Oricum, până când m-am lăsat.

– De ce-ai plecat?

Kit oftă.

– Uite ce-i, nu-i o poveste pe care s-o spun prea des. Chiar vrei să știi? Nu-i o poveste plăcută.

– Da, încuviință ea din cap, îmboldită de intuiția că aceasta era tocmai veriga lipsă ce ar fi putut s-o facă să înțeleagă cine era Kit de fapt. Da, vreau. Desigur, numai dacă și tu ești pregătit să-mi spui.

– În regulă, respiră Kit adânc. A mai rămas ceva vin în casa asta? Mi-ar prinde bine un pahar.

– Mai este o jumătate de sticlă în frigider, rămasă de acum câteva zile.

– Orice colac de salvare e bine-venit! glumi Kit. Voi revigora acest foc jalnic, în timp ce tu aduci vinul și paharele.

Julia se duse fără zgomot în bucătărie, încă șocată. După ce se străduise să-și adune toate forțele ca să-l dea pe Kit uitării, acum încerca să accepte ceea ce părea o poveste foarte plauzibilă. Când o prinsese de mână, se simțise străbătută de același fior.

– Poftim! Probabil că e dezgustător acum, îi zise ea, turnând restul de vin în pahare și dându-i unul. Oricum, dă-l pe gât!

După ce luă o înghițitură, Kit comentă:

– Este dezgustător cum ai zis, dar nu contează. În regulă... dacă nu te deranjează, voi scurta mult povestea; cumva, îmi va fi mai ușor. Oftă. Cum ți-am spus, am închiriat o cameră într-o casă unde mai stăteau Annie, care studia arhitectura, și alți doi studenți. Cea mai bună amică a lui Annie, Milla, a venit de la Londra să stea cu ea într-un weekend. Aveam douăzeci și doi de ani atunci și, imediat ce-am dat cu ochii de Milla, m-am îndrăgostit până peste cap de ea. Era cea mai plină de viață, frumoasă și charismatică ființă pe care o întâlnisem vreodată.

Când apărea, toată încăperea părea că se luminează. Studia teatrul la un colegiu, se pregătea să fie actriță. Kit scutură din cap. Știu că ar fi avut un succes imens, dacă...

– Dacă ce? îl întrerupse Julia.

– Ajung și acolo curând. Oricum, deși Annie mă avertizase să nu mă implic, deoarece Milla era un fluturaș care zbura din floare-n floare, m-am aruncat direct în cap. Și Milla părea că mă place la rândul ei, deși eram atât de diferiți, așa că am devenit un cuplu cunoscut. În următoarele câteva luni, mi-am petrecut mai mult timp pe autostrada dintre Edinburgh și Londra decât cu studiul la universitate. Era ca un drog. Nu puteam trăi fără ea.

– Prima iubire, șopti Julia, gândindu-se la Xavier și la momentul întâlnirii lor.

– Da. Absolut, zise Kit. Și, bineînțeles, m-am îndrăgostit de cea mai complexă și mai capricioasă femeie dintre toate. Deși, acum, îmi dau seama că tocmai de aceea o plăceam. Duceam o viață agitată, ca într-un carusel, fără să știu niciodată cum stăteam în relația cu ea; dacă era într-adevăr a mea. Îmi spunea că mă adoră, că mă iubește mai mult decât orice, pentru ca apoi să nu primesc nici o veste de la ea timp de o săptămână și ceva. Nu mai trebuie să spun că asta a avut repercusiuni negative asupra studiilor mele și că duceam un trai periculos, dar nu-mi păsa. Kit râse răgușit. Julia, eram terminat.

– Și ce s-a întâmplat în continuare?

– M-am chinuit așa, pe drumuri și, după un timp, am observat că Milla începuse să se poarte ciudat. Avusese dintotdeauna multă energie, era capabilă să danseze și să petreacă toată noaptea, dar acea energie devenise oarecum maniacală. Uneori, petreceam un weekend întreg cu ea, și nu dormea deloc. Avea, se pare, un anturaj destul de deocheat la Londra și începuse să piardă în greutate. Până când, într-un weekend, am prins-o în baie, injectându-se. Folosea heroină.

– Oh, Doamne, murmură Julia. Ea a mărturisit?

– N-a avut încotro, pentru că am prins-o. Știam că Milla mai folosea uneori cocaină, dar aici era vorba de o situație mult mai

gravă. S-a jurat că se lasă și mi-a spus că avea nevoie de mine acolo, ca s-o ajut.

– Și ai fost de acord?

– Ca un miel dus la tăiere. Am renunțat la studiile mele medicale și am dat fuga la Londra să o salvez.

– Oh, Kit! După ce-ai muncit atât. Erai aproape de licență.

– Da, oftă Kit. Ți-am spus că eram un caz fără speranță.

– Și ai salvat-o pe Milla?

– Nu. Măcar de-aș fi știut atunci că singura persoană care poate salva un dependent de droguri e tocmai persoana însăși. Da, Milla a încercat, nu mă îndoiesc de asta; intra în sevrăj câteva săptămâni, poate chiar o lună, dar pe urmă o lua de la capăt. Și, firească, eu devenisem „inamicul“, bestia care-i lua banii, refuza s-o lase să iasă pe stradă singură, îi urmărea telefoanele, în caz că voia să contacteze vreun dealer. Mă ura. Mă ura. Kit își trecu mâna prin părul zburlit. Și asta a durat mai multe luni, până în momentul în care m-am întors în apartament de la un supermarket și am descoperit că plecase. A fost găsită a doua zi de poliție, zăcând inconștientă într-un șanț. Luase o supradoză. De la spital, au trimis-o într-un centru de reabilitare, și mi-a promis că va respecta programul. Era atât de disperată, că nu puteam s-o abandonez. Am acceptat să rămân cu ea, dacă stătea acolo și primea ajutorul de care avea nevoie. I-am mai spus că, dacă se reapucă de droguri, o părăsesc pentru totdeauna.

– Kit, sigur că n-aveai de ales. De dragul Millei și al tău.

– Da, asta mi-au spus-o și specialiștii. Măcar după ce a ieșit din centrul de dezintoxicare, a urmat o perioadă bună. Am avut parte de trei luni fabuloase. Chiar vorbea despre reînscrierea la facultatea de teatru, iar eu să-mi reiau studiile medicale la Londra. Kit ridică din umeri. Era ceva normal și suna minunat.

– Dar n-a durat?

– Nu. Kit dădu melancolic din cap. Până atunci, învățasem toate semnele: privirea fixă, cearcănele vineții de sub ochi și pierderea în greutate... Poate că renunțasem la diploma universitară, dar devenisem doctor în medicină specializat în dependența Millei. Ea a negat totul, dar știam că se reapucase de

droguri. Așa că am făcut întocmai după cum o amenințasem, sperând ca asta s-o facă să se trezească. Doamne, Julia, a fost groaznic! Țipa și plângea, mă implora să nu plec, zicea că se sinucide dacă o fac... Kit își prinse tâmpilele în palme. A fost cel mai teribil lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată. O iubeam atât de mult, dar, în acel moment, eram conștient că mă trăgea în prăpastie după ea.

Instinctiv, Julia întinse o mână spre el.

– Kit, nu-mi pot imagina... șopti ea. Și a fost de vreun folos?

– Nu! Sigur că nu. Kit scoase un hohot scurt, disperat. Am stat departe de ea o săptămână și, de douăzeci de ori pe zi, trebuia să fac eforturi disperate să nu mă întorc la ea; când, într-un târziu, m-am dus, am descoperit apartamentul gol. Sigur că am alertat poliția. Și, în cele din urmă, peste două săptămâni, au găsit-o în bârlogul unui dealer cunoscut. Moartă.

– Kit, îmi pare atât de rău! șopti Julia, știind din proprie experiență că acele cuvinte erau inutile, de vreme ce îi fuseseră mereu adresate ei.

– Mda, ei bine... asta a fost. El își săltă capul dintre mâini. Îmi spusese că se sinucide dacă o părăsesc și, practic, asta a și făcut. La autopsie, au descoperit că decesul a fost cauzat de o doză uriașă, plus altele și mai rele: înainte să moară, fusese violată în mod repetat. Se pare că se prostitua, ca să facă rost de bani. Mai văzusem vânătăi în locuri ciudate de pe trupul ei și înainte, pe care am încercat să le ignor, dar a trebuit să accept faptul că, probabil, se culca și cu alți bărbați pentru bani chiar și când era cu mine.

Pe când Kit stătea în tăcere, cu ochii ațintiți asupra focului din șemineu, Julia putea vedea că-și re trăiește toată durerea.

– Eu... oh, Kit, nu știu ce să spun, șopti ea.

– După cum bine știi, Julia, e întotdeauna mai bine să nu spui nimic, pentru că nu e nimic de spus. După aceea... ei bine, parcă-mi pierdusem mințile. Mă simțeam teribil de vinovat pentru că o părăsisem, atât de furios că ea își irosise viața și, de fapt, mai mult decât orice, mă otrăvea gândul că alesese în locul meu heroina și moartea. Pur și simplu, îmi pierdusem credința

în natura umană. Poveștile alea de genul „să faci ce e corect” și „dragostea învinge”... n-au funcționat deloc în cazul meu. N-a existat nici un „final fericit”, ci doar cadavrul unei tinere femei și epava unui bărbat încă în viață, zâmbi Kit cu amărăciune.

– Vrei să spui că a trebuit să accepți că nu puteai deține controlul? Că uneori, indiferent ce faci, oricât efort depui și oricâtă iubire oferi, toate astea nu contează deloc în final? Asta am aflat eu în ultimele luni, zise Julia șoptit.

– Da, cam așa stau lucrurile, o aprobă Kit. Mi-a luat câțiva ani să învăț și reversul; că, uneori, chiar contează ce faci și că nu trebuie să-ți pierzi credința. Desigur, pe termen lung, aceste tragedii te fac mai înțelept, accepți mai ușor fragilitatea omului. Dar, Doamne, mie mi-a luat mult timp. Presupun că, după aceea, am avut o cădere psihică.

– Asta-i momentul în care a apărut Annie?

– Da. A fost uimitoare. Când a auzit, a venit glonț la Londra și m-a dus rapid înapoi la Edinburgh, unde a început să-mi aplice tehnica îngrijirii atente, pline de afecțiune, despre care citești în cărți. Mi-a explicat de nenumărate ori că Milla fusese instabilă psihic, că oricum eu nu puteam face nimic, că am iubit-o și am avut grijă de ea și că nu trebuie să mă simt responsabil pentru ceea ce a pățit. Sigur că o ignoram, râse scurt Kit, și continuam să mă afund în sentimente autodistructive și în izolare. Julia, nu eram bun de nimic. Mă zbăteam în autocompătimire. De fapt, ani la rând. Eram atât de furios!

– Nici vorbă de autocompătimire, Kit. Ai trecut prin iad. Cum de-ai reușit să pui capăt acelei furii?

– Am avut ceea ce s-ar putea numi o revelație. În călătoriile mele, m-am oprit trei luni într-o tabără cu copii orfani din Birmania, lângă granița cu Thailanda, ca să-i învăț engleza, spuse Kit. Chiar dacă văzusem niște lucruri destul de groaznice până atunci, experiența de acolo m-a impresionat extrem de mult. Majoritatea copiilor n-aveau alte haine decât cele pe care le purtau. Își pierduseră părinții, uciși în Birmania sau refugiați în Thailanda, disperați să găsească de lucru. Acești copii erau captivi pe tărâmul nimănui. Nu se aflau într-un loc sigur –

guvernul thailandez refuzase să-i primească în țară, iar, dacă se întorceau acasă, erau sigur uciși. N-aveau nici un viitor. Și, totuși – pentru prima dată, ochii lui Kit se umplură de lacrimi –, erau atât de recunoscători pentru cel mai mărunț lucru pe care îl primeau. O minge nouă de fotbal însemna pentru ei ca și cum ar fi primit bilete la campionatul mondial. Fiecare dintre ei avea speranțe și visuri de viitor, deși practic nu era posibil. Nu renunțaseră la viață, deși viața renunțase la ei. Își șterse ochii cu un gest brutal. Știu că sună ca un clișeu, dar, văzându-i pe acei copii care, în scurta lor viață, avuseseră parte de suferințe inimaginabile pentru mine și, totuși, întâmpinau fiecare dimineață cu zâmbetul pe buze și cu așteptări de la ziua ce urma... a fost ca și cum aș fi primit acel șut de care aveam nevoie. Sincer vorbind, adăugă el, mi-am dat seama cât de egoist puteam să fiu, irosindu-mi ultimii zece ani plângându-mi singur de milă. Dacă acești copiii puteau să aștepte ceva de la viitor și, mai important, să aibă încă încredere în natura umană, atunci, cu siguranță, ținând cont de poziția privilegiată de care beneficiam, puteam s-o fac și eu.

Rămaseră tăcuți, cufundați în propriile gânduri.

– Când eram mică, începu Julia, mama mea îmi povestea despre „Jocul bucuriei” dintr-o carte intitulată *Pollyanna*, și anume că trebuie să te gândești la ceea ce ai, nu la ceea ce nu ai. Știu că sună banal și simplist, dar e adevărat.

– Da, așa e. Exact în felul ăsta priveau puștii din Birmania viața. Kit zâmbi deodată. Iisuse, formăm o pereche potrivită, nu-i așa? Deși tu ai fost atât de... Kit își caută cuvintele... demnă în tot acest timp. Da, confirmă el, demnă, ăsta-i cuvântul. Îmi cer scuze pentru că ultimele mele acțiuni te-au făcut să-ți pierzi din nou încrederea în oameni. Jur că n-a fost ce-ai crezut tu. Crede-mă, încercam doar să te protejez.

– Kit, e-n regulă. Sincer te cred, zise Julia, surprinsă de faptul că vorbea serios.

– Vezi? ridică Kit din umeri. Există o diferență între noi; înainte, eu n-aș fi fost atât de generos încât să ascult vreo

explicație. Căutam tot felul de pretexte ca să le resping. Ți promit că acum sunt alt om. Mai ales cu tine, Julia.

– Nu te mai autoflagela. Și tu ai avut grijă de Annie când a fost la ananghie.

– Da, cred că am devenit un om mai bun. Sau, cel puțin... Kit făcu o pauză și o privi, e prima dată când am avut dorința de a da buzna peste o femeie ca să-i explic de ce-am făcut ce-am făcut înainte ca ea să-și ia zborul spre Franța.

– Kit, apreciez ce-ai făcut.

– Julia, chiar pleci? Nu vreau să te las. Chiar nu vreau, izbucni el deodată.

Se lăsă liniștea, în timp ce Julia cumpănea ceea ce Kit tocmai îi spusese. Se simți dintr-odată cuprinsă de un val de căldură și neliniște.

– Kit, te rog, nu, șopti ea. Eu... nu pot face față.

– Înseamnă că neîncrederea s-a inculcat în mintea ta? Din cauza lui Annie și a bebelușului.

– Îmi pare rău! șopti Julia.

– Hristoase! Kit sări în picioare, plimbându-se agitat prin mica încăpere. Tipic! Prima dată după Milla, când mă îndrăgostesc de o femeie, și uite cum am reușit să fac totul praf. Regret, flutură el mâna spre Julia, ce ți-am spus despre tendința mea de autocompătimitate? Îmi cer iertare, dar Julia, trebuie să-ți spun ceva... Kit se plimba încă nervos, încercând să-și găsească cuvintele. Trebuie să-ți spun că m-am îndrăgostit de tine. Am descoperit asta atunci când te îngrijeam și nu doream deloc să dau bir cu fugiții. Îmi plăcea nespus faptul că aveai nevoie de mine, după toți anii ăștia în care am fugit din calea oricărei femei care-ar fi avut. Și m-am simțit... uimitor!

Kit îi zâmbi, sincer, plin de bucurie; Julia ar fi vrut să aibă o reacție spontană și să se arunce în brațele lui. Dar făcu eforturi să se abțină. Nici unul dintre ei nu mai era la vârsta adolescenței, la prima relație amoroasă. Amândoi se aflau la vârsta maturității și avuseseră de înfruntat suferințe ireparabile.

Dădu să vorbească, dar Kit o întrerupse.

- Desigur, chiar Annie a fost cea care a remarcat, a văzut semnele, zâmbea când eu îi vorbeam tot timpul despre tine. Kit se plimba din nou agitat. În seara în care ai luat cina cu mine, la Wharton Park, n-a apărut deloc, motiv pentru care suspiciunile tale au crescut, sunt sigur... și m-a implorat să-ți mărturisesc sincer ce simt. I-am spus că tu nu ești pregătită, ea a insistat însă că poți face față.

- Nu sunt pregătită, Kit. Cuvintele țâșniră din gura Juliei înainte să le poată opri. A trecut atât de puțin timp de când... am crezut că sunt... Julia își mușcă buza, dar nu e adevărat.

Kit arăta descurajat.

- În regulă, zise el în final. În regulă. Ei bine, atunci, își drese vocea, presupun că primesc ceea ce merit. Și asta nu e autocompătimire, este o realitate. La naiba! Oricum, te las în pace.

- Regret. Eu... chiar... nu pot.

- Nu. Înțeleg. Sincer. Kit își băgă mâinile în buzunare, se îndreptă spre ușă, apoi se întoarse și respiră adânc. Vreau să-ți spun doar atât: dacă... dacă te vei simți în stare, ei bine, să-ți recapeți încrederea și să-mi mai dai o șansă, îți promit că voi fi aici pentru tine. Și îmi respect cuvântul dat. Sau, cel puțin, așa făceam odată. Nu te voi răni niciodată, sau, oricum, nu intenționat.

- Kit, îți mulțumesc.

- Chestia ciudată e - Kit se opri în ușă - că ai fost mereu aici.

Julia nu-și putea ridica ochii spre el, căci erau plini de lacrimi.

- Știi unde să mă găsești, zise Kit. Te rog să ai grijă de tine, de dragul meu. La revedere, iubito!

Și ușa se închise în urma lui.

Capitolul 30

A doua zi de dimineată, lividă și epuizată după o noapte de nesomn, Julia coborî la parter ca să aștepte taxiul. Legănând în mână o cană cu cafea, rămase cu ochii ațintiți spre șemineu acum stins, plin cu cenușă. Creierul îi era amorțit, incapabil să priceapă vorbele lui Kit de cu o seară în urmă. Nici intimitățile pe care acesta i le împărtășise...

Nu. Julia își curmă frământările interioare. Probabil, revenită în Franța, avea să-și ofere răgazul necesar să deslușească toate astea și să accepte acele sentimente pe care el le stârnise înlăuntrul ei, dar nu acum.

Pur și simplu, nu-și putea îngădui să iubească din nou.

Auzind niște pași care urcau scările spre ușa de la intrare, Julia se ridică și se îndreptă într-acolo, luându-și geanta de voiaj în ideea că taxiul o aștepta deja afară. În realitate, se dovedi a fi poștașul. Lăsă geanta de voiaj jos și i se adresă:

– Bine că te-am prins! Plec în Franța, așa că am redirectionat la adresa de acolo corespondența, indiferent ce conține, mai cu seamă facturi, de obicei...

Glasul i se stinse treptat. Nu avea energia să poarte nici cea mai neînsemnată conversație.

– Sigur, domnișoară Forrester, o să preiau orice fel de corespondență la oficiul poștal și o să mă ocup să vă fie expediată în Franța.

Omul îi înmână ceea ce era evident o factură, precum și un plic din hârtie pergament de culoare crem, adresat ei, al cărui scris Julia nu îl recunoștea.

– Îți mulțumesc, îi spuse ea poștaşului, cu un zâmbet palid.

– *Bon voyage*, domnișoară Forrester.

Julia închise ușa și se așează pe canapea în timp ce desfăcea plicul crem.

Aeroportul Heathrow

Luni, 16 martie

Dragă Julia,

Îți scriu în mare grabă!

Mă numesc Annie. Ne-am întâlnit o singură dată, în urmă cu câteva săptămâni. Kit mi-a spus prin ce suferințe ai trecut. Și el a avut mult de suferit. El înțelege și va face tot ce-i stă în putință ca să te ajute să-ți revii, fiindcă, pentru prima oară după ani de zile, s-a îndrăgostit. Din acel moment (și, crede-mă, asta-i o raritate!) nu mai trebuie să te îndoiești de el. Este numai al tău, jur!

Îndeosebi lui Kit i se datorează faptul că eu am început o nouă viață. A fost minunat; a fost acolo când nimeni altcineva nu a făcut-o. Este om bun în toată puterea cuvântului. Înainte să plec, am dorit să mă revanșez cumva. După cum știi, viața e scurtă. Cu toții credem că gândim prea mult și ne place să despicăm firul în patru. Uită de gânduri, lasă-ți inima să te îndrume; eu am făcut-o și, cu ajutorul lui Dumnezeu, nu m-am simțit niciodată mai fericită decât în acest moment!

Numai iubirea poate vindeca durerea. Și simt că voi doi aveți nevoie de așa ceva.

Oricine merită a doua șansă.

Cu cele mai bune gânduri,

Annie

x

Julia auzi un ciocănit la ușă. Se ridică să o deschidă.

– Bună dimineața! îl salută distrată pe șoferul taxiului. Vin într-o clipă.

– În regulă, doamnă. Am parcat pe partea stângă a dealului. Îmi pare rău, dar aveți ceva de mers pe jos. Problema parcării e groaznică pe-aici.

– Mersi.

Julia verifică casa încă o dată, ca să fie sigură că toate comutatoarele erau închise înainte să-și ia bagajul de mână și să în- cuie ușa. Urcă dealul încet, cu greu, spre taxiul ce avea să o ducă departe de Norfolk... și de Kit.

– Vă rog, doamnă! Iau eu bagajul. Taximetristul deschise portiera, și ea se urcă, apoi el puse geanta de voiaj în portbagaj. Putem pleca?

– Da.

– Cu puțin noroc, ajungem la aeroport în câteva ore. Șoferul băgă mașina în marșarier ca să ajungă la drumul îngust, ce du- cea spre port. Julia privi gânditoare, pentru ultima dată, ambar- cațiunile care se legănau pe apă. Nu era țipenie de om în afară de o siluetă care ședea pe o bancă, cu ochii ațintiți spre mare.

– Opriți! Îmi pare rău, dar puteți trage puțin pe dreapta? Eu... așteptați-mă aici!

Julia deschise portiera și se îndreptă spre silueta respectivă. În timp ce se apropia, își dădu seama că nu se înșelase. Se opri la mică distanță de bancă, știind că el nu o văzuse.

– Kit. Ce faci aici?

Surprins, el se întoarse spre ea.

– Oh! Credeam că ai plecat. Tocmai am venit de-acolo; casa era pustie.

– A trebuit să urc culmea până la taxi. Ne-am ratat unul pe celălalt, îi zise ea.

– Da, o aprobă Kit. Așadar, pleci?

– Da.

– În regulă. M-am gândit să vin să-mi iau la revedere de la tine. Ridică apoi din umeri. Să-mi cer din nou iertare pentru felul în care m-am purtat cu tine.

Julia se propti de spătarul băncii.

– Kit, te rog, înțeleg, chiar înțeleg.

– Sigur?

– Da.

Kit își studia degetele de la mâini. Bine! De fapt, Julia, nu am venit doar ca să-mi iau rămas-bun de la tine.

– Nu?

– Nu. Se uită în sus la ea și zâmbi vag. Intenționez să mă prosternez la picioarele tale și să te implor să rămâi.

– Oh!

– Da. Îmi pregătisem un întreg discurs. Urma să pledez pentru a-mi mai acorda o șansă. Să-ți spun că te iubesc și că înțeleg că, de dragul tău, va trebui s-o luăm mai încet. Că voi face orice e nevoie ca să ne oferim șansa de a încerca, fiindcă, cu siguranță, în ceea ce mă privește, știu că sentimentele pe care le am acum nu apar decât o dată sau de două ori în viață. Și mă ucide gândul că trebuie să te las să pleci. Știu că sunt egoist, adăugă el. În zori, mă hotărâsem să cedez fără luptă. Dar iată-mă aici! Iar acum îmi deplângeam lipsa de noroc, fiindcă nu te-am mai găsit. Însă, în final, n-a fost așa.

– Nu. Se pare că ai parte de o a doua șansă, Kit, șopti ea, mai mult pentru sine.

– Da! Pe Dumnezeu! Ai dreptate! Așadar – Kit se lăsă în genunchi în fața ei și îi prinse mâinile într-ale lui – Julia, te rog, nu pleca înapoi în Franța. Vreau să rămâi aici, cu mine. Te iubesc din tot sufletul. Sunt... disperat! Zâmbi nervos. Mai dă-mi o șansă, te rog, și nu te voi mai dezamăgi niciodată, îți promit.

– Oh, Doamne, Kit... eu... Îl privea încercând să gândească rațional. Apoi, amintindu-și cuvintele lui Annie referitoare la faptul că nu trebuia să despice firul în patru, își scrută inima în încercarea de a găsi un răspuns. În sfârșit, îi spuse: În regulă.

– În regulă?

– Da, în regulă.

– Vrei să spui că rămâi?

– Da, cel puțin, deocamdată. Poate că trebuie să ne mai acordăm o șansă. Ce avem de pierdut?

– Of, sfinte Doamne! Chiar vorbești serios?!

– Mai mult decât oricând.

- Atunci, mă ridic. Durerea de genunchi mă omoară. Kit se ridică și o prinse pe Julia în brațe.
- Iubito, îți promit că voi avea grijă de tine cât timp vei dori.
- Și eu voi avea grijă de tine.
- Într-adevăr? Îi ridică bărbia, studiindu-i fața. Asta-i o no-utate, îi zâmbi, sărutând-o afectuos pe nas. Deci, spui că vom avea grijă unul de altul?
- Da. Mai ales că am trecut prin aceleași... suferințe.
- Vrei să spui două situații asemănătoare?
- Ceva de genul ăsta, murmură ea, în timp ce el îi acoperea fața cu sărutări. Se îndepărtă de el, uitându-se după taximetris-tul sprijinit acum de spatele mașinii, cu brațele încrucișate.
- Mă duc să-mi iau bagajul și să-i spun lui Bob că se poate duce acasă.
- Da. Și pe urmă, draga mea Julia, te duc acasă.
- „Acasă“ unde? întrebă Julia, nedumerită.
- Bineînțeles, la Wharton Park. Unde îți e locul.

**PARTEA A DOUA
VARA**

Capitolul 31

Wharton Park

Uneori, când mă trezesc dis-de-diminează și razele soarelui dau să se strecoare prin ferestrele de la Wharton Park, îmi este greu să cred că acel sentiment de pace și mulțumire, pe care nu credeam că aveam să îl mai recâștig vreodată, este real.

Și, totuși, iată-mă, dezmiardată ca o pisicuță de căldura pe care o simt pe față, întorcându-mă să-l văd pe Kit cum doarme pe perna de alături. Părul lui, deși am insistat să-l mai taie, ca să-i pot vedea ochii, a sfidat foarfecile frizerului, și o buclă îi atârnă peste o pleoapă. Are un braț întins pe lângă cap, ceea ce sugerează un abandon total și încredere deplină în tot ceea ce-l înconjoară.

Îmi place să-l văd cum doarme dimineața și beneficiaz des de acest privilegiu, pentru că eu mă trezesc întotdeauna prima. Este timpul meu secret, când alung orice temere și, pur și simplu, mă bucur să fiu alături de el. Kit nu știe nimic despre aceste momente – o victimă inocentă în somnul lui –, nici despre faptul că-i cercetez chipul în cele mai mici detalii, imprimându-mi-l în memorie.

Am aflat recent cât de importante sunt astfel de lucruri. Nu-mi mai aduc aminte chipul defunctului meu soț – doar un contur vag, o formă cu detalii neclare și nedefinite.

Când totul mi se imprimă în minte, mă întorc pe spate și studiez camera folosită drept dormitor de atâtea generații de familia Crawford. Nu cred că s-a schimbat din ziua în care, în noaptea nunții, Olivia Crawford a pășit în ea, în urmă cu șaptezeci de ani. Magnificul tapet chinezesc, pictat manual, s-a mai decolorat odată cu trecerea vremii, nuanța galbenă ca untul, spălăcită acum, a căpătat un aspect trist. Iar fluturii și florile care îl împodobeau au ajuns doar niște umbre palide ale desenelor de odinioară.

Măsuța de toaletă grea, din mahon, cu tripticul ei de oglinzi, stă lipită de unul dintre pereți. Este atât de urâtă, încât nu s-a arătat nici un doritor s-o cumpere când a fost vândută mobila, așa că i-am redat utilitatea. Câteodată, mi-o imaginez pe Olivia așezată în fața ei, aplicându-și fardurile care-i erau îngăduite unei fete pe vremea aceea, având-o alături pe Elsie, care-i coafa răbdătoare buclele.

Mă strecor jos din pat, ca să nu-l trezesc pe Kit, și simt sub tălpile goale covorul ros până la urzeală, deși pe margini au rămas porțiuni pe care și-a păstrat grosimea originală.

Intru în baie, a cărei podea e acoperită cu un linoleum rupt și a cărei cadă are niște crăpături verzui asemenea unor urme de melci, iar, deasupra, robinetul e pătat de rugină.

În timp ce mă îmbrac, zâmbesc la gândul că mă aflu în Wharton Park. Stângaci, disfuncțional și iritant de imprevizibil, îmi amintește de un fânc care, deși lipsit de atenția mamei, se încăpățânează să rămână cât se poate de drăgălaș și nu-i poți rezista farmecului.

Pe când mă deplasez în vârful picioarelor prin dormitor, ca să ajung la scară și să cobor să fac ceaiul, mă gândesc cât de mult îmi place să mă aflu aici, alături de Kit. Simt că am ajuns în sfârșit acasă.

Julia ședea pe terasa conacului, în aerul calduț al dimineții, admirând grădinile din jur. Iunie era luna ei favorită. Momentul în care florile își dezvăluiau frumusețea de la o oră la alta, cu bobocii desfăcuți pentru scurt timp, desăvârșit însă. Și

arborii seculari din parc, cu crengile pline de frunze, în atâtea nuanțe diferite de verde, profilați pe cerul limpede, de un albastru plăcut, tipic verii englezești.

Își luă ceașca de cafea și coborî treptele măcinat de vreme spre grădini – creația lui Adrienne Crawford –, simțind mi-reasma puternică a tufelor de iasomie de pe marginea terasei. Și ele, la fel ca restul grădinilor, fuseseră neglijate ani la rând; numai pajiștile erau tunse, din când în când, de unicul grădinar rămas care, având mult prea multe pogoane de întreținut, nu se mai putea gândi și la îngrijitul tufelor. Trandafirii netunși, în straturile lor din jurul fântânii, se înălțau acum precum un zid. Dar nu păreau câtuși de puțin tulburați de nepăsarea cu care erau tratați, dând la iveală niște flori roz neobișnuit de mari.

Lui Gabriel îi plăceau atât de mult florile...

Julia zâmbi trist, amintindu-și cum intra în biroul ei, strângând în mânuța grăsună o colecție asortată de orhidee sălbatice și levănțică, aproape ofilite, culese de el cu Agnes în timpul vreunei plimbări pe câmp, în Franța.

„*Pour tu, Maman*“, îi spunea el, în timp ce i le oferea mândru, și Julia făcea multă tevatură, punându-le în glastră așa cum erau, cu tulpinile de diferite lungimi, după cum le rupsesese el cu stângăcie.

Se gândi cât de mult i-ar fi plăcut lui Gabriel să se afle acolo, la Wharton Park. Fusesse un copil căruia îi plăcea să stea în aer liber, ca și mamei lui și, uneori, ea îi povestea despre superbul conac din Anglia pe care îl văzuse pe vremea când era doar o copilă. Și că, într-o bună zi, avea să îl ducă acolo, ca să i-l arate și lui.

Julia suspină, cu multă durere în inimă. N-a fost să fie!

Continuându-și plimbarea, simțea că arde de nerăbdare să restaureze acel paradis fără seamăn, să-i redea frumusețea de odinioară, înainte de a fi prea târziu.

– Cred că bunicul Bill se răsuțește în mormânt, îi spuse ea heruvimului cocoțat într-un echilibru precar în vârful fântânii din care acum nu mai țâșnea apă.

Întorcându-se spre casă, Julia se simțea ca Alice în Țara Minunilor, după ce trecuse prin oglindă. Simțea încă durerea pierderii soțului și a mult iubitului ei fiu, și vinovăție și teamă pentru că avea cutezanța de a fi fericită. Dar iubirea lui Kit față de ea era pe atât de dezinteresată, pe cât de acaparatoare fusese cea a lui Xavier.

– Iubito, îi murmurase Kit la ureche, în timp ce stăteau îmbrățișați în pat după ce făcuseră pentru prima dată dragoste. Înțeleg că e încă prea devreme pentru tine și că venirea ta aici a fost o dovadă de încredere și de dorință de a fi alături de mine. Știu că ai nevoie de timp ca să te poți vindeca. Dacă ai nevoie de mai mult spațiu sau te incomodez eu cumva, nu mă voi simți ofensat, dacă vei dori să te retragi.

Acum trecuseră trei luni, și Julia nu simțise încă acea nevoie. Mai mult decât atât, casa era suficient de mare ca să-i permită să aibă oricât spațiu ar fi dorit. După ce Kit respinsese oferta domnului Investitor la bursă și bătea moșia zile la rând, era de multe ori singură acolo.

Dar nu se simțea astfel, gândi ea, în timp ce urca scările și deschidea ușa bucătăriei. Era totuși ciudat cum, chiar dacă rareori pusese piciorul în casă și nu urcase niciodată la etaj, totul i se părea atât de familiar și îi oferea o minunată alinare. Poate din cauză că ascultase vechea poveste a locului, atât de viu relată de Elsie, și conacul se schimbasesc prea puțin față de zilele descrise de ea. Julia iubea acea atmosferă și își petrecea ore-n șir bătând coridoarele, trecând în revistă orice cotlon, orice cuvertură decolorată, ca și ornamentele prăfuite, evocând istoria familiei, despre care auzise atât de multe, că îi deveniseră familiare.

Plus că era toiu verii, când multe dintre lucrurile care trebuiau reparate în casă erau mult mai puțin vizibile decât în timpul iernii: de exemplu, acoperișul găurit și sistemul străvechi de încălzire, făcând reale efortări să emane o undă de căldură prin radiatoarele din fontă, fără a reuși însă să încălzească bine nici măcar apa din baie.

Faptul că se mutase cu totul la Wharton Park, alături de Kit, nu fusese niciodată discutat la modul „oficial”. Se întâmplase pur și simplu firesc, în virtutea înțelegerii reciproce. După drama trăită la început, acum totul devenise uimitor de ușor. Ambii adoptaseră o rutină relaxată și confortabilă: Kit intra în bucătărie la ora șase, când apunea soarele, și își împărtășeau experiențele zilei, amândoi ocupați, pregătind în același timp cina. Julia era hotărâtă să învețe să gătească și se bucura când obținea câte un succes culinar. După aceea, se duceau devreme la culcare și făceau dragoste. Numai rareori mergeau în vreo vizită; nici unul nu era dornic să se afle în compania altcuiva, preferând să-și petreacă timpul doar ei doi, împreună.

Kit era foarte înțeleghător când, uneori, pe neașteptate, tristețea din străfundul inimii ei răzbătea la suprafață. O amintire, poate stârnită de vreo aluzie nevinovată, o reducea brusc la tăcere. Iar el îi respecta aceste tăceri, fără să forțeze vreo conversație pe această temă până nu o iniția ea.

Relația lor era complet diferită de cea pe care o avusese cu Xavier: nici un fel de declarații pompoase, care-i plăceau atât de mult fostului ei soț, nici vorbă de ciondăneli trecătoare și de nesiguranță emoțională, sau de schimbări bruște de dispoziție, care o epuizau, dar făceau totuși ca viața alături de Xavier să fie incitantă.

În timp ce urca scările ca să facă patul, Julia se gândea că relația ei din prezent era caracterizată de stabilitate, dându-i o stare de liniște și de mulțumire, lipsită de accesele dramatice din trecut. Pe zi ce trecea, această pace era mai vindecătoare decât orice altceva. Spera ca prezența ei în viața lui Kit să aibă același efect asupra lui.

Descoperise recent că, decât să-și irosească viața, așa cum îi descrisese inițial ultimii săi zece ani, Kit își folosisese mai curând timpul petrecut în străinătate, muncind neobosit pentru societăți caritabile din întreaga lume. Își pusese la bătaie cunoștințele academice și talentul medical ca să-i ajute pe cei aflați în nevoie.

– Faptul că nu puneam preț pe propria mea existență mi-a permis să ajung în locuri unde puțini s-ar aventura, adăugase

Kit, după ce Julia îl ascultase plină de admirație vorbind despre călătoriile sale în cele mai periculoase zone de război de pe glob. Julia, nu-mi ridică osanale, eram doar un fugar.

Indiferent de motivele lui Kit, experiențele prin care trecuse îl făcuseră mult mai înțelept și mai curajos decât se considera el însuși. Și Julia, uneori iritată de lipsa lui constantă de autoapreciere, îi spunea asta. Treptat, Kit începu să vorbească despre o posibilă cale de viitor, aceea de consiliere și tratare a copiilor afectați de traume.

– Am văzut atâta suferință la copiii ăia nevinovați, suspinase el într-o seară la cină. Ca să fiu cinstit, cred că grija față de copiii întâlniți în călătoriile mele a fost un substitut al faptului că n-am mai îndrăznit să îmi asum responsabilități pe plan personal. Ei aveau nevoie de mine, dar eu puteam să plec oricând, să mă duc în altă parte. N-a fost nimic altruist în asta.

– Kit, te înțeleg, îi spusese Julia, dar sunt sigură că prezența ta le-a făcut bine, chiar dacă pentru scurt timp.

– Ei bine, am învățat că acești copii sunt fundamentul rasei umane. Dacă ei nu sunt în regulă, nici generația viitoare nu va fi în regulă. Și, privind în urmă, în toată acea durere am descoperit un lucru care mă pasionează.

Așa că Julia îl încurajase să se înscrie la cursuri pentru a valorifica anii de studiu la facultatea de medicină, specializându-se în psihologia copilului.

– S-ar putea, dar mai întâi trebuie să rezolv situația acestei case, fusese el de acord. Apoi, se întorsese spre ea. A trecut mult timp de când nu m-am mai lăsat influențat de o femeie.

– Kit! Eu...

Dar el se rostogolise pe pat și începuse să o gâdile fără milă. Apoi luă o mină serioasă.

– Julia, îți mulțumesc pentru grijă!

– Trăim împreună o clipă suspendată în timp, o anunțase Kit într-o seară, în timp de stăteau întinși pe iarbă, în parc, urmărind luna plină. La fel ca-n univers, nu există început și sfârșit. Acum, *suntem* aici.

Juliei îi plăcuse mult acel gând. Și se agăța de el ori de câte ori mintea ei era chinuită de o altă problemă. Seninătatea traiului la Wharton Park și iubirea necondiționată a lui Kit contribuiseră mult la recăpătarea propriului ei echilibru, dar, ori de câte ori se apropia de salon și atingea cu degetele clanța de alamă lustruită, ca să deschidă ușa și să se îndrepte spre imensul pian, simțea că o părăsește curajul.

În urmă cu două săptămâni, luase trenul spre Londra ca să se întâlnească, la prânz cu Olav, agentul ei.

– Ei bine, acum am o varietate de săli de concert care te doresc, inclusiv – Olav făcuse o pauză dramatică – Carnegie Hall.

– Într-adevăr?

Julia se simțise entuziasmată fără să vrea. Era singurul loc unde nu mai fusese invitată înainte. Și unde i-ar fi plăcut întotdeauna să concerteze.

– Da, domnule! încuviințase Olav din cap. Povestea ta a făcut valuri în ziarele de peste Iaz; iankeilor le place drama. Așa că un contract cu ei ar fi ca o revenire a ta în circuit care să înceapă cu Carnegie. Ca să fiu sincer, scumpo, are prea puțin de-a face cu talentul tău și mai mult cu faptul că toată mașinăria PR-ului s-a dat, pur și simplu, peste cap de atâta zel.

– Când e recitalul? îl întrebase Julia.

– Peste zece luni, la sfârșitul lui aprilie, anul viitor, îi confirmase Olav. Ceea ce îți dă răgaz să-ți lași degetele să alerge pe acele clape și să-ți reclădești încrederea în tine. Ce zici, Julia? E o ofertă al naibii de bună și îți garantez că nu se va mai ivi o ocazie ca asta.

Strângând o pernă la piept, Julia se duse spre fereastra dormitorului, privind grădina de dedesubt. Avea mai puțin de o săptămână la dispoziție, ca să-l anunțe pe Olav cu privire la decizia luată. Pentru a mia oară se întreba dacă era în stare s-o facă. Să găsească o cale de a ieși din vidul mintal? Julia strânse pleoapele, imaginându-se în fața pianului. Ca de obicei, adrenalina îi inundă trupul și simți cum o cuprinde un val de suflare rece.

Nu abordase încă subiectul cu Kit. Cum putea ea să-i explice că acel instrument pe care îl adora îi inspira acum o teamă atât de mare? Poate că el ar fi zis că e o prostie, ar fi dorit s-o preseze să-și reia activitatea, și era un lucru căruia nu-i putea face față.

Pe de altă parte, gândea ea, în timp ce se îndepărta de fereastră și așeza la loc perna cu mirosul minunat al lui Kit impregnat în ea, poate că i-ar fi de ajutor. Trebuia să aibă încredere că avea să o înțeleagă: era disperată.

În seara aceea, pomeni de Carnegie după cină.

– Uau! exclamă el. Dar, Julia, este uimitor! Ce onoare! Mă iei cu tine, ca să stau în primul rând și să scot limba la tine în timpul unui crescendo tensionat?

Ea zâmbi încordată, apoi scutură din cap.

– Kit, chiar nu știu dacă pot s-o fac. S-ar putea să fie prea mult, prea curând. Chiar nu-mi pot explica de ce sunt atât de speriată, de ce am reacția asta organică ori de câte ori mă apropii de pian. Oh, dragule...

Expresia lui deveni serioasă și întinse mâna, strângând-o pe a ei.

– Știi, iubito! De cât timp te gândești la asta?

– De câteva zile.

– Aș vrea să te pot ajuta, să flutur o baghetă magică și totul să fie bine pentru tine, oftă Kit, dar știu că nu pot. Totul depinde numai de tine.

– Da. Julia dădu aprobator din cap și își retrase mâna. Dacă nu te superi, mă duc să fac o plimbare prin parc, poate îmi mai limpezesc mintea.

– O idee excelentă! zise Kit.

O privi în timp ce ea ieșea din bucătărie, apoi strânse farfuriile goale, le spălă și le șterse, pierdut în gânduri.

Peste două zile, înainte de a se duce să discute cu administratorul moșiei, Kit îi aduse Juliei o cană cu ceai și se așeză pe pat, lângă ea.

– Trebuie să plec, zise el, aplecându-se deasupra ei și sărutând-o. O cercetă puțin cu privirea și adăugă: Iubito, arăți oboșită. Ești bine?

– Da, îl minți ea, îți urez succes.

– Mersi! Kit se ridică de pe pat. Apropo, am un fost coleg pe care l-am lăsat să pescuiască în pâraul nostru. A zis că va prinde câțiva păstrăvi până diseară, la cină. Vine să-i aducă după-amiază.

– N-am mai gătit păstrăvi. Ce trebuie să fac? îl întrebă Julia, timid.

– O să-ți arăt mai târziu cum se curăță, răspunse el, în timp ce se îndrepta spre ușă. Oh, era să uit, în caz că nu mă întorc până atunci, un acordor de pian vine la ora unsprezece. Mă îndoiesc că a mai folosit cineva acel superb instrument străvechi, plin de praf, din salon, după ce ai cântat tu la el. Și, pentru că e destul de valoros, m-am gândit că ar fi bine să-l acordăm. Ne vedem mai târziu, iubito!

Îi trimise o beza și dispăru în spatele ușii.

Fix la unsprezece, se auzi clopoțelul ruginit de la ușa de la intrare, și Julia o deschise, invitându-l înăuntru pe acordorul de pian.

– Vă mulțumesc, doamnă! zise bătrânul plin de respect. Dacă nu vă supărați, unde se află pianul? Ultima dată am călcat în casa asta în urmă cu peste cincizeci și cinci de ani, când lady Olivia i-a cerut tatălui meu să-l verifice înainte ca lordul Harry să se întoarcă din război.

Julia îl privi uimită.

– Doamne sfinte! Cât de mult a trecut de atunci. Pe aici!

Îl conduse prin mai multe încăperi, răsuci clanța de alamă a salonului și imediat simți cum mâinile încep să-i tremure.

– Madam, lăsați-mă pe mine! se oferă el.

– Mulțumesc. E puțin... ruginită, replică ea stânjenită, în timp ce omul deschidea ușor ușa.

N-avea de ales decât să-l urmeze înăuntru. Se plimba prin dreptul ușii, urmărindu-l cum se duce la pian și ridică husa de pe el.

– Ce instrument frumos! comentă el plin de admirație. Tatăl meu spunea mereu că are cel mai pur sunet pe care l-a auzit vreodată. Și a auzit destule, chicoti el. Și-acum! Ridică capacul, studie clapele îngălbenite, atingându-le drăgăstos cu mâna. Execută un arpeggio rapid, suspină și scutură din cap. Doamne, sunăm cam rău! Se întoarce spre Julia. O să-mi ia ceva timp, dar îl rezolv, nu vă temeți, madam!

– Mulțumesc, răspunse Julia încet.

– Da, zise acordorul de pian aplecat deasupra cutiei cu scule, cel mai trist e că, după cum mi-a povestit tatăl meu, lordul Harry n-a mai cântat niciodată după ce s-a întors acasă.

– Chiar așa? îl întrebă Julia. Am auzit că a fost un pianist desăvârșit.

– Da, a fost, dar nu se știe de ce – omul oftă și începu să execute primele acorduri din *Sonata în si minor* a lui Liszt –, n-a mai făcut-o niciodată. Poate că a pățit ceva cât a fost la război. Păcat că și-a irosit talentul, nu credeți?

Julia nu mai putu îndura.

– Atunci îl las în seama dumatăle, îi zise ea deodată. Și trimite-i, te rog, factura lordului Crawford.

Se întoarce și ieși în grabă din salon.

Mai târziu, se duse să ia câteva legume din grădină ca să pregătească păstrăvul pentru cină. Ar fi vrut să curețe grădina de legume, să o resădească, dar, neavând nici o garanție că aveau să rămână acolo pe termen lung, fiind în căutarea unui nou cumpărător, Julia se gândea că nu avea rost.

Deodată, își încordă auzul. Din salon, răzbăteau până la ea acordurile *Concertului nr. 2* de Rahmaninov.

Îngenunchind printre buruieni, își astupă urechile cu mâinile.

– Oprește-te! Oprește-te!

Tot auzea muzica, strecurându-i-se printre degete, notele insuportabile asaltând-o din toate părțile. Renunță să-și mai

astupe urechile și, în timp ce mâinile îi cădeau în jos, izbucni în hohote de plâns.

– De ce trebuia să câți *asta*? Orice altceva... orice altceva.

Scutură din cap și își șterse nasul cu dosul mâinii.

Era piesa muzicală care-i marca durerea.

Noaptea aceea teribilă, în timp ce ea cânta pentru publicul încântat, învăluit de acea muzică fantastică, pierdută în lumea ei, apoi bucurându-se de ropotele de aplauze, și de urale, și de buchete, savurându-și succesul cu o exaltare egoistă, în timp ce băiețelul și soțul ei mureau în chinuri.

Pe Julia o torturase neîncetat gândul *când* anume, în timpul concertului ei, își dăduseră ultima suflare. Oare Gabriel plânse după ea în timp ce era cuprins de durerea și de teama de nesuportat, întrebându-se de ce *maman* nu era acolo să-l ajute, să-l aline, să-l protejeze?

Îl lăsase singur în momentul în care avusese cel mai mult nevoie de ea.

Nu putea îndura acel gând.

Julia știa că cea mai rea parte era că pianul – un instrument neînsuflețit – îi furase toată dragostea și atenția. Trecuse înaintea nevoilor copilului și ale soțului ei, și acum simboliza tot ce avea mai egoist și mai inadaptat în ea. Se prăbuși disperată, singura sa consolare fiind gândul că cei câțiva morcovi subțiri și salata verde pe care le găsisese proveneau din legumele sădite de dragul ei bunic.

– Oh, bunicule Bill! Își ridică ea ochii, implorator, spre cer. Ce mi-ai spune *tu* acum, dacă am sta unul lângă altul în seră, ca pe vremuri?

Știa că el ar fi fost calm și rațional, ca de obicei, când apela la el cu vreo problemă. Ar fi analizat faptele, nu emoțiile eminate de ele. Credea mult în soartă și în Dumnezeu. Când murise mama ei, bunicul Bill o luase pe Julia în brațe după înmormântare. Ea plânse pe umărul lui, neconsolată, gândindu-se cum mama ei zăcea singură în pământul rece și greu. Era de nesuportat.

– Mama ta este acum în siguranță și în pace acolo sus. Știu că e, o alinase el. Noi, cei de aici, cărora ne-a fost răpită, suferim acum.

– De ce n-au putut doctorii s-o facă bine? îl întrebase ea, plină de jale.

– Scumpa mea, îi venise sorocul să se ducă. Și, dacă îți *sună ceasul*, nu mai e nimic de făcut.

– Dar aş fi vrut s-o salvez...

– Julia, nu te mai pedepsi singură, o rugase el. Nici unul dintre noi nu mai puteam face ceva pentru ea. Noi, oamenii, credem că deținem controlul, dar nu-i așa, trebuie să fii conștientă de asta. Am trăit destul de mult ca să știu că destinul e implacabil și nimic nu-l poate schimba.

Julia rămase așezată pe iarbă, gândindu-se la ceea ce-i spusese bunicul Bill în acea zi. Era oare valabil și în cazul lui Xavier și al lui Gabriel? Le *sunase* oare *ceasul*? Ar fi putut ea să-i salveze, dacă ar fi fost cu ei?

Era o întrebare fără răspuns.

Cât despre faptul că ea cântase la pian... Julia își șterse nasul, știind că, în realitate, ar fi putut să fie la fel de bine acasă, așteptându-i pe cei doi să revină de la plajă pe un drum periculos.

Oare, așa cum spusese bunicul Bill, se pedepsise singură în toți acei ani? Privându-se de singurul lucru din viața ei care știa că-i oferă liniște și are efectul unui balsam pentru sufletul ei zbuciumat?

Alte cuvinte ale bunicului Bill îi veniră în minte, în timp ce acordul emitea ultimele note. „*Ai un talent de la Dumnezeu. Nu-l irosi, Julia, promite-mi...*”

Pe când tăcerea se așternea în salon, un gând îi trecu prin minte: pierduse atâția oameni pe care-i iubea, dar singurul lucru *al ei*, real și care nu putea să-i fie luat era talentul ei.

În cele din urmă, în timp ce mașina acordului de pian se auzea îndepărtându-se, Julia se ridică și merse încet spre casă. Se așază pe terasă, o rază de speranță și de înțelegere luminându-i fața. Talentul ei era singurul lucru pe care se putea

baza, numai al ei până în ziua în care va muri. Nu putea s-o părăsească, fiindcă făcea parte din ființa ei.

Și nici ea nu trebuia să-l părăsească.

Xavier și Gabriel i-ar mulțumi oare pentru că nu se mai atinsese de clape? Ar fi dorit ei ca, după dispariția lor, să dispară și talentul ei „de la Dumnezeu“?

Nu.

Julia își ridică instinctiv mâna la gură, dându-și seama clar, pentru prima dată, că mintea ei plină de vinovăție îi jucase acel renghi. Se lăsase stăpânită de demoni, când era atât de vulnerabilă.

Ei trebuiau alungați.

Intră cu pași fermi în salon, avându-i în minte pe toți cei care o iubiseră și care încă o iubeau și se așază în fața pianului. Ignorând reacția trupului, își așternu degetele pe clape.

Avea să cânte pentru ei.

Și pentru ea.

Când Kit ajunse acasă, după întâlnirea de afaceri, o oră mai târziu, și auzi acordurile *Studiilor* de Chopin venind dinspre salon, ochii i se umplură de lacrimi. Se lăsă jos, pe o treaptă a scării de la intrare, în locul în care o văzuse pe Julia prima oară. Și ascultă plin de venerație și supunere în fața talentului ei magnific.

– Sunt al naibii de mândru de tine, iubita mea! murmură el. Nu numai că ai un talent rar, dar ești și curajoasă, și frumoasă, și puternică. Și, Dumnezeu să mă ajute, Kit își șterse ochii cu mâneca, sper doar să fiu demn de tine și să te păstrez mereu lângă mine.

Capitolul 32

Din acea clipă, liniștea așternută atâta amar de vreme asupra domeniului Wharton Park fu spulberată. Casa era acum inundată de o muzică minunată, în timp ce Julia reușea să-și alunge demonii și să cânte ore-n șir la prețiosul pian din salon, bucuroasă să se reîntoarcă la instrumentul ce făcea parte din sufletul ei.

– Îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat să mă reîntorc la el, îi șopti ea lui Kit în seara zilei în care degetele ei reatinseseră clapele pentru prima dată.

– Nu-mi mulțumi mie, iubito. Tu ai avut curajul să rupi vraja, îi răspunse el cu generozitate. În afară de asta, pianul chiar trebuia acordat.

Dar Julia știa că, fără inițiativa lui Kit în direcția corectă, singură, n-ar fi avut puterea necesară.

– Azi am vorbit cu Elsie, îi spuse Julia la cină peste câteva săptămâni, și m-a anunțat că, acum, fiindcă locuiesc la Wharton Park, ar dori foarte mult să ne viziteze. Propune să vină weekendul ăsta. Ai avea ceva împotrivă să rămână câteva nopți aici?

– Sigur că nu, se grăbi Kit să-i răspundă, dar nu-i nevoie să-mi ceri aprobarea. E și casa ta. De fapt, sătenii din echipa de cricket m-au întrebat dacă nu vreau să joc împreună cu ei, așa că, cel puțin sâmbătă, nu te voi bate la cap.

Juliei îi era clar că Kit era foarte încântat de propunerea acelei vizite.

– Aș vrea s-o invit și pe Alicia, împreună cu toată familia, sâmbătă la prânz. N-au mai văzut-o pe Elsie de câțiva ani.

– Excelentă idee! zise Kit. Plus că, dacă Elsie se hotărăște să-ți dezvăluie și restul poveștii ei, aici e locul perfect s-o ascuți. Acum, că trăim în casa asta, este încă și mai fascinant să aflăm ce făceau rudele mele din vremurile apuse, adăugă el.

După cină, ieșiră pe terasă, așezându-se în colțul preferat al Juliei. Vechiul mobilier din fier forjat era ruginit, fiind totodată mărturie pentru faptul că vreun înaintaș hotărâse, ca și ei, că acela era cel mai plăcut și mai adăpostit post de observație de unde putea fi admirat parcul.

– Ce seară mirifică! exclamă Kit, respirând adânc, bucurându-se de aerul cald. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții de adult încercând să găsesc noi priveliști frumoase. Dar, iată-mă aici, stând pe o terasă, o rădăcină a originilor mele, convins că nu poate exista un loc mai frumos pe pământ. În sfârșit, nu mai alerg de colo colo. Și sunt fericit. Îmi place nespus să fiu aici, alături de tine. Draga mea, îți mulțumesc pentru că m-ai ținut pe loc!

– Kit, după cum mi-ai spus de atâtea ori, tu ești cel care a luat această decizie. Julia luă o înghițitură din coniacul Armagnac vintage, descoperit de Kit pe un raft prăfuit al pivniței. Aș dori să... discut ceva cu tine.

Fruntea lui se încreți, uitându-se la ea.

– Pare destul de serios. Despre ce e vorba?

– Trebuie să mă întorc în Franța, îi spuse Julia pe un ton liniștit.

Se așternu tăcerea, în timp ce Kit cumpănea această informație.

– În regulă. Știam că va trebui să te duci la un moment dat.

– Nu vreau, oftă ea, dar sunt lucruri pe care trebuie să le rezolv acolo. Și, dacă am de gând să las în urmă trecutul și să-l așez unde-i e locul, trebuie să mă întorc.

– Da, replică Kit. Vrei să vin cu tine?

– Nu. Cred că e ceva ce trebuie să fac de una singură. În afară de asta, știu cât de ocupat vei fi aici în următoarele săptămâni, cu recolta.

– Da, așa e. Kit ridică sprâncenele. N-am crezut niciodată, nici măcar o secundă, că voi învăța să manevrez o combină, dar trebuie să folosim toată forța de muncă, pentru că avem foarte puțini lucrători. Cât timp vei sta plecată?

Julia ridică din umeri.

– Chiar nu știu. Atât timp cât e necesar ca să fac ceea ce trebuie și să iau unele decizii.

– Da. Kit rămase tăcut, cu privirea pierdută în întuneric, apoi îi prinse mâna. Julia, vreau să știi că, indiferent cât îți va lua să revii, eu voi fi aici și te voi aștepta.

În întuneric, Julia îi strângea mâna ca pe un colac de salvare.

– Îți mulțumesc.

Mai târziu, în noaptea aceea, făcură dragoste cu mai multă pasiune. Mult timp după ce Julia adormise, Kit continuă să o vegheze, neputându-și alunga sentimentul de neliniște inculcat în inimă din momentul în care Julia îl anunțase că trebuia să plece.

Julia își petrecu dimineața de sâmbătă pregătind dormitoarele pentru sosirea lui Elsie. Își dădea seama că era prima dată când Elsie venea la Wharton Park ca musafir, și nu ca servitoare. Dorea să se asigure că bunica ei avea parte de tot confortul.

Apoi se duse cu mașina la Holt, ca să facă aprovizionarea. Era o zi caldă, însorită, și cochetul oraș roia de turiști și de proprietarii caselor de vacanță veniți în timpul verii.

Pe când arunca pungile cu cumpărături în portbagaj, se hotărî – în ciuda faptului că acum avea credința că este pregătită pentru recitalul de la Carnegie Hall – să nu reia programul solicitant din trecut. Dacă în ultimele luni învățase ceva, aceea era că lucrurile mărunte din viață, frumoase și plăcute, contau cel mai mult.

Gândul întoarcerii în Franța o îngrozea. Nu dorea să-și piardă sentimentul de liniște nou descoperit. Știa, de asemenea, că Kit o ajutase să-l găsească și, odată plecată, avea să fie lipsită de puterea lui. Dar în această odisee nu putea să plece decât singură, dacă dorea să se elibereze complet și să-l poată iubi așa cum merita el.

La trei și jumătate după-amiază, Julia auzi o mașină apropiindu-se pe alee. Alergă la ușa din față și-l văzu pe șofer cum o ajută pe bunica ei să se dea jos. Coborî în fugă scările spre ea.

– Julia, scumpa mea, vino și îmbrățișează-o pe bătrâna ta bunică!

Nepoata ei o strânse în brațe, apoi, Elsie făcu un pas în spate ca să-i ia mai bine seama.

– Dumnezeu! mare! exclamă ea. Mereu am zis că aerul de la Wharton Park face minuni. Ia te uită! Cât de frumoasă te-ai făcut!

Julia avea încă prins în față șorțul de bucătărie plin de făină.

– Sunt sigură că n-ai dreptate, bunico, dar, nimic de zis, e clar că mă simt mult mai bine decât ultima dată când ne-am văzut.

Julia îl plăti pe șofer, apoi luă valijoara și o conduse pe Elsie pe scări, în casă.

Elsie se opri în capul scării și se uită în sus.

– E exact la fel. Ciudat, nu-i așa? Deși viața noastră s-a schimbat atât de mult, aceste cărămizi au rămas aceleași.

– Îmi doresc să fie adevărat, oftă Julia, ajutând-o pe bunica ei să urce încet scara. S-ar putea să arate la fel, dar, din păcate, multe părți din ea sunt afectate de trecerea timpului și trebuie consolidate înainte ca totul să se prăbușească.

– Cam ca mine, scumpa mea, ce zici? chicoti Elsie. Știi că, în atâția ani petrecuți la Wharton Park, este prima oară când intru pe ușa din față.

– Mă gândeam de dimineață că s-ar putea să ți se pară ciudat să vii aici. Și, acum, ce-ar fi să te conduc în camera ta, să te faci comodă și pe urmă să bem ceaiul împreună?

După ce urcară scările, o auzi pe Elsie gâfâind.

– Doamne! Picioarele mele nu mai sunt ca altădată, oftă ea. Alergam de patruzeci de ori pe zi în sus și-n jos pe scară și nu simțeam nimic.

– Bunico, ți-am pregătit camera asta, îi spuse Julia, deschizându-i ușa. Este atât de drăguță și nu prea mare.

Elsie trecu pragul și scoase o exclamație, plăcut surprinsă.

– Doamne sfinte! Dintre toate camerele ai ales-o exact pe cea în care a stat lady Olivia când a venit la Wharton Park. Aici am văzut-o pentru prima oară. Și, adăugă Elsie, rotindu-și ochii prin jur, nu cred că s-a schimbat ceva de atunci. Traversă spre taburetul cu tapiserie roasă de la capul patului și se așează, încercând să-și recapete suflul.

– Julia, îmi pare rău, gripa aia m-a pus la pământ și n-am mai reușit să-mi recapăt forțele de-atunci.

Julia o privi îngrijorată.

– Vrei să te odihnești? Să-ți aduc sus o cană cu ceai?

– Exact asta îi spuneam eu doamnei Olivia, chicoti Elsie. Mi se învâрте un pic capul, dar probabil de vină e șocul revederii acestui loc.

– Bunico, nu-i nici o grabă. Odihnește-te și vino jos când poți. Avem o grămadă de timp la dispoziție ca să discutăm. Kit joacă cricket cu echipa satului și nu se întoarce înainte de șapte.

– Tânărul Christopher... căzu Elsie pe gânduri. Cine-ar fi crezut că tu vei fi împreună cu el! Îmi aduc aminte când rămânea mai mult timp pe-aici. Glumeam cu bucătăreasa că arăta ca o acadea pe băț; numai piele și os, și pe cap, o claie imensă de păr creț.

– Nu s-a schimbat, zâmbi Julia. Și el de-abia așteaptă să te revadă.

– La fel și eu, zise Elsie ducându-se spre pat, pe care se lăsa greoi. Foarte ciudate sunt căile vieții, nu-i așa? Noi toți, din nou, în acest loc străvechi. În regulă, scumpa mea, acum ia-ți zborul și nu te deranja să vii cu o cană de ceai. Voi coborî după ce trag un pui de somn.

– Ne vedem mai târziu, șopti Julia, aplecându-se să o sărute pe frunte.

Ochii lui Elsie erau deja închiși.

Peste o oră și jumătate, Elsie intră în bucătărie, arătând odihnită.

– Așa, mă simt mai bine, zise ea. Ei bine, unde-i cana de ceai pe care mi-ai promis-o? Vreau să-mi spui toată povestea, cum de-ai ajuns să fii cu Kit.

Amândouă se așezară la masa din bucătărie, și Julia îi istorisi lui Elsie cum îi sârise Kit în ajutor cât fusese bolnavă și cum se mutase apoi la Wharton Park.

– Julia, scumpa mea, mă bucur din suflet pentru tine! Citesc în ochii tăi cât ești de fericită. După suferința teribilă prin care-ai trecut. Elsie scutură din cap, cu ochii în lacrimi. E minunat că voi doi ați descoperit fericirea împreună. Luă o gură de ceai. Ca să fiu sinceră, asta e și motivul pentru care sunt azi aici. Dat fiind că tu și Kit sunteți împreună, pare că totul se mișcă într-un cerc perfect. M-am hotărât să-ți spun întreaga poveste. Și poate că – Elsie aruncă o privire în jur – dacă ți-o spun aici, în locul unde s-a petrecut totul, mă va ajuta să mi-o amintesc mai bine.

Peste douăzeci de minute, Kit deschise ușa bucătăriei, arătând bronzat și sănătos în costumul alb de cricket.

– Elsie, cât de fericit sunt că te văd din nou după toți acești ani! Kit se duse spre ea și o sărută călduros. Nu te-ai schimbat absolut deloc.

– Lingușitorule! îi zâmbi Elsie. Ei bine, ce să-ți spun, master Kit, tu în schimb, da. Te-ai mai împlinit, exact cât trebuie, și acum ești un tânăr foarte chipeș.

– Așadar, nu mai zici că sunt o acadea pe băț? Kit o privi sever, apoi, văzând-o pe Elsie că roșește, îi zâmbi vesel. V-am auzit într-o zi cum vorbeați despre mine, pe tine și pe bucătăreasă, când habar n-aveați că mă strecuram pe sub geam. Nu m-am supărat. Dimpotrivă, vă eram recunoscător că voi două mă îndopați mereu cu mâncare.

– Ei, zise Elsie pe un ton defensiv, erai prea slab. De fapt, adăugă ea, și tu, și Julia erați.

– Atunci, ai acum ocazia să ne admiri, zise Kit, înconjurându-i afectuos umerii Juliei cu brațul. Elsie, un pahar cu vin? Am unul bun, special, ca să sărbătorim victoria. Am înscris de două ori și am fost proclamat jucătorul cel mai bun al meciului.

Elsie îi surprinse privirea Juliei, în timp ce Kit deschidea sticla de vin și dădu din cap în semn de apreciere.

– Ce zici, nu s-a făcut chipeș? Cine ar fi crezut așa ceva?

În timp ce Kit ședea cu Elsie la masă, discutând ca doi buni prieteni despre anii petrecuți la Wharton Park, Julia se agita prin bucătărie, pregătind cina. O vedea pe Elsie că se simțea în largul ei datorită modului afectuos și gentil al lui Kit de a o ta-china. Julia puse pe masă un castron cu pui și alături o garnitură de cartofi noi, pe urmă trase și ea un scaun ca să mănânce împreună cu ei.

– Ce bun e, Julia! zise Elsie mâncând cu poftă. N-am crezut niciodată că te vei apuca de gătit, dar mâncarea ta e cu adevărat gustoasă.

– Elsie, Julia are o grămadă de talente ascunse, adăugă Kit, făcându-i cu ochiul.

După cină, Julia făcu cafeaua și le propuse să se mute în bibliotecă. După ce o instalează pe Elsie într-un fotoliu confortabil, lângă șemineu, Julia se așează pe canapeaua din fața ei, lângă Kit.

Atmosfera deveni brusc tensionată din pricina așteptării.

– Și, acum, zise Elsie, sorbind din cafea, apoi așezând ceașca pe măsută. Așa cum i-am spus Juliei, m-am gândit mult și bine dacă să vă istorisesc toate astea. Dar datorită împrejurărilor...

– Ce „împrejurări“? se interesă Kit.

– Tinere, te rog să ai răbdare și la sfârșit vei înțelege. În regulă. Elsie trase mult aer în piept. Ultima dată, Julia, îți povesteam cum lordul Harry și lady Olivia reușiseră să se împace cu puțin timp înainte ca Harry să plece la război.

– Da, confirmă Julia.

– Ei bine, acum vă voi spune povestea lui Harry și, deși s-a petrecut cu mult, mult mai departe de aici, vă promit că ceea ce veți auzi este adevărat, chiar dacă sfârșitul nu apare în jurnalul pe care l-a scris.

– *Harry l-a scris?* se miră Julia.

– Da, confirmă Elsie, este jurnalul lui Harry. Întotdeauna a avut un scris frumos, într-adevăr. N-ar fi putut să fie scris de Bill al meu, chicoti ea. El de-abia își putea semna numele, Dumnezeu să-l ierte! Și, acum, scumpa mea, te rog să nu mă întrerupi. Ce vreau să vă spun este că Bill, bunicul tău, a fost cu el în Malaysia, în timpul războiului. Pe urmă, când Harry s-a întors în sfârșit acasă, eu și Bill am fost atrași în povestea lui într-un mod pe care nu l-am fi crezut niciodată posibil. Această parte începe cu adevărat după terminarea războiului, când bunicul tău și Harry au fost eliberați din lagărul Changi, după acei trei ani și jumătate lungi de captivitate...

Capitolul 33

Bangkok

1945

Când Harry își recăpătă cunoștința, se simți derutat, având senzația ciudată că dormise mult timp fără întrerupere. Era obișnuit să-și schimbe des poziția din cauza durerii de șold, când dormea în patul rudimentar, de care reușise să facă rost și care îl trezea din somn, făcându-l să se întoarcă pe partea nedureroasă. Nu-și mai amintea nici că se trezea să alunge norul de țânțari sau să-și frece locul dureros lăsat de vreo pișcătură de furnică roșie.

Și nici urmă de transpirație lipicioasă care să-i scalde pieptul slab, când se trezea. De fapt, simțea o adiere plăcută, dar poate că doar își imagina că briza îi mângâia plăcut fața.

Una peste alta, se simțea confortabil. O senzație de care de-abia și-o mai putea aduce aminte.

Se întreba dacă nu cumva avea halucinații. În timpul celor trei ani și jumătate de captivitate, visase adesea că se afla la Wharton Park, inclusiv lucruri stranii, cum că tatăl său îi dădea o cutie cu sardele, că sărea în apa rece și curată din fântâna aflată în mijlocul grădinii mamei sale și că Olivia îl ridica pe fiul lui să i-l arate...

Deși majoritatea viselor erau legate de mâncare. El și ceilalți camarazi ai săi petrecuseră multe nopți lungi, umede, discutând despre cele mai gustoase rețete folosite de mamele lor. Asta le

menținuse întreagă sănătatea mintală, dacă „sănătate” era un cuvânt ce putea fi folosit de prizonierii închiși la Changi.

Nu prea mai rămăsese cine știe ce din ei, nici fizic, nici psihic, și Harry se trezea în fiecare dimineață uimit că se mai afla încă în viață. Iar, uneori, își dorea să nu fi fost.

Hotărî să-și țină ochii închiși și să se bucure de acel confort, în timp ce se gândea cât de miraculos era faptul că trupul lui rezistase înfometării și eforturilor fizice greu de îndurat chiar și pentru un om sănătos într-un climat moderat, nemaivorbind de acea arșiță ucigătoare. Mulți dintre camarazi nu reușiseră să facă față: mai mult de o mie erau înmormântați în cimitirul din Changi și, uneori, îi invidia pentru odihna lor veșnică. În timpul crizelor recurente de febră dengue¹, supranumită și febra care sfărâmă oasele, din cauza durerilor insuportabile resimțită în toate membrele, Harry se aștepta să li se alăture în orice moment. Dar norocul, dacă cineva ar fi socotit că o altă zi de existență în acest loc *era* un noroc, fusese de partea lui. Și până acum supraviețuise.

Harry înțelegea acum că viața și moartea erau în mâinile sorții: mulți dintre camarazii împreună cu care fusese adus în lagăr aveau un fizic mai puternic decât al lui, și, cu toate astea îi văzuse secerăți de malarie și dizenterie. Dieta cu orez și ceai brut, suplimentată ocazional de o mână de făină de orez, completată cu viermi pe post de proteine, impunea o forță interioară de fier ca să rezști. Și se părea că Harry, deși nu era un soldat înăscut, trăind cu teama că nu avea să se dovedească un „bărbat” adevărat, era bine înzestrat genetic pentru a supraviețui într-un astfel de loc.

Dat fiind că era treaz de ceva vreme – sau așa avea impresia – și se simțea încă în regulă, Harry încercă să-și adune gândurile și să pună cap la cap evenimentele din ultimele zile.

Crâmpete de amintiri legate de felul în care zăcea în spitalul din Changi cu febră mare. Apoi, o față cunoscută, aplecată

¹ Febra dengue sau denga este o infecție cauzată de un virus transmis de țânțari. (n.tr.)

deasupra lui; Sebastian Ainsley, vechiul său prieten de la Eton, care lucra acum pentru compania navală a tatălui său din Orientul Îndepărtat. O vagă amintire că fusese dus în spatele unui camion.

În continuare, tăcere; confortul fizic și mirosul curat indicau că se întâmplase ceva. Poate că, în final, trecuse apa și se afla acum în cer. Harry decise să vadă cu ochii lui.

Strălucirea pereților albi, neclari, văzuți prin plasa de țânțari, contrasta puternic cu colibele din lemn întunecate și groaznic de murdare, cu mirosul lor fetid de trupuri nespălate, răspândindu-se greu prin aerul extrem de umed.

Apoi, văzu o femeie... *o femeie!* Și ea era în alb și se apropia de patul lui.

– Ei, căpitane Crawford, te-ai decis în sfârșit să te trezești? Era timpul. Gura deschisă, te rog!

Înainte ca Harry să poată să spună ceva, îi băgă un termometru sub limbă. Femeia îl apucă de încheietura subțire a mâinii ca să-i măsoare pulsul.

– Mult mai bine, dădu ea aprobator din cap, apoi adăugă zâmbind: Presupun că n-ai idee unde te afli?

El scutură din cap, neputând răspunde din cauza termometrului.

– Ești la Bangkok, într-o clinică privată. N-au vrut să te primească într-un spital public. Ultimul lucru de care ar avea nevoie aici este o altă epidemie de febră dengue. Așa că bunul tău amic, domnul Ainsley, te-a adus la noi. Va veni să te vadă în scurt timp, sunt sigură. Până acum, a venit în fiecare zi.

Îi scoase termometrul din gură. Harry își trecu limba peste buzele uscate și încercă să înghită, dar gâtul îi era iască.

– Aș dori un pahar cu apă, vă rog, ceru el răgușit.

– Sigur. Dar mai întâi, hopa sus! Femeia îl prinse pe Harry cu brațele și-l trase în sus, în șezut.

El încercă s-o ajute, dar efortul îi umplu fruntea de sudoare.

– Bravo, avem un vajnic flăcău!

Harry își dădu seama acum că femeia era asistentă medicală; aceasta îi ținea un pahar cu apă cu un pai în dreptul gurii.

– Bea-o încet! Stomacul tău e gol de mai multe zile. A trebuit să te hrănim intravenos un timp. Febra aia a ta nu dădea semne să scadă. Asistenta aruncă o privire spre termometru. Vestea bună e că acum a cedat. Ne gândeam că te pierdem, dar se vede treaba că ai o constituție puternică.

În timp ce Harry își forța mușchii gâtului să înghită, se gândea că niciodată nu se simțise mai slăbit.

– Tinere, ar trebui să fii mândru de tine! îi zâmbi asistenta. Ai reușit să treci prin toate. Nu numai prin război, dar și prin lagărul de iad din Singapore, despre care am auzit atâtea. Fă-te bine, și în curând vei fi în drum spre Anglia. Ce zici de asta?

Harry se lăsă din nou pe perne, simțindu-se rău și amețit. Erau prea multe informații pentru el, să le afle așa, deodată. Acum își aduse aminte că primiseră vestea capitulării Japoniei și că lagărul urma să fie eliberat. Dar, după ce ani de zile auzi-seră tot felul de zvonuri, atât el, cât și ceilalți camarazi nici nu îndrăzneau să creadă asta.

– Am câștigat? E-adevărat? S-a terminat?

Nu reușea mai mult decât această cascadă de întrebări scurte.

– Da, căpitane Crawford! S-a terminat. Ești un om liber. Și acum, îți propun să te mai odihnești o oră și, după aceea, îți aduc o supă de pui, la prânz.

Supă de pui... la Changi, râvneau cu toții să mănânce pui – când vreunul dintre ei reușea să pună mâna pe o găină, deși putea să facă ouă, nu dura mai mult de douăzeci și patru de ore până să fiarbă în oală. Harry oftă. După ani de înfometare, acum era trist că nu avea deloc poftă de mâncare.

– Mulțumesc! răspunse răgușit, cu o voce schimbată.

Asistenta se îndreptă spre ușă.

– Revin în scurt timp.

Harry o urmări cu privirea cum pleacă, apoi se gândi la un lucru extraordinar, și anume că, dacă l-ar fi ținut picioarele, s-ar fi dat jos din pat, ar fi mers după ea pe coridor și ar ieși din spital. Putea să stea afară oricât dorea, și nimeni nu l-ar mai fi amenințat cu arma. Ar putea merge pe stradă, fluierând dacă

dorea, și nimeni nu i-ar acorda nici cea mai mică atenție. Asta era dincolo de orice închipuire a lui.

Peste cinci minute, auzi un ciocănit la ușă. Când se deschise, văzu chelia și ochelarii cu lentile rotunde, groase, cunoscute.

– Harry, bătrâne, cât de minunat să te văd conștient! Am fost cu toții teribil de speriați că s-ar putea să te îneci la mal, ca să zic așa, și ar fi fost cu adevărat cel mai mare păcat.

– Ghinion, Sebastian! replică Harry, după cum vezi sunt încă viu și mișc.

– E o minune să te văd așa. În ziua misiunii mele de salvare, Changi mi s-a părut cel mai cumplit loc din câte am văzut.

– Cum de-ai știut că sunt acolo? îl întreabă Harry.

– Mi-a scris mama ta, să-mi spună că ești închis în lagăr. Și, când am auzit că Changi va fi eliberat, m-am gândit că trebuie să vin să te salut și poate să-ți ofer o mână de ajutor, ca o rudă de prin partea locului. Sigur că nu mă așteptam să te găsesc într-o asemenea stare. A trebuit să mituiesc câțiva malaysieni, să te transporte cu mașina până la granița cu Thailanda, unde te aștepta șoferul meu.

– Ai fost extrem de bun că ai venit! admise Harry.

– Nu te mai gândi la asta. La ce sunt buni vechii prieteni? replică Sebastian înroșindu-se la față. În afară de asta, a fost singura ocazie ca să aflu ce se întâmplă. Am trecut prin câteva momente în care am simțit că mi se ridică părul pe cap. Singapore cuprins de haos. Mă gândeam să ne oprim acolo, dat fiind că erai atât de bolnav, dar în spitale nu mai aveai loc să pui un pai. M-am rugat să ajungi cu bine la Bangkok, unde știam că pot găsi un ajutor medical adecvat.

– Mulțumesc! gâfâi Harry.

– Și aici, în Thailanda, a fost groaznic, zise Sebastian. Japonezii au ocupat țara. La început, au pus în scenă un spectacol impresionant, sosind aici cu hoardele, îmbrăcați în civil, dându-se drept muncitori în noile fabrici pe care le construiau aici. Erau absolut peste tot, făcând fotografii și pretinzând că sunt turiști. După aceea, în ziua în care au invadat, și-au scos soțiile și copiii din case, urcându-i pe vapoare de-a lungul

coastei, iar ei și-au tras uniforme militare și au năvălit în toate orașele. Era clar că trimiseseră fotografiile la sediul din Tokyo ca să-și facă planurile unde să plaseze trupe pentru a ține țara sub control.

– Doamne sfinte! șopti Harry. Și au reușit?

– Da, confirmă Sebastian. Autoritățile au fost nevoite să cedeze; erau organizați impecabil. Și, desigur, elementul surpriză i-a făcut de neoprit. Doreau Thailanda ca o cale deschisă din Birmania până jos, în Malaysia. Și siamezii, sau thailandezii, cum le spunem acum, au fost forțați să declare război Marii Britanii și Americii.

– N-am știut, replică Harry cu voce stinsă.

– Ei bine, n-a fost cine știe ce, dar a trebuit să le facem față piticiilor ălor de gălbejiți răi, stăpâni pe situație în ultimii doi ani. În ceea ce mă privește, voi fi fericit să-i văd plecați. Acum, fug din Bangkok cât îi țin picioarele, cu capetele plecate sau plutind în fluviul Chaopraya. Până acum, cel puțin șaiszeci au fost aduși la mal, jubilă Sebastian. Drum bun și cale bătută din partea mea!

Harry încuviință bucuros din cap.

Sebastian trase un scaun și se așeză pe el, lângă pat.

– Bătrâne, știu că ai trecut prin iad. Imediat ce te înzdrăvești puțin, te imbarcăm pe un vapor, și acasă cu tine. La clasa întâi, bineînțeles, zâmbi el larg. Și va trebui să suporti din nou iarba verde din Anglia. Sau ce-a mai rămas din ea, după bombe nemților.

– Știu atât de puțin despre cele întâmplate acolo, reuși Harry să șoptească.

– Tot ce e nevoie să știi acum e că am obținut victoria, că părinții tăi și Olivia sunt toți bine mersi și de-abia așteaptă să te vadă acasă.

– Vești bune, mormăi el, în timp ce Sebastian făcea eforturi să-l audă. Am primit scrisori numai de la mama cât am stat în lagăr, nu de la soția mea.

Sebastian ridică o sprânceană.

– Sunt sigur că Olivia ți-a scris. Dar cenzura a fost foarte dură.

– Crezi? Eu...? oftă Harry. Mama nu mi-a scris nimic despre bebeluș. Olivia era însărcinată când am plecat. Știi tu ceva? reuși el să îngaime.

Se așternu o tăcere stânjenitoare, în timp ce Sebastian cum-pănea cum să-i spună lui Harry ce se întâmplase.

– Îmi pare rău, bătrâne! zise el pe un ton grav. Știi, unul dintre acele lucruri. Se pare că a fost un avort. Dar acum nu aveți nici un motiv să nu faceți o droaie de copii, când ajungi acasă. Și eu să am plăcerea să-i văd crescând.

Harry strânse pleoapele un moment, reflectând la cele auzite. Gândul întoarcerii la Wharton Park îi era atât de străin, atât de îndepărtat de locul unde fusese închis, încât nici măcar nu putea să mediteze la el.

– Oricum, dragul meu prieten, după ce-ai revenit din lumea umbrelor, nu e momentul să-ți faci probleme legat de ce-ar fi putut să fie, îl alină Sebastian. Imediat ce am încuviințarea doctorilor, te scot de aici. Cred că ai îndurat destule să-ți ajungă pentru tot restul vieții. Așa că îmbărbătează-te și fă-te bine cât de repede poți. Și atunci pot să-ți reamintesc că viața poate să fie destul de veselă, mai ales aici, în Bangkok.

– Voi face tot ce pot, Sebastian, promit!

– Așa te vreau, bătrâne! zise Sebastian, ridicându-se în picioare. Vin mâine să te văd, cam pe la unsprezece. Și voi expedia o telegramă la Wharton Park, să-i anunț că ai început să te vindeci.

– Mulțumesc!

Sebastian dădu din cap, în timp ce se îndrepta spre ușă.

– Fă-te bine, nimic altceva. Zi bună!

Harry încuviință din cap și îi oferă lui Sebastian o umbră de surâs înainte ca acesta să tragă ușa după el. Se lăsă pe spate, dezamăgit că nu se simțea fericit știindu-se liber, în sfârșit. Se gândea că, poate, din cauză că era atât de obosit și de bolnav. Asta era cauza pentru care simțea oarecum dezamăgitoare recent recăpătata libertate.

Nici unul dintre cei închiși în lagăr nu se gândise cum s-ar simți, dacă ar fi eliberat. Toate discuțiile se axau pe cămin, familie și mâncare. Numai gândul la aceste lucruri îi ținuse în viață, le dăduse speranță. Harry văzuse și câțiva camarazi care cedaseră: găsiți spânzurați cu te miri ce le căzuse în mână – ciorapi, bucăți de șireturi, bucăți sfâșiate din cămașă.

O secundă, Harry simți că-i lipsea familiaritatea din Changi; rutina, suferințele împărtășite și țelurile, ca și înțelegerea reciprocă față de nenorocirea semenilor.

Avea să fie oare marcat de acea experiență pentru totdeauna? Avea să poată oare să revină vreodată la o viață normală?

Harry începea să ațipească, cu gândul că, poate, când avea să se trezească, urma să vadă totul într-o lumină mai optimistă.

Peste o săptămână, Harry se simțea destul de bine ca să poată fi externat. Sebastian veni să-l ia cu Rolls-Royce-ul lui, automobilul pe care taică-său îl trimisese la Bangkok în urmă cu douăzeci de ani.

Pe când ieșeau din spital, Harry se simți pentru scurt timp bucuros că pleacă undeva. Era pentru prima dată, în trei ani și jumătate, când făcea așa ceva. Șoferul thailandez al lui Sebastian îi deschise portiera reverențios, ajutându-l să se așeze pe bancheta din spate. Sebastian se urcă alături de el. Treceau pe străzi foarte aglomerate, șoferul claxonând energic ca să atenționeze bicicletele-taxi, boii și câțiva elefanți, să se dea la o parte.

Pentru prima dată după ce mărșăluise cu batalionul lui pe uscat, debarcând de la bordul navei *Duchess of Athol*, care adusesese Regimentul 5 din Norfolk la Singapore, Harry putea descoperi atmosfera exotică cu interes, nu cu teamă.

– Cea mai bună cale ca să vezi orașul este pe apă, de-a lungul canalelor înguste, pe care ei le numesc *klongs*, îl informă Sebastian. Oamenii trăiesc în case construite pe stâlpi, pe malul fluviului. Teribil de ciudat. Poate că înainte să te înapoiezi în Anglia, vom lua o barcă să ți le arăt. Mai sunt și niște temple magnifice. Ah, uite că am ajuns. Șofer, trage în față, ne așteaptă

Giselle! Sebastian se întoarse spre prietenul lui. Harry, dragul meu, bun-venit la Hotel Oriental!

Harry nu văzu mare lucru în timp ce era condus prin hol, și Sebastian discuta cu o femeie, pe nume Giselle, evident directoarea sau chiar proprietăreasa hotelului. Se simțea epuizat și copleșit, iar călătoria cu automobilul pe străzile aglomerate îl făcuse să se simtă claustrofob. În timp ce mergea pe coridor, condus de portarul thailandez, care nu avea nici un fel de bagaj de cărat, pentru că Harry nu avea nimic la el, se întreba dacă avea să sufere de claustrofobie pentru tot restul vieții.

Avea încă imprimat în minte timpul petrecut în barăcile din Selarang, unde japonezii îi mutaseră pe toți cei din lagăr, fiindcă ofițerii britanici refuzaseră să semneze un acord că nu aveau să încerce să evadeze. Selarang fusese construit ca să adăpostească o mie de suflete, și acolo fuseseră deportați optsprezece mii de prizonieri. Asta însemnase două zile de stat în soarele arzător, înghesuiți într-un asemenea hal că nu puteau nici măcar ridica mâna să se scarpine în nas. Și, apoi, noaptea, dormeau ca sardelele pe podeaua de ciment.

Date fiind condițiile extrem de vitrege, pentru a-i salva pe oameni de pericolul unei pandemii de dizenterie, în urma căreia ar fi murit cu miile, acordul de „neevadare” fusese semnat sub presiune de către colonelul Holmes, comandantul trupelor din Changi.

De atunci, Harry suferise tot timpul coșmaruri și știa că experiența îi prilejuise cele mai teribile probleme, confruntat cu mulțimea.

Portarul descuie ușa camerei sale, și Harry observă cu plăcere că era răcoroasă, dotată cu jaluzele la ferestre, care erau trase, cu o plasă contra țânțarilor în jurul patului și cu mobilier sumar, dar confortabil. Îi dădu portarului ultimii câțiva cenți pe care-i avea asupra sa, închise ușa după el, merse spre pat și se lungi, ușurat că avea suficient spațiu și liniște.

Când Harry se trezi, peste câteva ore, se gândi că era noapte, dar, uitându-se la ceasul de lângă pat, constată că era de-abia

ora ceaiului. Din cauza jaluzelelor, camera era învăluită în întuneric. Se ridică și le trase, fără să-și poată stăpâni o exclamație de plăcere. În fața lui era o pajiște vastă, verde, presărată cu șezlonguri și umbrele de soare. Dincolo de ele, se întindea fluviul larg, poate cu o lățime de peste treizeci de metri, pe care se legănau tot felul de ambarcațiuni din lemn. Frumusețea și deschiderea priveliștii aduseră lacrimi în ochii lui Harry.

Robinetul de deasupra micii chiuvete, dintr-un colț al camerei, lăsa să se scurgă doar un firicel de apă, un adevărat nectar după anii în care se spălase numai când ploua. Harry își trase pe el cămașa și pantalonii, oferiți de Sebastian cu atâta bunătate, până când își cumpăra niște haine. Se strădui să-și tragă betelia peste burta umflată de orez; toți camarazii săi se aleseseră cu asta, glumind că arătau ca și cum ar fi fost însărcinați în șase luni. Pe urmă, o porni în căutarea drumului spre terasa de deasupra fluviului.

Odată ajuns, se lăsă greoi pe un șezlong, sub o umbrelă de soare. Imediat, un băiat thailandez apărură lângă el.

– Pot să vă servesc ceaiul, domnule? îl întrebă el.

Harry ar fi dorit să râdă în hohote. În locul din care venise el, gândul ca cineva să-i servească ceaiul era absurd, mai cu seamă așezat confortabil pe un șezlong la umbră.

– Mulțumesc. Pe nota de cazare, răspunse el, și băiatul plecă să-i aducă ceaiul.

Poate că, gândi Harry, trebuia să se obișnuiască cu ideea că tot ce era normal avea să i se pară anormal până când avea să se obișnuiască cu libertatea. Și poate că trebuia să accepte și faptul că nimeni altcineva în afară de cei cu care fusese închis acolo ar putea înțelege vreodată prin ce trecea el.

– Domnule, ceaiul dumneavoastră, cu lapte și zahăr!

Băiatul plasă tava pe măsuta de lângă el.

Harry se strădui să nu înșface bolul cu zahăr și să și-l toarne tot în gură. Era prima dată când vedea zahăr, în trei ani și jumătate.

Peste o jumătate de oră, Sebastian i se alătură, în timp ce soarele începea să apună deasupra fluviului. Comandă un gin

tonic pentru el și unul pentru Harry, deși, după ce-l mirosi, Harry se abținu să-l bea. Nu mai pusese în gură pic de alcool de când plecase din Anglia. Și, în starea în care se afla, putea să-l răpună una-două.

– Apropo, să nu uit, cred că-ți aparține. Sebastian puse pe masă un jurnal micuț, legat în piele. Când ți-au scos, la clinica din Bangkok, zdrențele de pe tine, asistenta ți l-a găsit în izmene. Sebastian ridică o sprânceană. Mi l-a dat spre păstrare.

Era jurnalul ținut de Harry cu rigurozitate, din momentul în care vaporul părăsise coasta engleză. Dacă japonezii l-ar fi descoperit în Changi, ar fi riscat să fie împușcat. Așa că-l ținuse asupra lui, într-un buzunar anume făcut pentru el în interiorul lenjeriei de corp. Transcrierea gândurilor și sentimentelor în fiecare noapte fusese una dintre modalitățile prin care izbutise să supraviețuiască.

– Îți mulțumesc, Sebastian, îți sunt recunoscător, deși mă îndoiesc că, într-un viitor apropiat, voi răfoi paginile pentru a călători în trecut.

– Nu, sunt convins. Așadar, dragă prietene, un vapor pleacă peste trei săptămâni și te va duce destul de confortabil la Felixstowe, apoi acasă. Ar fi bine să trimiți o telegramă familiei, să-i anunți că vei fi la bordul lui. Sunt sigur că vor dori din suflet să vină să te întâmpine la docuri, zâmbi Sebastian.

– Sună grozav și îți mulțumesc pentru că ai organizat totul, dar sper că nu te deranjează dacă te rog să lăsăm planurile de viitor pentru altă dată? Este prima mea seară de adevărată libertate și, pur și simplu, vreau să mă bucur de acest moment.

– Sigur, sigur, bătrâne! Nu ne grăbim deloc. M-am gândit că ai vrea să pleci cât mai repede, se scuză Sebastian.

– Vorbim mâine, replică Harry. Acum, povestește-mi totul despre acest minunat oraș.

– Sunt destul de surprins că nu ești mai interesat să afli ce se mai petrece prin Anglia, comentă Sebastian în timpul cinei, puțin mai târziu, pe când se înfrupta dintr-o friptură mare de vită australiană.

Harry se uită la friptura din farfuria sa și, văzând-o preparată în sânge, își dădu seama că nu o poate mânca. Stânjenit, ceru un bol cu supă de orez.

– Sigur că mă interesează, Sebastian, zise Harry. Dar mă simt ca și cum aș fi fost plecat doar de câteva ore. Și o discuție despre război îmi este peste putință să suport în seara asta.

Sebastian îl privi prin lentilele groase și încuviință din cap plin de înțelegere.

– E prea devreme pentru tine, bătrâne, prea devreme. Am vorbit cu un croitor să vină mâine la tine, să-ți confecționeze un rând de haine civile. Sunt foarte pricepuți pe aici într-ale croitoriei. Orice dorești, dragă băiete, ei îți pot face.

– Foarte drăguț din partea ta. Deși nu prea știu ce mai e în vogă acum.

– Să nu ai impresia că moda s-a schimbat prea mult. Plus că am dubii că băieții de-acasă poartă fuste ca cei de-aici, chicoti Sebastian.

– Presupun că, până când nu sunt demobilizat, ar trebui să port uniformă, zise Harry scurt. Dar tot ce mi-a mai rămas după Changi e o pereche de pantaloni scurți, peticiți cu pânză de cort, și o șosetă.

– Ei bine, trebuie să-ți spun că n-are rost să-ți faci griji în privința asta. Autoritățile au oricum multe altele de făcut, decât să aducă acasă mii de foști prizonieri de război. Așa că, dacă aș fi în locul tău, aș considera că am parte de o mică vacanță. Bine meritată, dragule. Când ești pregătit, îți pot arăta câteva atracții, ce zici? Fetele de aici sunt... cum să-ți spun? Puțin mai relaxate decât fetișcanele de acasă. Sprâncenele lui Sebastian se ridicară deasupra ramelor ochelarilor. Sigur ești încă epuizat după chinul prin care ai trecut. A fost... teribil?

– Dincolo de orice imaginație, replică Harry scurt. Eu am fost unul dintre cei norocoși. Eram ofițer și tratat puțin mai bine decât subordonații mei. În plus, puteam să cânt la pian, o situație pe care japonezii o admirau într-o câțva. Mă chemau să le cânt la cartierul lor general. Harry oftă. Dacă ceva mi-a salvat viața, acela a fost pianul.

Fața lui Sebastian se luminează.

– Sigur! Am uitat complet de talentul tău, cu tot ce se întâmplă în jurul nostru. Trebuie să vorbesc cu Giselle. Este hotărâtă să deschidă un băruleț aici pentru toți expații și caută să încropească o orchestră. Poate că, în următoarele câteva zile, va aduna câțiva muzicieni, și tu ai putea cânta cu ei, pentru noi toți.

– Poate, mormăi Harry, fără să promită nimic. Mă întreb ce s-a întâmplat cu Bill?

Sebastian se încruntă, încercând să înțeleagă.

– Cine naibii mai e și Bill? întrebă el.

– A fost sergentul meu în cadrul batalionului. A venit de pe moșie și a fost alături de mine tot timpul cât am fost închis. Mi-a salvat viața în timpul căderii orașului Singapore și venea mereu să mă vadă la spitalul din Changi, când eram bolnav de febră dengue. Mi-ar plăcea să știu că a ajuns cu bine acasă. Voi expedia o telegramă ca să aflu. Vocea lui Harry slăbi. Sebastian, îmi pare rău, dar sunt extenuat, trebuie să dorm puțin.

– Sigur, zise Sebastian. Du-te la culcare, dragule. Să dormi bine toată noaptea, și la zece vine croitorul meu.

Harry se ridică, simțind că picioarele îi tremură.

– Sebastian, vreau să-ți spun cât de recunoscător îți sunt pentru tot ce-ai făcut. Trebuie să-mi spui cât îți datorez pentru tot deranjul. Îți voi trimite banii din Anglia.

– Să presupunem că asta-i contribuția mea la efortul de război, respinse Sebastian propunerea lui Harry. Fii pe pace, sunt bucuros că am putut fi de ajutor.

Harry îi ură noapte bună, apoi se îndreptă cu pași șovăitori spre camera lui. Era mulțumit la gândul că-și putea odihni trupul, care-l durea din cap până-n picioare, între cearceafurile albe, curate și răcoroase, sub adierea ventilatorului din tavan. Când se urcă în pat, nu se mai gândi la nimic altceva decât unde ar putea fi prietenul lui, Bill.

Capitolul 34

În săptămâna următoare, Harry se odihni pe săturate, recăpătându-și puterile, iar stomacul său începu să digere hrana sănătoasă la care doar visase la Changi.

Dar nopțile îl chinuiau în continuare coșmarurile. Se trezea scaldat în sudoare și căuta să aprindă lumina, deseori întreruptă din cauza interdicției încă în vigoare la Bangkok. Inima îi bătea cu putere și se căznea să găsească o lumânare, ca să fie sigur că se află în siguranța camerei de hotel și că supliciul lui se sfârșise.

Diminețile, cobora pe verandă, ca să servească micul dejun, apoi se refugia cu un ziar în mână la umbra imenșilor palmieri din grădină. Fluviul vuia plin de viață, cu toate ambarcațiunile lui din lemn, dotate cu motoare diesel, gonind într-o parte și-ntr-alta, oferindu-i un fundal sonor ce îl încânta. Din spatele ziarului, îi privea pe ceilalți oaspeți ai hotelului, unii dintre ei foști prizonieri de război, care construiseră calea ferată spre Birmania; dar nu-i făcea plăcere să lege vreo conversație.

Sebastian venea de multe ori, dat fiind că avea biroul în apropiere, și luau masa de prânz împreună, după care Harry se ducea în cameră să tragă un pui de somn. Nu se aventura în afara hotelului. Seninătatea acestui loc și angajații thailandezi ai hotelului, atât de buni și de curtenitori, deplasându-se cu grație și văzându-și de treburile lor, îl făceau să se simtă în siguranță. Hotelul Oriental, de care se agăța cu ghearele și cu dinții, era refugiul lui.

Sebastian îl întreba în fiecare zi, dacă dorea să trimită o telegramă la Wharton Park, să anunțe ziua revenirii acasă, dar Harry era reticent. Gândul la călătoria spre casă, asociat cu responsabilitățile cărora trebuia să le facă față după sosire, era prea mult pentru el. Aici, în liniștea oferită de hotel, Harry începea să se vindece.

Într-o după-amiază mistuitor de toridă, pe când traversa holul hotelului după masa de prânz, Harry o zări pe Giselle dându-le indicații ajutoarelor sale thailandeze ocupate să care un vechi pian cu coadă, destul de prăpădit, de-a lungul coridorului.

După ce dormi puțin, Harry coborî să arunce o privire. Ventilatoare din bambus fuseseră recent fixate în tavan, și de jur-împrejurul încăperii erau aranjate mese și scaune. Într-un colț, se înălța un bar, iar în altul erau instalate pianul și niște tobe. Harry se duse spre el și-i ridică capacul. Trase un scaun, se așeză și își lăsă degetele pe clape.

Deși cântase în Changi, japonezii, în mod ironic, cereau numai melodii americane cunoscute. Își simțea degetele puțin înțepenite în timp ce scotea primele note ale melodiei *Grande Polonaise* de Chopin. Dar perseveră, dorindu-și ca mâinile să-i alerge peste clape, ca odinioară. În cele din urmă, păreau să-și amintească, și notele familiare începură să se reverse ca un torrent de durere reprimată. Pentru prima dată de când izbucnise războiul, Harry descoperea pace în muzica lui.

Când isprăvi, rămase așezat, transpirat de atâta efort și emoționat. Auzi bătaii din palme din cadrul ușii. O tânără thailandeză rămăsese timidă acolo, cu un mop în mână și cu uimire zugrăvită pe față.

Harry îi zâmbi, gândind cât era de frumoasă, chiar și în uniforma cafenie a hotelului.

– Cer scuze, domnul, pentru deranj. Auzit muzica, când curățam terasa, și venit să ascult.

– Sigur. Harry o privi mai atent, corpul micuț ca de copil, perfect proporționat, și fața ei drăgălașă. Îți place muzica?

– Foarte mult, încuviință ea din cap. Înainte război, mă pregăteam și eu.

– Urmă o școală de muzică?

Fata scutură din cap.

– Nu. O lecție, o dată pe săptămână. Dar ador, ador Chopin nespus, adăugă ea cu pasiune.

– Vrei să cânti? o invită Harry, în timp ce se ridică.

– Nu, madam nu place. Pe urmă eu sunt..., căuta cuvântul englezesc adecvat și zâmbi încântată că îl găsisese, amator. Tu, profesionist.

– Nu prea, mormăi Harry. Dar și mie îmi place să cânt.

– Cânti în noul bar, da? Fata îi zâmbi din nou, dând la iveală o dantură perfectă, de un alb perlat, printre buzele pline, rozalii.

– Poate, dacă Giselle mă roagă, ridică Harry din umeri, dar nu va fi Chopin. Ești cameristă aici? o întrebă cam fără rost, din dorința de a prelungi conversația.

Fata dădu aprobator din cap.

– Da.

– Mi se pare neobișnuit că o cameristă vorbește bine engleza și cântă la pian, comentă el.

– Multe lucruri se schimbă pentru mulți în război, răspunse ea.

– Da, o aprobă Harry cu multă căldură, da, așa e. Dar tu ești educată. De ce lucrezi aici?

Ochii ei se umplură de tristețe.

– Tatăl meu în mișcarea de eliberare thailandeză, luat de armata japoneză. Și dispărut de un an.

– Înțeleg.

– Înainte, el editor de ziar aici, continuă ea. Aveam o viață bună. Eu învățat la școala britanică de aici, din Bangkok. Dar mama mea are trei copii mici și nu poate lăsa pe ei ca să câștige bani. Așa că eu muncesc ca să hrănesc familia mea.

Vorbea dezinvolt, fără să cerșească compasiune, expunându-i pur și simplu situația.

– Și madame Giselle, a fost și ea jurnalistă, cred? își aminti Harry.

– Da, zise fata. Ea fost corespondent francez de război. M-a ajutat cu slujba asta, căci cunoaște și respectă pe tatăl meu.

Harry dădu aprobator din cap.

– Înțeleg. Poate când haosul războiului se termină, vei putea să-ți reiei studiile.

– Dar, domnule, auzit că suferit mult mai mult decât mine, replică ea. Madame zice că fost prizonier în Changi. Auzit că foarte rău acel loc.

Compasiunea din ochii ei îl făcu să lăcrimeze. Acea fată înțelegea câtă cruzime putea să provoace războiul. Rămaseră un moment tăcuți, uitându-se unul la celălalt, cu un sentiment inexplicabil care-i încerca pe amândoi.

Ea rupse tăcerea.

– Eu trebuie plec acum.

– Da.

Ca într-o rugăciune, își împreună degetele sub vârful nasului și făcu o plecăciune spre el, un gest thailandez tradițional cunoscut deja de Harry.

– *Kop khun ka*, domnule. Bucurat mult să te aud cântând.

Și se îndepărtă de el.

– Numele meu e Harry, strigă el după ea.

– Haree, repetă ea spre încântarea lui, când o auzi pronunțându-l.

– Și pe tine cum te cheamă? o întrebă el.

– Numele meu Lidia.

– Lidia, repetă Harry, așa cum făcuse și ea.

– La revedere, Harry, vedem în curând!

– La revedere, Lidia!

După acea întâlnire, Harry o urmărea zilnic pe Lidia, bucurându-se să o vadă cum trecea cu mișcările ei grațioase. Ședea în locul lui favorit pe terasă, cu *Domnul din salon* de Somerset Maugham în poală, carte scrisă exact în acel hotel cu ani în urmă. Deși, în loc să citească, o urmărea pe Lidia, fascinat de persoana ei din motive pe care nu și le putea explica. Totul la ea era delicat, fragil și de o feminitate uluitoare. Comparată cu

Lidia, Olivia părea un cal de tracțiune, deși în Anglia era considerată o fată fină.

Glumea în sinea lui, spunându-și că își găsisese propria Cenușareasă. Sigur că Lidia nu avea idee că el era un prinț, sau, oricum, pe aproape. Din când în când, ea îi zâmbea, dar nu se mai apropiase niciodată de el. Și nici lui nu i se părea potrivit s-o abordeze.

Harry nu își dădea seama ce vârstă putea să aibă. Observând-o atent, distingea totuși pe sub uniforma ei formele unei femei, deși putea să aibă orice vârstă între paisprezece și douăzeci și patru de ani. Se temea să nu dezvolte vreo obsesie pentru ea, coborând întotdeauna pe terasă când știa că ea își face de treabă pe acolo, ca să o vadă negreșit. Cu cât o vedea mai mult, cu atât i se părea mai frumoasă. Își petrecea ore-n șir în pat, în camera lui, gândindu-se cum să reia conversația cu ea, ca să o cunoască mai bine.

Într-o dimineață, în timp ce trecea prin holul hotelului, o văzu pe Lidia la recepție. Nu mai purta uniforma de cameristă, ci o bluză și o fustă în stil occidental.

Încurajat de zâmbetul ei, se duse spre ea și-i spuse:

– Bună! Ai fost promovată?

– Da. Ochii ei mari, cu luciri de chihlimbar, oglindeau o mare fericire. Acum ajut pe madame cu hârtii la birou și la recepție. Mai am și sarcina relațiilor cu oaspeții.

– Bravo! zise Harry, simțind acea plăcere de parcă ceva bun i s-ar fi întâmplat chiar lui. Sunt bucuros că madame ți-a recunoscut competențele și le-a pus la lucru.

– Asta fiindcă vorbesc engleza și thailandeza, și madame vorbește franceza. Suntem o echipă bună. Ochii ei scânteiau. Am primit și mărire de salariu, așa că familia mea foarte fericită. Și noul bar se deschide mâine-seară. Sper că e în regulă că i-am spus lui madame că avem un oaspete care cântă la pian foarte bine. Cred că te caută mai târziu.

– Desigur. Vei fi acolo?

– Desigur, repetă Lidia după el. Ne vedem, Harry!

Și, cu o înclinare a capului, se întoarse la registrele ei.

În timp ce lua micul dejun pe verandă, Harry zâmbea încântat că avusese acel contact neașteptat cu Lidia. Dacă ea avea să fie mâine-seară în bar, avea să cânte. Avea să cânte pentru ea.

Își dădu seama că se simțea mai bine din punct de vedere fizic în dimineața aceea, la fel de bine ca în urmă cu mulți ani. În afară de asta, avea o energie de care, după Changi, de-abia își mai aducea aminte. Harry se gândi că era posibil ca, de acum, să aibă așteptări de la viitor, unul la care nici măcar nu îndrăznise să viseze.

În acea zi, frumusețea peisajului tropical i se părea încă și mai vie. Tot ce vedea și atingea avea un plus de strălucire. Îi era clar că se vindeca. Ceea ce însemna că trebuia să înceapă să se gândească și la întoarcerea acasă.

Harry își aprinse o țigară și sorbi din cafea. Când părăsise Wharton Park, cu peste patru ani în urmă, se simțise încurajat la gândul că îndreptase răul făcut Oliviei. Credea că ea înțelesese pe deplin ce se întâmplase între el și Archie și, în cele câteva săptămâni pe care le avuseseră la dispoziție, el și Olivia reușiseră să depășească situația.

Faptul că o lăsase cu un copil în pânțele era, de asemenea, o dovadă grăitoare că aveau și ei o căsnicie normală. Faptul că acel copil nu se născuse îl întrista, dar trebuia să admită că soția lui fusese afectată mult mai mult.

Harry avusese de îndurat un lung șir de nopți umede, petrecute în condiții vitrege, în timpul cărora să-și analizeze sentimentele față de Olivia. Unii dintre camarazii săi sufereau teribil când își aminteau de soțiile lor, povestind lucruri despre ele oricui era dispus să-i asculte și ținându-le fotografiile moto-tolite și decolorate aproape de inimă. Discutau despre dragostea lor profundă, și cât de fericiți erau, și cât de mult tânjeau după contactul fizic cu ele. Harry îi asculta cu răbdare, considerându-se vinovat, fiindcă nu simțea nici o emoție, exprimată atât de poetic, față de propria soție.

O îndrăgea teribil pe Olivia. Întotdeauna o îndrăgise. Îi respecta inteligența, forța și frumusețea, și modul în care administra

Wharton Park, când Adrienne avea atâta nevoie de ea. Era stăpâna perfectă a conacului și un înlocuitor demn al mamei sale.

Dar...

O iubea?

Harry mai luă o gură de cafea, încă fierbinte în arșița nemi-loasă, și își aprinse o altă țigară. Nu-l consola faptul că acei camarazi, care îi împărtășiseră sentimentele lor, fuseseră capabili să-și aleagă singuri consoartele. Adevărul era că el nu o făcuse. Nu avea nici un dubiu că, dacă mama lui n-ar fi sugerat acea căsătorie, evidențiindu-i toate avantajele, Harry ar fi plecat la război neînsurat. Gândul de a se căsători cu Olivia, sau cu oricare altă femeie, pur și simplu, nu-i trecuse prin cap.

Totuși, era conștient că situația lui nu era atât de neobișnuită. Căsătoriile aranjate erau un obicei de secole și răspândite pe tot globul. Moștenirea trebuia să prevaleze mereu în fața sentimentelor. Și, pentru unii, asta era tot ce conta.

Harry strivi mukul de țigară. Poate că cerea prea mult. Poate că o iubea... De unde să știe el cum este o iubire sinceră între un bărbat și o femeie? Se dezvoltase târziu din punct de vedere emoțional, și, pe plan sexual, era încă destul de nesigur. Olivia fusese prima femeie din viața lui. Și, după ce se obișnuiseră puțin unul cu celălalt, lucrurile merseseră destul de bine, se gândi el.

Vestea bună era că orice teamă legată de faptul că ar fi fost atras de membrii aceleiași sex se dovedise neîntemeiată în ultimii trei ani și jumătate. Văzuse cum bărbații din lagăr se consolau reciproc. Și toți se prefăceau că nu văd asta; orice te făcea să treci prin iad și să rămâi în viață era acceptabil. Dar nici măcar o dată nu simțise nevoia să se arunce în brațele altui bărbat, chiar și în cele mai teribile momente.

Ei bine, se gândi Harry, nu mai avea de ce să se lupte. Trebuia să se întoarcă acasă și să facă față celor care-l așteptau acolo. La prânzul luat cu Sebastian îi confirmă acestuia că se simțea suficient de sănătos ca să se gândească la o călătorie înapoi, în Anglia.

– Foarte bine, dragule. Știu că pleacă un vapor la începutul săptămânii viitoare. Să văd ce sfori pot să trag ca să te urc la bord. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, ei, ce zici?

Incapabil să simtă același entuziasm ca Sebastian pentru că urma să pășească din nou pe iarba verde de acasă, Harry își înecă în vin necazurile, bând mai mult decât în mod normal. După prânz, în timp ce se îndrepta, cam nesigur, înapoi în camera lui, decise că trebuia să se bucure din plin de scurtul răstimp pe care îl mai avea de petrecut la Bangkok. Cu ideea aceasta în cap și cu alcoolul care-i alimenta curajul, respiră adânc și merse spre recepție. Lidia îi zâmbi când ridică ochii în sus, spre el.

– Da, te rog, cu ce te pot ajuta?

– Ei bine... Harry își drese glasul, Lidia, mă gândesc că ar trebui să văd un pic orașul înainte să plec în Anglia. Și, pentru că tu te ocupi de relațiile cu clienții, mă întrebam dacă m-ai putea însoți într-o plimbare pe fluviu și dacă asta face parte din lista ta de atribuții?

– Îmi pare rău, Harry, Lidia arăta nedumerită, despre ce listă e vorba?

– Lidia, tot ce-ți cer este să-mi fii ghid pentru o zi, îi explică Harry, cu inima bătându-i puternic.

Lidia părea nehotărâtă.

– Va trebui s-o întreb pe madame.

– Madame e chiar aici. Ce vrei s-o întrebi? se auzi o voce cu un accent puternic, în timp ce Giselle își făcea apariția.

Harry îi repetă solicitarea sa.

– Aș aprecia mult pe cineva cu cunoștințe de prin partea locului și, desigur, cu o engleză bună, adăugă el, simțindu-se cumva ca o canalie, dar hotărât să aibă câștig de cauză.

Giselle medită puțin, apoi spuse:

– Ei bine, căpitane Crawford, cred că putem să încheiem un acord reciproc avantajos, *n'est-ce pas*? Lidia și monsieur Ainsley mi-au spus amândoi că ești foarte talentat la pian. Poate că ai auzit că, mâine-seară, voi inaugura barul de aici, din hotel? Am

nevoie de un pianist. Dacă te învoiești să cânti, o las pe Lidia să te însoțească în excursia de pe fluviu, ca să-ți arate Bangkokul.

Încântat, Harry îi întinse mâna.

– De acord, zise el.

– *C'est parfait*, căpitane Crawford, zise ea, strângându-i mâna. Mai am un saxofonist și un toboșar. Vor fi în bar mâine-seară, la șase. Poate vii ca să repeți puțin cu ei. Aranjamentele pentru turul orașului cu tânăra doamnă le las în seama voastră.

– Sigur. *Merci*, madam! replică el.

Când ea dispăru, Harry se aplecă mulțumit peste birou și, privind-o pe Lidia drept în ochii ei frumoși, îi spuse:

– În regulă atunci, totul este stabilit! Și, acum, ce locuri poți să vizităm?

Capitolul 35

La deschiderea noului Bamboo Bar veniră mulți expați care, după ani de suferințe sub jugul japonez, erau bucuroși să aibă ceva de celebrat. Turnară pe gât whisky Maekong și avură parte de *sanuk*, cuvântul thailandez pentru „distracție”.

După mai puțin de o oră de repetiții, Harry era destul de mulțumit de talentele lui de pianist, mai ales după ce cântase și jazz pentru japonezi în Changi. Mica orchestră era formată dintr-un toboșar olandez, ca și el, un fost prizonier de război, și un saxofonist rus, apărut la Bangkok nu se știe din ce motive. Toți trei reușiră să încropească o listă cu melodii cunoscute.

Atmosfera era vibrantă, plină de fum și de transpirație. Neavând ocazia să cânte niciodată împreună cu alți muzicieni, Harry se bucura acum enorm de această camaraderie. Și aplauzele furtunoase, în timp ce degetele-i lunecau pe clape, într-un solo plin de vituozitate, îl făcură pe Harry să sară în sus de bucurie, o noutate absolută pentru el. Se uită după Lidia, o minunată apariție într-un sarong de mătase, mișcându-se ca un fulg prin salon cu o tavă cu pahare pline.

Când cei trei muzicieni se declarară epuizați, nici nu se punea problema să facă bis, Harry ieși din bar și traversă terasa, spre fluviu. Din cauza camuflajului, ultima parte a serii se desfășurase la lumina lumânărilor, și singura lumină deasupra râului era cea oferită de luna plină.

Harry își aprinse o țigară și oftă plin de obidă. În seara aceea, doar pentru câteva ore, se simțise în locul potrivit. Nu conta că era un rătăcit printre alți rătăciți, alături de tot felul de oameni proveniți din cele patru colțuri ale lumii în urma unor tragedii. Nu fusese căpitan în armată și nobil descendent al Imperiului Britanic, cu un vast domeniu pe care urma să-l moștenească. Nimic altceva decât un pianist, cu talentul lui, distrându-i pe oameni.

Îi plăcuse la nebunie acest lucru, fiindcă fusese, pur și simplu, el însuși.

A doua zi, așa cum aranjaseră, Lidia îl aștepta în holul hotelului.

Madam le făcuse rost de o ambarcațiune din lemn, dotată cu un luntraș, care urma să-i ducă oriunde cerea Lidia. Când Harry urcă la bordul său, își simți picioarele tremurând din toate încheieturile, spre deosebire de ultimele zile, asta și din cauza nopții nedormite și a celor patru pahare cu whisky consumate.

– Căpitane Crawford, cred că trebuie urcăm pe râu, în sus, să vedem întâi Marele Templu, propuse Lidia, așezată pe banca de lemn vizavi de el. Pe urmă, mergem vedem piața plutitoare, e OK?

I se părea straniu să audă expresia americană, ieșind de pe buzele ei orientale.

– OK, aprobă el! simțind că sună la fel de ciudat și din gura lui. Și, pentru Dumnezeu, spune-mi Harry.

– OK, Harry! zâmbi ea.

Se alăturară traficului de pe fluviu după ce lăsară în urmă debarcaderul hotelului. Fluviul Chaopraya servea drept principală rută de transport pentru întreg orașul, și Harry constata uimit că nu erau multe coliziuni, luntrașii reușind să evite la mustață, cu multă măiestrie, ambarcațiunile care navigau din sens opus. Barje negre, imense, uneori câte patru-cinci în șir, legate între ele cu odgoane și trase de un mic remorcher în față, se iveau la orizont ca niște balene amenințătoare. După câteva

coliziuni ratate milimetric, Harry descoperi că-i tremurau mâinile.

Lidia îl văzu cât era de tensionat.

– Harry, nu-ți fie frică! Luntrașul nostru, Sing-tu, conduce barca de treizeci de ani. Și niciodată un accident, OK?

Se aplecă în față și-l bătu ușor pe mână.

Era sigur că acest gest gentil nu însemna ceva deosebit pentru Lidia, dar, pentru un bărbat lipsit ani de zile de un gest de afecțiune, era un moment foarte prețios.

– Harry, uite!

Urmări cu privirea locul indicat de mâna ei delicată, întinsă, și văzu o clădire căreia i se potrivea cu adevărat denumirea de palat. Cu acoperișurile în stil thailandez, ca un „V” uriaș, întors, poleite cu aur și presărate cu ceea ce păreau a fi imense smaralde și rubine, lucind în soare, arăta ca o ilustrație din cărțile de povești pe care i le citea mama lui pe când era copil.

– Aici trăiesc regele și regina noastră. Acum avem un alt rege, fiindcă cel bătrân a fost împușcat.

Harry râse cu poftă, auzind-o pe Lidia exprimându-se atât de deschis. Era sigur că stilul ei de a spune lucrurilor pe nume avea mai mult de-a face cu un vocabular restrâns în limba engleză decât cu o trăsătură personală, și asta îl făcea s-o îndrăgească și mai mult.

– Vrei intri să vezi Buddha de Smarald în *wat*? Este foarte frumos și foarte faimos. Mulți călugăr au grijă de el.

– De ce nu? acceptă Harry. Și, dacă-mi permiți să te întreb, ce-i un *wat*? râse el, în timp ce barcagiul îndrepta ambarcațiunea spre mal, prinzând-o cu un odgon de stâlpul cheului.

– Ca un gen de templu, îl lămurii Lidia, sărind ageră pe mal și trăgându-l pe Harry după ea.

Grădinile din jurul palatului și al Templului lui Buddha de Smarald erau spectaculos de frumoase, pline de culori vii, iar mirosul de iasomie era îmbătător.

Harry se opri în fața unei plante cu o floare superbă, delicată, de un roz-deschis și alb.

– Orhidee, exclamă el. Creșteau prin pădurea din jurul regiunii Changi, și le-am văzut peste tot de când am sosit la Bangkok. Sunt foarte rare în Anglia.

– Aici cresc ca buruieni, zise Lidia.

– Măi să fie! Mi-aș dori să avem acasă buruieni din astea, zise Harry, gândindu-se că trebuia neapărat să-i ducă câteva mamei sale.

O urmă pe Lidia în sus, pe scările templului, după ce își scoase pantofii, imitând-o pe ea. În interior, era întuneric și un aer răcoros, călugării în veșminte portocalii rugându-se în genunchi în fața celui magnific, deși surprinzător de mic, Buddha de Smarald. Lidia se lăsă și ea în genunchi, cu mâinile împreunate în rugăciune și capul plecat. Harry făcu întocmai.

După câteva momente, el săltă capul și rămase așa un timp, bucurându-se de pacea și liniștea din templu. În timpul șederii sale în Changi, dorind să aibă ceva mai bun de făcut, asistasese la câteva conferințe pe teme religioase. Una dintre ele fusese despre budism, și își amintea că, din punct de vedere etic, îl percepușe mult mai bine decât pe alte religii și concepții despre lume.

Ieșiră apoi din templu, revenind în lumina puternică a soarelui.

– Și, acum, vrei mergem la piața plutitoare? îl întrebă Lidia, în timp ce săreau din nou în barcă. E cale lungă cu barca, dar cred că-ți va plăcea.

– Orice propui, zise Harry.

– OK, atunci propun asta. Lidia avu un schimb rapid de cuvinte cu barcagiul, în thailandeză, și ambarcațiunea începu să gonească pe fluviu. Harry se sprijini de spătar la pupa, privind Bangkokul plutind pe lângă el. Era o zi toridă, în pofida brizei răcoroase de pe râu, și își dorea să fi avut o pălărie pe cap ca să-l protejeze.

După un timp, barcagiul intră pe un *klong* îngust și navigă de-a lungul căii marine principale, aglomerate. Când ajunse la piața plutitoare, se opri, fiind înconjuțați de bărci de lemn doldora de marfă, negustorii strigându-și prețurile ca să-i atragă pe clienți, și aceștia răspunzând în același fel.

Era o scenă încântătoare; mătăsurile colorate, mirodenii revărsându-se din sacii de iută, miros de pui la frigare, amestecat cu parfum de flori proaspăt tăiate, toate contribuind la atmosfera nespus de exotice a locului.

– Harry, vrei mănânci? îl întreabă Lidia.

– Da, reuși Harry să-i răspundă, deși se simțea foarte ciudat. Poate că soarele era de vină, dar îl încerca o amețelă și îi era mai degrabă greață. Lidia se ridică și începu să negocieze cu vânzătorul de pui fripți. Harry închise ochii, sudoarea țâșnindu-i prin toți porii, în timp ce în urechi zarva devenea coaleșitoare. Toate acele strigăte puternice, voci ascuțite, mirosuri pătrunzătoare și arșița... Doamne sfinte, arșița! Avea urgent nevoie de apă...

– Harry, Harry, trezește-te!

Deschise ochii și o văzu pe Lidia aplecată deasupra lui; îi tampona fruntea cu o cârpă rece. Se aflau într-o cameră întunecoasă, și el era lungit pe o saltea de paie, îngustă, așezată pe podea.

– Unde sunt? o întreabă el. Ce s-a întâmplat?

– Ai leșinat în barcă, ai căzut pe spate și te-ai lovit la cap. Ești OK?

Ochii mari ai Lidiei erau plini de îngrijorare.

– Deci, așa! Îmi pare rău! Se strădui să se ridice. Poți să-mi dai niște apă?

Gâtul uscat și nevoia disperată de lichide îi readuseră în minte toate amintirile din Changi.

Lidia îi întinse un termos, și el sorbi din el cu sete.

– Te ducem la spital, da? îi propuse Lidia. Tu nu bine.

– Nu, realmente mă voi simți mai bine acum, că am băut ceva. Cred că am stat prea mult cu capul descoperit în soare și m-am deshidratat, asta-i tot.

– Tu, sigur? Lidia nu părea convinsă. Ai fost bolnav de febră dengue. Poate revenit.

– Sunt sigur, Lidia, categoric.

– Atunci ne întoarcem la hotel acum. Poți te ridici? îl întreabă ea.

– Desigur. Harry își convinse picioarele să-l susțină și, cu ajutorul Lidiei și al barcagiului, ieși din coliba mică, în care-l adăpostise Lidia de soare, și se urcă în barcă. În timp ce porneau, Harry nu-și putu stăpâni un zâmbet amar, gândindu-se ca la o ironie la faptul că leșinase într-o piață plutitoare, când în Changi nu-și pierduse niciodată cunoștința, nici măcar atunci când condițiile fuseseră groaznice.

– Pune asta pe tine! Eu înnegresc și fac fața urâtă să te salvez, remarcă Lidia scoțându-și pălăria în stil culi și punându-i-o lui Harry pe cap. Mai bea niște apă, îl îndemnă, dându-i termosul din nou.

– Ce vrei să zici, cu neagră și urâtă? o întreabă Harry, lăsându-se pe spătar, mulțumit că pălăria îl proteja de soare.

– E un semn de clasă în Thailanda, îi explică Lidia. Dacă pielea deschisă, clasa ta bună; neagră, ești țăran.

– Vasăzică așa, zâmbi Harry, în timp ce barcagiul lăsa în urmă piața plutitoare, îndreptându-se spre Chaopraya. Lidia ședea tăcută, scrutându-l, fără să-și abată privirea de la fața lui. El închise ochii; nu se mai simțea vlăguit, ci avea senzația că i se întâmpla ceva ciudat.

Reveniți la hotel, Lidia îl ajută să coboare din barcă și să ajungă pe verandă.

– Harry, te duci în camera ta și odihnești, îi spuse ea. Vorbesc cu madam, să știe că ești bolnav.

Harry își petrecu după-amiaza dormind, fiind anunțat mai târziu de un angajat al hotelului, după un ciocănit discret la ușă, că domnul Ainsley dorește să vină să-l vadă.

– Să intre, acceptă Harry, cu un gemăt surd, simțind durerea cunoscută în oase.

– Dragule, mi-a spus Giselle că ai avut un incident la piață, în după-amiaza asta, îi zise Sebastian, în timp ce intra. Ne simțim cam rău din nou, ce zici?

– Mă tem că da, răspunse Harry. Inițial am crezut că din cauza mulțimii, dar acum sunt sigur că n-a fost asta.

– Fir-ar! Sebastian se așază pe un scaun din răchită. Presupun că nu vei putea să pleci acasă în câteva zile. Am venit să-ți

spun că ți-am făcut rezervarea și că urma să te însoțesc înapoi, în Anglia.

– Bătrâne, zău că-mi pare rău, dar chiar acum nu cred că sunt suficient de bine să mă imbarc.

– Aduc un doctor să te vadă cât de repede, zise Sebastian morocănos. Deși mare păcat. De-abia așteptam să mă bucur de ocean, alături de tine. După ce-am stat înțepenit aici în ultimii patru ani, m-am gândit că era o ocazie bună să merg și eu acasă să-mi văd părinții. Mater n-a fost deloc împăcată cu ideea, știi, bătrâne dragă! Ei bine acum, Sebastian se ridică de pe scaun, îi spun băiatului să cheme imediat un doctor. Crezi că te descurci fără mine, aici, în Bangkok?

– Sigur că da, îl asigură Harry.

– Cât de ciudat că mă întorc eu acasă în locul tău, dar asta-i situația. Sigur că-ți las niște fonduri la dispoziție. Mi le returnezi în Anglia. Mă duc să-i văd și pe ai tăi, să-i asigur că te vei întoarce de îndată ce vei fi mai bine. Nu vreau să creadă că ai ajuns un dezertor.

– Nu, mormăi Harry, simțindu-se groaznic.

– Încă ceva. Sebastian se opri în dreptul ușii. Țara asta are tendința să te seducă și, cu cât stai mai mult aici, cu atât mai atrăgătoare devine. Dragule, ai grijă să nu te îndrăgostești de ea, promiți? Altfel, nu te vei mai întoarce niciodată acasă.

Doctorul sosi și confirmă că Harry suferea de un nou atac de febră dengue.

– Fiule, ai făcut prea multe, prea repede, îl dojeni el, dându-i o doză zdravănă de chinină, ca să-i coboare temperatura. Am auzit că ai cântat în bar, seara trecută, îi zâmbi el. Și încă foarte bine. Dar, acum, să-ți scoți treaba asta din agendă, la fel și alcoolul. Cred că știi restricțiile: numai odihnă, lichide, chinină, la nevoie, și să sperăm că, de data asta, nu mai e necesar să te internăm în spital.

– Da, domnule doctor.

– Îți mai prescriu și niște vitamine. Îl trimit pe unul dintre băieți să le cumpere. Și vin să te văd mâine. O voi informa pe madam și sunt sigur că va trimite pe cineva să aibă grijă de tine.

– Domnule doctor, cât vă datorez?

Doctorul se întoarse spre el și-i zâmbi scurt.

– Eu îți sunt dator, fiule. Datorită soldaților curajoși ca tine am câștigat noi acest blestemat de război. O zi bună, căpitane Crawford!

Harry plutea parcă în derivă printr-un somn febril și agitat și, la un moment dat, spre seară, auzi un ciocănit ușor la ușă.

– Intră, strigă el. Ușa se deschise și în cadrul ei apăru Lidia cu ochii plini de îngrijorare.

– Madam spune că ești bolnav. Că ai iar febra dengue. E greșeala mea. Nu trebuia să te duc în loc aglomerat și arșiță când nu ești în putere.

– Lidia, serios, eu ți-am cerut să mergem acolo.

Deși se simțea îngrozitor de rău, Harry nu-și putea lua ochii de la ea. În lumina blândă a lămpii arăta perfect; în ochii lui încinși de febră, totul la ea i se părea extraordinar. Se simți cuprins subit, în mod nepotrivit, de un val de dorință.

– Pot să văd fruntea? îl întreabă ea, îndreptându-se spre pat.

– Să-mi pui mâna pe frunte? Bineînțeles, încuviință el din cap, desfătat de palma ei răcoroasă apăsată pe fruntea încinsă, nemaivorbind de parfumul ei divin, căci stătea atât de aproape de el.

– Da, tu ești mult prea fierbinte, se pronunță ea. Pe urmă, scoase un săculeț cu ierburi din buzunarul fustei. Acasă, noi folosim mereu leac chinezesc. Aici e cel special pentru febră și oase care dor. Vrei să încerci? Pot să fac ceai din el.

– Lidia, aș încerca orice, zise Harry cu năduf. Îmi e atât de silă să fiu din nou bolnav.

– Atunci, îl aduc și, până dimineața, te simți mai bine, promit, îi zâmbi ea. Conține magie.

– Sper, replică Harry, reușind să-i zâmbească la rândul lui.

– Plec fac ceai acum.

– Mulțumesc.

Harry o urmări cu privirea până la ușă, apoi se lăsă pe spate. Cu ochii ațintiți pe ventilatorul din tavan, realizează că putea trage foloase din acel aparent ghinion.

Lidia se întoarse peste zece minute, ținând un pahar în mână.

– Harry, bagă de seamă, gust teribil de rău, zise ea, ajutându-l să se ridice de pe pernă.

– Atunci va avea efect. Sau, măcar, asta îmi spunea mama mea când eram mic și-mi dădea medicamente rele la gust, glumi Harry cu o voce stinsă.

– Foarte rău, repetă ea, ducându-i paharul la gură.

După ce luă prima înghițitură, Harry icni, amintindu-și de viermii care mișunau prin mâncare la Changi, apoi își impuse să nu se mai fandosească și dădu pe gât tot lichidul.

– Doamne sfinte! pufni el, ai avut dreptate.

Lidia îi dădu puțină apă ca să se mai ducă amăreala.

– Acum, Harry, odihnești. Dacă nevoie de ceva, suni clopoțel. Madam spus dorm cameră vizavi de a ta astă-seară. Vin control peste o oră. Curând simți foarte, foarte mare fierbințeală, dar leacul de iarbă ajută izbucnește febra și scade.

– De-abia aștept, înghiți el în sec pe când ea se îndrepta spre ușă. Se întreba dacă nu cumva făcuse o prostie să aibă încredere în ea.

– Harry, nu teamă. Sunt aici.

Prezicerea Lidiei se dovedi corectă: într-o oră, Harry parcă luase foc. Lidia veni cu niște cârpe ude, răcoroase, pentru fruntea lui, în timp ce el se zvârcolea cuprins de o febră teribilă. Peste câteva ore, deja scăzuse. Epuizat, Harry căzu într-un somn adânc.

Capitolul 36

A doua zi spre prânz, Harry se trezi simțindu-se mult mai bine decât se așteptase. Deși încă își simțea toate oasele dure-roase, intensitatea durerii se diminuase și, când veni doctorul, acesta îi confirmă surprins că temperatura lui era doar cu un grad peste cea normală.

– Remarcabil! concluzionează doctorul. Credeam că vei avea un nou episod sever, dar se pare că nu. Foarte bine. Ține-o tot așa!

După plecarea doctorului, Lidia își strecură capul prin deschizătura ușii. Ținea în mână un alt pahar cu fiertură de ierburi urât mirositoare.

– Harry, cum te simți?

– Mai bine, mulțumesc. Aruncă o privire bănuitoare spre pahar. Sper că n-ai venit să-mi dai foc din nou?

Lidia chicoti, dând la iveală dinții ei perfecți.

– Sigur că nu, replică ea, mândră de noile cuvinte învățate de la el. Asta-i pentru putere, să fortifici trupul și să oprești febra dengue rea să mai vină pe tine. Îți dă energie și face poftă de mâncare. Nici un foc, promit.

– E la fel de rău la gust ca ultimul ceai? o întreabă Harry, ridicându-se sprijinit pe pernă și pregătit pentru tot ce era mai rău.

– Mai rău, afirmă ea, sau chiar mai bun pentru tine.

Harry ingeră tot amestecul cu gust îngrozitor, apoi se lăsă gâfâind pe spate, încercând să nu vomite.

– Spune-mi, ești cumva vreo vrăjitoare? o întrebă. Doctorului nu-i venea să-și creadă ochilor cât de mult mi s-a ameliorat starea.

– Poate, zâmbi ea, dar una bună. Acum trebuie plec, fiindcă oaspeți noi sosesc curând. Vin înapoi mai târziu, văd câtă putere ai căpătat.

Harry zâmbi mulțumit, gândindu-se cât de încântător era să vadă cum, pe măsură ce încrederea ei în el creștea, își exterioriza și personalitatea. Și, indiferent din ce erau fierturile ei, cu siguranță aveau efect.

Când sosi ora cinei, Harry se simțea deja flămând și ceru să i se aducă niște tăiței în cameră. Ridicat în șezut, în pat, ca să-i mănânce, decise că era o fericire să mai aibă din când în când câte un atac de febră dengue, astfel ca Lidia să se ocupe de el în calitate de asistentă și de salvatoare personală.

În următoarele două zile, Harry dormi mult mai mult decât considera că ar fi trebuit, mâncând tot ce i se punea în față. Când nu dormea, se gândea numai la Lidia. Ea venea să-l vadă ori de câte ori putea, luminându-se toată la față de plăcere când îl vedea cum își revine.

Și, pe zi ce trecea, arăta tot mai frumoasă.

Harry începu să trăiască numai pentru vizitele ei și, după ce pleca, dădea frâu liber fanteziei, cum ar fi fost s-o tragă alături de el în pat, s-o cuprindă strâns în brațe, să-i sărute buzele perfect arcuite, să-i simtă cu limba dinții ei mici și albi ca niște perle... În momente mai raționale, Harry încerca să găsească o motivație în faptul că efectul pe care-l avea ea asupra lui se datora probabil separării silite de orice contact cu sexul slab. Pe de altă parte, nu-și putea aminti să fi simțit așa ceva față de vreo femeie în toată viața lui de adult.

De-abia o cunoștea, pe ea sau viața ei, dincolo de puținele lucruri mărturisite de ea. Totuși, era sigur că o cunoaște foarte bine... o fată bună, cu simțul umorului și foarte isteată. Modul în care vorbea engleza ca să se facă înțeleasă, în pofida vocabularului restrâns, era impresionant. Obișnuit cu felul enigmatic

în care se exprimau englezoaicele, deși stăpâneau perfect limba, i se părea revelator cum Lidia reușea să exprime tot ce dorea în numai câteva cuvinte. Și, unde mai pui că era și foarte frumoasă. Harry nu fusese niciodată ușor de stârnit fizic și cu siguranță nu exclusiv prin forța imaginației. Acum, când și-o închipuia, simțea o dorință imediată, greu de reprimat. Presupunea că e de bine că trupul lui era în stare perfectă de funcționare după suferințele fizice și psihice îndurate în Changi. Și că, în ciuda îndoielilor sale, o femeie putea să-i provoace o astfel de reacție fizică puternică.

Era ceva ce nu simțise niciodată pentru Olivia.

Soția lui.

Harry își amintea de camarazii lui din Changi cum discutau despre poftele lor trupești și despre iubire. Oare asta simțea față de Lidia? *Iubire?*

În a patra zi de „încarcerare” și după ce, în chip neobișnuit, Lidia nu băgase capul pe ușă să vadă ce mai face, Harry se aventură afară din camera lui la apusul soarelui. Traversă încet holul spre barul Bamboo, dorind să facă ceva mai plăcut, aruncând o privire spre recepție.

– Te simți mai bine? apăru Giselle în spatele lui.

– Da, mult mai bine, mulțumesc. Mă întrebam pe unde e Lidia.

– Și-a luat o zi liberă, zise Giselle distrată. Cred că probleme de familie.

Inima lui Harry se opri în loc.

– Dar e-n regulă, nu-i așa?

– Nu știu, căpitane Crawford. Eu sunt patroana ei, nu mama ei, deși Lidia îmi este foarte dragă. Are o viață grea.

Zguduit de cele aflate, Harry intră în barul Bamboo, care nu urma să se deschidă decât peste o oră, fiind gol acum. Se așeză la pian, ridică capacul și începu să cânte. În scurt timp, își făcură apariția și ceilalți instrumentiști și barmanul.

– Unde naibii ai fost? îl întrebă Yogi, toboșarul olandez. Îți simțim lipsa când nu ești cu noi.

– Bolnav, replică Harry.

– Poți cânta în seara asta?

– Da, încuviință Harry, știind că asta l-ar ajuta să nu se mai gândească tot timpul la Lidia.

Harry cântă până la miezul nopții, bând mai multe pahare cu apă, în timp ce clienții sucombau sub efectul whisky-ului. Două femei de vârstă mijlocie, bete criță, începură să-i facă avansuri, oferindu-se să-i arate priveriști din Bangkok, dacă era dispus să cânte dezbrăcat. Harry se gândea că toată povestea asta nu era decât o glumă formidabilă: trupul lui arăta încă scheletic, cu burta umflată de orez și pielea vădind carența de vitamine.

Când se trezi, a doua zi dimineată, primul gând fu la Lidia, și dacă ea avea să vină la lucru. Se ridică din pat și coborî pe verandă ca să ia micul dejun, aruncând o privire spre recepție când trecea prin hol. Dar ea nu era acolo.

Ziua trecu cu greu, marcată doar de sosirea croitorului ca să-i ajusteze hainele noi, mormăind nemulțumit că trebuia să mai taie din betelia pantalonilor, acum că burta de orez a lui Harry începea să se retragă.

Harry trecu de mai multe ori prin hol, să vadă dacă sosise Lidia. După a treia tură, Giselle veni după el, dând din cap în semn de negare.

– N-a apărut nici azi. Sper numai să nu facă la fel ca multe dintre fetele de-aici și să dispară pur și simplu.

Auzind asta, Harry simți cum i se strânge stomacul. Se întoarse în cameră pentru somnul de după-amiază, lungindu-se pe pat și încercând să adoarmă. În cele din urmă, renunță și începu să bată camera în lung și-n lat, întrebându-se dacă Giselle avea adresa Lidiei. Dacă nu se arăta a doua zi, poate că trebuia să se ducă după ea.

– Nu fi ridicol! se dojeni el cu voce tare. La naiba, nu ești decât un simplu client al hotelului. Nu poți să iei Bangkokul la picior după fete pe care de-abia dacă le cunoști!

Dar, în pofida efortului de a-și băga mințile în cap, Harry nu se putea concentra la nimic altceva. Își petrecu restul zilei chinuit de gânduri, imaginându-și cele mai negre scenarii în legătură cu Lidia. La trei dimineața, lungit pe spate, cu capul sprijinit pe brațele încrucișate, își dădu seama că nu era vorba de o simplă pasiune sentimentală.

Se îndrăgostise lulea de ea.

Ușurarea pe care o simți a doua zi de dimineață, traversând holul și zărind-o la recepție, ca de obicei, era evidentă. Trebui să-și stăpânească impulsul de a o lua la goană spre ea și a o prinde în brațe.

– Lidia, ai revenit! E totul... în regulă?

– Da, Harry. Ochii ei păreau mai întunecați decât de obicei, purtarea mai rezervată, dar adăugă: Sunt în regulă.

El o privi întrebător.

– Ești sigură?

– Bineînțeles.

– Bine, răspunse Harry. Mă bucur.

Deși ar fi vrut să mai zăbovească, neștiind ce să-i mai spună, plecă.

Harry se plimba de colo colo prin cameră, incapabil să se liniștească. Se simțise bine înainte ca Lidia să dispară. Dar panica intensă pe care o simțise în absența ei îl băgase în sperieți. Cum putea să iubească o femeie pe care de-abia dacă o cunoștea?

Nu mai putu să stea în cameră, așa că ieși pe veranda de la parter și coborî spre fluviu. Își aprinse o țigară și se gândi la Sebastian, aflat acum, probabil, cam la jumătatea drumului spre casă; își dori să fi fost suficient de întremat ca să călătorească alături de el. Chiar dacă se „îndrăgostise“, tulburarea pe care i-o crease prezența Lidiei nu avea nici un rost. Era căpitan în armata britanică, exponent al aristocrației britanice, moștenitor al unui vast domeniu...

Și căsătorit.

Harry aruncă, nervos, mucul de țigară în apa din fața lui. Acesta se prinse într-un ghem de ierburi încălcite dintre cele care pluteau în mod constant pe fluviu. Poate că febra dengue îi afectase creierul, sau, poate, prizonieratul în Changi. La prima femeie ieșită-n cale, care-i oferise puțină alinare, își pierduse mințile.

Se întoarce în hotel și străbătu cu pas hotărât holul. Avea să facă rezervare la primul vapor cu destinația acasă. O zări pe Lidia la recepție și, cu bărbăție, încercă s-o ignore. Dar, cu coada ochiului, o văzu cum scoate o batistă din coșulețul ei și își șterge ochii. Fu impresionat pe dată și se duse glonț la ea.

Ajuns în fața ei, se aplecă și o întrebă calm:

– Lidia, spune-mi ce probleme ai?

Ea scutură din cap, prea speriată ca să-i răspundă.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Harry, te rog, reuși să-i spună panicată. Lasă-mă! Nu vreau să atrag atenția. Lui madame nu-i place să mă vadă așa.

– Înțeleg. Plec, numai dacă îmi promiți că ne întâlnim afară din hotel, în timpul pauzei de prânz. Te aștept la capătul străzii, lângă ghereta cu mâncare din colț.

Ea ridică ochii în sus, spre el.

– Oh, Harry, madame...

– Mă voi asigura că nu ne vede nimeni. Acceptă, și plec numaidecât.

– Dacă zici că pleci, ne întâlnim la gheretă, la prânz.

– S-a făcut, îi zâmbi el și se îndepărtă, uitând cu desăvârșire motivul pentru care intrase în hol.

Lidia îl aștepta la colț, așa cum se înțeleseseră, uitându-se speriată în toate direcțiile.

– Știi un loc unde putem să mergem. Fata îi făcu semn s-o urmeze și o luă înainte, croindu-și drum prin mulțime. După câteva minute, coti pe o alee îngustă, înțesată de comercianți ambulanți. La jumătatea distanței, îi făcu semn spre o bancă veche de lemn, cu o umbrelă de soare zdrențuită deasupra ei. Vrei mănânci ceva? îl întrebă Lidia.

Mirosul de canal amestecat cu cel de carne prăjită, în aerul sufocant de pe alee, îi provocară lui Harry o greață teribilă.

– Cred că o să beau doar o bere, dacă există așa ceva, mulțumesc!

– Sigur. Lidia i se adresa vânzătorului, vorbind repede, în thailandeză, și primi o bere și un pahar cu apă.

Harry încercă să-și concentreze atenția asupra Lidiei și să uite de atmosfera înăbușitoare, claustrofobică. Simțea cum fruntea i se îmbrobonda de sudoare. Deschise cutia de bere și luă o înghițitură.

– Așadar, Lidia, poți să-mi spui de ce plângeai de dimineață? Lidia se uită la el cu ochi foarte triști.

– Oh, Harry, probleme foarte grele acasă.

– Lidia, după ce am văzut o groază de oameni dându-și sufletul chiar sub ochii mei, cred că pot să înțeleg multe lucruri.

– OK, Harry, îți spun! suspină Lidia. Mama mea se mărită.

– Și asta-i ceva rău?

Ochii Lidiei se umplură de lacrimi.

– Da. Fiindcă... el general japonez.

– Vasăzică, așa!

Acum, Harry pricepea cât de rea era vestea.

– S-au cunoscut aici, în timpul ocupației. Dar ea n-a spus, fiindcă înțelege ce simt. Acum el s-a dus înapoi în Japonia. Și vrea ca ea să ducă acolo – cu noi *toți*.

Harry rămase tăcut un moment. Apoi, încuviință din cap.

– Ai dreptate. Asta e clar o problemă gravă.

– Cum poate ea să facă așa ceva? șopti Lidia. E trădătoare! scuipe cuvintele. Cum poate ea să facă asta tatălui meu, a murit când încerca să elibereze Thailanda de japonezi?

– A murit?

– L-au băgat în închisoare acum un an, când aflat că publica ziar ilegal. Chiar înainte de sfârșitul războiului, acum șase luni, noi auzit că l-au împușcat.

Instinctiv, Harry întinse mâna, acoperind-o pe a Lidiei. O simțea atât de mică și de fragilă sub strânsoarea lui.

– Lidia, îmi pare teribil de rău!

Ea își șterse lacrimile de pe obraji.

– Mulțumesc! Acum, cel mai rău e că nu cred că mama l-a iubit vreodată pe tata. Cum ar fi putut?

– Lidia, sunt sigur totuși că l-a iubit, încercă Harry să o contrazică, dar sunt o mulțime de motive pentru care oamenii fac diverse lucruri, când sunt constrânși. Tu ai mulți frați și surori și, din ce îmi spui, puțini bani. Generalul e bogat?

– Oh, da, foarte! E și foarte puternic, și locuiește în casă mare în Japonia. Mama mea este foarte frumoasă. Toți bărbații îndrăgostesc de ea, suspină Lidia. Dar tu ai dreptate. Ea vrea să dea copiilor viață nouă, viață bună, mai bună decât pot avea aici, dacă ea văduvă. Astea mi-a explicat. Mi-a spus că nu-l iubește, dar trebuie să facă ce e bine pentru viitor.

– Și ce vei face tu? o întrebă el, temându-se de răspuns.

– Ea vrea merg cu ea. Zice că Japonia nu dușman, că ocupația pașnică și numai un acord politic. Lidia scutură din cap. Dar ei l-au *împușcat* pe tata, că le era teamă că face tulburări. Cum pot eu să mă duc în acolo?

– Lidia, nu știu, chiar nu știu, răspunse Harry. Pot să te întreb ce vârstă ai?

– Șaptesprezece ani, optsprezece peste șase săptămâni.

– Ei bine, peste doar câteva săptămâni devii adult și poți lua propriile decizii. Trebuie să te duci?

– Harry, dacă nu duc, poate nu mai văd pe mama, și frații, și surorile mele niciodată. Lidia își făcea de lucru distrată cu paharul ei. L-am pierdut pe tata. Cum să-i pierd și pe ei?

Harry scutură din cap.

– Ești într-o situație imposibilă. Mai luă o gură de bere. Dar ești aproape adult acum, nu mai ești un copil. Trebuie să te gândești la viața *ta* și la ceea ce vrei tu să faci.

– Dar mama zice trebuie merg în Japonia. Nu pot să n-o ascult.

– Lidia, nu totul în viață se învâрте în jurul familiei.

Ochii ei cu luciri de chihlimbar ardeau cu pasiune.

– Harry, greșești! Aici, în Thailanda, *totul* se învâрте în jurul familiei.

– Chiar și atunci când ai devenit adult?

Lidia plângea în hohote acum.

– Da.

– Doamne, îmi pare teribil de rău! Se pare că te-am necăjit mai mult.

Harry își scoase batista din buzunarul pantalonilor și i-o oferă.

– Nu, n-ai făcut-o. E bine că vorbim. Își suflă nasul cu putere. Și madam zice că nu trebuie plec. Că am slujbă bună la hotel și că voi avansa.

Harry îi mulțumi în gând lui Dumnezeu pentru Giselle.

– Adu-ți aminte, războiul ăsta a schimbat toate orânduilele, pentru noi toți, iar lucrurile nu vor mai fi ca înainte. Trebuie să încerci s-o ierți pe mama ta; nu face decât să ia decizia care crede că e cea mai bună pentru toți. Deși, ceea ce-și dorește pentru ea și pentru frații și surorile tale mai mici, s-ar putea să nu fie potrivit și pentru tine. Mai ai rude aici, în Thailanda?

– Da. Familia tatălui meu; stau pe insulă, la mulți kilometri depărtare. Deodată, păru că acel nor de pe chipul Lidiei se mai risipi, și ea zâmbi. Este foarte frumos acolo; am fost de multe ori când eram copil. Se cheamă Insula Elefantului și plutește pe mare ca o bijuterie.

– Deci, nu vei fi singură aici?

– Nu.

– Și, în plus, poți să-ți câștigi existența.

– Da. Se uită în sus, la el. Crezi că trebuie rămân?

– Lidia, numai tu poți lua această decizie. Dar nu există nici un motiv ca, în cazul în care te hotărăști să rămâi, să nu te duci să-ți vezi mama și frații și surorile.

– Dar, Harry, este departe, departe, la mii de kilometri, și foarte rece. Lidia se cutremură. Urăsc frigul.

Harry se întrebă ce părere ar avea Lidia despre Norfolk în miezul iernii.

– Este simplu, zise el, sorbind ultima înghițitură de bere. Trebuie să te hotărăști ce vrei *tu*.

Lidia rămase pe gânduri, apoi oftă.

– Eu vreau... apoi păru că-și pierde cumpătul... să nu iau decizie.

– Nu. Dar trebuie. Când pleacă mama ta în Japonia?

– Peste zece zile. Generalul rezervă bilete pentru ea și frații și surorile mele. Și pentru mine, adăugă ea, încruntându-se.

– Ei bine, atunci, de ce să nu lași praful să se aștearnă câteva zile – cum spunem noi în Anglia –, adică să-ți acorzi un răgaz de gândire după acest șoc?

Lidia îi zâmbi în treacăt.

– Ai dreptate. Mulțumesc, Harry! Cât e ceasul?

– Ceasul meu, cu tot ce era în sacul meu de campanie, a sărit în aer cu patru ani în urmă, și n-am ajuns să-mi iau altul, admise el.

Lidia se ridică.

– Cred că e timpul să mă-ntorc la muncă. *Kop khun ka*, Harry!

– Ce înseamnă?

– Înseamnă „mulțumesc“, pentru tot. M-ai ajutat, cu adevărat. Îi zâmbi și se zori spre hotel.

Harry o revăzu pe Lidia, în holul hotelului, în după-amiaza aceleiași zile. Arăta mai calmă, în timp ce-i înmâna o telegramă. Era de la Olivia, care îl anunța că totul era în regulă la Wharton Park și că toți sperau să se facă bine cât mai curând ca să poată reveni acasă.

– Este de la familia ta, din Anglia? îl întrebă Lidia.

– Da, încuviință el din cap.

– Mama ta?

– Da.

Harry urcă în camera lui, cu telegrama în mână, muștrându-se în gând pentru că o mințise.

A doua zi de dimineață, doctorul veni să-l vadă și declară că e suficient de întremat ca să poată călători. Harry știa că ar fi fost cel mai bine să plece cât mai repede; să revină cu picioarele pe pământ și să pună capăt fanteziilor cu privire la o viață și la o femeie care nu puteau fi niciodată ale lui.

Contactă biroul lui Sebastian prin telegraf, cerându-i funcționarului să-i facă rezervare pentru primul vapor spre Anglia.

Când se pregătea să pună capul jos, pentru somnul de după-amiază, auzi un ciocănit ușor în ușă.

Era Lidia. Simți cum se luminează la față văzând-o.

– Harry, pare foarte rău că deranjez, am venit să-ți spun că plec în weekend. Nu vreau să faci griji pentru mine. Este *Song Kran*, sărbătoare thailandeză de An Nou. În țara ta, poți zice festival al apei.

Inima lui Harry se strânse.

– Cât timp vei fi plecată?

– Trei zile. M-am gândit la ce-ai spus și am decis să petrec *Song Kran* cu părinții tatei, în Koh Chang.

– Când pleci?

Harry se simțea foarte agitat. Timpul lui acolo zbura ca vântul.

– Măine-dimineață devreme. E călătorie lungă și ia o zi întreagă să ajung acolo.

– Pot să vin cu tine?

Ea îl privi surprinsă.

– Lidia, îmi pare rău! Harry era stânjenit de purtarea sa impulsivă. Sunt sigur că ultimul lucru de care ai nevoie e să mă țin eu după tine. Numai că am văzut atât de puțin din Thailanda. Te rog, uită chiar și că ți-am spus asta. Ar fi o obligație mult prea mare.

Ochii ei ca de chihlimbar erau gânditori.

– Ah, Harry, tu atât de singur fără familie? Fără să aștepte un răspuns, adăugă: *Song Kran* e sărbătoare de familie, și oaspeții bine-veniți la ea. Fața i se luminează de un zâmbet larg. Era clar că luase o decizie. Cred că bunicii foarte fericiți să primească soldat britanic, curajos, care a ajutat la luptă împotriva japonezilor. Da, încuviință ea din cap, vii cu mine!

– Sigur? Harry era copleșit.

– Da, zise Lidia. Și îți arăt frumoasa insulă unde s-a născut tata. Va fi cadou al meu ca să mulțumesc fiindcă m-ai ajutat să decid ce să fac.

– Te-ai hotărât? o întreabă el.

– Așa cum ai zis, sunt adultă. Și nu pot merg în Japonia, trăiesc cu oameni care l-au omorât pe tata și mulți alții. Rămân aici. În țara pe care o iubesc.

Harry se pomeni și el cu un zâmbet larg pe buze.

– Lidia, sunt bucuros că ai luat decizia! După mine, cred că este cea corectă.

– Voi duce dorul fraților și surorilor, dar, chiar și așa, nu pot face asta. Într-o zi, adăugă ea, când îmi fac o viață grozavă și bani aici, în Bangkok, îi pot aduce înapoi, dacă vor. Așadar, ne întâlnim în colț, lângă gheretă, mâine la șase dimineața? Pe urmă luăm tuk-tuk până la stație.

– Șase, mâine-dimineață, repetă Harry.

– Oh, și trebuie să spun Koh Chang nu-i ca aici. Lidia făcu semn cu mâna spre cameră. Nici electricitate, nici apă la robinet, dar mare foarte frumoasă.

– Lidia, nu-ți face probleme.

După Changi, Harry ar fi putut să facă față celor mai vitrege condiții.

– Acum plec, anunță Lidia. Ne vedem mâine, la șase.

Harry se duse s-o anunțe pe Giselle că nu avea să mai cânte în bar următoarele trei seri.

– Și pot să întreb unde te duci?

– Da, m-am gândit să vizitez puțin țara, înainte să plec.

– Sigur, acceptă ea. Am auzit că Koh Chang e un loc minunat, deși n-am fost acolo niciodată.

Expresia lui Harry îi spuse lui Giselle tot ce dorea să afle.

– Mă întorc luni.

– Căpitane Crawford? Harry? îl opri ea.

– Da?

– Lidia este o fată drăguță. Și trece printr-o perioadă foarte dificilă. O îndrăgesc foarte mult și sper să rămână aici alături de mine mulți ani de-acum înainte. Ai grijă să nu-i faci vreun rău!

– Sigur că nu.

Harry era indignat.

– *D'accord*. Sper să-ți placă să te uzi, îi zâmbi ea și se îndreptă spre biroul ei.

Capitolul 37

Lidia îl aștepta la locul stabilit pentru întâlnire. Chemă un tuk-tuk și porniră la drum. Soarele răsărea, și Bangkokul era liniștit, permițându-i lui Harry să se bucure de priveliștea orașului, cu arhitectura lui eclectică colonială, cu colibe din lemn și case în stil thailandez. Și-ar fi dorit numai să aibă forța de a explora totul.

Sosiră în stația de tren, care zumzăia de forfotă. Trenuri vechi erau trase pe linii moarte, acoperite de rugina numeroșilor ani de ploi nemiloase din timpul musonilor. Lidia cumpără biletele, refuzând să ia bani de la Harry, și căutară peronul la care trăsese trenul lor. Se urcară într-un vagon deja aglomerat, și localnicii care flecăreau se holbau fascinați la Harry, în timp ce el și Lidia își croiau drum pe culoarul îngust spre o banchetă liberă.

Harry studiase harta din biroul lui Giselle, astfel că știa că urmau să călătorească spre est și, în jos, pe coastă, într-o regiune denumită Trat. La Koh Chang, un punct minuscul, suspendat pe mare, se ajungea în mod clar numai cu vaporul.

– Cât durează călătoria? o întrebă Harry.

– Patru ore până la Chanthaburi, pe urmă schimbăm. Și încă trei ore până la Trat, continuă Lidia, care tăia cu dibăcie o felie dintr-un fruct proaspăt de mango, scos din coșulețul ei, ca să i-o dea lui. Apoi vine unchi cu barca de pescar și traversăm la Koh Chang.

– Familia ta se așteaptă să mă vadă și pe mine?

- Nu pot anunța, pe insulă nu e telefon. Dar nu vor fi deranjați. Asta îți promit, Harry! La Chanthaburi, flutură ea cuțitul prin fața lui, zâmbindu-i, îți cumpărăm niște haine.

- Dar am haine, Lidia.

Harry făcu semn spre valijoara din plasa de deasupra lor.

Lidia chicoti.

- Ah, nu, nu, Harry, hainele tale nu bune să porți la festival *Song Kran*. O să vezi tu ce vreau să spun.

Îi zâmbi misterios.

Scuipând nori groși de fum, trenul lăsă în urmă suburbiile orașului, deplasându-se pe o linie mărginită de sute de bananieri imenși. Copiii le făceau cu mâna bucuroși nevoie mare. Lidia ațipise lângă el; Harry nu-și putea imagina cum de reușea fata să doarmă pe bancheta dură de lemn. Dar, cu capul căzut pe umărul lui și grație mirosului dulceag al uleiului pe care-l folosea ca să-și ungă părul și care îi desfăta simțurile, Harry se simțea liniștit. Era cu ea, aproape de ea, trei zile întregi și, acum, nu-și putea imagina vreun alt loc în care și-ar fi dorit să se afle.

Probabil că ațipise și el, pentru că următorul lucru pe care îl simți fu o scuturătură blândă a Lidiei, după oprirea trenului. Se ridică, își luă bagajul și o urmă pe Lidia pe peron. Fură numai-decât asaltați de negustorii ambulanți ca niște ulii, oferindu-le mâncare, băutură, ghirlande de iasomie și animale cioplite în lemn. Lidia îl scoase pe Harry dintre ei și îl duse spre o bancă amplasată sub un umbrar din bambus.

- Tu stai aici. Eu merg iau prânz.

Un țânc thailandez se apropie de el, zâmbindu-i rușinat, fascinat de persoana lui. Harry își șterse fruntea și luă o gură de apă. Când se întoarse cu mâncarea, Lidia îi puse dinainte un maldăr de cearceafuri fine de bumbac.

- Încearcă astea!

- Pentru mine, să le port? o întrebă el, ridicând în sus o față de masă roșie și descoperind că era, de fapt, o pereche de pantaloni cu ceea ce părea a fi un șorțuleț atașat în față.

Mai era acolo și o cămașă largă din bumbac alb.

Ea îi arătă o cabină din bambus din apropiere.

- Încearcă-le acolo!

Se dezbracă cât de repede putu, ușurat să-și scoată pantalonii dintr-o țesătură groasă și cămașa de bumbac de cea mai bună calitate, trăgându-și pe el hainele aduse de Lidia. Se strădui să-și dea seama cum se poartă acei pantaloni stranii trei sferturi, dar reuși în final să-și agațe în față micul șorț, la fel ca localnicii, făcându-l să pară că poartă fustă.

Copilașul thailandez, așezat acum alături de Lidia, izbucni într-un râs, amuzat, când îl văzu.

– Sigur că arăt teribil de ridicol, remarcă el, stânjenit.

– Nu, Harry, replică Lidia încet. Arăți acum bărbat thailandez. Mai bine pentru insulă și *Song Kran*. Mă duc mă schimb și eu.

Lidia plecă, și Harry se amuză încercând să-l învețe câteva cuvinte englezești pe copil. Acesta îl răsplăti cu un zâmbet splendid și cu o pronunție bolovănoasă a cuvintelor auzite.

Harry nu-și putu stăpâni o exclamație de uluire, când Lidia își făcu din nou apariția. În loc de uniformă în stil occidental, purta acum o pereche de pantaloni asemănători cu ai lui și o bluză roz, simplă, de bumbac, în stil chinezesc. Dar schimbarea radicală era părul ei: îl eliberase din nodul strâns la ceafă și se revărsa acum ca o cascadă strălucitoare, de culoarea ebonitei, peste umeri, până în dreptul taliei înguste.

Harry întinse mâna involuntar, dornic să-și treacă degetele prin podoaba aceea bogată, debordând de feminitate. Se uită în jos și observă că picioarele ei mici și delicate erau goale. Degetele mari perfecte îl fascinau. Nu era obișnuit să vadă picioare goale de femei în Anglia. Priveliștea lor i se părea de o intimitate copleșitoare, ce-i stârnea o dorință greu de stăpânit. Era bucuros că șorțul ciudat pe care-l purta acum îi era de folos.

– Acum, noi trebuie luăm tren nou, îl anunță Lidia.

Harry își luă rămas-bun de la micuța thailandeză și se ridică s-o urmeze pe Lidia.

O auzi cum strigă după ei:

– Voi doi îndrăgostiți! Vă căsătoriți!

Călătoriră încă trei ore epuizante. Harry se simți teribil de ușurat când trenul se opri în sfârșit. Cu un autobuz, ajunseră la un debarcader, și, după ce Harry coborî, în fața lui se ivi cea

mai idilică mare, de un turcoaz intens, și un lanț muntos în depărtare, ale cărui vârfuri erau acoperite de nori.

– Acolo e Koh Chang, îi făcu Lidia semn cu mâna. Uite, a venit unchiu! Ne așteaptă!

Harry o urmă pe Lidia spre una dintre numeroasele bărci pescărești din lemn, care se legănau ușor pe lângă debarcader. Așteptă răbdător, în timp ce Lidia îl saluta pe unchiul ei plină de afecțiune. Urmă o conversație rapidă în thailandeză, însoțită de câteva gesturi spre Harry, înainte ca Lidia să-i facă semn să se apropie.

– Harry, el e Tong, unchi al meu, dar nu vorbește deloc engleza.

Unchiul Tong îi făcu o plecăciune de bun-venit în stil tradițional thailandez, apoi se îndreptă de spate, zâmbindu-i larg cu gura știrbă și scuturându-i viguros mâna. Vorbea cu Harry, și Lidia îi traducea. Îi spuse cât este de fericit să-i ureze bun-venit în familie pentru sărbătoarea de *Song Kran*.

– Spune-i, te rog, unchiului tău că sunt onorat să mă aflu aici, replică Harry, ajutat de Tong să urce în barcă, după care porniră spre Koh Chang.

În timp ce străbăteau marea calmă, soarele aflat la apus făcu un salt brusc în apă, și lumina începu să se stingă. Peste cincisprezece minute, trăgeau la mal și deja se așternuse întunericul. Tong scoase de sub bancheta lui două lămpi cu ulei și le aprinse. Lidia îl privea încântată pe Harry, când unchiul ei îl ajuta să sară pe uscat, simțind nisipul moale sub tălpi.

– Harry, bun-venit pe insula unde s-a născut tatăl meu! îi ură Lidia, zâmbind.

Din cauză că acum era un întuneric nepătruns, lui Harry îi era greu să reacționeze la ceea ce se afla în jurul lor, dar își dădea seama că mergeau pe o plajă. Și, cuibărite printre palmierii înalți, se zăreau mai multe colibe de lemn, conturate în lumina palidă a lămpilor cu ulei. Mai văzu un grup de copii și o femeie mai în vârstă care se apropiau de ei pe nisip. O salutară zgomotos pe Lidia, și aceasta fugi spre ei. Femeia mai în vârstă, despre care Harry presupunea că era bunica Lidiei, o prinse în brațe. Când Lidia reveni lângă el, zări în ochii ei sclipiri de bucurie.

– Harry, vino, vino să cunoști familia! Sunt fericiți că ești aici, să sărbătorești *Song Kran* cu noi.

Harry făcu cunoștință cu familia fetei: bunica și bunicul Lidiei, unchiul și mătușa ei, cu cei patru copii, și o altă mătușă mai îndepărtată cu soțul ei și cei trei copii ai lor.

Tong îi dădu lui Harry o sticlă de bere. Se așeză pe una dintre rogojinile întinse pe nisip, fiind imediat înconjurat de copiii cei mici. Toți vorbeau puțin engleza și-l bombardară pe Harry cu întrebări despre modul cum fusese să lupte în război și dacă omorâse vreun japonez. El le răspunse cât putea de bine, nesigur dacă ei înțelegeau ceva, dar, între timp, deveni expert la mimat. Când ridică o armă închipuită spre un imaginar soldat japonez, copiii o luară la goană pe plajă, strigând „Bang! Bang!” și agitându-și și ei propriile arme imaginare.

Lidia apăru din întuneric și se așeză grațios lângă el.

– Seara asta tu dormi aici, în colibă, pe plajă. Mătușa mea o aranjează acum pentru tine.

– Mulțumesc! răspunse Harry. Și tu unde vei sta?

– În casa bunicii, în satul de lângă plajă.

– Și cine locuiește aici? o întrebă el.

– Unchiul Tong, mătușa Kitima și copiii lor. El e pescar, așa că e bine să fie lângă mare. Acum ridică o casă mare în sat și într-o zi se mută acolo.

– Eu aș rămâne chiar aici, murmură el, urmărind luna lunecând pe cer. Îi studiase mișcarea din dorința de a se îndeletnici cu ceva în acele lungi nopți din Changi. După forma și mărirea ei de acum, Harry știa că în seara următoare avea să fie lună plină. Putea auzi valurile cum se sparg ușor de mal la numai douăzeci de metri distanță. Este minunat de odihnitor, adăugă el.

– Mă bucur că-ți place. Și acum, ești gata să mâncăm? Lidia îi arătă focul din care ieșea fum, unde peștele gras, proaspăt era prins într-un țaruș deasupra lui.

Harry dădu aprobator din cap și se ridică în picioare.

Se așezară cu toții în jurul mesei lungi de lemn, copiii stând pe rogojini în jurul adulților; mâncară cel mai bun pește pe care îl gustase Harry în toată viața lui. Copiii aveau și niște nuci de

cocos imense și sorbeau cu poftă laptele din interior. Nu înțelegea mai nimic din ceea ce se discuta în jurul său; totuși, limba-jul unei familii fericite, primitoare, cumsecade, adunate în jurul unei mese, este universal. Lidia ședea între bunicii ei și se uita des la el, întrebându-l parcă din priviri dacă totul e în regulă.

Și el îi răspundea cu un zâmbet.

Peste o oră și ceva, Harry simți că efortul acelei zile începe să-l doboare. Îl luă căscatul, dar încercă să se abțină.

Lidia remarcă însă imediat, apoi îi șopti ceva mătușii ei, care bătu din palme. Copiii din jur făcură numaidecât liniște. Le spuse ceva, și ei încuviințară triști din cap, știind că timpul de distracție pe plajă se sfârșise și că trebuiau să se ducă la culcare.

Lidia se apropie de Harry.

– Mătușa mea îți arată unde dormi, îi spuse ea. Eu vin și te iau mâine, OK?

– Dar, Lidia, nu mă grăbesc deloc. Bucură-te, te rog, că ești împreună cu familia. Eu sunt foarte mulțumit că mă aflu aici. Și că familia ta m-a întâmpinat cu multă căldură. Mulțumește-le, te rog, din partea mea.

– Harry, poți să le mulțumești singur, îl încurajă ea.

– Da, sigur! *Kop khun krup*, zise el și făcu o plecăciune cam stângace.

Zâmbetele lor erau pline de afecțiune și apreciere, și nimeni nu se amuză pe seama lui. O urmă pe mătușa Lidiei pe plajă, și ea îi făcu semn spre ultima colibă.

– Domnu' Harry, noi placem... că ești aici.

Femeia îi răsplătea efortul prin cele câteva cuvinte englezești pe care le știa.

– Mulțumesc! îi răspunse el, rotind mânerul de lemn al ușii. Noapte bună!

Păși înăuntru, închise ușa și văzu că interiorul era gol, cu excepția unei salte așezate pe podea, acoperită cu un cearceaf proaspăt spălat și cu o plasă contra țăntarilor. Prea epuizat să-și scoată hainele, se trânti pe saltea și adormi instantaneu.

Capitolul 38

Când Harry se trezi din cauza unei ușoare dureri de șold pe salteaua subțire, avu un moment de panică. Apoi, își dădu seama unde se află și deschise ochii. Încăperea era încă în umbră, singura lumină venind dinspre o fereastră acoperită cu plasă, prin care se întrezăreau palmierii din spatele colibei. Harry se întinse, se ridică în picioare și se duse să deschidă ușa.

Nu-și putu stăpâni uluirea când văzu priveliștea așternută în fața sa.

Se afla pe o plajă magnifică cu nisip alb, fin, ce se întindea până la poalele unor dealuri împădurite la marginea acelei peninsule. Dunele joase se pierdeau de cealaltă parte în marea calmă, cu ape adânci, verzui și limpezi. Se uită spre stânga, apoi spre dreapta, fără să vadă nici un suflet prin apropiere.

Harry se dezbracă, rămânând în lenjeria de corp și, după o goană pe nisipul fierbinte, plonjă în apă. Înotă viguros un timp, apoi se răsuci pe spate, admirând cerul de un azuriu perfect și linia țărmului, unde cocotierii își legănau idilic ramurile înfrunzite. Dincolo de plajă, cu vârfurile ascunse în nori, erau munții acoperiți de jungla deasă, oferind privirii ceea ce părea un teritoriu de nepătruns.

Rămase așa mai mult timp, plutind pe apă, nevenindu-i să creadă că acel paradis era al lui, numai al lui, să se bucure de el. În cele din urmă, ieși din mare și se aruncă pe nisipul alb și

fierbinte, simțindu-se euforic datorită frumuseții pure din acel tărâm magnific.

Zări o siluetă mică, cu o umbrelă de soare în mână, apropiindu-se de el, și se ridică în picioare. Era Lidia, cu o expresie îngrijorată pe față.

– Harry, tu OK? strigă ea spre el. Ne gândeam că ai plecat, dar pe urmă ți-am văzut hainele.

Îi zâmbi cu timiditate.

Stânjenit că-l prinsese dezbrăcat, Harry merse degrabă după haine.

– Am vrut să înot, îi spuse el. Lidia, plaja asta e locul cel mai grozav pe care l-am văzut în viața mea.

Fața ei se luminează deodată.

– Mă bucur că-ți place. E bună pentru liniște, ce zici?

– Doamne sfinte, da! O amenință cu degetul. Și te avertizez că s-ar putea să nu mai vreau să plec niciodată de-aici.

– Atunci, trebuie să te faci pescar, răspunse ea, dându-i hainele.

– Pot să învăț, dădu Harry aprobator din cap, dacă de asta e nevoie să pot rămâne aici pe veci.

– Vrei să mergi să te speli? îl întrebă ea. În spate, la coliba unchiului și mătușii e o țeavă și curge apă dulce. Și găsești pânză cu care te usuci. Te aștept aici.

Lidia se așează pe treapta de la intrarea în colibă.

Harry reveni în cinci minute, simțindu-se revigorat după ce se spălase cu apa rece și curată.

– Și acum, noi mergem în sat și te duc la casa bunicii mele, OK? îl prinse de mână și i-o strânse. Și *Song Kran*, *Khun* fericit, Harry!

Iar el era atât de fericit să simtă strânsoarea degetelor ei.

– Și eu îți urez la fel, replică Harry, deodată disperat s-o ia în brațe și să o sărute.

Merseră zece minute pe o potecă îngustă și nisipoasă ca să ajungă în sat. Când intrau pe strada principală, câțiva copii, țipând încântați de cât de bine ținteau, aruncară pe ei o găleată cu apă.

– Ce naiba! exclamă Harry, luat prin surprindere de apa rece.

Lidia se străduia să se scuture de stropi și chicotea.

– *Song Kran* e sărbătoarea curățeniei, adică să lepezi tot noroiul din trecut și s-o pornești curat pe un nou drum. Uite...

Harry se uită spre locul indicat de ea. Pretutindeni, pe strada prăfuită, erau oameni de diferite vârste, fiecare cu câte un recipient cu apă în mână, ținând spre orice trecător care avea ghinionul să le iasă în cale.

– Azi nu ți-e cald deloc, și nici n-apuci să te usuci! îi zise Lidia, râzând pe când urcau treptele spre intrarea într-o casă de lemn, construită pe catalige.

Pe verandă se aflau o sumedenie de oale și găleți pline cu apă.

– Asta e casa bunicilor mei, îi explică Lidia, și acum trebuie să arunci niște apă cum îți arăt eu. Lidia luă una dintre găleți și o deșertă, de sus, în stradă.

Harry făcu la fel, apa ajungând până la un băiețel care, chiacoti și o rupse la fugă, ștergându-se la ochi.

– Îmi pare rău! strigă Harry după el, simțindu-se vinovat.

– Nu! îl contrazise Lidia. Nu trebuie spui că-ți pare rău! Cu cât mai multă lume uzi, cu atât mai mare noroc în Anul Nou.

– Vasăzică, așa! exclamă Harry.

Lidia îl conduse în casă și în bucătăria din spate, unde trei sau patru femei erau ocupate, pregătind legume, pește, tăitei și supă pentru masa zilei.

– Harry e aici, îi strigă ea bunicii. Femeia se întoarse spre ei și îi zâmbi larg cu gura ei știrbă. Vezi, pregătim un prânz special. E tradiție.

– Mulțumesc! Pot să vă ajut cu ceva? se interesă Harry.

– Nu, tu ești oaspete. Și noi, în Thailanda, nu cerem niciodată bărbaților să facă treburi femeiești. Tu stai aici, relaxat, OK?

Ea se întoarse în bucătărie, și Harry rămase pe verandă, urmărind ritualul apei de pe stradă. Răsetele vesele, venind de peste tot, din sat, îl făceau să se simtă fericit. Chiar dacă acea micuță comunitate, pierdută în mijlocul oceanului, avea prea puține bunuri materiale, emana numai căldură. După ce patru

ani lungi asistase numai la latura brutală a ființei umane, privești ea aceea îi aduse lacrimi în ochi.

Când Lidia reapăru din bucătărie, ținea în mâini un coș mare plin cu fructe și legume.

– Harry, mergem să ducem darul de *Song Kran* celor bătrâni și bolnavi din sat. Vrei vii cu mine?

Harry se ridică.

– Sigur că da. Lasă-mă să duc eu coșul.

Îi atârna coșul greu de braț și o urmă pe Lidia pe scări, în jos.

Ora următoare o petrecură cutreierând toate casele din sat. Lidia îl încurajă pe Harry să-și unească palmele în semn de *wai* și să pronunțe urarea tradițională: „*Sawadee krup*“. Îi explică faptul că ofereau daruri bătrânilor, iar aceștia, la rândul lor, urmau să-i ajute să-și purifice sufletele și să capete iertare pentru relele făcute în anul care trecuse.

Harry se gândea că acea tradiție era cu mult mai veselă și mai complexă decât comuniunea sau spovedania solitară, catolică. O văzu pe Lidia cum îngenunchează alături de un bătrân slăbuț și discută însuflețit cu el. Cum îi ia mâna într-ale ei și o mângâie blând.

În timp ce se întorceau la casa bunicilor, mese lungi erau întinse în mijlocul străzii pentru festin. Oameni cu fețe deja cunoscute din familia fetei, pe care le văzuse cu o seară în urmă, se așezau la masă. De la templul din apropiere venira și doi călugări, minunați în rasele lor de culoarea șofranului. Harry se uita la mesele înșirate pe toată strada. Se părea că toți locuitorii erau prezenți.

Gustă din toate preparatele oferite și jucă fotbal cu mai mulți copii pe stradă, încasând totodată mai multe găleți cu apă în cap.

Când se înseră, bunicul Lidiei se ridică să li se adreseze mesenilor. Atmosfera se schimbă rapid, în timp ce bătrânul vorbea printre lacrimile ce-i șiroiau pe obraji. Harry se uită în jur, observând că și alte rude ale Lidiei lăcrimau. Apoi, unul dintre călugări se ridică și începu o incantație cu vocea lui melodioasă, cu timbru înalt.

Momentul solemn nu dură mai mult de cincisprezece minute și, când sătenii începură să plece, pentru a se odihni după festivitățile din cursul zilei, Lidia se ridică de pe locul ei de la masă și veni spre Harry.

– *Khun* Harry, ești obosit acum, da? Te conduc acasă.

După o rundă de mulțumiri și multe plecăciuni, presându-și degetele sub nas, Lidia și Harry ieșiră din sat, mergând pe plajă spre colibă.

– De ce plângea bunicul tău? o întrebă el blând.

– Vorbea despre tata, răspunse Lidia plină de tristețe. Ne-am amintit de el în această zi specială și i-am dorit odihnă sufletului său. Călugărul a zis că va fi bine, fiindcă a învățat lecția suferinței în această viață. Când se întrupează în următoarea viață, poate că lecția nu va mai fi la fel de grea. Așa cred budiștii.

– Sunt sigur că e o consolare să crezi că suferința are un scop, dincolo de viețile noastre, murmură Harry. Dacă este adevărat, atunci mulți dintre bieții oameni care au îndurat atâtea grozăvii și au murit în Changi vor fi foarte fericiți în viața viitoare.

Ea se uită în sus, la fața lui.

– Tu crezi în Dumnezeuul tău?

– Ei bine, nu mi s-a explicat prea deslușit când eram copil, admise el. Conta numai ce *făceam*. În fiecare duminică, de acasă, și în fiecare zi, de la școală, mă duceam la capelă. Nu mă gândeam decât că era destul de obositor să stai nemișcat mult timp, să cânti acele imnuri anoste și să asculți până crăpai de plictiseală predica vreunui bătrân. Și totul, pentru cineva pe care nu-l puteai vedea, sau simți, și care părea să nu facă nimic, și totuși trebuia adorat.

– Ce înseamnă să „crăpi de plictiseală”? îl întrebă Lidia.

Întrebarea ei îl făcu pe Harry să zâmbescă.

– E o expresie, îi explică el. Când eram în Changi, mulți dintre camarazi au început să creadă în Dumnezeu. Poate că simțeau nevoia să creadă în ceva. Dar eu... Harry scutură din cap și oftă, presupun că îmi venea greu să cred că un Dumnezeu bun putea să facă oameni inocenți să sufere în asemenea hal.

Lidia dădu aprobator din cap.

– Și eu, când tata mort, n-am găsit mângâiere în credință. Gândeam: poate el s-a dus în loc mai bun, dar eu ce mă fac? Pierd un tată înainte să fiu pregătită. Dar acum, adăugă ea încet, accept.

– Le-ai spus că mama ta pleacă în Japonia? se interesă Harry când ajunseră pe plajă.

– Nu. E mai bine așa. Au pierdut un fiu. Ei trăiesc în altă lume, aici, pe Koh Chang. N-ar înțelege. Lidia oftă și reuși să zâmbească ușor. Harry, uneori viața pare foarte grea.

– Știu, o aprobă el, privind luna, plină în acea seară și strălucind direct pe mare, prefigurând în argint valurile mici. Dar, la Changi, am aflat că, atunci când îmi pierd credința în natura omului, o transfer asupra naturii. Îi făcu semn spre priveliștea din fața lor, cu brațele deschise în lături. Fără doar și poate că cineva a zămislit și conceput această frumusețe, cu toată complexitatea ei extraordinară.

– Atunci, tu ești deja budist. Natura hrănește sufletul, zise Lidia, în timp ce admirau amândoi luna.

Merseră alături unul de celălalt pe nisip, dincolo de coliba goală a mătușii și a unchiului Lidiei, până la cea în care era găzduit el. Lidia îi zâmbi.

– Harry, în noaptea asta să dormi bine și în pace, îi ură ea. Te văd mâine.

În timp ce se întorcea să plece, el nu se mai putu stăpâni. O prinse de braț și o trase înapoi spre el.

– Oh, Lidia, Lidia... Ea nu opuse rezistență, în timp ce el o strângea tare în brațe, lipindu-și doar capul de umărul lui, în timp ce el îi mângâia frenetic părul magnific. Draga, draga mea Lidia, trebuie să-ți spun, fiindcă dacă nu o fac, plesnesc, râse el, așa că te rog să mă ierți. Cred că m-am îndrăgostit de tine în clipa în care te-am văzut la Oriental, cu peria aia în mână! Lidia, te iubesc, te iubesc atât de mult. Continuă s-o mângâie pe păr, în timp ce cuvintele pe care tânjea de atâta timp să i le spună erau eliberate ca un șuvoi dinlăuntrul ființei sale. Nu știu de ce, sau cum s-a întâmplat una ca asta; știu că venim din lumi

diferite, dar te rog să mă ierți, trebuie să-ți spun fiindcă simt că o iau razna.

Lidia stătea liniștită, nemișcată, cu capul lipit de umărul lui.

Deodată ușurat că-i mărturisise tot ce simțea, senzație potențată de tăcerea ei, care putea fi un semn că fata nu rezona cu sentimentele lui, Harry nu mai putu să îndure și se prăbuși. Începu să suspine ca un copil cu brațele căzute pe lângă corp.

– Lidia, îmi pare rău, eu...

– Harry, Harry, este OK...Vino! Îl luă de mână, îl conduse până la treapta de la intrarea în colibă și-l sili să se așeze. Se așeză și ea puțin mai în spatele lui, îi înconjură umerii cu brațele și-i lipi capul de pieptul ei, mângâindu-i fața în timp ce el continua să plângă.

Plângea din cauza suferinței lui, a suferinței tuturor celor care își pierduseră viața atât de groaznic și fără rost. Plângea pentru mama lui, și pentru Olivia, și pentru Wharton Park, și pentru dezastrul din viața lui. Dar, mai ales, pentru că găsisese cel mai frumos lucru din viața lui, pe care însă nu-l putea avea niciodată.

– Harry, Harry, murmură Lidia. Sunt aici, sunt aici. Și eu...

Îi șopti ceva în thailandeză. El se uită la ea fără să o vadă prea bine din cauza lacrimilor.

– N-am înțeles ce mi-ai spus, iubita mea.

Își șterse repede ochii ca să-i vadă chipul.

Și ea avea lacrimi în ochi. Își lăsă timidă fruntea în jos.

– Am spus... și eu te iubesc.

O privi uluit, reușind să o întrebe în șoaptă:

– Adevărat?

Lidia încuviință din cap. Apoi îl privi în ochi și zâmbi trist.

– Și eu simt la fel. Când te-am văzut prima dată... eu – scutură deznădăjduită din cap – nu-mi puteam explica în cuvinte.

– Oh, iubita mea, draga mea!

Harry de-abia mai respira în timp ce o strângea în brațe și o săruta, pasiunea pe care o simțea fiind copleșitoare. Trebui să se controleze, nedorind să-i rănească buzele delicate sau să-i zdrobească trupul fragil. Intensitatea dorinței fizice îl speria; trebuia să-i

dea drumul înainte de a-și pierde complet cumpătul. Cu toată voia pe care o mai avea, își desprinsе buzele de ale ei și se așeză alături de ea, ținând-o încă strâns, dorind-o nespus de mult.

N-avea idee cât timp trecuse în timp ce el reuși să-și stăpânească pornirile trupești, fericit că în sfârșit putea să o țină pe Lidia în brațe.

– Harry, eu trebuie plec, zise ea într-un târziu.

– Știu.

O sărută din nou pe buze, forțându-se să-și stăpânească dorința de mai mult.

După ce se ridică, se uită gânditoare în jos la el.

– Niciodată nu cred că asta mi se întâmplă mie.

– Ce?

– Să mă îndrăgostesc. Să am acest sentiment... aici, îi explică, făcându-i semn spre inima ei. Bunica mea zice că, dacă iubești cu adevărat pe altă persoană, atunci găsești raiul pe pământ.

– Sau iadul, murmură Harry imperceptibil, ridicându-se s-o îmbrățișeze pentru ultima dată. Atât de greu îmi vine să te las să pleci.

Ea se trase înapoi și, întinzând mâna, o prinse pe a lui; el îi duse mâna spre buze și îi sărută pielea delicată a palmei.

– Vin mâine înapoi, îi spuse ea, trăgându-și mâna. Noapte bună, Harry!

– Noapte bună, dragostea mea! murmură el, urmărind-o cu privirea cum se îndepărtează în lumina lunii.

Harry se trezi la răsăritul soarelui, plin de entuziasm că urma să o vadă pe Lidia. Ca să-i mai treacă timpul până la sosirea ei, se plimbă pe plajă și apoi înotă îndelung în marea calmă, turcoaz. În cele din urmă, când fiecare minut care trecea i se părea lung cât o oră, Lidia își făcu apariția. În ochii ei citi avertismentul ca nu care cumva s-o ia în brațe; nepoții și nepoatele ei se jucau pe plajă în fața colibei părinților, așa că o salută politicos.

– Bună dimineața, Lidia! Ai dormit bine?

– Da, Harry. Ochii ei scânteiau, încântată de jocul pe care-l jucau împreună. Cred că, poate, dimineța asta, vrei să vezi cascada din munți, în centrul insulei? E foarte frumoasă și poți înota în apă de izvor. Da?

– Da, acceptă el pe loc. Tot ce-și dorea era să fie singur cu ea.

Lidia puse într-un coșuleț niște apă, bere și câteva fructe proaspete din coliba mătușii și ieșiră din sat, urcând pe o potecă abruptă.

Rămași singuri, în inima junglei, sigură acum că nu-i putea vedea nimeni, Lidia se ridică în vârful picioarelor și-l sărută delicat pe obraz. Brațele lui Harry o cuprinseseră imediat și o sărută pe gură cu multă pasiune.

– Vino! îi zise ea, trăgându-se înapoi. Nu e departe și putem sta liniștiți.

Peste douăzeci de minute, plini de zgârieturi și ciupituri pe picioare, pricinuite de tot felul de insecte care mișunau pe sub frunzele putrezite, Harry intră într-un luminiș din jurul cascadei ce se rostogolea, fumegând, în jos de pe munte. Se uită la laguna răcoroasă și limpede, înconjurată de vegetație luxuriantă. Lidia scoase o mică rogojină de bambus din coșulețul ei, și Harry se așeză pe ea, întinzând mâna după apă.

Pufăia și gâfăia ca un bătrânel.

– Regret, draga mea, mă tem că nu mi-am recăpătat încă toată forța fizică.

Lidia stătea în genunchi alături de el precum statuia mică, delicată a lui Buddha. Îi dădu niște fructe.

– Înțeleg, mănâncă astea! Bietul tău trup are nevoie de odihnă și liniște să-și revină. Dar, îi arată ea spre priveliștea magnifică, cred că a meritat să vii, da?

Lui Harry i-ar fi fost suficientă cea mai umilă colibă din oraș, atât timp cât Lidia se afla lângă el, dar încuviință din cap.

– Într-adevăr, este minunat. Și acum, iubita mea, vino aici!

Ea își așeză capul pe genunchii lui și începură să discute ca niște îndrăgostiți, dornici să descopere cum și când apăruseră sentimentele împărtășite reciproc. După un timp, el se lungi pe rogojină și ea se cuibări lângă trupul lui. El îi sărută buzele,

ochii, obraji, părul și, incapabil să mai reziste, mâna începu să îi rățăcească în jos, explorând acele părți ale trupului ei atinse până atunci de el numai în cele mai sălbătice gânduri.

Când îi desfăcu nasturii bluzei, ea nu-l opri; părea dornică ca mâna lui să-i atingă sânii mici, perfecți și ca el să-și lipească buzele de ei. Harry se simțea mai calm în acea zi și profită de asta ca să-i exploreze în voie fiecare părticică de piele fină, de culoarea mierii. Își desfăcu cei trei nasturi ai cămășii, care-o mai separa de ea și o trase de pe el, astfel că, pentru prima dată, erau lipiți unul de altul fără nici o opreliște.

Harry se simți străbătut de dorință ca de un fulger. Întinzând mâna mai jos, își apăsă palma gentil peste locul la care visase de săptămâni, simțindu-i fierbințeala și umiditatea. O mână timidă încerca să-i desfacă nodul de la pantaloni.

Și, în sfârșit, erau amândoi complet goi, trupul lui Harry presat puternic de al ei. Gurile lor captive într-un sărut plin de pasiune, în timp ce mâinile li se mișcau în sus și-n jos pe trupuri, cu atingeri mângâietoare, descoperindu-se cu voluptate.

În final, incapabil să se mai stăpânească, Harry se ridică deasupra ei și o privi drept în ochi.

– Lidia, te rog, spune-mi dacă nu vrei...

Ea ridică un deget și-l lipi de buzele lui.

– Harry, vreau, te iubesc. Și am încredere în tine.

El înțelese că tot ce-i spunea era o premieră pentru ea și că el avea să fie primul bărbat din viața ei.

O pătrunse cu blândețe. Se aplecă spre ea, sărutându-i blând fața și întrebând-o dacă o durea și voia să se oprească. Când o pătrunse mai adânc, ea rămase cu ochii pierduți în ai lui, amândoi în același ritm, mișcările lente la început devenind din ce în ce mai rapide, pasiunea ei rezonând cu a lui până când atinseră împreună punctul culminant și Harry îi strigă, cuprins de extaz, numele.

După aceea, în timp ce trupul ei mic și gol stătea lipit de al lui, Harry se gândi că văzuse, într-adevăr, paradisul.

Capitolul 39

A doua zi de dimineață purceseră în călătoria de întoarcere la Bangkok. Instalat în barca lui Tong, Harry se uita înapoi spre insula care-i reclădise încrederea în frumusețea și sfințenia vieții. Se ruga numai s-o poată revedea într-o zi.

În tren, Harry o ținu pe Lidia strâns în brațe. O simțea atât de micuță, atât de ușoară alături de el. Aștepta când și când, dar se trezea tresărind, nedorind să scape ultimele momente prețioase când Lidia era numai a lui.

Se despărțiră în apropierea hotelului, purtându-se ca niște străini, fiindcă Lidia se temea că cineva ar fi putut s-o vadă cu el.

- Măine, dragostea mea, îi șopti el cu fața îngropată în părul ei.
- Măine, răspunse ea, urcându-se în tuk-tukul ce o ducea acasă.

În seara aceea, Harry se simți recunoscător pentru că pianul și atmosfera însuflețită din bar îi mai abătuseră gândurile. Dar, după aceea, deși era trecut de miezul nopții și se simțea epuizat după călătoria lungă, nu fu chip să adoarmă. Coborî pe malul fluviului, fumă o țigară și retrăi fiecare moment din ultimele trei zile.

Se mai plimbă un timp, dorind să rămână captiv în bula timpului, conștient însă că viitorul atârna, deja, deasupra capului său. Realitatea era că mai avea doar zece zile la dispoziție înainte ca vaporul să-l ducă spre casă. Și tot ce trăise aici se va fi terminat.

Era un gând insuportabil.

Harry se întoarse cu pași greoi în camera lui, se prăbuși pe pat și încercă să ațipească puțin. Dar, când zorile mijiră, dincolo de jaluzele, el încă nu reușise să pună geană pe geană.

Își repeta întruna că era un bărbat însurat, cu o sumedenie de responsabilități: nu numai față de propria lui familie, ci și față de lucrătorii de pe moșie și de familiile lor, oameni a căror viață avea să depindă de el într-o zi. Totuși, nu putea să nesocotească schimbările incredibile prin care trecuse după ce, în urmă cu patru ani, fusese expedit în misiune peste mări și țări. Supraviețuise unor privațiuni și brutalități care întreceau imaginația oricărui civil. Și, apoi, se îndrăgostise pentru prima oară în viața lui, nu numai de Lidia, dar și de acea țară și de poporul ei.

Cum putea el să-i lase pe toți în urmă? Sau pe ea?

Măcinat de sentimente de vinovăție, Harry se forță să îndure faptul că o mințise pe Lidia. Dacă i-ar fi mărturisit adevărul, aproape sigur ea nu i s-ar fi dăruit așa cum o făcuse.

„Harry, am încredere în tine...”

Gemu la gândul că era atât de lipsit de onoare.

Odată cu începutul unei noi zile, Harry reuși să adoarmă în sfârșit, toate tulburările sale rămânând fără răspuns.

În următoarele trei zile, Lidia și Harry se întâlniră de câte ori putură. Ea refuză însă să vină la el în cameră, ceea ce declanșă o umbră de deznădejde în sufletul lui. În schimb, trebuia să se mulțumească cu sărutări furate peste masa de lemn, unde lua prânzul și să o țină de mână când se plimbau pe malul fluviului după ce ea își termina ziua de lucru. Atenția Lidiei era distrasă de plecarea iminentă a familiei sale în Japonia, și Harry nu știa cum putea să-i spună ce trebuia să facă și el. În schimb, o lua în brațe cât de des permiteau circumstanțele, îi lăsa mici bilete cu mesaje de dragoste la recepție și era la dispoziția ei ori de câte ori avea ea timp să-l vadă.

Într-o după-amiază, cu mai puțin de o săptămână înainte de plecarea lui Harry, Giselle îl opri în holul hotelului și-i înmână o telegramă.

– Mulțumesc! murmură el, dând să plece.

– Căpitane Crawford, aș vrea să schimbăm o vorbă în biroul meu, *oui*?

– Desigur. În timp ce o urma, Harry se simțea ca un școlar poznaș pe cale să fie muștrat de profesor.

Giselle închise ușa și-i zâmbi.

– Se pare că Thailanda te-a prins în farmecele ei, *n'est-ce pas*? Și, mai ales, o anume *jeune femme*. Ridică unul dintre biletele trimise Lidiei și i-l puse în față.

Harry se înroși, încuviințând din cap.

– Da. Și... adăugă el în apărarea sa, m-am îndrăgostit de ea.

– Îmi închipui. Giselle îi dădu biletul înapoi. Ia-l, este al dumitale la urma urmei. Căpitane Crawford...

– Harry, te rog!

El luă biletul pe care îl băgă în buzunarul pantalonilor.

– Harry, se corectă Giselle, nu îmi stă în fire să mă amestec în chestiuni legate de inimă. Dar îți dai seama că Lidia riscă să-și piardă locul de muncă aici? Este strict interzis pentru angajați să întrețină relații de acest gen cu oaspeții noștri.

– Giselle, regret teribil! N-am știut. Te rog să nu o concediezi. Trebuie să muncească. Mama ei este...

Giselle ridică mâna în sus ca să-l facă să tacă.

– Știi totul despre familia Lidiei. Acesta este motivul pentru care trebuie să propun o soluție. Sunt conștientă că este lipsit de sens și plin de cruzime să forțezi doi tineri adulți să nu fie împreună. Harry, Lidia te iubește. Se citește asta în ochii ei în fiecare moment al zilei. Iartă-mă, dar sunt îngrijorată pentru ea. Tu pleci curând în Anglia, nu-i așa?

Harry se afundă în scaun, scuturând disperat capul.

– Pur și simplu, nu știu ce să fac.

– Deci așa! Presupun că Lidia nu știe că ai o soție?

El se făcu roșu ca racul la față.

– Ți-a spus Sebastian?

– *Eh, oui*, confirmă Giselle, contrariată.

– Nu, nu știe, dar, crede-mă, căsătoria mea este doar de conveniență. Pentru că eu... Harry ridică din umeri... din

pricina poziției mele, a trebuit să mă însor înainte să plec la război, ca să încerc să asigur un moștenitor. Din păcate, soția mea a pierdut copilul după ce am plecat.

– Înțeleg, încuviință Giselle din cap. E la fel ca-n Franța, unde familiile aristocrate trebuie să-și asigure viitorul. Și Lidia nu știe nimic despre... moștenirea ta?

– Nu.

Ea oftă.

– Te mai întreb ceva, în calitate de persoană căreia îi pasă de Lidia: pentru tine este doar ceva amuzant, o simplă distracție înainte să te întorci acasă?

Harry o privi pe Giselle ținută în ochi.

– Nu. Dacă-aș putea, aș rămâne aici, alături de ea, pentru tot restul vieții. Dar ce pot să fac?

– Harry, nu eu sunt în măsură să-ți spun, oftă ea. Poate că trebuie să-i mărturisești Lidiei tot adevărul.

– Cum aș putea? mormăi el. A avut încredere în mine. Și eu am mințit-o.

Giselle îl studie în tăcere.

– Ei bine, poate dacă îi explici ce responsabilități ai, te va înțelege, dat fiind că e atât de îndrăgostită de tine. Și aici, în Thailanda, ca peste tot în lume, astfel de lucruri se întâmplă.

– Nu văd cum voi putea să plec. Mă îndoiesc că voi putea trăi fără ea, adăugă Harry, sfârșit.

Giselle întinse o mână și-l bătu ușor pe umăr.

– *C'est un coup de coeur*. Ei bine, nu sunt eu în măsură să-ți spun ce să faci, decizia îți aparține. Dar, în interesul hotelului și al Lidiei, am o sugestie pentru voi doi: cât timp mai stai aici, vreau să te angajez oficial ca membru al personalului hotelului. Vei deveni pianist rezident, în schimbul găzduirii. Sigur, mâncarea și băutura vor fi extra. În acest fel, ca doi angajați, sunteți liberi să vă petreceți timpul împreună. Lidia se va muta și ea aici, după ce familia ei pleacă în Japonia, până când își va găsi o altă locuință. Poate că asta va ușura situația pentru toată lumea, *n'est ce pas?*

Harry era atât de neobișnuit să aibă de-a face cu persoane bune la suflet, încât ochii i se umplură de lacrimi.

– Giselle, îți mulțumesc! Dacă asta ușurează situația Lidiei și a ta, îți rămân profund îndatorat.

– *Bonne!* Atunci, așa rămâne! Giselle se ridică. În Anglia, pleci peste o săptămână?

– Da, încuviință Harry trist din cap, doar dacă...

– Harry, numai tu poți lua decizia, repetă ea.

– Știu. O urmă până la ușă. Giselle, îți mulțumesc din nou! Pot să te rog ceva?

– Desigur.

– Dacă decid să rămân, voi putea fi în continuare angajatul tău?

– Harry! zâmbi ea. Aș fi mai mult decât fericită. Ești un pianist foarte talentat și, astfel, barul meu produce bani.

– Mulțumesc! îi zise el plin de recunoștință și o urmă afară, în hol.

În următoarele douăzeci și patru de ore, Harry se căzni să ia teribila decizie. Sufletul și inima îi spuneau că Lidia era femeia cu care dorea să-și petreacă tot restul vieții; ea era sufletul lui pereche, partea care-l făcea mai bun și mai puternic, salvarea lui, dragostea lui cea mare.

Știa că toată lumea avea să încerce să-l convingă de contrariul, aducându-i drept argumente cei trei ani și jumătate groaznici petrecuți în lagăr, mirajul unei femei aparținând altei lumi, faptul că era o etapă trecătoare și că avea să o dea uitării destul de repede. Aveau să-i mai spună că de-abia dacă o cunoștea, că n-aveau nimic în comun, că relația lor nu putea dura din cauza faptului că proveneau din culturi profund diferite.

Toate acestea erau adevărate, și raționalul din el le accepta. Dar sufletul lui se îndărătnicea să le respingă.

În final, Harry luă o hotărâre. Trebuia să se întoarcă acasă: era corect și decent din partea lui. Avea să mărturisească tot adevărul familiei sale despre femeia pe care o întâlnise și cât de mult o iubea. Avea să îi spună tatălui său că, după moartea lui,

moșia putea să-i revină vărului său Hugo, fratele lui Penelope. Și avea să îi ceară Oliviei divorțul.

Apoi, urma să se întoarcă acolo, în țara care-l fermecase și la fata pe care o iubea. Se va angaja ca pianist, liber să fie el însuși pentru prima dată în viață. Împreună cu Lidia, aveau să găsească o căscioară și să trăiască lipsiți de posesiuni materiale, dar cu onestitate și dragoste adevărată.

În timp ce intra în hol, căutând-o pe Giselle, Harry zâmbea încântat. Dacă cineva i-ar fi spus atunci când sosise acolo, în urmă cu șase săptămâni, că avea să ajungă să renunțe la moștenirea sa, la iubirea părinților și a soției sale pentru a fi împreună cu o tânără thailandeză, n-ar fi crezut nicicând. Dar, acum, că decizia era luată, nu se simțise niciodată mai sigur de ceva în viața lui.

Giselle ședea la biroul ei și îi surâse când el intră.

– Ai decis ce vei face?

– Da, dădu Harry aprobator din cap. Mă voi duce acasă.

Giselle ridică sprâncenele a mirare, apoi oftă.

– Harry, înțeleg, doar că îmi va părea rău să te văd plecând.

Harry se sprijini cu palmele de biroul ei și se aplecă spre ea.

– Giselle, mă duc acasă, fiindcă trebuie să fac un lucru decent, să îi explic personal familiei mele ce mi s-a întâmplat. Dar, apoi, cât de repede pot, mă voi întoarce. Așa că îți voi fi recunoscător pe veci dacă îmi păstrezi slujba la bar. Nu voi fi plecat mai mult de trei luni.

Giselle își scoase ochelarii de vedere și-l privi șocată.

– Harry, ești sigur? Va trebui să renunți la multe.

– Giselle, o iubesc și te asigur că renunțarea la moștenire va fi o ușurare binecuvântată pentru mine. Oricum, nu eram potrivit pentru așa ceva.

– Și soția ta? îl întreabă ea încet.

– Nu pot trăi în minciună. Ar fi corect față de ea? Cum pot să-i ofer ceea ce merită, când eu iubesc o altă femeie?

– Îi vei spune adevărul?

– Da. Trebuie! Așa este corect.

– Înțelegi cât îți va fi de greu?

– Da. Dar o voi face bucuros.

Privirea lui Giselle se îmblânzi, văzându-l cât era de hotărât.

– Atunci, voi fi bucuroasă să-ți urez bun-venit când revii.

– Mulțumesc. Și acum, adăugă el, trebuie să-i spun Lidiei.

În seara aceea, când Lidia își încheie ziua de lucru, Harry o prinse din urmă în timp ce ea ieșea din hotel.

– Iubito, trebuie să vorbim. Între patru ochi.

Lidia scutură din cap.

– Nu, Harry, trebuie să plec acum. Mama se îmbarcă mâine spre Japonia. Astă-seară trebuie să iau la revedere de la ea și frații și surorile mele.

– Of, iubito! El știa cât avea să îi fie de greu. Atunci, pe mâine?

– Da, de mâine voi sta la hotel. Lidia oftă. Oh, Harry, frații și surorile mele încă cred că merg cu ei în Japonia. Mama n-a vrut ei să știe adevărul.

– Voi fi aici pentru tine, o alină Harry, dorind să o țină în brațe, dar trebuie să vorbim.

Ochii ei se întunecară.

– Ceva rău să-mi spui?

– Rău.. dar și foarte bun, promit! Lidia, vino în camera mea. Am vorbit cu Giselle, se va face că nu vede, fiindcă, acum, fac și eu parte dintre angajați, adăugă el, mânat de disperarea de a fi singur cu ea, de a o ține strâns în brațe, în timp ce avea să-i dea vestea legată de decizia luată de el.

– Tu ești angajat? Făcu ochii mari, surprinsă. Vorbim mâine. La revedere, Harry! Flutură mâna și plecă grăbită. Să cânti frumos în seara asta!

– Așa voi face, murmură el, întorcându-se în hotel și rugându-se să nu o piardă atunci când avea să îi mărturisească adevărul.

Capitolul 40

Seara următoare, după ce își termină recitalul în bar, auzi un ciocănit ușor în ușă.

Lidia se grăbi să intre, uitându-se alarmată în jur. Trase ușa încet după ea, o încuie și se aruncă în brațele lui.

– Draga mea, cât mi-a lipsit *asta*! exclamă el, ținând-o strâns la piept. O simțea cum respiră sacadat. Se trase puțin în spate și o privi în ochi. Familia ta a plecat?

– Da, șopti ea cu fața îngropată în umărul lui.

– A fost groaznic?

– Oh, da. Frații și surorile mai mici n-aveau cum înțelege de ce nu vin cu ei. S-au agățat de mine și au plâns întruna. Ochii Lidiei se umplură de lacrimi. E o decizie atât de grea de luat.

– Știu, iubito, știu! Vino, hai să ne așezăm!

O conduse spre pat și, în timp ce o ținea în brațe și-i atingea fața cu mângâieri blânde, conturându-i cu degetele trăsăturile ei perfecte, ea îi povesti prin ce trecuse.

– Harry, e în regulă să-i mint pe bunici?

– Lidia, uneori poți spune un adevăr care rănește și o minciună care protejează. Cred că asta ai făcut tu. Numai că tu vei purta povara acestui secret. Harry vorbea din toată inima, gândindu-se că nu-i putea mărturisi în acel moment, când ea era atât de vulnerabilă, adevărul despre căsătoria lui. Și poate că nici nu era *nevoie* ca ea să știe...

O minciună care protejează...

Sigur că putea să plece acasă, să facă tot ce trebuia și să se întoarcă la ea, liber pentru totdeauna?

Harry încerca să-și găsească cuvintele ca să o anunțe ce urma să facă.

– Scumpa mea, ești convinsă că te iubesc?

Ea se uită în sus la el cu ochii ei luminoși, cu străluciri de chihlimbar, inocenți și încrezători.

– Da, sunt convinsă, Harry.

– Și mai știi că sunt gata să renunț la toate ca să fiu cu tine? Pentru totdeauna?

Ochii ei se întristară brusc.

– Nu, asta nu știu. Dar să nu vorbim despre viitor, pentru că s-ar putea să nu vreau să aud răspuns. Încerc să profit de frumusețea fiecărei zile. E calea budistă. Dacă ai ceva trist să-mi spui, Harry, nu astă-seară, te rog! îl imploră ea.

– Dulceața mea! O strânse și mai tare la piept, apropierea și vulnerabilitatea ei excitându-l pe loc. Ignoră însă acea senzație. Îmi pare atât de rău că trebuie să discut cu tine astă-seară, dar nu mai avem timp. Este puțin trist, dar cu un sfârșit fericit. Ți promit.

– Înțeleg, zise ea, știind că trebuia să-l asculte. Spune!

– Ei bine, acum! Harry îi luă mâinile delicate într-ale lui și le ținu strâns ca pe un talisman. Ți voi spune mai multe despre mine.

Ochii Lidiei erau plini de teamă, dar dădu aprobator din cap.

– OK.

– Vezi tu, în Anglia, eu sunt fiul unui lord, ceea ce presupun că ar echivala cumva cu un prinț aici, în Thailanda.

Ea făcu ochii mari.

– Ești din familia regală?

Harry se gândi cum să-i explice mai bine.

– Nu, dar familia mea a primit de la rege un conac și un titlu nobiliar cu multe sute de ani în urmă, în schimbul curajului și al sprijinului acordat. Acolo unde locuiesc eu, în Anglia, avem cea mai mare casă, și mulți oameni lucrează pentru noi pământul, fac agricultură.

– Ah, încuviință ea din cap în semn de înțelegere, ești nobil.

– Exact. Și, când tatăl meu moare, eu fiind unicul său fiu, trebuie să preiau responsabilitatea moșiei.

– Înțeleg.

– Lidia, continuă el, nu mi-am dorit niciodată o astfel de viață. Dar așa m-am născut și, până de curând, am acceptat acest lucru.

– Familia e totul, remarcă ea simplu.

– Ei bine, este – Harry o mângâie pe Lidia pe creștet – și nu este. Când eram în Changi, atât de multe lucruri s-au schimbat pentru mine. Înțeleg acum că viața asta e foarte scurtă și poate dispărea într-o clipă. Trebuie să facem tot ce putem să păstrăm lucrurile speciale pe care avem norocul să le găsim. Și eu te-am găsit pe tine. Se uită în jos, la ea, și ea își ridică ochii spre el. Noaptea trecută, când a trebuit să-ți iei rămas-bun de la oamenii pe care-i iubești, a fost, în parte, și din cauza mea?

În inocența ei, Lidia nu ezită.

– Da, zise ea, sigur.

– Ei bine, peste o săptămână, eu trebuie să fac același lucru. Trebuie să mă întorc în Anglia, să-mi anunț familia că nu mai vreau să port pe umeri responsabilitatea moștenirii mele. Că m-am îndrăgostit de o femeie aici și doresc să mă întorc în Thailanda, ca să fiu cu ea pentru tot restul vieții.

În ochii ei se citea panică, și Harry se grăbi să-i dea asigurări.

– Nu voi fi plecat mai mult de trei luni, pe urmă vin înapoi, liber să fiu aici cu tine.

Harry era obișnuit cu tăcerile Lidiei, gândurile oglinindu-i-se pe chip. O vedea cuprinsă de un noian de emoții: teamă, tristețe, fericire bruscă și, în final, nesiguranță.

În cele din urmă, ea i se adresa, alegându-și cu multă grijă cuvintele.

– Harry, trebuie să gândești cu mare atenție la asta. Să renunți la țara ta, la familia ta și la casa ta e o decizie importantă. Știu cum e. Eu am făcut-o, dar măcar eu am aici mai mult decât

vei avea tu. Poate, suspină ea, când te duci în Anglia, te hotărâști să rămâi acolo.

Harry negă vehement din cap.

– Asta nu se va întâmpla. Nu pot trăi fără tine, adăugă el simplu.

– Poate să vin eu în Anglia? sugeră ea timid.

Harry făcu o grimasă și scutură din cap.

– Iubita mea, tu nu poți trăi acolo, n-ai supraviețui. Tu ești... își caută cuvintele ... ca o floare de seră. O orhidee care înfloreste în căldura patriei tale. Nu ți-aș cere niciodată să te sacrifici pentru mine.

Lidia rămase tăcută o vreme, apoi vorbi.

– Dar tu o vei face pentru mine?

Harry oftă, încercând să găsească cuvintele potrivite ca ea să înțeleagă.

– Pentru mine e altceva. Am petrecut ultimii patru ani în Orientul Îndepărtat. Sunt obișnuit cu clima și cu oamenii. Întinse mâna și i-o prinse pe a ei. Te rog să înțelegi, pentru mine nu este un sacrificiu. Este ceea ce-mi doresc. Să fiu aici cu tine, să ne căsătorim într-o zi, dacă vei dori. Și să vedem copiii crescând pe pământul căruia aparțin. Sigur asta vrei și tu?

– Da, dar... Lidia scutură din cap, e un sacrificiu mare pentru tine. Din cauza mea.

– Iubito, o consolă el, aparținem unul altuia. Și eu mă potrivesc mai bine în lumea ta decât te-ai potrivi tu în a mea.

– Așadar, Lidia își făcu singură curaj, roșie la față, atunci tu trebuie să pleci acasă. Și eu voi aștepta până te întorci.

Harry o strânse și mai tare în brațe și o sărută.

– Mă voi întoarce, îi promise el, prinzându-i fața în mâini. Crede-mă, iubito, o voi face.

– Te cred, fiindcă n-am încotro, zise ea cu un suspin, pe urmă zâmbi. Și, acum, povestește despre viața ta în Anglia. Vreau să știu totul despre tine.

Ținând-o astfel în brațe, Harry îi relată totul despre el, despre mama și tatăl lui și despre Anglia. Îi descrie cum bate vântul, în timpul iernii, de-ți îngheață oasele și cum vara, cu serile

ei îmbălsămate de mireasma florilor, nu atât de multe, are darul de a te întări ca să înduri frigul iernii. Îi mai povesti despre școală, despre felul în care urmase cariera militară și cât de mult urâse acest lucru.

Apoi, se opri brusc, pentru că orice altă relatare ar fi presupus să pomenească de Olivia. Era convins acum că nu era cazul ca Lidia să afle despre căsătoria lui.

În timp ce el vorbea, ochii Lidiei se măreau tot mai mult.

– Poate că, într-o zi, mă duci și pe mine acolo. Să-mi arăți sera mamei tale și toate florile frumoase de-acolo. Ea are orhidee? îl întreabă Lidia.

– Nu, nu cred că are, admise Harry.

– Atunci, când tu te duci acasă, îi trimit cadou orhidee, pentru ea. Poți să-i spui că sunt de la mine; de la floarea ta de seră, zâmbi ea.

– Oh, Lidia! Harry o sărută cu patimă. Te iubesc, te iubesc atât de mult!

O simțea ușoară în mâinile lui, în timp ce o dezbrăca, și ea răspunse cu aceeași dorință, știind cât de puțin timp mai aveau la dispoziție până la plecarea lui.

După aceea, adormiră amândoi, epuizați de caruselul emoțiilor prilejuite de existențele lor diferite și de complicațiile încercării de a le uni.

Chiar înainte de revărsatul zorilor, Lidia se trezi și-l sărută blând.

– Harry, trebuie să mă duc în camera mea înainte ca cineva să bage de seamă că nu sunt acolo.

– Sigur. Îi trase capul spre el și o sărută pasional pe buze. Crede-mă, îngerul meu, floarea mea splendidă, nu te voi dezamăgi!

– Știu, zise ea, îmbrăcându-se liniștită.

– Te iubesc! îi șopti el în timp ce ea se îndrepta spre ușă.

– Și eu te iubesc! îi răspunse ea, închizând ușa.

În următoarele câteva zile, pe măsură ce plecarea lui Harry se apropia, încercau să profite de orice moment ca să fie

împreună. Se întâlneau în timpul pauzei de prânz, când puteau numai vorbi, deși le era suficient că puteau să se atingă. Seara, când Harry se întorcea de la bar, Lidia îl aștepta în camera lui. Acum nu mai erau atât de desperați să facă dragoste și, pe măsură ce încrederea Lidiei creștea, descoperea încântată noi modalități de a-i oferi plăcere lui Harry.

Iar el știa că nu exista centimetru pe pielea ei pe care să nu-l fi acoperit cu mângâieri și cu sărutări. Îi cunoștea acum cele mai intime cute ale pielii, fiecare adâncitură, care o făceau să fie desăvârșită. Deși avea în jur de un metru șaizeci înălțime, corpul ei era perfect proporționat, cu trunchiul scurt, șolduri înguste, ușor rotunjite, și picioare lungi de culoarea mierii, terminate cu tălpi micuțe pe care le putea cuprinde într-o singură mână.

După aceea, rămâneau întinși unul lângă celălalt, continuând să se atingă și să se mângâie, discutând leneș despre speranțele și visurile lor de viitor.

Când ea pleca, dimineața devreme, Harry adormea fericit. Înțelegea acum de ce camarazii săi închiși în Changi își aminteau cu atâta plăcere cum făceau dragoste. Roșea la gândul împerecherii mecanice, rapide, cu Olivia. Era ca și cum ar fi comparat un ianuarie posomorât, în Norfolk, cu ziua luxuriantă, plină de căldură și culoare de aici.

Harry știa, fără îndoială, că găsisese în sfârșit ce căutase tot timpul. Până acum, întreaga lui existență i se păruse lipsită de sens, suferințele recente nefăcând decât să amplifice percepția lui legată de o viață inutilă. Totuși, în numai câteva săptămâni, el și lumea lui se schimbaseră iremediabil. Acum privea spre viitor cu fericire și speranță și, acum că luase decizia să revină acolo pentru totdeauna, se simțea calm și accepta durerea pe care urma s-o pricinuiască atât lui, cât și celorlalți.

Nu mai simțea că fiecare răsărit de soare anunța încă o zi pe care trebuia s-o îndure. Pentru prima dată, de când se știa, se simțea cu adevărat fericit.

În preziua plecării lui Harry din Bangkok, își învinse claustrofobia și luă un tuk-tuk până la o piață stradală, la câțiva kilometri distanță de hotel. Cumpără mătăsuri pentru mama lui și pentru Olivia și o superbă pipă chinezească, sculptată în fildeş, pentru tatăl său. Pe urmă, cu ultimii câțiva bahtși rămași, alege un inel subțirel de argint pentru Lidia, care avea o piatră chihlimbarie asemenea ochilor ei.

Harry cântase, deja, pentru ultima dată în bar, pentru ca ziua dinaintea plecării să o aibă liberă, să o petreacă împreună cu Lidia. Luară o barcă și se duseră la un restaurant micuț de pe malul opus, a cărui terasă din lemn era clădită pe niște piloni deasupra apei ce se auzea clipocind plăcut sub tălpile lor. În lumina blândă a felinarelor chinezești, Harry o prinse de mână pe Lidia.

– Iubito, am ceva pentru tine. Și cu asta mă leg că mă voi înapoia foarte repede, ca să fiu cu tine aici pentru totdeauna. Deschise cutiuța și scoase din ea inelușul de argint cu piatră de chihlimbar, punându-i-l pe inelar. Vreau să mă însor cu tine cât de repede posibil. Vrei și tu?

Ochii Lidiei se umplură de lacrimi.

– Harry, *ka*, tu știi că eu zic da. Se uită în jos la inel, zâmbi și ridică apoi mâna în sus ca să-l admire pe deget. Este cel mai frumos cadou primit vreodată.

În noaptea aceea, nici unul din ei nu dormi. Făcură dragoste și vorbiră despre viitorul lor, unde aveau să locuiască, când el se întorcea, ambii savurând fiecare clipă, știind că era ultima lor noapte împreună pentru mult timp.

– Știi că-ți voi scrie în fiecare zi, nu-i așa?

– Și eu îți scriu ție? întrebă Lidia. Tu îmi dai adresa.

Harry se gândea ce să-i răspundă. Întinse mâna și luă o bucată de hârtie din sertarul noptierei.

– Poți să-mi scrii aici.

Ea citi atent, apoi o dosi bine în coșulețul ei.

Harry îi dăduse adresa lui Bill. Avea încredere în tânărul lui sergent; legătura dintre ei era de nezdruccinat. Își aducea aminte de zilele groaznice care precedaseră capturării lor, când

Singapore cădea în mâinile japonezilor, și batalionul lor era înconjurat de soldați japonezi mult mai bine pregătiți pentru războiul din junglă decât o mână de soldați din nordul Norfolkului. Harry admirase instinctele militare superioare ale lui Bill, când acesta reușise să-l salveze.

Într-o dimineată, Bill zărise un lunetist strecurându-se prin vegetația densă. Peste cinci minute, o ploaie de gloanțe se abătuse asupra micului grup de soldați britanici epuizați, uci-gându-i pe loc pe patru dintre ei. Când totul se liniștise, Harry se ridicase amețit, cu urechile încă țiuindu-i de la zgomotul împușcăturilor. Bill se aruncase peste el, trăgându-l la pământ, în timp ce o altă salvă de gloanțe șuierase pe deasupra lor, lovind un bananier.

– Domnule, ați trecut prin urechile acului, îi zisese Bill, suflând greu și protejându-l în continuare pe Harry.

În schimb, și Harry făcuse ceva pentru Bill. Ajunși în Changi, grație talentului său la grădinărit, îl recomandase pe Bill niponilor drept omul potrivit să îngrijească și să organizeze cimitirul în plină expansiune. Fără îndoială, asta îi salvase viața lui Bill. În timp ce oamenii din lagăr erau duși cu miile departe, în nord, ca să lucreze la calea ferată spre Birmania, Bill avusese de îndeplinit sarcinile lui macabre de a-și înmormânta camarazii, și niponii îl lăsaseră în pace.

Acum, Harry avea nevoie din nou de Bill. Era singurul în care putea avea încredere: cineva care să primească scrisorile Lidiei și să trimită la poștă răspunsurile lui Harry. Cât timp avea să fie acasă, nu era nevoie s-o rănească pe Olivia fără rost, făcând caz de dragostea lui pentru o altă femeie, și nu-și putea permite ca ea să dea întâmplător peste corespondența lor.

Harry oftă din greu, și Lidia se uită îngrijorată la el.

– Ce e, Harry?

– Nimic, iubita mea, în afară de faptul că mă îngrozește gândul despărțirii de tine. Întinse mâinile și o trase spre el, strângând-o tare la piept. Măcar voi ști că ești în siguranță aici, la hotel, în timp ce eu sunt departe de tine, așa că e o mică consolare.

- Da, voi fi în siguranță și voi visa mereu la ziua când te vei întoarce.

Dimineața se ivi mult prea repede. După ce Harry se îmbracă, o prinse pe Lidia în brațe și o ținu strâns.

- Iubita mea, crede-mă, te rog, când îți spun că te iubesc din tot sufletul... și că mă voi întoarce la tine.

Ea se uită în sus la el, cu fața calmă.

- Și eu te aștept aici.

Capitolul 41

Anglia
1946

Pe când ceața dimineții se risipea și un soare blând se ivea printre nori, Harry își fixă încuietorile cufărului și păși pe punte, să vadă dacă se zărea Felixstowe. Ofițerul de bord îl anunțase că vaporul urma să acosteze într-o oră; mai avea o oră până când avea să se confrunte cu umbrele cenușii ale fostei sale existențe de care de-abia își mai aducea aminte.

Chiar dacă era sfârșitul lui mai și destul de cald pentru Anglia, Harry tremura în briza dimineții. Îndurase o lună de agonie la bord, răsucind pe toate fețele anunțul pe care urma să-l facă în fața părinților și a soției sale. În timp ce Felixstowe începea să se contureze la orizont, Harry se simțea cu nervii la pământ. Știa că trebuia să-și păstreze calmul, hotărârea și să fie de neclintit în fața încercărilor emoționale menite să-l determine să rămână acasă.

Dar era suficient să-și aducă aminte de minunatul chip al Lidiei și de trupul ei gol, perfect, sub el, în timp ce făceau dragoste. Indiferent de prețul plătit, nu putea lăsa așa ceva să-i scape din mână.

Olivia ședea într-o cafenea mohorâtă de la docuri, alături de alte soții și părinți emoționați, așteptând întoarcerea celor dragi. În timp ce își sorbea ceaiul lipsit de orice aromă și se gândea cât

de mult ura laptele praf, se întreba dacă avea să-și mai recunoască soțul.

Când Bill sosise acasă, în urmă cu câteva săptămâni, Elsie se înfățișase a doua zi la conac, izbucnind în plâns în dormitorul Oliviei.

– Oh, domnișoară, părul i-a încărunțit complet, și pielea îi atârna ca la un bătrân. Are picioarele slabe ca niște crengi, da, așa sunt, și deasupra lor un burdihan imens, de parc-ar aștepta să nască gemeni. Zice că de vină-i orezul și că toți cei închiși în Changi arată la fel. Elsie își suflase apoi nasul. Cu asta m-aș putea împăca... vreau să zic, sunt recunoscătoare că a venit acasă și e în viață. Numai că are o privire fixă, de parc-ar fi o altă persoană. Ca și cum aproape că nu mă mai cunoaște.

– Elsie, încercase Olivia s-o aline, trebuie să-i acorzi ceva timp. Este un șoc și pentru el, revenirea acasă, în Anglia, după trei ani și jumătate petrecuți în acel loc îngrozitor. Își va reveni, nu mă îndoiesc de asta.

– Știu, dar eram atât de nerăbdătoare să-l văd. N-am mai dormit bine o săptămână întreagă, atât eram de bucuroasă. Își clătină capul cu tristețe. Doar că el nu pare la fel de bucuros că mă vede.

– Noi nici nu ne putem imagina prin ce-au trecut ei acolo, și am fost avertizate că vor avea dificultăți de adaptare și că vor fi confuzi. Și cu Harry va fi la fel când va veni acasă, sunt sigură de asta.

Stomacul Oliviei se strânse la acel gând.

– Mama, și tata, și eu, cu toții am păstrat bonurile de rații, ca să-i facem rost de o pulpă de miel pentru cină, continuase Elsie. Întotdeauna a fost carnea lui preferată. Dar, domnișoară, de-abia s-a atins de ea și, când ne-am dus la culcare – Elsie se înroși toată –, s-a întors cu spatele și a adormit imediat. Nici o mângâiere, nimic!

Chiar dacă Olivia se pregătise cât de bine putea să întâmpine un bărbat care avea să fie foarte schimbat, aproape distrus fizic și psihic din cauza experiențelor trăite, cel mai mult se temea de momentul în care avea să dea ochii cu el.

Peste patruzeci și cinci de minute, vaporul acostă cu un sunet puternic de sirenă.

Harry era acasă.

Olivia aștepta, agonizând, dincolo de bariera ce ținea familiile departe de pasarelă. În cele din urmă, câțiva bărbați începură să coboare pe țărm cu mișcări lente. Olivia le scruta fețele trase, dar nu-l vedea pe Harry. Îi urmărea cu privirea când erau înconjurați de membrii familiei, cu lacrimi în ochi. Unii erau în scaune cu roțile, alții în cârje, cu membre lipsă, ochi... era o priveliște cumplită. Din câte-i spusese Sebastian Ainsley, măcar Harry era teafăr, deși febra dengue, care aproape îl ucisese și-l făcuse să-și amâne reîntoarcerea, își pusese probabil amprenta asupra lui.

Tocmai când Olivia începea să se teamă că Harry nu era pe vapor, o figură familiară apăru pe schela de acces la bord. Spre surprinderea ei, de la distanță, el nu arăta prea diferit. Ba chiar dimpotrivă, bronzul căpătat îi accentua frumusețea chipului. Era proaspăt bărbierit, cu părul negru, pieptănat îngrijit. Îmbrăcat cu un veston bleumarin și pantaloni crem, arăta devastator de chipeș, cu mult mai bine decât își amintea ea.

Trecu bariera, îndreptându-se spre el. Își mușcă ușor buzele ca să le mai dea puțină culoare și își netezi cu mâna părul blond.

În timp ce el cobora pasarela, îl strigă.

– Harry! Sunt aici.

Se întoarse spre ea, cu ochi reci, încercând să o repereze în mulțime. Apoi o zări, și privirile li se întâlniră.

Ochii ei trădau fericire, în timp ce se îndrepta spre el.

Ochii lui rămaseră goi, în timp ce înainta spre ea.

Când se întâlniră, ea își aruncă brațele în jurul umerilor lui. Ale lui Harry rămaseră pe lângă corp.

– Harry, slavă Domnului că ești acasă!

El se desprinse din îmbrățișarea ei.

– Da, sunt acasă, dădu distrat din cap. Unde e automobilul?

Olivia simți un nod în gât, dar, amintindu-și de cele povestite de Elsie, îi răspunse calm:

– Nu departe de aici. E parcat cam la cinci minute distanță.

– Mergem?

– Sigur. Trebuie că ești obosit.

Olivia mergea în fața lui.

– Nu, nu sunt deloc obosit. Doar că sufăr de apatia vieții de la bord timp de o lună.

Imediat ce cufărul lui Harry fu așezat în portbagaj, și el instalat pe scaunul pasagerului, Olivia porni motorul. Pleacă spre Wharton Park într-o tăcere deplină.

Harry se uita afară pe geam cu capul întors.

– Totul pare atât de lipsit de culoare aici, față de Orientul Îndepărtat.

– Ei bine, zise Olivia, înghițind în sec, măcar e sfârșitul lui mai, luna ta preferată în Anglia.

– Da, încuviință el. Dar acum, după experiența la tropice, realmente nu e mai nimic de văzut pe-aici.

Olivia nu putu să nu se simtă jignită și șocată față de reacția lui Harry. Știa și înțelegea că readaptarea avea să fie grea, dar ultimul lucru la care s-ar fi așteptat era ca el să fie nostalgic după locurile în care trecuse prin iad.

– Ei bine, Wharton Park chiar *arată* frumos, replică ea sever.

Își continuă drumul în tăcere, și Olivia bănuia că, deși Harry arăta normal, starea lui mintală nu era în mod clar la fel de sănătoasă. Poate că Wharton Park, casa pe care o iubise atât de mult, avea să îi provoace o reacție emoțională. Se întări ca să-i accepte ciudățeniile, acum înțelegând exact ce îi spusese Elsie despre Bill, anume că parcă era cu mintea „în altă parte”; era evident că și Harry se comporta la fel.

Peste două ore, în timp ce treceau prin porțile de intrare, deschise, ale domeniului Wharton Park, Olivia îi aruncă o privire lui Harry ca să-i observe reacția, dar nu reuși să-i vadă fața.

– Ei bine, am ajuns acasă, se forță ea să-i spună pe un ton vesel.

Harry păru că se trezește, apoi o întrebă, aproape ca un gând poposit cu întârziere în minte:

– Apropo, ce fac mami și tati?

Olivia era uimită cât de mult îi luase să-i adreseze întrebarea respectivă.

– Mama ta are o stare de sănătate excelentă. Dar tatăl tău, din păcate, nu a fost la fel de norocos. A suferit un atac de cord în urmă cu un an. Acum e ceva mai bine, continuă ea atentă la informațiile furnizate, dar nu poate lucra. Doctorii sunt de părere că stresul prea mare i-a îmbolnăvit inima. Iar mama ta insistă că, a-l avea permanent în casă, o stresează prea mult și pe ea! Încercă Olivia să facă un spirit de glumă.

– Îmi pare rău pentru el! Harry se uită la Olivia, de data asta în ochii săi reflectându-se îngrijorarea. Era primul semn de emoție de când venise. Sper că nu e în pericol să moară, ce zici?

– Ei, nimeni nu poate ști când inima e afectată. În regulă, zise ea schimbând repede subiectul pe când se apropiau de casă. Te avertizez că toată lumea s-a adunat să te salute.

Opri automobilul și claxonă de trei ori. Imediat, ușa de la intrare se dădu de perete, și Adrienne alergă în jos, pe scări, să-l îmbrățișeze.

– Harry, *mon chéri*! Ai ajuns acasă!

Harry coborî din automobil și se îndreptă spre ea cu brațele larg deschise și o trase la piept, ținând-o strâns.

– Oh, Harry al meu! Ești întreg, ai ajuns cu bine acasă, șopti Adrienne cu capul lipit de umărul lui. Lasă-mă să te văd! Se dădu un pas înapoi și-l studie din cap până-n picioare. *Mon dieu!* Arăți mai sănătos și mai chipeș decât când ai plecat! Olivia, nu ți se pare?

Olivia, care nu se clintise de lângă Harry, încuviință din cap.

– La fel m-am gândit și eu când l-am văzut, zise ea.

– Mamă, sunt bine, serios! De fapt, n-am fost, se grăbi Harry să adauge, dar acum sunt.

Adrienne îi înconjură talia cu brațul și-l conduse în sus, pe scări, urmați de Olivia. Apoi, deschise ușa de la intrare, și acolo, pe două șiruri lungi, era aliniat întregul personal de la Wharton Park, formând un fel de gardă de onoare.

În timp ce intra în hol, Harry îl auzi pe Bill strigând:

– Trei salve de urale pentru master Harry! Hip hip...

- Hoorah!
- Hip hip...
- Hoorah!
- Hip hip...
- Hoorah!

Urmără un ropot de aplauze și strigăte vesele de bun-venit. Harry merse de-a lungul șirului, dând mâna cu oamenii care-l băteau prietenos pe spate, în timp ce fetele făceau o mică reverență.

- Sunt atât de bucuros că ați venit acasă, master Harry!
- Felicitări! Bill ne-a povestit cât de curajos ați fost.
- Bucuros să vă văd în siguranță acasă, domnule!
- Casa nu a mai fost aceeași în lipsa dumneavoastră, master Harry, zise doamna Jenks drăgăstos, din capătul șirului. Măine-dimineață vă voi pregăti cea mai mare prăjeală mâncată vreodată la micul dejun.

În pofida hotărârii sale de a se ține tare, Harry își simți ochii umplându-i-se cu lacrimi la auzul atâtor urări de bun-venit, rostite din toată inima de acele fețe atât de familiare.

- Discurs! strigă cineva.
- Da, să vorbească! Adăugară cu toții la unison.
- Master Harry, câteva cuvinte, dacă vreți?

Harry se întoarse spre ei și își dresе vocea.

- Ei, ce-aș putea să vă spun? Nimic altceva decât că vă mulțumesc pentru primirea voastră călduroasă. Apreciez din toată inima și sunt foarte bucuros să vă văd pe toți. Și vă mulțumesc pentru că ați avut grijă de Wharton Park într-o perioadă când am trecut cu toții prin cele mai grele încercări.

Explodă un alt ropot de aplauze. Apoi, Harry zări o siluetă gârbovită apropiindu-se ezitant de el. Își dădu seama, cu durere în inimă, că bătrânul zbârcit era chiar tatăl lui. Ca să-l scutească de ultimii pași dureroși, Harry fugi spre el cu mâna întinsă.

- Salut, tată! Cât de bucuros sunt că te văd!

Tatăl lui îi zâmbi.

- Și eu la fel, bătrâne! Christopher își adună ultimele puteri ca să-și tragă fiul la piept și să-l bată ușor pe spate. Ai făcut o

treabă bună, fiule! Am văzut numele tău menționat în rapoarte. Sunt mândru de tine.

Erau cele mai elogioase cuvinte auzite de Harry vreodată din gura tatălui său. Ceea ce îi aduse încă și mai multe lacrimi în ochi.

– Pariez că și tu ești bucuros să fii acasă, ce zici? Am auzit că nenorociții de niponi v-au făcut viața amară în Changi. Dar, în final, am reușit să-i alungăm, nu-i așa?

– Da, așa e, tată, așa e!

Adrienne veni alături de Harry.

– Și, acum, Christopher, cred că Harry ar vrea să urce în camera lui, să se odihnească puțin după călătoria lui foarte lungă. Se întoarce spre lucrătorii de pe moșie. Puteți pleca, și sunt sigură că Harry va vorbi cu fiecare dintre voi mai târziu.

În timp ce oamenii se împrăștiu, Harry auzi o voce la ureche:

– Bucuros să vă văd acasă, domnule! Începusem să mă tem!

Era Bill. Își strânseseră mâinile și se bătură reciproc pe spate cu multă afecțiune.

– Parcă a trecut o veșnicie de când ne-am văzut ultima oară, nu-i așa? murmură Harry.

– Chiar așa, domnule. Și mai trebuie să treacă ceva timp ca să vă obișnuiți, dar sunt sigur că veți reuși.

– Vin să te văd mai târziu, în seră, Bill. Am ceva de discutat cu tine. Harry știa că ambii părinți și Olivia îl puteau auzi, așa că scurtă vorba. Aș zice, cam pe la cinci.

– În regulă, domnule. Voi fi acolo, și trebuie să adaug, cu o ceașcă de ceai bun cu lapte.

Bill se strâmbă, amândoi amintindu-și de ceaiul negru pe care-l băuseră trei ani și jumătate.

Harry o urmă pe Olivia în sus, pe scări și de-a lungul holului, spre apartamentul lor. Totul arăta la fel ca atunci când plecase; de parcă timpul s-ar fi oprit în loc la Wharton Park.

Imediat ce Olivia închise ușa în spatele ei, Harry se întoarce spre ea.

– Cât de bolnav e tata? Mi se pare că a îmbătrânit cu douăzeci de ani.

Olivia oftă și se așează pe taburetul de la capătul patului.

– Așa cum ți-am spus, a suferit un atac de cord sever. A fost norocos că a scăpat cu viață. Nu uita, Harry, că are șaiszeci de ani, cu zece ani mai mult decât mama ta. Și că slujba lui la Ministerul de Război a fost deosebit de stresantă pentru el.

– Arată... Harry clătină din cap... groaznic.

– A fost foarte bolnav. Dar doctorii ne-au dat asigurări că, atât timp cât o ia ușor și nu are parte de alte șocuri, nu există motive ca starea lui să nu rămână stabilă.

– Înțeleg.

Harry arăta teribil de trist, așa că Olivia se duse spre el și îl cuprinse în brațe.

– Harry, îmi pare atât de rău! Sunt convinsă că a fost un mare șoc și pentru tine. Noi n-am prea observat că îmbătrânește. Dar sunt sigură că venitul tău acasă îl va revigora. De-abia așteaptă să-i povestești fiecare secundă din campania militară în Malaysia și rolul tău în ea. În ultimele săptămâni n-a discutat decât despre asta.

Tăcut și epuizat emoțional, Harry își lăsă capul pe umărul Oliviei. Rămaseră așa un timp, apoi Olivia îi zise:

– Ce-ar fi să te odihnești puțin? Doamna Jenks a decis să schimbe un obicei de când lumea, așa că nu va servi prânzul până la unu și jumătate, deci ai timp destul.

– Da, cred că asta voi face.

Simțea o nevoie stringentă de a rămâne singur, nu neapărat ca să doarmă, ci ca să-și adune gândurile.

– Știu că toate ți se par teribil de ciudate și destul de copleșitoare; îmi închipui cum e, continuă Olivia. Elsie mi-a spus că Bill acceptă încă cu greu unele lucruri, chiar dacă e acasă de mai bine de trei luni. Îl sărută blând pe frunte. Iubitule, nu te voi deranja, doar vreau să știi că sunt aici, dacă ai nevoie de mine.

– Mulțumesc!

Olivia dădu înțelegătoare din cap.

– Și, acum, odihnește-te!

Ieși din cameră, coborând scările, unde o aștepta Adrienne.

– Am cerut să ne servească cafeaua în bibliotecă. Vino, *chérie*, și spune-mi ce crezi, cum arată.

Olivia o urmă în bibliotecă și se așează.

– Ei bine? o privi curioasă Adrienne. Arată categoric bine, nu ți se pare?

– Așa e, o aprobă Olivia, dar, așa cum mi-a povestit Elsie, se pare că deși trupul lui a sosit acasă, mintea îi rătăcește în altă parte. Cred că trebuie să avem răbdare, să nu avem prea multe așteptări de la el.

– Noi toți, accentuă Adrienne.

– Sigur, oftă Olivia. Știi asta. Dar sunt și eu om, Adrienne, și mi-aș fi dorit ca Harry să mă caute nerăbdător cu privirea, pe urmă să alerge pe pasarelă spre mine și să mă ia bucuros în brațe. Unii dintre camarazii lui așa au făcut.

– Știi că nu-i stă în fire lui Harry să se poarte așa, o alină Adrienne. Deși a fost vădit șocat când și-a văzut tatăl, *n'est ce pas*?

– Da, o aprobă Olivia.

Adrienne scutură din cap.

– Desigur, el știe atât de puține lucruri despre ce s-a întâmplat aici în ultimii patru ani și ce va mai urma. Olivia, noi două am făcut tot ce ne-a stat în putință ca să administrăm această moșie, dar avem nevoie ca Harry să-și asume responsabilitățile cât mai repede posibil. Adrienne își duse mâna la părul grizonant. *Alors!* Sunt decizii de luat, dar numai Christopher, sau Harry, în calitate de moștenitor al său, le poate lua. Și nu vreau să-l necăjesc pe Christopher, fiindcă are sănătatea atât de șubredă.

– Știi, Adrienne! Măcar Harry este acasă, teafăr și nevătămat.

– *Eh, oui.* Adrienne ridică ceașca de cafea la gură. Sunt conștientă că trebuie să fim, pur și simplu, recunoscători pentru asta.

Capitolul 42

Adrienne hotărî că era suficient de cald ca familia să ia prânzul afară, pe terasă. Christopher insistă ca Sable să aducă o sticlă de șampanie veche din beci pentru acea ocazie. Doamna Jenks se întrecu pe sine, făcând rost de somon, nu se știe de unde, pe care i-l servi lui Harry cu sosul lui preferat Béarnaise, cartofi noi și fasole verde, proaspătă, din grădină.

– Am fost avertizată că voi, băieți, nu puteți mânca nimic greu de digerat când ajungeți acasă, zise doamna Jenks, cu obrazii împurpurați de plăcere când Harry o căută în bucătărie, după prânz, ca să-i mulțumească pentru festin.

Olivia, care se ținea după el, îi propuse apoi o plimbare prin grădină.

Mergeau încet, Harry făcând din nou cunoștință cu tot ce-l înconjura. Chiar și el trebuia să recunoască faptul că parcul arăta magnific, scăldat în lumina plăcută a unei după-amieze de mai.

– Așadar, zici că ați organizat aici un centru medical? se strădui Harry să lege o conversație cu ea.

– Da. Peste patruzeci de ofițeri erau aduși odată, îi explică Olivia, în timp ce păseau pe poteca din jurul fântânii din care nu mai cursese apă după introducerea legii de economisire a apei pe timp de război. Bătrânul conac a fost tot timpul plin datorită și fetelor din forțele terestre, deosebit de harnice.

Doamna Jenks a fost o binecuvântare: datorită experienței sale de a găti pentru un mare număr de oaspeți, totul a decurs bine.

– Și unde au locuit mama și tata? se interesă Harry.

– Oh, ne-am mutat în aripa de est pe toată perioada. După cum știi, nu tocmai luxoasă, dar aveam un loc unde să punem capul jos. Tatăl tău spunea că urăște acel loc. Obișnuia să-i muștruluiască pe ofițeri că merg prin casă cu cizmele murdare. Dar, de fapt, cred că se bucura în sinea lui că erau acolo. La urma urmei, și el se recupera după boală, și în felul ăsta găsea tot timpul pe cineva dornic de conversație.

– Îmi pot imagina. Și tu ai fost, evident, extrem de ocupată cât am fost plecat.

– Toți am fost, zise Olivia cu modestie. Dar, iubitule, trebuie să te avertizez că această clădire are nevoie urgentă de reparații. Cu atâția oameni găzduiți aici, au apărut tot felul de stricăciuni. Cred că ai ales momentul perfect ca să vii acasă. Înainte, locul arăta destul de posomorât, plin de paturi de spital și echipament medical.

– Totuși, un loc foarte bun ca flăcăii să-și refacă sănătatea.

– Da, obișnuiau să stea pe terasă, când vremea era suficient de bună. Sigur că unii n-au rămas în viață, oftă Olivia. Mă gândesc mai cu seamă la un băiat, bietul de el avea un glonț pătruns în cap și orbise. Îi citeam cât de des puteam. Pe urmă, într-o seară, pe când îi citeam ceva, a murit așa, subit, chiar în fața mea. Vocea Oliviei se frânse de emoție. Doctorii spuneau că, probabil, glonțul migrase, și asta a fost cauza decesului.

– Doamne, teribil pentru tine! exclamă Harry, simțindu-se vinovat.

Nu-i trecuse prin cap că Olivia, sau mama, sau tatăl său suferiseră în timpul războiului. Se gândise la ei ca fiind în siguranță acasă, între zidurile solide ale Wharton Park. Dar, acum, îi era clar, din ceea ce îi spusese la prânz, că se confruntaseră și ei cu multe necazuri.

– A căzut vreo bombă prin apropiere? o mai întreabă el.

– Câteva la Norwich, dar, slavă Domnului, aici am scăpat neatinși.

– Și vreo pierdere în rândul personalului?

– Da, răspunse Olivia, sumbru. În total, nouă tineri. Îți voi da o listă cu numele lor, și poate că le vei vizita familiile. Și domnul Combe a călcat pe o mină pe plaja din Weybourne acum câteva săptămâni. Îți poți imagina că doamna Combe a fost devastată.

– Da. Biata doamnă Combe! Ce dezastru! Deci, acum nu mai avem administrator?

– Nu, te-am așteptat pe tine să vii acasă, să alegi un înlocuitor. Și... Olivia își mușcă buzele. Îți aduci aminte de Venetia?

Harry zâmbi.

– Cum aș putea s-o uit? Așa un character!

– Da, absolut gata de orice și probabil că de aceea a sfârșit, trecând în Franța ca să culeagă informații pentru nu știu ce organizație secretă. Oricum, a dispărut acum trei ani, și de-abia acum am aflat ce-a pățit. Olivia ezită înainte să adauge: A fost capturată la Paris, torturată și pe urmă ucisă de nașiști.

– Olivia, îmi pare teribil de rău! Știu cât de mult o îndrăgeai, îi zise Harry aproape șoptit.

Olivia făcea eforturi să-și rețină lacrimile.

– Mulțumesc. Sunt doar foarte bucuroasă că, în final, războiul s-a terminat. Poate că viața va reveni cât mai repede la normal. Acum, își dresе ea vocea, apucându-l pe Harry de braț, îți voi arăta grădina de legume. Este aproape singurul lucru care-a înflorit și s-a dezvoltat cât ai fost tu plecat.

Deschise porțița din zid, și Harry zări răzoare peste răzoare de legume bine îngrijite. Era de trei ori mai mare decât atunci când plecase el.

– Olivia, arată impresionant! Nu-i venea să adauge, „iubito“. Cum de te-ai descurcat fără Bill?

– Nici nu știu, zâmbi ea. Trebuie să te descurci. Jack a făcut tot ce-a putut și grație acestui fapt am fost în stare să le asigurăm pacienților alimente sănătoase.

Harry se uită spre sera din colțul grădinii, pe acoperișul căreia străluceau razele de soare. Se îndreptă spre ea.

– Din păcate, sera n-a dus-o prea bine. Toate florile au fost scoase din ea și au fost plantate roșii în loc. Bill a muncit din greu după ce s-a întors acasă, plantând alte flori noi și, acum, sera revine încet la Gloria apusă. Cred că asta îl mai alină într-o câtva.

– Intrăm?

Harry îi făcu semn spre ușă.

– Sigur, dacă vrei, zise Olivia.

Harry împinse ușa și o mireasmă puternică îi asaltă nările, readucându-i în minte un singur gând: Lidia.

Preț de-o secundă, se simți amețit și se clătină ușor.

– Harry, te simți bine?

Olivia se duse spre el neliniștită.

El o împinse brusc.

– Nu! zise aspru, regretând imediat gestul. Îmi pare rău... eu... Vocea i se stinse gâtuită și făcu câțiva pași printre rândurile de flori. Se opri surprins în fața unei tipsii cu orhidee. Nu-mi amintesc ca acestea să fi fost aici.

Tulburată de gestul brutal al lui Harry, Olivia răspunse cu multă precauție.

– Nu, Bill le-a adus acasă când a venit. Sunt uimită că au supraviețuit călătoriei, dar se pare că Bill le-a îngrijit atent și, de când le-a pus aici, înfloresc tot timpul.

– Bill a avut întotdeauna o afinitate înăscută pentru plante, și trebuie să spun că orhideele sunt incredibil de frumoase. Harry se opri să inhaleze parfumul, permițându-și să se lase acaparat câteva secunde de amintirea Lidiei. Apoi își reveni. Cresc absolut peste tot în Orientul Îndepărtat, mai ales în Thailanda.

– Așa mi-a spus și Bill, zise Olivia, în timp ce amândoi ieșeau din seră și se îndreptau spre casă. În pofida încercărilor îngrozitoare prin care amândoi ați trecut acolo, el zice că este o parte frumoasă a lumii.

– Oh, da, mormăi Harry, are dreptate.

După cina din seara aceea, Harry se urcă în pat alături de Olivia. Și, împotriva propriei dorințe, o luă în brațe și făcu

dragoste cu ea. Dar trupul ei era complet altfel: cu mult mai rotund și mai plin decât cel al Lidiei, pielea ei de un alb uimitor, nefamiliar și, cel mai rău dintre toate, mirosea cu totul diferit. Totuși, închizând ochii și îngăduind frustrării să-i alimenteze pasiunea, în timp ce făcea dragoste cu soția lui, reuși să revină pentru scurt timp în Thailanda și la Lidia.

După aceea, se prăbuși alături de ea, simțindu-se vinovat și cerându-și scuze.

– Îmi pare teribil de rău, sper că nu te-am rănit. Mi-am cam ieșit din mână, o minți el.

– Nu, Harry.

Olivia luase abordarea lui violentă drept pasiune și era uimită și recunoscătoare.

– Bun. O sărută pe obraz și, dezgustat de comportarea lui, se dădu jos din pat. Astă-seară voi dormi în dressing. Sunt teribil de agitat și adesea am coșmaruri. Nu vreau să te deranjez. Noapte bună, Olivia!

– Noapte bună! Olivia îi suflă de pe degete o sărutare, în timp ce el traversa dormitorul. Te iubesc, șopti ea, când ușa se închise după el.

Harry se făcu că n-o aude și intră în dressingul lui. Se așeză pe patul îngust, își prinse capul în mâini și plânse în tăcere.

De dimineață, Harry traversă parcul, mergând spre seră, căci în ziua precedentă nu putuse să se strecoare și să se întâlnească cu Bill, așa cum plănuiise. Bill își îngrija orhideele în capătul celălalt al serei, și radioul Bakelite umplea aerul cu muzică clasică calmantă.

Zâmbi când îl văzu pe Harry.

– Bună ziua, domnule! Cum a fost prima noapte acasă?

– În regulă. Harry trase ușa serei după el. Îmi pare rău că n-am venit să bem ceașca de ceai, își ceru el scuze.

– Nici nu mă așteptam, în împrejurările date. Știu cum trag toți de tine când de-abia ai ajuns acasă.

– Da. Harry trebuia să abordeze urgent subiectul. Bill, ai primit cumva vreo scrisoare pentru mine pe adresa ta?

Bill scutură surprins capul.

– Nu. Ar fi trebuit?

Harry se apropie de el și se așează pe taburetul mic din capătul serei.

– Bill, chestia e că... Harry își trecu mâna prin păr, neștiind cum să înceapă. Pot avea încredere în tine?

– Pe viața mea, domnule, așa cum bine știți.

– Exact. Și dacă-ți spun că ceea ce s-a întâmplat după ce-am ieșit din Changi *este* o chestiune de viață și de moarte pentru mine, zise Harry emfatic. Bill, am nevoie de ajutorul tău, dar cred că îți cer prea mult.

– Domnule, știți că puteți conta pe mine.

– Mă cam tem că ceea ce îți voi spune te va șoca.

Bill continua să-și ude calm plantele.

– După tot ce-am trăit împreună, în ultimii patru ani, mă îndoiesc că m-ar mai putea șoca ceva. Așa că dați-i drumul, ascult!

– Bine, atunci!

Harry își adună curajul și depănă povestea de-a fir a păr. Îi spuse lui Bill cum ajunsese în Thailanda, despre cântatul la pian în barul Bamboo și, în final, despre fata de care se îndrăgostise iremediabil.

– Bill, pur și simplu nu pot trăi fără ea, încheie el, ușurat că pronunțase cuvintele cu voce tare. Vreau să renunț la viața mea de-aici și să mă întorc cât de repede posibil la Bangkok. Oricum, n-am prea avut niciodată stofă de lord și de stăpân de moșie. Și, până una-alta, i-am dat Lidiei adresa ta, astfel ca să-mi poată scrie fără să știe Olivia.

Rămas fără suflare de emoție, se uită în sus, la Bill, care continua să-și îngrijească florile.

– Presupun că te gândești că sunt un nenorocit care își trădează soția și familia.

– Nu gândesc deloc așa, domnule. Cred că v-ați îndrăgostit. Nu e vina dumneavoastră că ea trăiește la celălalt capăt al lumii. După cum știți – Bill îi întâlnește privirea lui Harry –, Elsie a mea

m-a făcut să îndur toate chinurile cât am fost închis în Changi. Și, dacă ea ar trăi la celălalt capăt al lumii, m-aș duce după ea.

– Ai face-o?

– Da. Acestea fiind zise, eu nu sunt însurat cu o altă femeie, plus toată povara responsabilităților pe care le aveți. Bill se scărpină în cap. Socotesc că vestea ar fi un șoc incredibil pentru familia dumneavoastră. Mai ales că Domnia Sa lordul e atât de bolnav. Cu toții au numărat zilele până ați ajuns acasă, astfel ca să vă ocupați de administrarea domeniului. Nici nu știu ce se vor face dacă plecați, domnule, chiar nu știu.

– Nu-mi mai spune tot timpul „domnule“, te rog, îi zise Harry iritat. Când eram numai noi doi, Harry era în regulă. Imediat își lăsă capul în jos. Bill, îmi pare teribil de rău că te-am repezit. Doar că am presimțiri rele, după cum îți poți imagina.

– Așa e, încuviință Bill din cap și oftă. N-aș vrea să fiu în locul dumitale, asta-i sigur. Oricum, în ceea ce mă privește, n-am nici o problemă cu scrisorile de care ai pomenit. Deși trebuie să o pun și pe Elsie la curent, dacă sosesc acasă la noi.

Pe Harry îl îngrozi gândul. Știa cât de apropiate erau Elsie și Olivia.

– Pot avea încredere că nu-i va spune nimic soției mele?

Bill încuviință din cap.

– Da, dacă îi cer eu, mă ascultă. Nu știu pe altcineva să păstreze mai bine secretele ca ea.

– Dar, sigur, o va pune într-o situație delicată?

– Aș zice că da, dar nu-i nimic de făcut acum, nu? Și dacă nu te deranjează că-ți spun asta, nu mi-ar plăcea ca ea să vadă sosind niște scrisori dintr-o parte a lumii unde mi-am petrecut ultimii patru ani și să creadă că m-am pricopsit cu vreo iubită. Și că noi doi suntem complici la cine știe ce.

– Nu, îl aprobă Harry. Ei bine, oftă el, învoindu-se, dacă Elsie trebuie să știe, va ști. Eu sper că nu peste mult timp îi voi anunța pe părinți și pe Olivia despre planurile mele. În ultimele douăzeci și patru de ore am simțit că plesnesc dacă nu o fac.

Bill fluieră.

- Cum ziceam, nu te invidiez, chiar deloc. Probabil că merită tot efortul fata asta.

Harry se ridică și zâmbi ușor.

- Da, Bill, da. Ei, acum, cred că trebuie să plec. Voi veni să-ți aduc o scrisoare pentru Lidia și câțiva bani ca să o pui la poștă. Cred că cel mai bine e să aduci scrisorile ei aici și să le lași sub tipsia cu orhidee de colo, îi făcu Harry semn spre colțul serei.

- Dacă așa spui, încuviință Bill din cap, în semn de înțelegere.

- Foarte bine. Bill, îți mulțumesc! Încă o dată, mi-ai sărit în ajutor.

Harry se întoarse să se îndrepte spre ușă.

- Dacă pot spune și eu ceva... se aventurează Bill, și Harry se uită la el.

- Sigur, Bill. Doar știi cât de mult îți apreciez părerea. Deși nimic pe lume n-ar putea să mă facă să-mi schimb decizia.

- Nici nu încerc să fac asta. Văd că n-ar avea nici un rost. Sentimentele ți se citesc pe față, zise Bill încet.

- Bine. Atunci dă-i bătaie!

- Voiam doar să spun că mi-a luat ceva timp până m-am reobișnuit cu locul ăsta. Sigur că gândul la casă m-a făcut să îndur toate prin câte am trecut. Dar, de când m-am întors, Bill încercă să-și găsească cuvintele potrivite, mi se pare stupid, știu, îmi lipsesc anumite lucruri din viața aia ciudată pe care am dus-o acolo. Și, mai mult decât orice, duc dorul locului în sine: căldura, parfumul florilor care creșteau peste tot, vegetația luxuriantă... și cerul atât de albastru de deasupra, desăvârșind priveliștea.

Ambii au rămas tăcuți o vreme, pierduți în trecut.

În final, Harry îl privi pe Bill și îi zâmbi cu amărăciune.

- Și mie-mi lipsesc toate astea, dar nu asta-i motivul pentru care vreau să mă întorc. Mi-aș dori ca totul să fie atât de simplu, adăugă el cu un oftat și ieși din seră.

După ce Harry plecă, Bill continuă să-și ude florile, gândindu-se la ce-i spusese Harry și la felul în care să-i dea vestea lui Elsie. Știa că ea o adora pe Olivia și nu avea să-i fie ușor la

gândul că în felul acesta o trăda. Și, bineînțeles, dacă Harry avea să facă întocmai precum zisese, Bill nu avea idee ce avea să se întâmple cu toți ai casei, precum și cu domeniul.

În seara aceea, o informă pe Elsie că trebuia să țină un secret.

– Sigur, îți promit că nu voi spune nimănui, dacă tu mi-o ceri, replică ea, cercetându-i fața îngrijorată. Bill, ce e? Spune odată despre ce-i vorba!

Când Bill îi explică toată situația, Elsie păli și rămase nemișcată, cu o expresie șocată întipărită pe față. În cele din urmă, reuși să vorbească.

– Nu crezi că o va face cu adevărat, ce zici?

– Ba da, încuviință Bill din cap. Sunt sigur că o va face.

– Dar asta înseamnă că distruge domeniul. Și pe noi toți, adăugă ea, necruțător. Cine îl va administra, dacă pleacă master Harry? Nu mai e nimeni altcineva, și știu de la domnișoara Olivia că nu stăm pe roze. Ferma trebuie reaprovizionată, utilajele sunt vechi, și conacul are nevoie de tot felul de reparații.

– Ei bine, master Harry zice că îi va sugera lordului Crawford ca domeniul să-i fie cedat unui văr, cam de-o vârstă cu Harry.

– Nu va fi posibil. Se referă la vărul lui, Hugo, dar a fost ucis în Africa de Nord, acum un an jumate. Elsie scutură din cap. Nu mai e nimeni altcineva.

– Vasăzică, așa! Bill sorbi din ceai. Presupun că nimeni nu l-a pus la curent cu asta pe master Harry?

– Nu. Ei bine, nu e genul de conversație pe care s-o porți în prima zi acasă. Deși, din ce spune domnișoara Olivia, Harry n-a fost apropiat de vărul lui, așa că probabil nici nu s-a gândit să întrebe de el. Nu poți ști niciodată, se luminează Elsie la față întru câtva, vestea s-ar putea să-l facă să se răzgândească. Sigur că nu-și va lăsa tatăl muribund și pe mama lui să se ocupe singuri de Wharton Park, nu? Fiindcă, desigur, Olivia n-o să rămână aici când va auzi asta. Elsie își încleștă mâinile disperată. După toți anii ăștia, cât l-a așteptat, și el o trădează în felul ăsta! Bill oftă.

– Iubito, sigur nu e treaba noastră, și...

– Ba este, Bill! Elsie era furioasă acum. Fiindcă nebunul ăla de stăpân a *făcut* să fie a noastră când ți-a spus ce ți-a spus.

– Da. Ai dreptate. E o treabă de-a dreptul împruțită, dar ce pot să fac? o întrebă Bill.

– Ai fi putut să-i spui că nu ești de acord, își pierdu Elsie răbdarea.

– Elsie, vino-ți în fire, știi că nici unul dintre noi nu putem refuza să facem ceea ce ne cere un membru al familiei Crawford. Ne câștigăm traiul aici datorită lor.

– Bill, așa zice că asta depășește orice îndatorire a noastră. Mi-e greață, asta simt! Nu știu cum voi putea să dau ochii, mâine, cu domnișoara Olivia.

– Iubito, îmi pare rău!

Bill se apropie să o îmbrățișeze pe Elsie, dar ea îl respinse.

– Bill, fă ce vrei, dă-i scrisorile. Cât despre mine, nu vreau să am nici un rol în povestea asta și nici nu vreau să mai aud o vorbă despre ea.

Se ridică de la masă, aruncă ceștile în chiuvetă și ieși în grădină, trântind ușa după ea.

Capitolul 43

Harry află despre dispariția vărului Hugo în aceeași zi, la prânz. Tatăl său îi dădu vestea în obișnuita lui manieră rece și, deși Harry încercă să ascundă faptul că era șocat, Adrienne remarcă imediat schimbarea. Întinse mâna peste masă și o bătu afectuos pe a lui.

– Harry, îmi pare rău! Îl îndrăgeai. Dar mai e și o veste bună, îl alină ea. Soția lui Hugo, Christiana, a rămas însărcinată înainte ca el să plece în Africa. Are un băiețel drăguț; îl cheamă Charles, după bunicul lui. Vezi? Viața merge înainte.

– Ce vârstă are copilul? întrebă Harry.

– Aproape doi ani acum.

Inima lui Harry se strânse. Un țânc nu putea să administreze ditamai domeniul Wharton Park.

Christopher căscă cu poftă, și Adrienne se ridică imediat și se duse lângă el.

– Dragul meu, acum trebuie să te odihnești.

– Câtă tevatură! Ce mai tevatură! se plângea el, în timp ce Adrienne îl ajuta să se ridice și-l conducea spre ușă.

– După ce îl instalez pe tatăl tău în dormitor, vom servi toți trei cafeaua pe terasă, *oui*? Avem parte din nou de o zi atât de frumoasă.

– De fapt, zise Olivia, eu trebuie să mă duc la Cromer. Am de pus la punct niște documente ca să închid dosarul privind

ajutoarele din Forțele terestre. Nu poți încheia un război fără ceva birocrație, nu-i așa? Harry, ai nevoie de ceva?

Harry scutură din cap.

– Nu, Olivia, îți mulțumesc!

– Apropo, adăugă ea, un anume maior Chalmers a telefonat de dimineată. Se interesa dacă ai ajuns cu bine acasă și cum e starea ta de sănătate. I-am spus că-l vei suna tu. Am notat numărul.

– În regulă. Harry trase aer în piept. Cred că va trebui să mă prezint curând la raport.

– Ei bine, cred că mama ta vrea să discute ceva cu tine. Olivia îl sărută pe creștet, trecând pe lângă el. Îți poți imagina, sunt o grămadă de lucruri pe care trebuie să le afli.

Adrienne i se alătură peste câteva minute pe terasă, la cafea. Harry se gândi că era cazul să pună punctul pe i cât mai repede posibil.

– Mamă, cât de bolnav e tata?

– *Chéri*, cred că vezi cu ochii tăi cât este de fragil, răspunse repede Adrienne, dându-i ceașca cu cafea.

– Și care e pronosticul? Olivia mi-a spus că, dacă are grijă, o mai duce câțiva ani, dar...

Adrienne luă o gură de cafea.

– Harry, îmi pare rău că trebuie să ți-o spun verde-n față la o zi după revenirea ta acasă, dar trebuie să știi adevărul. Oftă și îl apucă de mână. Tatăl tău e pe moarte. În urmă cu nici două luni a suferit un atac cerebral care i-a afectat partea stângă. De aceea se deplasează atât de greu. Ochii ei se umplură de lacrimi. Oh, Harry scumpule, îmi cer iertare că trebuie să-ți spun asta atât de curând, dar mai avem foarte puțin timp. El poate să ne părăsească în orice moment și, înainte ca asta să se întâmple, ca moștenitor al lui, trebuie să porți o discuție cu el, ca să te pună la curent cu tot ce ține de administrarea domeniului.

– Deci, așa!

Harry ridică ceașca spre buze, luptându-se să-și controleze mâna care-i tremura.

- Eu și Olivia am făcut tot ce ne-a stat în putință, dar toate documentele și finanțele... tatăl tău a fost cel care s-a ocupat întotdeauna de ele. Și acum multe chestiuni trebuie neapărat rezolvate, *mais* - Adrienne oftă - mai sunt foarte puțini bani rămași în conturi. În ultimele câteva luni, eu și Olivia a trebuit să facem rost de bani pentru salariile angajaților, așa că știu cât de prost stau lucrurile. *Mon dieu*, Harry, situația n-ar putea să fie mai rea de atât.

Harry încuviință din cap. Își dresе vocea și o întrebă:

- Dar cum pot eu să mă ocup de domeniu? Trebuie să mă întorc în armată în orice zi de acum înainte.

- *Non*, Harry, zise Adrienne cu fermitate. S-a terminat cu armata pentru tine. E nevoie de tine aici, să repui domeniul pe picioare. Avem o sută de lucrători a căror viață depinde de tine. Așa că ai fost lăsat la vatră. Tatăl tău s-a ocupat de asta. Și sunt sigură că vei fi bucuros, *n'est-ce pas*?

Pradă disperării, Harry nu simțea bucurie pentru nimic. Și îi displăcea modul în care erau luate decizii în numele lui. După vitregiile prizonieratului, tocmai începuse să le ia el însuși. Dădu să spună ceva, dar, realizând că orice vorbă rostită ar fi părut plină de furie și amărăciune, se abținu.

Adrienne cercetă fața trasă a fiului ei, rămas tăcut de cealaltă parte a mesei, cu ochii pierduți în depărtare, încărcăți de suferință.

- *Chéri*, înțeleg cum trebuie că te simți când, de-abia revenit acasă, afli că tatăl tău este grav bolnav. Cel puțin, beneficiezi de avantajul de a petrece ceva timp cu el înainte să moară. Și, Harry, îl alină Adrienne, eu și Olivia te vom ajuta să te descurci cu toate sarcinile care te așteapă. Cea mai bună decizie pe care ai luat-o vreodată a fost să te însori cu ea. Nu am decât cuvinte de laudă la adresa ei, a fost cu adevărat *magnifique* și chiar nu știu cum ne-am fi descurcat fără ea aici, atât eu, cât și Wharton Park.

Cea mai bună decizie pe care tu ai luat-o vreodată, mamă, gândi Harry cu amărăciune.

Sări în picioare, incapabil să mai stea alături de ea.

– Mamă, îmi cer iertare! A fost un șoc destul de mare și am nevoie să stau un timp singur. Mă duc să fac o plimbare.

– Desigur. *Je suis désolée, chéri*, strigă ea după el, în timp ce Harry fugea în jos pe scări, cât mai departe de ea.

Harry mergea cu pași repezi, suflând din greu. Ieși din grădina mamei lui, perfectă și încărcată și își continuă drumul până ajunsese în câmp deschis, unde porumbul își clătina nepăsător vârfurile verzi.

Se aruncă la pământ și scoase un strigăt de chin și frustrare, bătând pământul cu pumnii ca un copil și strigând numele Lidiei, ca să se audă până la cer. Apoi, plânse incontrollabil de dorul fetei pe care știa că avea să o iubească veșnic și al viitorului pe care plănuiise să-l trăiască alături de ea.

În cele din urmă, Harry se întinse pe spate și rămase cu ochii pironiți la cerul lipsit de nori.

Mai putea încă să plece *acum...* pur și simplu, să-și ia lumea-n cap... să fugă...

Își clătină disperat capul. Dar cum ar fi putut s-o facă? Tatăl lui era pe moarte. Din ce-i spusese mama și Olivia, Harry știa că șocul dispariției lui ar putea grăbi moartea bătrânului.

– Of, Doamne! Of, Doamne! strigă Harry cu vocea sugrumată de emoție.

Era prins într-o capcană fără de scăpare. Sau, cel puțin, până la moartea tatălui său.

Și apoi?

Avea el inima să-și lase mama îndoliată, singură la cârma domeniului? Fiindcă, nu încăpea îndoială, Olivia n-ar mai sta, dacă soțul ei ar părăsi-o. Categorie, Adrienne nu avea să se descurce. Prin urmare, plecarea lui n-ar însemna numai ruina domeniului Wharton Park, dar și a vieții multor lucrători loiali, al căror viitor depindea de el.

Harry scrută cerul în căutarea unei idei salvatoare. Domeniul putea fi vândut, de ce nu. Dar, în această perioadă postbelică, cine dispunea de suficienți bani ca să-l cumpere? Și, în afară de asta, nu numai că i-ar zdrobi inima mamei sale, dar

Harry știa că ea avea să se lupte cu cu toate puterile ca să păstreze domeniul. Doar își așternuse întreaga viață pe altarul lui.

Singura variantă era s-o aducă pe Lidia acolo.

Dar cum putea s-o facă? Cum putea să divorțeze de Olivia, după tot ce făcuse ea, având grijă atât de părinții lui, cât și de Wharton Park? Putea el, pur și simplu, să anunțe că aducea o tânără din Thailanda, de la capătul pământului, ca să-i ia locul Oliviei?

Harry oftă, știind că era o absurditate. Lidia avea multe calități, dar chiar și-o imagina cu greu în rolul de stăpână a unui domeniu ca acela. În plus, frigul ar ucide-o. Floarea lui de seră s-ar ofili și ar muri.

Harry zăcu acolo ore în șir, urmărind lăsarea întunericului și, odată cu el, spulberarea tuturor speranțelor sale. Soarta conspirase ca să-i zădărnicească planurile.

Nu putea părăsi Wharton Park. Nici măcar pentru Lidia.

Dar cum avea să îi spună asta? Cum să-i scrie, ca să-i dea vestea că tot ce-i promisese erau vorbe-n vânt?

Harry se ridică neconsolat, traversă câmpul și intră înapoi în parc. Decise ca, deocamdată, să-i spună Lidiei doar că tatăl lui e bolnav și că trebuia să amâne întoarcerea lui la Bangkok. O decizie definitivă, corectă, aceea de a o elibera de îndată, astfel ca ea să-și poată clădi o viață fără el, îl depășea în momentul de față.

Merse spre seră și împinse ușa. Nu era nimeni acolo; Bill își încheiase ziua de muncă. Harry simți o strângere de inimă, respirând parfumul care-i amintea de Lidia. Merse printre plante, până ajunse la orhidee. Ridică tipsia și găsi un plic, umed de la ghivecele de pe el. Inima îi bătea cu putere când deschise plicul.

Disperarea îl sugrumă, când văzu scrisul cu litere mici, frumos aliniat, al Lidiei.

Dragul meu Harry,

Am primit scrisoarea ta de pe vapor, Ka, și m-ai făcut foarte fericită. Și eu îți duc dorul și de-abia aștept să te întorci. Când sunt tristă, mă gândesc la viitorul nostru împreună. Și, pe urmă,

sunt fericită. Port în fiecare zi inelul de la tine și știu că este simbolul iubirii tale și că într-o zi noi doi ne vom căsători în fața ambilor noștri Dumnezeui.

Totul este bine aici, la hotel. Am primit lenjerie și perne noi pentru toate camerele și am mai scăpat de întreruperea curentului. Acum avem mulți oaspeți noi, așa că madame foarte fericită.

Toți prietenii tăi de aici îți transmit cele mai calde urări și toți spun cât de mult le lipsește cântatul tău la pian în barul Bamboo.

Te rog să mă ierți pentru că scriu prost în engleză. Încă învăț și sper să se îmbunătățească. A ta pentru eternitate, Harry, Ka, a ta

Floare de seră

XXX

– Oh, dragostea mea, dragostea mea..., gemu Harry, strângând scrisoarea la piept. Cum pot trăi așa? Cum pot trăi fără tine?

Se prăbuși pe taburet și reciti scrisoarea, gândindu-se că ar fi preferat să moară decât să trăiască astfel. În acel moment, auzi pași și ușa se deschise în celălalt capăt al serei. Văzând că era Olivia, băgă repede scrisoarea în buzunarul pantalonilor și se ridică.

Ea veni spre el, plină de îngrijorare.

– Scumpule, te-am căutat peste tot! Mama ta a spus că ai fugit după prânz și nu te-a mai văzut de atunci.

– Nu. Aveam nevoie... de ceva timp, oferi el o explicație neplauzibilă.

– Harry, îmi pare atât de rău! Cred că mama ta ți-a spus adevărul despre tatăl tău.

– Da.

Harry era bucuros să folosească asta drept scuză pentru ochii lui congestionați de plâns și pentru disperarea zugrăvită pe fața lui.

Ea își deschise cu precauție brațele spre el.

– Pot să te îmbrățișez?

Harry nu o evită. Simțea nevoia să fie alinat de o altă ființă. Plânse ca un copil pe umărul ei. Ea îl liniștea cu blândețe, asigurându-l că avea să-i fie alături, că îl iubea mult și avea să îl ajute atât cât avea nevoie.

Harry era pierdut în disperarea lui, simțind cum durerea îi străpunge sufletul.

– Trebuie să-mi iau la revedere, mormăi el. Cum voi putea suporta? Cum voi putea suporta?

– Știu, îl alină Olivia, dorind să-i împărtășească suferința. Oh, iubitul meu, știu!

La Changi, Harry se obișnuise pur și simplu să supraviețuiască, ceea ce făcu și în următoarele săptămâni. Își petrecea diminețile cu tatăl său, în biroul care avea să fie curând al lui, discutând toate aspectele legate de uriașa responsabilitate a administrării domeniului Wharton Park. Tată și fiu, își petrecură mai mult timp împreună decât o făcuseră vreodată. Dar împărtășeau și amărăciunea de a ști adevăratul motiv pentru asta.

Harry conștientiză faptul că nu apreciasse niciodată complexitatea rolului îndeplinit de tatăl său. În timp ce afla implicațiile acestuia, admirația lui sporea pe măsură.

– Regula de aur, chiar dacă ai personal suficient, care să se ocupe de lucruri precum contabilitatea și ferma, este să deții controlul. Trebuie să verifici registrele și să dai o raită călare, în fiecare săptămână, ca să vezi totul cu ochii tăi. Fiule, înțelegi ce vreau să-ți spun?

– Da, tată, răspundea Harry, buimăcit de cifrele interminabile din registrul de sub ochii lui.

Matematica nu fusese niciodată un atu pentru el.

– Trebuie să te implici personal și să te asiguri că toți lucrătorii de pe domeniu știu asta. Străbunicul tău aproape a pierdut acest conac, fiind mult mai interesat de doamne și de propria vestimentație decât de ceea ce trebuia să facă. Oamenii s-au răsculat. Nu uita, o căpetenie bună conduce trupele mergând în frunte, și anii de armată te-au învățat bine acest lucru. Sunt

mândru de tine, fiule, încuviință el din cap, cu emfază, de parcă dorea să recupereze toți anii în care nu-i spusese asta.

Așa că, după-amiaza, Harry lua un cal și bătea domeniul. Învăță ce culturi trebuiau semănate pentru recolta de anul următor și ce mașini agricole trebuiau înlocuite. Număra vitele și porcii și-i vizita pe arendași, observând că unii, pe furiș, își extinseseră terenurile dincolo de hotarele consemnate în documente.

Harry îl desemnă pe Jim, fiul domnului Combe, noul său administrator. Flăcăul crescuse pe domeniu și-l văzuse pe taică-său cum își făcea treaba. Jim nu avea prea multă experiență, dar era tânăr, isteț și bucuros că i se oferea acea șansă. Urmând sfatul tatălui său, Harry considera că cel mai important lucru era să găsească pe cineva în care să aibă încredere deplină.

Noaptea târziu, Harry studia conturile. Se putea concentra pe ceva și avea un motiv să nu se ducă în dormitor înainte ca Olivia să adoarmă. Își dădu seama foarte repede că finanțele domeniului stăteau cu mult mai rău decât își imaginase mama lui.

La sfârșitul verii, Harry știa fiecare hectar al domeniului, câte venituri urma să încaseze în urma vânzării recoltelor și a vitelor rămase și ce cheltuieli trebuia să facă pentru înlocuirea utilajelor și pentru reprovizionare. Olivia îi atrăsese atenția că unele dintre casele fermierilor aveau nevoie urgentă de reparații, dar asta mai putea aștepta. Aveau nevoie de câteva mii de lire numai pentru restaurarea conacului.

Harry calculase că era necesar un împrumut de zece mii de lire ca să înceapă să repună domeniul pe picioare. În următorii doi ani nu avea să apară nici un fel de profit ca să poată returna creditul. Era o problemă pe termen lung...

Oftă și aruncă o privire spre ceasul bunicului, care ticăia liniștit într-un colț al biroului. Era două și jumătate dimineața. Se gândi atunci, ca în fiecare noapte, la Lidia și unde putea fi ea acum. La Bangkok era deja dimineață. Lidia se afla probabil la recepție, zâmbind și fermecându-i pe noii oaspeți...

Și visând să-l revadă pe Harry.

Scoase un blocnotes din sertarul biroului și, așa cum făcea în fiecare noapte, așternu câteva rânduri pline de iubire. Introduse foile într-un plic, gata să i-l dea lui Bill de dimineață. Încetase să mai vorbească despre viitor, ca să nu o mai tortureze cu o situație ce nu avea șanse să devină realitate, mărturisindu-i în schimb cât de mult o iubea și cât îi ducea dorul.

Scrisorile ei soseau sporadic, dar el le căuta în fiecare zi sub orhideele din seră.

Harry stinse lampa de birou cu un oftat și se îndreptă spre ușă. Avea sentimentul că primise o sentință pe viață în Changi; și, acum, i se părea că trebuia să o mai îndure încă o dată, acolo, pe domeniul Wharton Park.

Capitolul 44

Pe când vara lăsa loc toamnei și suflul rece al iernii dădea semne că se apropie, mult prea slăbit, Christopher nu mai putu să se ridice din pat. Adrienne îl veghea aproape întreaga zi, vorbind cu el și citindu-i până ațipea, și ieșea din cameră numai când Harry sau Olivia veneau s-o înlocuiască.

Apoi, în decembrie, chiar înainte de Crăciun, Christopher suferi un alt atac de cord. În câteva ore, trecu la cele veșnice.

Funeraliile avură loc cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului, în bisericuța de pe moșie unde se căsătoriseră Harry și Olivia. Fu prezentă multă suflare de oameni: peste trei sute de persoane veniră să-și prezinte omagiile. Corpul neînsuflețit fu depus în cavoul familiei Crawford, să-și doarmă somnul de veci alături de strămoșii săi.

Olivia îl urmărea pe Harry cu coada ochiului în timp ce îi saluta pe cei invitați la conac după slujbă. Fața lui era transfigurată de tristețe, trădând durerea profundă pe care o simțea: în acel moment, ea se gândea că nu-l iubise niciodată mai mult. Chiar dacă era rece și distant, și încercările ei de a-l face să vorbească despre experiența în Changi eșuaseră lamentabil, Harry venea deseori, noaptea târziu, în patul conjugal și făcea dragoste cu ea.

Când se deștepta, a doua zi, descoperea frecvent vânătăi pe corpul ei și o durere surdă în pânțe după contactul brutal cu el. În mod normal, i-ar fi atras atenția să se poarte mai blând, dar, având în vedere circumstanțele, îl lăsa să facă ce dorea.

Alinarea pe care i-o aducea împreunarea cu el era mult prea importantă ca să riște să fie lipsită de ea.

Crăciunul fu trist; deși, ținând cont de firea ei delicată, Adrienne dădu dovadă de un stoicism surprinzător după pierderea suferită de ea. Poate că o ajuta faptul că avusese răgazul necesar să se pregătească pentru acel moment și-i spusese tot ce fusese nevoie să-i spună iubitului ei soț înainte de trecerea lui la cele veșnice.

La auzul clopotelor bisericilor din jur, care vesteau Anul Nou, Olivia se simți recunoscătoare. Se ruga numai ca acesta să-i aducă lui Harry pacea și fericirea de care avea atâta nevoie.

La începutul lui ianuarie, în timp ce prima zăpadă înghețată a iernii se așternea pe domeniul Wharton Park, lui Harry îi deveni clar că trebuia să-i dea Lidiei vestea că nu avea să se mai întoarcă. Deocamdată, acest adevăr exista numai în mintea lui, și Lidia nu avea cunoștință de el, continuând să-i trimită scrisori pline de dragoste. Până atunci, Harry se tot amăgise cu ideea că nu i se spulberaseră complet șansele de a fi împreună cu ea, asta ca să-l ajute să depășească cele mai teribile momente.

Dar ultimele ei scrisori păreau să reflecte o îngrijorare; îi spuneau că au atâtea de discutat când el avea să se reîntoarcă, întrebându-l în treacăt când credea că urma să se întâmple asta. Observă, de asemenea, că ea nu mai folosea hârtia cu antetul Hotelului Oriental, simțindu-se cuprins de o undă de neliniște.

Incapabil să-i mărturisească adevărul, îi scrisese explicându-i că tatăl lui decedase și că avea multe de rezolvat înainte de a porni la drum.

Apoi, nu mai primi nici o scrisoare de la ea.

Harry era conștient că se întâmplase ceva foarte rău.

Luând o decizie de moment, se duse la oficiul poștal din Cromer ca să-i trimită o telegramă lui madame Giselle, la Oriental, în care o întreba de sănătate, dar și de soarta Lidiei.

Peste două zile, primi răspuns.

HARRY STOP TOTUL BINE AICI STOP CÂND
TE ÎNTORCI STOP LIDIA A PLECAT SUBIT ACUM

DOUĂ LUNI STOP NU A LĂSAT O ADRESĂ STOP SALUTĂRI GISELLE

Harry se sprijini de ghișeu, ca să nu se prăbușească. Îi era rău, se simțea amețit...

Întors la Wharton Park, se duse în biroul lui, trase ușa după el și se așeză pe scaun cu capul în mâini. Respiră profund de câteva ori și încercă să-și revină.

Poate că Lidia primise, pur și simplu, o ofertă mai bună din altă parte.

Harry scutură din cap. Știa că nu putea fi asta: Lidia iubea ce făcea, era mândră de munca ei și de hotel și recunoscătoare pentru oportunitatea oferită de Giselle. În afară de asta, i-ar fi spus unde se afla.

Era bolnavă?

Inima începu să i se zbată cu putere în piept.

Era *moartă*?

Izbi cu pumnul în birou. Trebuia să se ducă s-o găsească, indiferent unde era. Și s-o ajute, dacă avea nevoie.

Se plimba ca turbat prin birou, încercând să inventeze un motiv rațional pentru Olivia și să poată pleca trei luni și ceva, atât cât avea nevoie ca s-o găsească pe Lidia, să-i explice tot și pe urmă să-și ia rămas-bun de la ea pentru totdeauna. I-ar putea spune Oliviei că el și Sebastian discutaseră să facă afaceri împreună cât fusese la Bangkok și că dorea să le exploreze ca să mai susțină finanțele domeniului.

Cu acest plan în minte, Harry era chiar pe punctul să-l sune pe Sebastian, la Bangkok, când auzi un ciocănit în ușă.

– La naiba, mormăi Harry. Apoi strigă: Intră!

Olivia intră în birou cu un zâmbet neobișnuit de nervos pe buze.

– Harry, te pot deranja numai cinci minute?

– Ce este?

Olivia îi ignoră tonul aspru, sigură că vestea ei avea să îi aducă în sfârșit un zâmbet pe față. Se așeză în fața lui și își dădu seama că mâinile îi tremură.

– Vreau să-ți spun ceva... nu te neliniști, este cea mai minunată veste.

Harry o privi uimit.

– Bine. Spune!

– Eu... *noi* așteptăm un bebeluș! Asta era, iubitul. Exact ce aveam nevoie după acești ani groaznici prin care am trecut.

– Ești sigură? se încruntă Harry.

– Absolut, încuviință ea fericită. Doctorul mi-a confirmat ieri. Sunt însărcinată în trei luni. Bebelușul se naște la sfârșitul lui iunie.

Harry realizează că trebuia să facă un efort ca să aibă o reacție potrivită.

– Măi să fie, dar asta e cea mai grozavă veste!

Ieși din spatele biroului, se apropie de ea și o sărută pe obraz.

Ea îl privi îngrijorată.

– Te bucuri, nu-i așa, iubitul?

– Sigur că da, Olivia.

– De data asta, voi fi cu mai mare băgare de seamă, continuă ea. Doctorul m-a sfătuit, din cauza celor întâmplate data trecută, să mă odihnesc mult. Așa că nu voi mai alerga pe toată moșia ca nebuna. Sigur, urăsc fiecare secundă în care nu am activitate, dar va merita pe termen lung, nu crezi?

– Sigur că va merita, o aprobă el.

– Mă tem însă că asta înseamnă că vei munci tu mai mult, iubitul. Sunt sigură că, atunci când îi vom spune mamei tale, va fi fericită să te ajute cu administrarea conacului. După ce se vindecă de gripa asta neplăcută, care a epuizat-o atât de rău. Dar curând vine primăvara. Oh, Harry, suspină Olivia cu ochii plini de lacrimi, și bebelușul nostru. Stânjenită de manifestarea neobișnuită a emoției, Olivia își scoase batista din buzunarul jerseului și își suflă nasul. Îmi pare rău! Nu mă mai pot stăpâni. Promit să nu devin o plângăcioasă și să te irit mai abitir.

Atunci, Harry realizează deodată cât de puternică era Olivia. Nu împărtășise absolut nimic cu ea în ultimele luni, în afară de câte o partidă ocazională de sex, și știa cât de brutal se purta

cu ea. O tratase în cel mai bun caz cu neîncredere și, în cel mai rău, cu dispreț. Și, iat-o, aproape cerându-și iertare pentru fericirea pe care o simțea fiindcă aștepta un copil, căci se temea de reacția lui.

Într-o clipă se trezi și conștientiză toate acestea. Umilit de egoismul de care dăduse dovadă și detestându-se pentru asta, se lăsă în genunchi în fața ei și-i luă mâinile într-ale lui.

– Iubito, sunt cât se poate de încântat! Trebuie să te odihnești oricât ai nevoie. Și, categoric, meriți asta. O luă în brațe și o strânse un moment la piept. Când mergem s-o anunțăm pe mama?

– M-am gândit că la prânz.

– Să-i spunem și doamnei Jenks să pregătească ceva special. Trebuie să sărbătorim pentru că ești o fată atât de isteată.

Olivia încuviință din cap, încântată de atenția pe care i-o acorda el și nutrind speranța sinceră că acesta putea fi într-adevăr punctul de cotitură al relației lor și singurul care-i putea apropia.

Olivia și Harry îi dădură marea veste lui Adrienne, încă slăbită după gripă. Se arătă foarte încântată, așa cum prevăzuse Olivia. După prânz, Harry se duse la grajduri și călări prin smârcurile de noroi și zăpadă care-i acopereau pământurile.

Trecu printr-o pădurice și, apoi, în fața lui se ivi Wharton Park în toată măreția lui. Harry trase frâul și admiră priveliștea. Pentru prima dată, se simți mândru că-i aparținea. Era acum lord și stăpân; până și mama lui trebuia să-i facă pe plac. Plus că reușise să-și însușească destul de bine tot ce avea de făcut.

Acum era posibil să se nască și un moștenitor, poate chiar un fiu, care să preia frâiele după moartea lui, și poate aveau să apară și alți copii. Era un gând plăcut.

Lidia...

Harry își lipi cu disperare obrazul de gâtul catifelat al calului. Dacă viața ar fi fost diferită, *numai* dacă ar fi fost diferită, el ar fi putut să și-o petreacă alături de ea.

Dar adevărul gol-goluț era prea evident indiferent de direcția în care privea.

El se născuse pentru Wharton Park. Și n-avea scăpare.

Își simțea gura iască și o durere surdă la gândul că avea să trăiască fără ea.

– Oh, Doamne... gemu el.

Trebuia să accepte asta, să înceteze să se mai pedepsească pe el și pe cei din jurul lui, mai ales pe Olivia. Nu era ea de vină pentru pasiunea lui față de o altă femeie și măcar merita să o trateze cu politețe și înțelegere.

Cu toate acestea, trebuia să o găsească pe Lidia și să o lase pe iubita lui Floare de seră să-și trăiască viața fără el. Dar cum? Acum că Olivia era însărcinată și avea nevoie de odihnă, Harry știa că-i era imposibil să lase totul de izbeliște până se naștea copilul.

Sigur mai exista o cale...

Când Harry dădu pintoni calului, știa exact ce avea de făcut. Merse spre grajduri, descălecă și-i dădu calul unui rândaș. Când deschise ușa serei, avea planul clar trasat în minte. Bill era acolo, ședea pe taburet, foarte concentrat cu studiul rădăcinilor unei orhidee.

Ridică privirea spre el.

– Bună ziua, milord! Ce mai faceți?

– Sunt bine, mersi, Bill. Harry se străduia în continuare să-și amintească de acel titlu nobiliar de care beneficia acum. Îl asociașe prea mult timp cu tatăl lui.

– Nici o veste azi, mă tem.

– Nu... Harry se apropie de Bill, urmărindu-l ce făcea. Și nici nu cred că va mai fi. Se pare că a dispărut.

Bill își puse pipeta jos și își ridică privirea la Harry.

– Cum adică a dispărut?

– A plecat de la hotel și se pare că nimeni nu știe unde s-a dus. Evident că sunt disperat.

– Îmi închipui, șopti Bill. Îmi pare rău. Pot să fac ceva?

Harry respiră adânc.

– De fapt, Bill, chiar poți...

La patru și jumătate, Elsie luă o tavă cu ceai și ciocăni la ușa dormitorului Oliviei. Intră și văzu că stăpâna ei încă dormea.

– Trezirea, trezirea, milady!

Olivia se mișcă și deschise ochii.

– Doamne sfinte, e trecut de patru? o întrebă somnoroasă, apoi pe fața ei apăru un zâmbet larg. Cred că din cauză că m-am relaxat după ce i-am spus lui Harry.

Elsie așeză tava lângă Olivia.

– Să-i spuneți ce?

Olivia se întoarse spre Elsie cu ochii ei frumoși, turcoaz, strălucind de fericire. O prinse de mână.

– Draga mea Elsie, acum că i-am anunțat pe Harry și pe mama lui, îți pot spune și ție. Aștept un copil. Se naște în iunie.

– Oh, milady! Este cea mai bună veste pe care am auzit-o după multe luni! Este o veste minunată, chiar așa.

– Exact. Și Harry a părut încântat.

– Pun pariu, rosti Elsie, încercând să nu-și trădeze sentimentele față de noul lord Crawford. În timp ce turna ceaiul, o tristețe îi innegură privirea. Sunteți atât de norocoasă, milady, mult mai norocoasă decât mine.

– Oh, Elsie, n-am știut. Nimic încă?

– Nu. Și nici nu va fi vreodată. Eram căsătorită de ceva vreme, când Bill a plecat, cu patru ani în urmă, și este deja acasă de mult timp. Așa că... s-a dus la doctori săptămâna trecută. Și ei nu cred că el poate... știți, milady, zise Elsie roșie la față. Doctorul zice că din cauza unui oreion, când Bill avea doisprezece ani. Așa că noi nu vom avea bebeluși.

– Oh, Elsie, îmi pare teribil de rău! Olivia știa cât își dorea Elsie o familie mare. Puteți să adoptați, sugeră ea.

– Bill nu este prea dornic, și eu nu sunt sigură ce aş simți, dar este prea devreme să discutăm asta. Vom lăsa lucrurile așa deocamdată și vom vedea ce mai simțim în câteva luni.

– Sigur, o aprobă Olivia, foarte logic.

– Și, acum, milady, zise Elsie după ce își alungă tristețea, nu vreau să vă gândiți la mine și să vă stric fericirea. Ați trecut prin multe și meritați din plin această veste bună, chiar așa.

– Elsie, îți mulțumesc! Olivia se ridică și luă ceașca de ceai din mâna ei. Și adu-ți aminte, să nu-ți pierzi speranța. Viața are un fel ciudat de a rezolva lucrurile; așteaptă și vei vedea.

Olivia tocmai se urcase în pat, în aceeași seară, când Harry apărură, se așeză pe pat alături de ea și-i luă mâinile într-ale lui.

De două ori într-o zi, se gândi Olivia fericită.

– Iubito, dacă nu ești prea obosită, vreau să-ți spun ce idee am, începu Harry.

– Sunt trează, dragul meu, dă-i drumul, îl încurajă Olivia, încântată că o implica în planurile lui.

– Ei bine, cred că știi că domeniul se află într-un impas financiar acum.

– Da, știu. Olivia se uită la el. Ai găsit vreo soluție ca să faci rost de niște fonduri suplimentare?

– Da, cred că da, răspunse Harry. Sigur, e ceva pe termen lung, dar, în cele câteva săptămâni pe care le-am petrecut împreună, tata m-a învățat să încerc să maximizez potențialul atât al domeniului, cât și al oamenilor care lucrează pe el. Și avem o persoană care, din câte se pare, are un talent rar.

– Și cine-ar fi aceea?

– Bill Stafford, răspunse el cu entuziasm. Nu știu dacă ai mai fost în seră în ultima vreme, dar el face realmente ceva minunat acolo; face fertilizări încrucișate cu orhideele ca să producă proprii lui hibrizi, iar unii dintre ei sunt deosebit de frumoși. Socotesc că, dacă îl ajutam și îl încurajăm pe Bill, am putea începe să vindem ce produce el.

– Trebuie să mărturisesc că este o idee excelentă. Mai ales că asta presupune o investiție foarte mică. Cel mult, vom mai avea nevoie de încă vreo două sere, zise Olivia.

– Și, bineînțeles, de niște specii neobișnuite. Pasiunea lui Bill, și talentul lui, trebuie să adaug, par legate de flori tropicale, precum orhideele, și i-am propus să se concentreze pe ele. El insistă

că trebuie să le studieze mai mult. Așa că... Harry pătrunse în miezul planului său, sperând că îi adusese Oliviei destule argumente convingătoare. I-am propus să facă o călătorie în Orientul Îndepărtat cât mai curând posibil. Acolo poate afla totul despre aceste plante în habitatul lor natural și cum le-ar putea cultiva aici, la Wharton Park. Și, desigur, să aducă acasă cât mai multe specii dorește, ca să pună pe roate afacerea.

Olivia se încruntă.

– Sigur că nu va vrea să se ducă înapoi acolo? Mai ales cu amintirile acelea groaznice din Orient? N-am putea să-l trimitem la un curs de horticultură? Poate că există așa ceva la Grădina Botanică din Kew.

– De fapt, chiar Bill mi-a propus asta. Vrea să se specializeze, să devină expert și să fie cel mai bun în domeniu. Cred că trebuie să-i acordăm șansa asta, o presă Harry, știind cât de multe depindeau de acordul și sprijinul Oliviei. La urma urmei, el mi-a salvat viața.

– Ei bine, dacă tu crezi că este cel mai bine, atunci da, trimite-l. Bill își petrece oricum cea mai mare parte din timp în seră acum, lăsându-l pe taică-său să se ocupe de grădina de legume. Sigur că eu nu-l voi mai putea ajuta pe Jack, adăugă ea, așa că poate va trebui să-i găsim un înlocuitor lui Bill, ca să se ocupe de treburile mai grele.

– O idee foarte bună, acceptă Harry. Singura opreliște în calea lui Bill este Elsie. Fără îndoială nu va dori să-și vadă soțul plecat, după ce de-abia a venit acasă.

– Fără doar și poate, zise Olivia.

– În punctul ăsta intervii tu, iubito. Sper ca tu s-o convingi că asta e marea șansă a lui Bill, să facă ceva bun pentru el, iar ea trebuie să-l sprijine în tot ceea ce întreprinde.

– Voi face tot ce pot, dar, Harry, sigur că nu va fi deloc fericită, remarcă Olivia.

– Iubito, Elsie adoră pământul pe care calci. Un cuvânt din partea ta, și va vedea că totul are un rost, sunt sigur.

Îi zâmbi, uitându-se în jos la ea.

Olivia îi zâmbi și ea, împurpurată la față după ce el îi adresase acel compliment rar.

– Voi vedea ce voi putea face. Și cum va călători Bill?

– L-am contactat deja pe Sebastian și este fericit să se ocupe de asta.

– Ei bine, iubitule, îi zâmbi Olivia, se pare că ai rezolvat totul.

Când Elsie auzi prima dată despre plan, de la Bill, se făcu foc și pară.

– Ce?! Să mă părăsești din nou, să rămân iar singură aici?

Bill jurase în fața lui Harry că nu avea să menționeze motivul adevărat pentru care se ducea înapoi la Bangkok.

– Știu, draga mea, dar cred că chiar încep să mă pricep la cultivarea orhideelor și vreau să învăț mai multe. Domnia Sa lordul mi-a spus că, dacă reușesc să cultiv și să vând unele mai speciale în viitor, mă va sprijini. Și nu ne-ar strica câțiva șilingi în casă acum, nu crezi?

– Nu, dacă asta înseamnă că pleci din nou, se plânse ea, uitându-se la ceasul de pe perete. Oricum, trebuie să mă duc la conac. Vorbim despre asta mai târziu.

Bill aștepta nervos întoarcerea soției sale. Când Elsie intră în casă, avea un zâmbet resemnat pe față.

– E în regulă, prostituțule, te voi lăsa să pleci. Milady a discutat cu mine și mi-a explicat ce șansă bună ai.

– Oh, Else, mulțumesc, draga mea!

Bill o strânse la piept și o sărută pe frunte.

Datorită entuziasmului lui Bill, și a faptului că îl iubea atât de mult, se molipsi și ea.

– Atât timp cât nu durează mai mult de câteva luni, altfel, voi fi nevoită să-mi găsesc un ibovnic ca să-mi țină de urât.

Bill o ținu strâns la piept, gândind cât de norocos era să aibă parte de o iubire adevărată chiar acolo, în propria casă.

– Iubito, îți promit că mă întorc în cel mai scurt timp.

Capitolul 45

Bangkok
1947

Bill ședea în tuk-tuk, cu o mână atârând peste cotiera din lemn și cu cealaltă încercând să-și țină valijoara, în timp ce tricicleta se strecura, legănându-se periculos, prin traficul aglomerat din Bangkok. Când tuk-tukul coti pe o stradă îngustă, se înclină atât de mult că aproape dădu peste o femeie împovărată cu două coșuri cu orez, suspendate pe o cobiliță purtată pe umeri ca o balanță uriașă.

Închise ochii, rugându-se ca acea călătorie teribilă să se încheie curând și Hotelul Oriental să apară ca prin magie. Uitase mult prea repede de arșița din Orientul Îndepărtat; avea gâtul uscat și transpirația șiroia pe el.

– Elsie, gemu el, de ce nu te-am ascultat?

Chiar în acel moment ar fi putut să-și facă de lucru în sera de la Wharton Park, nerăbdător să-și bea ceaiul alături de o gustare cu șuncă și ficat, după care să se desfete cu trupul cald al lui Elsie cuibărit alături de el. În schimb, acum era într-o țară cu atmosferă de seră, cu perspectiva unei porții de orez pe care ajunsese să-l urască și cine știe unde urma să pună capul jos în seara aceea. Se mai consola la gândul că avea bilet rezervat de întoarcere acasă peste două săptămâni. În comparație cu cei

patru ani nesfârșiți în Changi, paisprezece zile nu însemnau nimic.

– A naibii treabă, lordul Harry mă omoară cu zile, pe legea mea! mormăi Bill în timp ce tuk-tukul trăgea în fața unei clădiri cu aspect sărăcăcios.

– *Long-Lam Orienten, krup.*

Omul îi făcu semn spre ea, și Bill respiră ușurat, văzând un mic panou la intrare, ce-i confirma faptul că ajunsese la destinație.

Un portar foarte scund îi luă bagajul din mână și-l conduse prin holul aerisit al hotelului spre recepție. O thailandeză drăguță se afla acolo. Bill știa că acolo lucrase Lidia și se rugă să fi dat instantaneu de ea.

– Bună ziua, domnișoară! Eu... aș vrea o cameră aici pentru următoarele două săptămâni.

– Sigur, sir! Vă costă o sută douăzeci de bahtî pe noapte, fără micul dejun, răspunse fata într-o engleză perfectă.

– În regulă atunci, zise Bill, neștiind cât însemna asta în lire sterline, dar oricum îl trimisese cu suficienți bani.

– Semnați aici, sir, și portarul vă va conduce în cameră. Are o vedere frumoasă spre fluviu, adăugă ea, zâmbindu-i.

– Mulțumesc. Bill semnă în locul indicat, în timp ce ea se întoarse spre dulăpiorul de lemn din spate și luă o cheie mare. Se întâmplă să fiți cumva Lidia?

– Nu, sir, regret, ea a plecat acum câteva luni. Eu o înlocuiesc. Numele meu este Ankhana.

Îi întinse cheia.

– Domnișoară, cumva știți unde lucrează Lidia acum?

– Îmi pare rău, sir! A plecat înainte să vin eu. N-am cunoscut-o. Puteți s-o întrebați pe madame Giselle, managerul hotelului, dar dumneaei nu e aici acum. Ankhana sună un clopoțel, și portarul apăru în spatele lui Bill. Ședere plăcută, sir!

– Mulțumesc!

Bill îl urmă pe portar în camera lui și, la fel ca Harry înaintea sa, se simți încântat de priveliștea oferită de fluviu de la ferestra sa.

După ce trase un pui de somn și se stropi pe față cu apă la chiuveță, Bill ieși să găsească restaurantul. Pe veranda umbrită ceru o bere și un hamburger delicios, o delicatete pe care o descoperise, datorită unor soldați americani, la Singapore, pe când aștepta vaporul să plece acasă după ce fusese eliberat din Changi. Bill se gândi că se putea obișnui să fie tratat ca un gentleman, cu toată lumea gata să-l servească. Deși, tot ce-și dorea era s-o găsească pe Lidia cât mai repede și să-și ducă la bun sfârșit teribila sarcină de a-i explica totul. Pe urmă, putea să se concentreze să-și caute orhideele pe care voia să le ia cu el în Anglia.

– Două săptămâni, lord Harry, atât ai la dispoziție, mormăi cu nasul în halba cu bere. Pe urmă, sunt pe vapor spre Elsie a mea.

După prânz, Bill se duse la recepție să vadă dacă managera hotelului era în biroul ei.

„Să începi cu Giselle“, îi spusese Harry. „Ea știe tot, și poate că Lidia a anunțat-o unde e după ce mi-a expediat telegrama aia“.

Într-adevăr, Giselle se afla în biroul ei și ieși să-l întâmpine pe Bill.

– Domnule, pot să vă ajut cu ceva?

– Da, păi... doamnă, mă aflu aici trimis de lordul Harry Crawford.

– *Mon dieu!* exclamă Giselle, ridicând o sprânceană. Rătăcitorul nostru pianist britanic. Ei bine, atunci urmați-mă!

Ridică o bară de lemn, care bloca intrarea, ca să-l lase pe Bill să treacă, și-l conduse în biroul ei.

– Vă rog, luați loc, domnule...?

– Stafford, doamnă, Bill Stafford.

– Așadar, zise Giselle, privindu-l în timp ce se așeza în spatele biroului ei, presupun că lordul Crawford nu a renunțat la drepturile care i se cuvin prin naștere, ca să se însoare cu fata noastră de la recepție și să lucreze ca muzician în micul nostru bar?

– Nu, doamnă.

– *Quelle surprise!* mormăi Giselle. Sigur că știam că nu avea să o facă, deși a fost foarte convingător înainte să plece.

Credeam, continuă Giselle cu un zâmbet trist, că, poate, o dată în viață, iubirea va triumfa. Dar, desigur, n-a fost așa.

– Doamnă, el a fost... *este*... îndrăgostit de ea. Dar știe acum că-i este imposibil să plece de acolo ca să trăiască aici. Tatăl lui a murit recent, vedeți dumneavoastră, și el trebuie să se ocupe de domeniu și să preia toate responsabilitățile care-i revin.

– Domnule Stafford, nu trebuie să-mi dați explicații. Înțeleg perfect. Și presupun că nu sunteți aici ca să-mi spuneți mie despre această schimbare de planuri, ci femeii căreia i-a promis că revine, *oui*?

– Da, doamnă!

Bill roși sub privirea ei scrutătoare, simțindu-se în mod straniu responsabil pentru ceea ce făcuse Harry.

– Știți că nu mai lucrează aici?

– Da, Domnia Sa lordul mi-a spus. Știți unde se află?

– Așa cum l-am informat pe lordul Crawford în telegrama mea, Lidia a dispărut, pur și simplu, într-o dimineață, cam acum trei luni. De atunci, n-am mai văzut-o și n-am mai auzit nimic de ea.

– Doamnă, era bolnavă? Lordul Harry e teribil de îngrijorat.

– Nu cred că-i asta. Nu mi s-a părut bolnavă când am văzut-o ultima oară. Deși avea o tristețe... Giselle scutură din cap. Cred că înțelegem amândoi de ce. Este o fată foarte frumoasă; isteasă, gata să învețe, un avantaj pentru acest hotel. Mi-a părut rău că am pierdut-o.

– De ce credeți că a plecat, doamnă?

– Cine știe? Poți bănuî niște lucruri, dar... Giselle suspină... îmi închipui doar că a făcut-o din motive personale. Nu-i stătea în fire să se comporte astfel. Te puteai bizui pe ea. Și aveam impresia că e fericită aici.

– S-ar putea să se fi întors la familia ei? întrebă Bill. Lordul spune că i-a vizitat o dată pe o insulă, împreună cu domnișoara Lidia, la distanță de o zi cu trenul de Bangkok.

– Nu, știu sigur că nu este acolo. Când a dispărut, am fost foarte îngrijorată. I-am scris unchiului ei pe insula Koh Chang, să-ntreb dacă Lidia a ajuns cumva acolo. Mi-a răspuns că n-a

văzut-o, dar că îi va scrie mamei Lidiei s-o întrebe dacă totul e în regulă. Din păcate, Giselle își lăsă capul pe spate, acest unchi al ei se pare că nu știa că mama Lidiei s-a mutat în Japonia, în urmă cu mai multe luni. Lidia a rămas aici, ca să-și continue slujba la hotel, dar poate că acum, desigur, s-a dus la mama ei.

– În Japonia? Inima lui Bill se frânse. După ce-am fost prizonier de război, scuzați-mă, doamnă, că vă spun, dar nu cred că pot să mă duc acolo după ea.

– Bineînțeles. Și, în afară de asta, este foarte departe, domnule Stafford. Giselle se aplecă spre el, peste birou. Nu știu sigur ce i s-a întâmplat Lidiei, dar nu cred, instinctiv, că Lidia s-a refugiat la familia ei. Nu, acela este ultimul loc unde s-ar fi dus. Cred că se află pe undeva pe aici, Giselle își flutură mâna spre fereastră, înghițită de marea de oameni din acest oraș.

– Of, Doamne! Bill își lăsă capul în jos, însărcinarea pe care o avea părând imposibil de indeplinit. De unde să încep? Avea prieteni aici la hotel, cărora să le fi făcut confidențe?

– Nu am cunoștință de cineva anume. Lidia era foarte rezervată, replică Giselle. Dacă avea o... problemă personală, mă îndoiesc că ar fi împărtășit-o cuiva. În acest caz, s-ar ascunde pe undeva, ca un animal rănit.

Bill își studie mâinile bătătorite, deznădăjduit.

– Doamnă, nu pot să plec acasă fără s-o gădesc. I-am jurat lordului că o voi face. În afară de asta...

– În afară de ce, domnule Stafford?

Bill respiră adânc.

– Dacă n-o gădesc, ca să-l asigur pe lordul Harry că domnișoara Lidia este în regulă, el s-ar putea hotărî să vină singur s-o caute. O iubește atât de mult... nici nu știți prin ce chinuri trece acest om, fiindcă știe că trebuie să-și facă datoria. Jur că ar fi fost aici, dacă putea. Și, pe urmă, între noi fie vorba, doamnă, ce ne-am face noi, cei de pe domeniul Wharton Park? Eu și soția mea, Elsie, împreună cu părinții noștri și cu încă o sută cincizeci de alte suflete, plus soțiile lor și copiii, cu toții depindem de această moșie ca să ne câștigăm traiul. Dacă lordul dispare, va fi haos, la fel de sigur cum vă văd și mă vedeți. Așa că

înțelegeți, doamnă – Bill își dădea toată silința să fie elocvent –, nu mă aflu aici doar pentru el, ci și pentru mine și ai mei, și alții care au nevoie de Domnia Sa lordul acasă la noi.

– Da, înțeleg ce alegere grea trebuie să facă lordul Crawford. Vă reamintesc că am fost martora iubirii lor, și este o tragedie cum nu se poate mai mare pentru ei amândoi. *C'est la vie*, domnule Stafford, oftă Giselle. Voi face tot ce pot să vă ajut. Bătea cu tocul în birou, în timp ce se gândea. Poate că ar trebui s-o căutați prin spitale, ca să vă asigurați. Am o listă pe aici, pe undeva. Trase un sertar și începu să scormonească prin el.

– Nici măcar nu știu care este numele ei de familie.

– Vi-l pot da eu, măcar atât. Giselle scoase o foaie de hârtie. Aici aveți lista tuturor spitalelor din Bangkok. Am tipărit-o pentru rudele prizonierilor de război din Birmania. Războiul ăsta, câtă suferință! Și vedeți ce consecințe.

– Știu, doamnă, răspunse Bill. Pe mine m-a schimbat pentru totdeauna; la fel și viața mea, asta-i sigur. Totul e cu susu-n jos, asta e.

– Într-adevăr, în împrejurări normale, Harry și Lidia nu s-ar fi întâlnit niciodată, dar au făcut-o, *pouf!* Gesticulă Giselle ca o adevărată franțuzoaică ce era. Uite ce dezastru a adus în viața multora. Notă ceva pe o altă foaie de hârtie, pe care i-o întinse apoi lui Bill. Numele de familie al Lidiei și o notă în thailandeză, în care spun că o căutați. Le-o puteți da asistentelor de la recepția spitalului.

Bill păli, gândindu-se la acea perspectivă. Văzuse prea multă boală și suferință în Changi pentru o viață întreagă.

– Trebuie să vă spun, doamnă, că mă înspăimântă ideea s-o găsesc într-un astfel de loc.

– Domnule Stafford, trebuie să începeți de undeva, și cu siguranță este cel mai bine să excludem această posibilitate? Giselle se ridică, și Bill sări și el în picioare. Ea se opri în dreptul ușii și se întoarse spre el. Lordul Crawford este norocos să aibă un prieten atât de loial, care să bată atâta drum ca să-l ajute.

– Doamnă, eu sunt servitorul lordului. Trebuie să fac ce mi-a cerut.

- Nu, domnule Stafford, lordul Crawford v-a încredințat o misiune pe care numai un prieten putea să o îndeplinească, indiferent de poziția pe care o ocupați pe moșie.

- Ei bine, atunci, sper numai s-o pot duce la bun sfârșit! oftă Bill.

- O veți face, îl asigură Giselle, deschizând ușa biroului. Dacă Lidia este încă în viață și vrea să fie găsită, veți reuși.

Capitoul 46

Toată seara, Bill îi opri pe rând pe toți membrii personalului de la hotel, arătându-le biletul dat de Giselle, dar oamenii se uitau la el ca și cum nu înțelegeau nimic. Astfel că, a doua zi de dimineață, începu să bată în lung și-n lat spitalele din Bangkok.

În timp ce tuk-tukul gonea prin îmbulzeală, în plină arșiță și miros pestilent, Bill se gândea disperat că nu avea să găsească niciodată persoana menită să le aducă liniștea atât lui Harry, cât și lui, rezolvând această situație groaznică în care se afla.

Recepțiile spitalelor erau surprinzător de curate și pașnice, exact opusul „morgii” din Changi, așa cum îi ziceau ei punctului de prim-ajutor. Nici pomeneală de pacienți care să geamă, dându-și sufletul din cauza unor răni supurânde, imposibil de tratat, sau de duhoarea emanată de excrementele umane.

Spre seară, Bill reveni la hotel, cu hainele lipite pe trup din pricina transpirației și epuizat; unde mai pui că nici nu aflase nimic despre Lidia.

– Ceva noroc? îl întreabă Giselle, zărindu-l în holul de la intrare.

– Nu, scutură Bill din cap. Am fost la opt, mai sunt douăsprezece. Ca să fiu cinstit, doamnă, nu știu dacă să fiu fericit sau dezamăgit că n-am găsit-o.

– Uite-aici! îi întinse Giselle un plic. E o fotografie a Lidiei, făcută pentru legitimația hotelului cu puțin înainte de dispariția ei. S-ar putea să vă fie de ajutor la spital. Nu se știe niciodată!

ii zise Giselle, bătându-l încurajator pe umăr. Măine, poate aveți noroc.

Bill își luă cheia și urcă în camera lui. Se lăsă obosit pe pat și deschise plicul ca să se uite la fotografie.

Fața în alb și negru din fotografie avea aceleași trăsături delicate ale multor femei thailandeze pe care le văzuse în Bangkok. Totuși, în ochii imenși ai Lidiei era o lumină, o strălucire, care o făcea să radieze, să arate nu numai drăguță, ci frumoasă. Bill îi atinse obrazul fin, întrebându-se dacă tânăra era conștientă de problemele pe care i le pricinuiseră lui și altora aflați la mii de kilometri distanță.

– Lidia, unde ești? Întrebă el șoptit și așeză cu grijă fotografia pe noptieră.

După ce făcu un duș și se schimbă, atras de muzica ce se auzea în încăperea de lângă hol, Bill intră în barul Bamboo. Ceru o bere și ascultă trioul de muzicieni care cântau jazz. Nu era muzica lui preferată – lui îi plăcea Vera Lynn sau muzica clasică –, dar atmosfera din bar era vibrantă și îi ridica moralul. Încercă să și-l imagineze pe lordul Harry cântând acolo *Joanna*, o veche melodie, zâmbitor, lipsit de griji și îndrăgostit, dar era dificil. Tot ce-i venea în minte erau trăsăturile serioase, istovite ale unui tânăr care se pomenise cu toată povara lumii pe umerii lui.

O tânără thailandeză îl întrebă dacă putea să se așeze la masa lui, și el acceptă, dându-i prea puțină atenție în timp ce ea cerea o Coca-Cola. Fata încercă să lege o conversație cu el în engleza ei stricată și, gândindu-se că poate își aștepta iubitul, Bill îi răspunse la întrebări. Peste douăzeci de minute, după ce fata se mută lângă el și îi putea simți șoldul lipit intenționat de al lui, se dezmetici și el în sfârșit. Îl cuprinse panica și făcu semne disperate către chelner pentru a plăti și a pleca. Dezamăgită, fata se uită urât după el, pe când Bill se grăbea să părăsească barul.

Când ajunse în cameră și trase ușa ferm după el, Bill își dădu seama că gâfâia. Chiar dacă nu făcuse nimic, simțea că pălește la gândul că Elsie l-ar fi putut vedea cu o altă femeie. Pentru el, nu mai exista pe lume nimeni alta decât ea, și nici nu existase vreodată, iar gândul că o putea jigni îi provoca lui Bill o senzație

de rău. Nu înțelesese niciodată atracția stărnită de acele femei orientale; îi văzuse pe camarazii lui cum, după eliberare, se aruncau cu capul înainte în casele de toleranță din Singapore, când el nu se putea gândi la nimic altceva decât la soția lui, așteptându-l răbdătoare acasă, cu ochii ei mari, căprui, nasul mic, pistruiat și rotunjimile trupului ei alb.

Bill se dezbracă și se băgă între cearceafuri, gândindu-se că el și Elsie poate că nu aveau banii și viața ușoară a domnilor pentru care lucrau, dar erau binecuvântați cu ceva mai rar decât o orhidee neagră: o iubire nemărginită.

Ziua următoare îl întâmpină cu aceeași arșiță, și umiditatea era atât de apăsătoare, încât simțea că parcă tot oxigenul fusese extras din aer. Mai trăgea în piept câteva guri de aer mai rece, împins de ventilatoarele din tavanul recepțiilor spitalelor, în timp ce asistentele căutau prin fișe numele Lidiei, apoi studiau fotografia ei și clătinau din cap.

Cercetările lui Bill îl purtară tot mai adânc în mijlocul orașului, lăsând în urmă arhitectura colonială, grațioasă, din jurul hotelului în care era cazat și malurile fluviului. Pe când trecea dintr-un spital în altul, în tuk-tukul lui, Bill văzu temple pictate în culori vii, strălucitoare, unde se adăposteau călugării. Aceștia se trezeau în zori și străbăteau cu picioarele goale străzile murdare, ținând în mâini boluri care să fie umplute de localnici cu orez. Nu lipseau nici oamenii străzii; infirmi, cu membre contorsionate, femei cu copii mici pe marginea canalelor, cerșind, disperarea fiind clar zugrăvită pe fețele lor trase. O asemenea sărăcie Bill nu mai văzuse niciodată, și se gândea uimit că, deși aceste biete suflete erau libere să meargă oriunde doreau, viața lor nu era mai bună decât fusese a lui în Changi.

Cu cât vedea mai multe, cu atât mai mult își dorea Bill să se afle acasă, în confortul și siguranța domeniului Wharton Park. Își dădea seama acum cât de binecuvântat era.

La sfârșitul zilei, Bill vizitase toate spitalele din oraș, fără nici un rezultat. Se întoarse la hotel obosit și demoralizat, neștiind încotro mai putea s-o caute pe Lidia. Când își luă cheia de la recepție, Gisselle îl zări prin geamul biroului și ieși să vorbească cu el.

- Citesc pe fața dumneavoastră că n-ați găsit-o.

- Nu, oftă Bill. Și nu știu unde s-o mai caut. Vreo idee?

- Ei bine, cred că ați putea încerca în cartierul unde a locuit Lidia, împreună cu familia ei, înainte ca ei să plece în Japonia și ea să se mute la hotel. S-ar putea să se fi întors acolo.

- Presupun că merită să-ncerc, replică Bill scurt.

- Vă pot da vechea ei adresă și, dacă le arătați fotografia vecinilor ei și negustorilor ambulanți, posibil ca vreunul s-o fi văzut...

Giselle lăsa propoziția neterminată. Ambii știau că era puțin probabil.

Pe Bill îl lovi o durere groaznică de cap.

- Ce nu înțeleg este de ce n-a lăsat nici o vorbă, aici, pentru lordul Harry, ca să-i spună unde se află? La urma urmei, îl aștepta să vină înapoi la ea.

- Nu putem presupune ce a fost în capul ei, domnule Stafford, chiar nu putem, răspunse Giselle, compătimindu-l pe acest tânăr bun și loial, pe care, în pofida lipsei de cultură și de educație, simțea că-l îndrăgește tot mai mult pe zi ce trecea.

- Doamnă, vă mulțumesc pentru ajutor! Voi încerca la această adresă mâine. Plec acasă peste zece zile și, nici măcar de dragul lordului Harry, nu pot sta mai mult. Dacă o fac, s-ar putea să nu-mi mai găsesc nevasta acasă, adăugă el.

- Domnule Stafford, nu puteți să faceți mai mult decât atât. Îi zâmbi scurt și se îndepărtă.

Bill luă tuk-tukul, ducându-se la adresa indicată de Giselle, aflată la douăzeci de minute distanță. Era chiar în centrul orașului, o stradă îngustă și întunecată, mărginită de clădiri înalte din lemn, înclinate unele spre altele în cele mai stranii unghiuri; îți dădeau impresia că până și cea mai ușoară adiere de vânt le-ar putea face să se prăbușească. Mirosul greu de putregai emanat de canale i se păru insuportabil, și Bill simți că-i vine să verse în timp ce stătea în fața clădirii unde, se pare, Lidia locuise cândva.

Ciocăni la ușă, și în prag se ivi o bătrână cu un zâmbet știrb. Știind acum că nu avea rost să îi abordeze pe localnici, Bill îi întinse fotografia.

Ea dădu aprobator din cap. Și îi făcu semn în sus, pe scări.

– Este aici? o întreabă Bill, cu multă emoție în glas.

Femeia vorbea repede în thailandeză, scuturând din cap și gesticulând. Bill puse piciorul pe scară.

– Lidia? Sus?

– *Mai, mai, mai!*

Bill știa măcar că asta însemna „nu“.

– Unde este atunci? Lidia? întreabă din nou, gesticulând.

Apoi, ușa se trânti în fața lui, aproape amputându-i degetele mari de la picioare.

Bill bătu în ușă minute în șir, dar fără răspuns. Se plimbă în sus și în jos pe stradă, bătând la toate ușile de pe cealaltă parte, în zadar însă.

Nu mai avea nici o speranță. Avea să se întoarcă, pur și simplu, acasă avea să-i spună lordului că nu reușise să dea de ea. Cinstit vorbind, fusese o misiune eșuată din start. O fată dispărută imediat după un război, pierdută într-un oraș cu milioane de locuitori. Și un occidental, privit cu suspiciune de localnici, neputând comunica cu ei. Nu trebuia să se simtă vinovat. Făcuse tot ce putuse, dar era clar că nu mai avea unde s-o caute. Avea să își petreacă timpul rămas achiziționând specii rare de orhidee și urma să se întoarcă în Anglia așa cum plănuiise.

Bill mergea încet pe stradă, căutându-l pe posesorul tuk-tukului, care parcă intrase și el în pământ. Când coti după colț, ajunsese într-o piață mare și gălăgioasă. Își cumpără un bol de tăiței, plimbându-se printre tarabe, și dădu deodată peste una plină de o selecție minunată de orhidee colorate și cu miresme dulci. Se opri în fața ei ca să studieze plantele, multe dintre ele necunoscute de el până atunci.

– Pot să vă ajut? îl întreabă o voce din spatele vegetației luxuriante.

Bill zări un bărbat micuț, așezat pe podea, printre ghivecele de orhidee *Dendrobium*.

– Vorbești englezește? îl întreabă Bill, surprins.

– Puțin, da. Omul se ridică, ițindu-se din spatele florilor. Acum îi ajungea lui Bill până la piept. Vă ajut, domnule? Am multe orhidee rare aici. Familia mea le aduce din sera noastră

din Chiang Mai. Suntem foarte cunoscuți, zise el mândru. Furnizăm palatului regal.

– Văd că aceste plante sunt neobișnuite. Bill făcu semn spre o orhidee uluitoare, oranj, cu petalele ei micuțe, delicate, brăzdate de niște vinișoare de o nuanță mai închisă, dispuse în jurul unei creste albe, longitudinale. Lăsă pe o măsuță bolul cu tăitei și fotografia pe care o ținea în mână și ridică planta s-o studieze îndeaproape.

– Ce e asta?

– Asta, domnule, este *Dendrobium unicum*. Este foarte rară și scumpă. Bărbatul zâmbi. Îi place lumina puternică și clima uscată.

– Și asta?

Bill ridică o plantă cu petale subțiri, lila. Ar fi vrut să aibă la el hârtie și creion ca să noteze denumirile și detalii despre flori. Omul din fața lui părea să știe multe pe acest subiect.

– Asta, domnule, e *Aerides odoratum*. Crește pe sol, în pădure. Îi place umbra.

– Și asta?

Următoarele douăzeci de minute, Bill uită cu totul de Lidia, pătrunzând într-o lume pe care o înțelegea și o iubea. Ar fi cumpărat tot ce era pe tarabă, ca să expedieze florile în sera lui de acasă. Apoi, în câteva luni, s-ar fi familiarizat cu fiecare specie în parte, experimentând temperatura, lumina și umiditatea adecvate, ca să vadă dacă putea să producă o plantă originală, eventual prin fertilizare încrucișată, un hibrid.

– Ești aici și mâine? îl chestionă Bill, întrebându-se unde ar putea găsi pe cineva gata să-i transporte toate plantele pe care dorea să le ia cu el și unde le putea păstra până la plecare.

– Domnule, în fiecare zi.

– Vezi tu, aș vrea să trimit orhideele pe care le cumpăr în Anglia.

– Da, domnule. Eu mă pot ocupa. Trimitem ladă la docuri s-o pună pe vaporul dumneavoastră.

– Voi veni aici când le împachetezi, îi spuse Bill ferm, nedorind ca, odată ajuns pe ocean, să descopere că avea cinci lăzi

pline cu margarete. Vin mâine din nou, ca să aleg plantele și să discutăm detaliile.

– OK, domnule. Ne vedem mâine.

– Da. Mulțumesc.

Bill dădu să plece, cu mintea la orhidee.

– Domnule! Domnule! Ați uitat fotografia!

Omul fugea după el, fluturând fotografia prin aer.

– Ah, da. Mulțumesc.

Întinse mâna și-l văzu pe om cum o privește atent.

Ridică privirea spre Bill și zâmbi.

– Ea foarte frumoasă. O cunosc.

Bill înghiți în sec. O cunoști?

– Da. E Lidia. O clientă bună. Locuiește acolo. Bărbatul îi făcu semn spre strada dinspre care venise Bill. Dar, acum, n-am mai văzut-o. Poate că a plecat.

Bill încercă să-și păstreze calmul și să vorbească rar, astfel ca omul să-l înțeleagă.

– Poți să afli unde s-a dus?

– Da, ușor. Verișoara mea e prietenă cu ea de mulți ani. O voi întreba.

– Te rog. Cât mai repede. Este foarte important s-o gălesc.

– De ce? se miră omul. Are necazuri? Nu vreau necazuri.

– Nu, nici vorbă. Bill știa că nu avea rost să încerce să-i explice situația, așa că se mărgini să spună: Transmite-i verișoarei tale că Harry este aici și o caută pe Lidia. Va înțelege.

Omul se gândi un moment.

– OK. Dar trebuie să mă duc la verișoara mea, și o să mai ia timp până o gălesc.

Bill scoase o bancnotă din buzunar și i-o dădu. Mă întorc mâine și îți voi da mai mulți bani, dacă ai vești pentru mine.

Bărbatul zâmbi.

– OK, domnule. Fac tot ce pot.

– Mulțumesc.

Bill se îndepărtă, aproape neîndrăznind să spere că o astfel de întâlnire întâmplătoare îl putea duce la rezultatul de care avea o nevoie disperată.

Capitolul 47

– Am găsit-o, domnule, îl informă florarul pe Bill a doua zi de dimineată, afișând un aer grav.

– Unde este?

Omul făcu o pauză lungă, studiindu-și degetele murdare de la picioare. Bill scoase alte două bancnote din buzunar și i le dădu.

– Vă duc acum la ea. Omul îl atenționează cu un fluierat pe băiatul de la taraba de alături să aibă grijă și de a lui și-i făcu semn lui Bill să-l urmeze. Domnișoara Lidia se mută acum, îi explică florarul, conducându-l pe Bill printr-un labirint de străzi pline de gunoaie. Viața ei... deloc bună. Verișoara zice că ea foarte, foarte bolnavă. Nu poate munci, nu poate plăti locuință.

– Ce-a pățit? îl întreabă Bill, printre bătăile nebunești ale inimii, gândindu-se la tot ce putea fi mai rău.

– Cred că știți, domnule, zise omul trist. Dar mă duc s-o văd să-i spun că Harry e aici, și ea foarte fericită. Ea zice că vine. O s-o ajutați, da? Cred că e pe moarte.

Florarul se opri în fața unei clădiri a cărei ușă de la intrare din lemn era pe jumătate putregăită și cârpită cu bucăți de scândură. Pe când intra, Bill aproape se prăbuși peste un cerșetor olog ascuns în spatele ei. Își duse mâna la nas, când simți mirosul cunoscut de trup nespălat și bolnav, umplând locul lipsit de aer, ca un cuptor. Călăuza lui îl conduse în sus, pe o scară îngustă, care scârțâia jalnic, și ciocăni la o ușă.

Se auzi un murmur. Florarul spuse ceva în thailandeză; urmă încă un murmur slab.

– OK, domnule Harry! Te las aici. Ea bolnavă. Nu vreau să intru. Vino la mine când vrei trimiți florile.

Omul fugi în jos, pe scări, înainte ca Bill să-i poată răspunde. Trase adânc aer în piept, apăsă clanța și intră. Camera era întunecoasă, luminată doar de câteva raze strecurate printre jaluzelele rupte, și căldura din interior era insuportabilă.

– Harry?

O voce slabă, venind din colțul camerei, îi atrase atenția lui Bill, în timp ce se străduia să vadă ceva. Pe podea, era o saltea și o siluetă mică ghemuită pe ea.

– Harry, tu ești? Sau visez?

Bill înghiți în sec. Făcu câțiva pași spre saltea, nedorind să o sperie cu vocea lui până când avea să se convingă că era în siguranță.

– Harry?

Bill mai făcu un pas, încă unul, până o văzu mai bine pe salteaua de la picioarele lui. Avea ochii închiși și capul întors într-o parte pe cearceaful alb. Bill se aplecă și îi luă numai o clipă să-i identifice trăsăturile perfecte, de-acum familiare. Știa sigur că o găsisse pe Lidia lui Harry.

– Harry, dragostea mea, murmură ea. Știam că vei veni... vei veni înapoi la mine...

Bill era conștient că nu trebuia să vorbească, că nu trebuia să rupă vraja. Cu inima grea, ingenunche alături de ea și-i atinse fruntea. Ardea.

– Harry, oftă ea. Am visat la asta... slavă Domnului, slavă Domnului, ești aici... te iubesc, Harry, te iubesc...

Bill îi mângâie cu blândețe fruntea, știind că nu era pe deplin conștientă; i se rupea inima de mila ei.

– Ia-mă în brațe... sunt atât de bolnavă, de speriată. Te rog, ține-mă în brațe...

Cu lacrimile curgându-i în tăcere pe obraji, Bill îi prinse trupul mic, vlăguit, în brațe și o ținu la piept, simțind febra cauzată de infecție pe pielea ei moale și lipicioasă.

Ea eliberă un oftat ușor.

– Harry, ești aici, chiar ești aici... acum suntem în siguranță.

Bill nu știa cât de mult o ținu pe Lidia la piept. Se gândea că doarme, dar, din când în când, Lidia tresărea, poate din cauza vreunui coșmar sau a febrei care o vlăguia. Mai asistase la așa ceva în Changi și știa deznodământul.

Poate că ațipise și el, drogat de căldura insuportabilă din cameră, simțind instinctiv că, atât timp cât o ținea la piept pe acea biată fată, ea avea să rămână în viață.

În cele din urmă, nemaiputând să stea în genunchi, Bill o lăsă cu blândețe la loc pe saltea. Se ridică țeapăn și se întoarse să vadă dacă găsea ceva apă ca să-i răcorească fruntea.

Exact atunci auzi un sunet. Venea dinspre saltea, de dincolo de Lidia, care zăcea parcă lipsită de viață.

Atunci, în lumina obscură, cearceaful se mișcă, și Bill sări în sus.

Se duse pe partea cealaltă a salteiei și văzu cearceaful mișcându-se din nou și un alt sunet se auzi de sub el. Se lăsă în jos, cu inima bătându-i tare în piept, și trase pânza ușor în jos.

O pereche de ochi luminoși, ca de chihlimbar, se uitau direct într-ai lui. Apoi, fața micuță se încreți a supărare și gurița perfectă se bosumflă. Imediat, tăcerea fu sfâșiata de țipătul revoltat al unui bebeluș nou-născut, înfometat.

– Îmi închipuiam motivul pentru care Lidia s-a ascuns, oftă Giselle, în timp ce Bill ședea în birou, în fața ei, ținând în brațe copilașul, de-acum hrănit. Ea era foarte subțirică, dar în ultima vreme se cam împlinise. Aici, în Thailanda, să fii nemăritată cu copil este cea mai mare rușine posibilă. Știam însă că nu puteam s-o întreb, decât dacă ea dorea să-mi spună din proprie inițiativă.

– Slavă cerului că am găsit-o, doamnă! Era într-o situație îngrozitoare, aproape inconștientă.

Bill luă o dușcă bună din coniacul turnat de Giselle după ce se înapoiase la hotel. Observă cum paharul îi tremura în mână,

în timp ce-l ducea la gură. Văzuse multe în război, dar acum știa că urma să treacă foarte mult timp până când nu avea să mai fie bântuit de ororile văzute în ultimele câteva ore.

După șocul descoperirii bebelușului, plânsul lui îl smulsese pe Bill din toropeala indusă de căldură. Luase trupul micuț în brațe și ieșise în fugă din casă, înapoi în piață. Inițial, florarul avusese rezerve, dar alte câteva bancnote îl făcuseră să aducă străvechiul cărucior folosit la căratul orhideelor de la depozit: avea să o ducă pe Lidia la spital, unde să beneficieze de îngrijirea medicală de care avea nevoie urgent.

– Este un miracol că ați găsit-o exact în acel moment, îl privi Giselle îngrijorată. Cum se simțea când ați lăsat-o la spital?

– Era inconștientă... foarte bolnavă. Nu știu ce are. N-am înțeles ce spuneau doctorii. Când am plecat, era pe perfuzie și cu o mască de oxigen, îi spuse Bill. Și, doamnă, când am ridicat-o de pe saltea, s-o duc jos, era sânge peste tot... Vocea lui Bill se frânse. Era scaldată în sânge... Vreau să spun, dinspre locul pe unde venise bebelușul. Nu știu dacă va reuși să supraviețuiască, chiar nu știu. Bill înghiți în sec. Măcar acum este îngrijită și nu e singură în camera aia împuțită.

– Și-au dat seama când s-a născut copilul? Mie mi se pare foarte mic.

Giselle se uită spre bebelușul care dormea în brațele lui Bill.

– Nu i-a căzut încă cordonul ombilical, așa că aș zice numai câteva zile. Doctorii l-au examinat temeinic, apoi mi l-au dat. Probabil au crezut că eu sunt... tatăl ei. Bill se înroși tot și se uită în jos la copilaș. Nu știu prea multe despre acești bebeluși, mai degrabă știu cum se cresc vițeii la fermă, dar micuța asta mi se pare perfectă și sănătoasă. Și, mai mult ca sigur, când îi e foame, cere.

– Și e atât de frumoasă! Ochii lui Giselle se umplură de lacrimi. Superbă.

– Da. Așa este. Bill simți și el cum i se umezesc ochii, când se uită în jos la bebeluș. Dar, doamnă, spuneți-mi ce să fac de-acum încolo? Ce mă fac cu ea?

– Domnule Stafford, vă rog, eu nu sunt în măsură să vă spun. Poate că, o vreme, cât Lidia e atât de bolnavă, va trebui să aveți grijă de copilășul ei. Apoi, când se face bine, luați deciziile potrivite.

– Scuzați-mă că vă spun, dar nu știu cum se cresc bebeluși. Ce să fac... ca să o curăț? Au schimbat-o la spital, dar – Bill își încreți nasul – deja se simte mirosul că nu mai e curată.

– Sunt sigură că putem găsi niște prosoape de hârtie și lapte. Poate dormi cu dumneavoastră în cameră; avem un landou pe undeva, prin magazie...

– Și dacă Lidia nu se face bine, doamnă? Ce voi face atunci?

Bill se simțea cuprins de groază. Îi venea să plângă panicat, nepregătit pentru responsabilitatea îngrijirii unui nou-născut.

Giselle oftă.

– Realmente, domnule Stafford, asta nu este o decizie pe care pot s-o iau eu. Lordul Crawford... poate că ar trebui informat.

– Nu, doamnă, nu pot face asta. Am căzut de acord să nu comunicăm, ca nu cumva să fie interceptată vreo telegramă. Dacă doamna aude vreodată de așa ceva... Bill își plecă ochii spre copil. Acum, așteaptă propriul lor copil.

– Ce să zic, lordul Crawford a fost un băiat harnic. Giselle ridică o sprânceană. *Alors!* V-a lăsat să curățați toată mizeria.

– Aș fi ceva mai blând cu el, replică Bill defensiv. N-a fost voia lui să se îndrăgostească. Și este clar ca lumina zilei că Lidia îl mai iubește încă. Bill ezită, puțin copleșit. Credea că e Harry, că a venit înapoi la ea, exact cum i-a promis lordul Harry. M-am simțit vinovat că nu i-am spus că nu e el, dar n-am dorit s-o necăjesc mai mult. Este atât de bolnavă. Of, Doamne, înghiți el în sec, aveți dreptate, doamnă. Ce mizerie, ce mizerie afurisită!

Bill dădu pe gât tot coniacul, și amândoi rămaseră tăcuți, pierduți în propriile gânduri.

– Totul este atât de trist, oftă Giselle după un timp. Micuța asta e încă o victimă a haosului și durerii lăsate de acest război. Dar, domnule Stafford, trebuie să gândim în termeni practici.

Dacă Lidia nu-și revine, sunt aici orfelinate care preiau astfel de copii.

Bill se cutremură.

– Să sperăm că-și va reveni. Și, vai de mine, pe urmă va trebui să-i spun că nu-l va mai vedea niciodată pe lordul Harry, că este căsătorit deja, cu un bebeluș pe drum în Anglia.

– Domnule Stafford, nu vă invidiez deloc. Dar sunt sigură că vă veți descurca bine. Vă rog să-i transmiteți Lidiei, când o vedeți, toată afecțiunea mea. Iar acum voi face rost de niște lapte, de scutece și de un landou.

– Mulțumesc. Bill se ridică cu bebelușul în brațe, simțindu-se epuizat după trauma acelei zile. Vă sunt recunoscător pentru tot ajutorul oferit, doamnă!

Giselle îl urmă până la ușă.

– Dragul meu domn Stafford, cu toții trebuie să dăm o mână de ajutor, atât cât putem.

În săptămâna ce a urmat, Bill nu avu încotro, așa că trebui să învețe cât de repede să aibă grijă de copilul Lidiei. Laor, camerista veselă și îndemânică, care-i deretica în cameră în fiecare zi, se dovedi de neprețuit. Îi arată cum să o hrănească, să o bată pe spate și să schimbe fetița, amuzându-se când Bill nu reușea să-i prindă scutecul cum trebuia. Începu să se familiarizeze cu rutina zilnică, înțelegând că fetița țipa când era udă și îi era foame, sau avea ceea ce Giselle denumea o colică, deseori la cinci dimineța. Îi făcea plăcere s-o ajute să scape de durere, bătând-o ușor pe spate, până scotea un mic râgâit, simțindu-i trupul micuț cum se relaxează și căpșorul i se lasă mulțumit pe urmărlui. Pe urmă, se târa epuizat în pat și se trezea numai când bebelușul țipa din nou de foame, pe la ora opt.

O vizita pe Lidia la spital în fiecare dimineță, luând cu el și bebelușul. Ea nu era încă conștientă, febra era devastatoare, și asistentele se uitau la el pline de compasiune cum schimba și hrănea fetița pe un covoraș de lână pat. Giselle îi ceru managerului ei adjunct, un thailandez, să telefoneze la spital și să vorbească cu un doctor: astfel, Bill află că Lidia suferea de o

hemoragie gravă după naștere. Doctorul nu era deloc optimist. Lidia continua să sângereze și infecția i se extinsese în abdomen. Îi administrau cele mai puternice medicamente ca să distrugă infecția, dar, deocamdată, nu răspundea la ele.

Bill ședea alături de ea, răcorindu-i fruntea cu o bucată de pânză muiată într-un bol cu apă, dar părea un gest total nepotrivit. Uneori, ea se mișca agitată, deschidea ochii câteva secunde, apoi îi închidea la loc. Lidia nu știa că el și copilul se aflau acolo.

Bill începea să fie cuprins de disperare. Vaporul spre Anglia pleca peste trei zile, și el n-avea idee ce avea să facă, dacă ea nu își revenea înainte ca el să urce la bord. Știa, totuși, că ea nu avea să fie în stare să-și îngrijească singură copilul săptămâni la rând.

Laor îi arată cum să care copilul într-o legătură pe piept, în stil thailandez, și Bill își petrecea după-amiezele cu Priyathap, florarul. Împreună, se duseră la marea piață de flori din Bangkok, alegând plantele pe care dorea să le ia cu el în Anglia.

În timp ce bătea străzile aglomerate și încinse din Bangkok, Bill învăța o sumedenie de lucruri de la noul său prieten despre felul în care să îngrijească și să cultive orhidee. Știa că acele cunoștințe erau deosebit de valoroase. Familia lui Priyathap cultiva de trei generații orhidee în sera lor din Chiang Mai, culegându-le din jungla de pe munții din jurul satului lor. Priyathap îi mai promise să-i trimită cu vaporul orice nouă specie găsea, direct la Wharton Park.

În timpul acestor expediții, bebelușul dormea liniștit la pieptul lui, plângând numai când îi era foame sau trebuiau schimbate scutecele. Bill se simțea, inițial, ca un prost, foarte conștient de situație, dar cu surprindere realizează cât de liniștitoare era prezența micului trup lipit de al lui.

– Ea copil bun, îi zise Priyathap într-una din zile. Nici un necaz. Tu tătic bun.

Bill se simți străbătut de o undă de mândrie.

– Tu ești bună și cu adevărat frumoasă, dulceața mea, îi murmură Bill noaptea, în timp ce o schimba, acum cu multă îndemânare; copila îl fixa cu ochii ei de chihlimbar, în care se citea

atâta încredere, încât simțea cum îi răpesc inima. O ridică de pe pat și îi sărută părul negru, ca un pufuleț, de pe creștet. O legănă blând, și ea se cuibări pe umărul lui. Ce mă fac eu cu tine, micuț? suspină el disperat în timp ce o așeza din nou în lăndou. Ea se uită în sus, la el, și poate că era doar imaginația lui, dar nu se îndoia că îi zâmbea, înainte să-și ducă pumnișorul la guriță și să-l sugă, adormind.

Mai erau două zile până la plecarea vaporului, și Lidia tot nu-și revenise din comă. Bill știa că trebuia să-și facă alte planuri.

– Știi cumva vreo familie cumsecade, care ar vrea s-o ia, aici în Bangkok? îl întrebă el pe Priyathep, în timp ce începeau delicata muncă de împachetare a orhideelor în lăzi.

– Nu. Oamenii aici au prea mulți copii. Nu suficienți bani sau de-ale gurii. Mami moare, copil merge la casa de orfani, îi zise Priyathep fără menajamente.

Bill oftă.

– Știi vreuna?

– Știu, da, dar nu-i un loc plăcut, domnule Bill. Prea mulți bebeluși, cred patru într-un pătuț. Și miros urât. Priyathep își încreți nasul. Copilaș se îmbolnăvește acolo și moare. Nu e bine. Se uită la bebelușul care dormea într-o lădiță puțin adâncă, acoperit cu o păturică, în timp ce Bill era ocupat cu împachetatul. N-are nici un viitor aici, dacă mami moare.

După o noapte de nesomn, Bill se duse ca de obicei la spital și dădu, lângă patul Lidiei, peste o asistentă care zâmbea. Îi făcu semn și-i zise ceva în thailandeză. Bill văzu că ochii Lidiei erau larg deschiși, arătând enormi pe fața ei micuță, cenușie. Simți cum inima îi stă în loc – nu se aștepta la asta și nu era pregătit. Ochii Lidiei îl fixară, și în ei se citi de îndată teama.

– Cine ești? Vocea era slabă și răgușită. Unde Harry? Am visat că a venit? De ce ai luat copilul meu? Dă-mi-o!

Brațele ei se luptau să ia copilul strâns în legătură la pieptul lui Bill.

Asistenta se întoarce s-o liniștească pe Lidia în thailandeză, apoi îl ajută să scoată bebelușul și să-l așeze cu capul sprijinit pe brațul Lidiei.

Lidia o bombardă cu întrebări pe infirmieră, răstimp în care Bill asista neputincios. Știa că sosise momentul. Ar mai fi stat un an în plus în Changi decât să fie nevoit să facă asta.

Când infirmiera se depărtă, Lidia se întoarce spre Bill cu niște ochi sclipind de furie.

– De ce îi spui infirmierei că ești tatăl bebelușului? Nu ești! Cine ești? Spune-mi!

– Domnișoară Lidia, jur că n-am spus asta. Nici măcar nu vorbesc thailandeza. Presupun că ei au *crezut* asta, fiindcă l-am adus cu mine aici. Sunt Bill Stafford, prietenul lordului Harry. El m-a trimis la Bangkok ca să te gălesc.

– Harry? El nu este... aici? Teama și supărarea dispărură din ochii Lidiei, iar în locul lor apărură lacrimi. Dar l-am văzut, a venit la mine... m-a ținut în brațe... eu...

– Lidia, eu am fost cel care am venit în camera ta. Harry nu este aici. Este în Anglia. Îmi pare rău, serios, dar nu este aici.

– Nu, nu, l-am văzut... Lupt să rămân în viață pentru el... a venit după noi, gemu ea, strângând cu disperare ochii, în timp ce lacrimile i se revărsau pe obraji.

– Lidia, eu... el te iubește. Te iubește foarte mult. Însemni totul pentru el, cinstit îți vorbesc.

– Atunci, de ce el nu e acum aici? Mi-a promis, mi-a promis că se întoarce la mine, gemu ea abia perceptibil.

– Tatăl lui a murit. El trebuie să se ocupe de domeniul familiei din Anglia. Jur că, dacă ar putea, ar fi aici.

Bill știa că toate argumentele lui erau neconvingătoare, incapabile să consoleze o femeie care nu mai putea fi consolată.

– Atunci, va veni curând? Întrebă Lidia cu voce șoptită, acum că își epuizase întreaga energie, și așa puțină.

– El nu poate veni aici, domnișoară Lidia. De aceea m-a trimis pe mine.

– Atunci, tu ești aici ca să ne duci în Anglia...

Bill vedea cum fața Lidiei pălește.

– Domnișoară Lidia, acum trebuie să vă odihniți, îi zise el, strângându-i mâna. Voi sta aici. Putem discuta mai târziu și vă voi explica totul.

– Va veni. El mă iubește... mă iubește...

Vocea Lidiei se stinse, în timp ce cădea în somn.

Următoarele două ore, Bill rămase la căpătâiul Lidiei; i se rupea inima văzând-o alături de bebeluș cum visa la un viitor imposibil. Când fetița se trezi înfometată, Lidia dormi în continuare; Bill o săltă ușor din brațele Lidiei, o hrăni și o schimbă, apoi o așeză la loc.

La apusul soarelui, cerul căpătă o culoare stranie, ruginie, ce răzbătea prin ferestrele salonului. Lidia începu să se foiască. O infirmieră și un doctor își făcură apariția, făcându-i semn lui Bill să iasă.

Afară, Bill își cumpără o bere și un bol cu tăiței și se așeză pe treptele spitalului ca să mănânce. În Changi, avusese parte de ani întregi de suferință, dar niciodată nu se simțise mai deznădăjduit. Și singur.

Peste o oră, lui Bill i se premise să revină în salon. Lidia ședea sprijinită pe perne, arătând teribil de fragilă, dar ochii ei erau mai vioi și mai calmi.

– Vă rog, domnule Bill, stați jos. Îi făcu semn spre un scaun. Doctorul îmi spune că sunteți foarte bun. M-ați adus aici, aveți grijă de copilul meu și mă vizitați în fiecare zi. Zice că tu om bun.

– Am făcut tot ce-am putut, domnișoară Lidia. Și ea – Bill îi făcu semn spre bebelușul aflat la pieptul mamei sale – este o dulceață.

Lidia zâmbi, uitându-se în jos la copil.

– Crezi că seamănă cu tatăl ei?

Bill gândea că fetița era leită mama ei, dar încuviință oricum din cap.

– Da, seamănă. Și, în tot acest timp, am vrut să știu cum o cheamă?

– Jasmine¹. Numele ei e Jasmine. Harry spunea că mama lui are grădină în Anglia. Crește și acolo. Este o plantă frumoasă care miroase superb.

– Și mie îmi place numele, domnișoară, zise Bill. Și este un nume frumos.

– Sper că-i va plăcea și lui Harry. Și tu ești Bill...?

– Stafford, domnișoară Lidia. Am fost în Changi cu lordul Harry. Ne-am salvat reciproc viața, adevărat vă spun... Bill făcu o grimasă, amintindu-și prin câte trecuseră împreună. Dar acasă, în Anglia, sunt grădinarul lui.

– Grădinar? întrebă Lidia mirată. A trimis un grădinar să mă găsească?

– Știa că poate avea încredere în mine, domnișoară Lidia. Aș face totul pentru el, serios.

Ochii Lidiei se împlânzără.

– Da, este un bărbat deosebit. De-abia aștept să-l văd și să-i arăt bebelușul nostru. Acum, înțeleg din scrisorile lui că nu poate veni aici. Tatăl lui mort. Așa că tu vii să mă găsești și să mă duci la Harry în Anglia, da?

– Lidia, eu...

– Dar eu nu pot merge în Anglia acum, domnule Bill. Lidia scutură din cap. Doctorul spune că am multe leziuni interne după copil, că trebuie operație imediat. Înainte, nu a fost posibil, fiindcă prea bolnavă, și credeau că mor oricum. Spun că mai multe săptămâni înainte să fiu OK. Dacă OK. Așa că trebuie așteptăm înainte să pot pleca în călătorie lungă.

Bill simți cum i se usucă gâtul. Știa cât era de curajoasă și de bolnavă.

– Domnișoară, vreau să spun, Lidia... eu...

Nu mai putu să continue când citi groaza din ochii ei.

– Ce este?

– Oh, domnișoară, nu știu cum să vă spun. Eu...

– El nu mă mai vrea deloc?

Fața ei era schimonosită de durere.

¹ Iasomie (n.red.)

– Nu, el vă iubește, domnișoară, mai mult decât orice. Nu este că... eu...

– Dacă el mă iubește, totul este OK, așa că trebuie să-mi spui, domnule Bill, ce i s-a întâmplat bietului meu Harry.

Se uita la el încrezătoare în iubirea împărtășită, fără de sfârșit, cu o hotărâre de neclintit, care-l făcea pe Bill să se simtă și mai prost.

– Poate ar trebui să vin înapoi după operație, când vă simțiți mai în putere, propuse el. Nu cred că e bine să vă spun acum.

– Domnule Bill, aproape am murit. Și s-ar putea să mor în operație sau după. Doctorul deja îmi spune asta. Este mâine, adăugă ea. Nu mai e timp. Așa că trebuie să-mi spui totul acum. Te rog, domnule Bill, îl imploră ea, trebuie să știu.

– Eu... oh, domnișoară...

Lidia întinse o mână mică, tremurândă, spre el, ca să-l consoleze.

– Văd că e de rău. Sunt pregătită. Nu te teme. Știu că el mă iubește, și asta e tot ce contează; spune-mi te rog.

Așa că Bill, care părea mânat de o forță malefică spre deosebire de femeia a cărei viață o distrugea, îi spuse. Rosti cuvintele de care se temea, văzând că fața ei nu trădează vreo emoție, deși mâinile îi trădau disperarea. Apoi, Bill se uită la micuța și prețioasa mărturie a iubirii copleșitoare a Lidiei, care dormea în brațele ei. Știa, totuși, că nu-i putea spune întreaga poveste, anunțând vestea copilului lordului aflat pe drum, departe, în Anglia.

– Deci, asta e. Harry e căsătorit și, tatăl lui murind, toată responsabilitatea cade pe umerii lui. Domnișoară Lidia, nu vă pot spune cât de rău îmi pare pentru amândoi. Dorea să se întoarcă aici, categoric, să-i mărturisească totul soției și să ceară divorțul. Dar, acum, chiar și el știe că nu se poate. Mi-a tot repetat să vă spun că vă va iubi mereu, sfârși Bill. Credeți-mă, domnișoară Lidia, este disperat, chiar este, la fel ca dumneavoastră. Iar eu... sunt trist pentru amândoi.

Lidia avea privirea fixă.

În cele din urmă, reuși să întrebe șoptit:

– Știe de bebeluș?

– Nu. Nu știe.

Lidia încuviință din cap. Bill o vedea cum se concentrează.

– El nu poate să fie cu mine. Nici dacă trăiesc.

– Nu, domnișoară Lidia, nu poate nici dacă ar avea toată bunăvoința din lume.

– Poate, dacă ar ști, să vrea copilul?

Bill știa răspunsul, dar chipul Lidiei devenea tot mai cenușiu.

– Oh, domnișoară, mă îndoiesc, replică el slab.

– Vreau să-l întreb dacă ia copilul. Întinse mâna rapid și-l trase de mânecă. Vreau să-i trimiți telegramă astă-seară. Întreabă-l. Te rog, domnule Bill, trebuie s-o faci. Nu mai am timp, trebuie să decid ce este de făcut pentru binele lui Jasmine, atât timp cât mai pot. Explozia aceea de cuvinte o făcu să-și epuizeze și bruma de forță rămasă; mâna ei se desprinsese de pe brațul lui Bill, și ea închise ochii. Eu nu contez. Am văzut deja moartea cu ochii, și poate că este destinul meu să părăsesc acest pământ în curând. Dar copilul nostru... bebelușul nostru... nu trebuie să sufere. Harry nu va permite asta. Știu că nu o va face. Trebuie să i-o duci lui... să o duci la tatăl ei...

Bill înghiți în sec. Nu avea curaj să-i spună că propunerea ei era imposibil de realizat.

Lidia deschise ochii și își privi fiica.

– Ea merită o viață, domnule Bill. Chiar dacă eu trăiesc, nu pot avea grijă bine de ea. Să-i dau ce are nevoie. Nu am o casă, sau un loc de muncă, sau bani acum. Trebuie s-o las să plece în Anglia cu tine. Așa, are și ea o șansă.

– Domnișoară Lidia, i se adresă Bill răgușit, fetița are nevoie de mama ei. Cred...

– Eu cred că pot muri, și copilul nu are pe nimeni care să aibă grijă de el. O sărută pe Jasmine pe creștet, prinzând mînua minusculă a fetiței, copia ei fidelă. Ochii Lidiei, plini de lacrimi gata să țâșnească, îi întâlniră pe ai lui Bill.

– Te rog, ia-o acum! E cel mai bine. Dacă o mai țin lângă mine, poate n-o să fiu în stare... vocea Lidiei se frânse în final... să renunț la ea.

Se aplecă deasupra copilului și-i șopti cuvinte pe care Bill nu le înțelegea și nici nu dorea să le înțeleagă. Știa că își lua rămas-bun.

Cu trupul tremurând de efort, Lidia încercă să ridice bebelușul și să i-l dea. Bill întinse mâinile și o luă pe Jasmine în brațe, în timp ce lacrimile se rostogoleau nestăvilite, tăcute pe fața Lidiei.

– Domnule Bill, te rog, ai grijă de ea, ai grijă de ea! Cred că ești un om bun. Trebuie să am încredere în tine și în tatăl ei acum, fiindcă nu știu dacă mai am un viitor aici, pe pământ. Dar nu este important. Jasmine reprezintă viitorul, nu eu. Te rog, domnule Bill, îl imploră ea, găsește cu cale să-mi spui că fiica mea este în siguranță. Dacă trăiesc, trebuie să știu.

– Așa voi face. Îi voi scrie lui Priyathep, florarul. Vocea lui Bill tremura de emoție, în timp ce făcea promisiunea pe care nu știa cum avea s-o respecte. Voi avea grijă de Jasmine, domnișoară Lidia, nu vă temeți.

– *Kop khun ka*. Și să le spui amândurora că-i iubesc mai mult decât stelele pe cer și că ei sunt o binecuvântare trimisă mie de Dumnezeu. Lidia întinse mâna pentru ultima dată ca să atingă fetița; brațul ei, atât de slab, nu izbuti și căzu înapoi pe pat. Spune-le că-i voi revedea. Fiindcă – se uită în sus, la Bill, și-i oferi un zâmbet care-i luminează toată fața, făcându-l conștient de frumusețea ei – dragostea nu moare, domnule Bill. Nu moare niciodată.

Capitolul 48

Într-o zi de la începutul lunii mai, Bill apăru pe neașteptate în pragul casei.

– Bill! Oh, Bill! De ce nu m-ai anunțat că sosești astăzi? Aș fi venit la Felixstowe să te aștept! exclamă Elsie, grăbindu-se să-l îmbrățișeze, dar văzu apoi că el ținea în brațe ceva înfășurat într-o păturică. Îl privi suspicioasă. Ce ai acolo?

– Lasă-mă mai întâi să intru, draga mea, zise Bill obosit, ca să o pot pune jos și să te pot lua pe tine în brațe.

Elsie trase ușa după ei. Odată pus jos, ghemotocul începu să se miște.

– Oh, iubito, ți-am dus dorul atât de mult. Și tu la fel? o întrebă Bill.

Dar Elsie nu-și lua ochii de la ghemotoc.

– Sigur că mi-ai lipsit, dar n-are importanță. Ce-i *asta*?

Bill îi aruncă o privire, emoționat.

– Am decis să-ți aduc un cadou. Am avut șansa de a face ceva corect. Dar, apoi, oftă Bill, n-am prea avut de ales, după cum s-a întâmplat. Haide, du-te și uită-te la ea. Este un îngerăș, da, un îngerăș.

Elsie se îndreptă rezervată spre ghemotoc, tremurând de șoc. Trase de un colț al păturicii, și o pereche de minunați ochi chihlimbarii se uitau drept la ea.

– Oh, Bill! Elsie nu mai știa ce să zică, ridicându-și palmele spre obraji roșii ca focul. Este superbă! Al cui este copilul?

– Elsie, este a *noastră*. Ți-am adus o fetiță acasă.

– Dar... Elsie era atât de uluită, încât nu știa ce să mai facă. Sigur e a cuiva? Bill Stafford! Știu că nu-mi spui tot adevărul. Bebelușul începu să plângă.

– Oh, tu, voinicuțo! Vin-aici! Elsie o ridică și o strânse la piept, legănând-o, studiindu-i pielea de culoarea mierii, năsul perfect și părul des și negru. Șștt! Șștt! Micuțo! Îi băgă vârful degetului mic în guriță ca s-o liniștească. Cât are?

– Puțin peste două săptămâni, când am plecat, așa că acum, în jur de șapte săptămâni, îi explică Bill.

– Dar cum de-a reușit ditamai bărbatul de tine să aibă grijă de ea pe vapor? Nici habar nu ai cum se cresc bebelușii, sau, acum, poate că știi?

Elsie vorbea cu fetița, simțind cum se îndrăgostește pe loc de ea, dar dorea să se asigure că era liberă s-o facă.

– Ne-am descurcat destul de bine, eu și ea. E atât de cumințe, de-abia scoate un murmur, zise Bill mândru, și Elsie îi văzu ochii plini de iubire.

– Bill Stafford, știu că ai multe să-mi spui, așa că poți să începi, și încă repede.

El se apropie de Elsie pe la spate și-i înconjură umerii cu brațele.

– Am făcut ce trebuia, nu-i așa, scumpa mea? Numai uită-te la ea. Este perfectă.

– Eu... Bill! Nu știu ce să zic! Chiar nu știu. Elsie scutură din cap. Apari aici, tam-nesam, cu un bebeluș! Pe urmă, fața ei se întunecă, simțindu-se cuprinsă de emoții chinuitoare. Îmi ascunzi ceva, Bill? Ce drăcii ai făcut tu după ce-ai ieșit din Changi?

– Oh, Else, Else a mea! Bill o trase spre el și o sărută. Nu fi atât de prostuță! Mă întorsesem la tine cu mult înainte ca micuța asta să fi fost doar o licărire în ochii tăticului ei!

Ochii lui Elsie se umplură de lacrimi, în timp ce socotea lunile pe degete, apoi, un zâmbet de ușurare îi răsări pe față.

– Ai dreptate, Bill, sunt o proastă. În afară de asta, amândoi știm că nu poți avea copii. Dar ești sigur că ce-ai făcut este legal?

continuă ea. Că nu ne vom trezi în miez de noapte cu careva la ușă, să te lege că ai furat un copilaș? Și s-o ia pe micuță?

– Jur că e legal. Elsie, e a noastră, copilul nostru. Și nimeni nu va veni s-o ia de la noi, îți promit.

– Cum o cheamă? întrebă Elsie, alintând fetița.

– Mama ei i-a pus numele Jasmine. Dar îl putem schimba, dacă nu-ți place.

– Jasmine... ei bine, cred că este un nume corect, având în vedere că... tatăl ei... Elsie pronunță încântată cuvântul... cultivă flori frumoase.

– Și am mai adus acasă multe lăzi cu flori, iubito.

Ea se uită în sus, la Bill.

– Bebelușul e din Thailanda, nu-i așa? Dar nu are deloc o culoare ciudată.

Elsie atinse pielea fină de pe brațul mic al lui Jasmine.

– Ei bine, e o poveste lungă, zise Bill, și, dacă te poți opri câteva secunde din alintat, ca să-i prepari soțului tău un ceai tare și bun, îți voi povesti cum s-a întâmplat.

Înarmat cu ceașca de ceai, Bill îi relatează soției sale întreaga poveste tragică.

– Înțelegi, nu-i așa, că n-am avut de ales? Și tu ai fi făcut la fel, nu-i așa?

– Da, Bill, știi că da.

– Slavă Domnului! răsuflă el ușurat, iubind-o și admirând-o pe soția lui mai mult decât oricând. Dar mai știi, de dragul nostru, al tuturor, că doamna nu trebuie să afle niciodată?

– Sigur că da, prostuțule, murmură Elsie, toate instinctele ei maternelle revărsându-se într-o plăcută mulțumire, în timp ce le-găna fetița în brațe. Și nu voi sufla un cuvântel, dacă asta în-seamnă că putem păstra această comoară mică pentru totdeauna. Se uită în sus, la el. Dar vei face ce ți-a cerut Lidia și-i vei spune adevărul lordului?

– Lidia i-a scris o scrisoare, oftă Bill. Am găsit-o la spital ultima dată, când m-am dus s-o văd. De-abia ieșise din operație, așa că n-am reușit să intru la ea. Mi-a lăsat și o orhidee – a

zis în bilet că e ceva special și ca bebelușul să-și amintească de ea. Încă neînflorită, dar...

– Oh, Bill, nu te mai agita atât cu florile tale și spune-mi ce ai de gând să faci cu scrisoarea pentru lordul Harry? îl întrerupse Elsie.

– Ca să fiu sincer, Elsie, nu știu.

– Ce să zic, e limpede ca lumina zilei, dacă i-o dai, nu vei face decât să tulburi apele. Și dacă vrea fetița? În locul tău, aș tăcea mâlc, îl avertiză ea.

Bill le sărută pe proaspăta mămică și pe bebelușul ei.

– Știi ce, Elsie, mă duc puțin în seră să mă gândesc.

Bill se așează pe o ladă cu orhidee, scoase scrisoarea Lidiei din buzunar și se uită la ea. Nu avea habar ce conținea. Nu era treaba lui. Simțea ochii încă umezindu-i-se când își amintea de momentul în care Lidia îi dăduse bebelușul fără un cuvânt de autocompătimire, deși suferința era evidentă în ochii ei frumoși ca ambra.

În timp ce ținea scrisoarea în mână, Bill se gândea la pasiunea celor doi îndrăgostiți și la tragismul întregii situații. Pentru el, Lidia era moartă. Sigur că nu era nici un risc, dacă nu-i dădea scrisoarea? Oricum, nu mai putea să facă nimic. Lordul își știa îndatoririle, de aceea, din capul locului, îl trimisese pe Bill în căutarea Lidiei. Sigur că dorea să știe ce i se întâmplase, și poate că cel mai bine era ca acele răspunsuri să le primească chiar de la Lidia, femeia pe care Harry o iubea. Și probabil că se putea consola cu ideea că rodul iubirii lor se afla acolo, la Wharton Park. Dacă dorea să vină din când în când la ei, să-și vadă fetița crescând, nu era nici o nenorocire.

Atât timp cât doamna nu afla niciodată...

Era sigur că Harry nu avea să-i spună niciodată.

Ignorând sfatul practic al soției sale și amintindu-și că rolul său fusese numai de mesager în toată acea dramă, Bill ascunse rapid scrisoarea în locul convenit, sub tava cu orhidee, de unde urma să o ia lordul Harry.

Apoi, își îndreptă atenția spre lăzi și începu să despacheteze și să sorteze prețioasele plante.

Olivia, care mai avea numai opt săptămâni până să-i vină sorocul, auzise de la Elsie, chiar în acea după-amiază, despre sosirea lui Bill. Fusesse invitată de Elsie la căsuța lor, să vadă bebelușul și bucuria din ochii cameristei sale.

– E absolut superbă, șopti Olivia, în timp ce bebelușul o prinse de deget gângurind. Ce nume i-ați pus?

– Jasmine, doamnă.

– Perfect! exclamă Olivia, zâmbindu-i lui Elsie. Ți-am spus că viața găsește cu cale ca toate lucrurile să-și afle rezolvarea, nu-i așa?

– Da, doamnă, așa este. Și nu numai în cazul nostru? Pentru toată lumea.

În drum spre casă, Olivia se opri puțin lângă seră. Nu-l văzuse pe Bill de când venise acasă și dorea să-l felicite pentru noua achiziție și să-și exprime admirația pentru bunătatea lui; Elsie îi explicase că, în Thailanda, erau multe mame singure, prea bolnave sau sărace ca să-și crească bebelușii, și că Bill întâlnise o astfel de fată. După ce născuse copilul, acesta urma să fie dus într-un orfelinat, fără nici un viitor, iar Bill făcuse singurul lucru ce se impunea și-l adusese acasă la Elsie, unde știa că avea să fie iubit și prețuit.

Olivia își simți propriul copilăș mișcând și zâmbi, fericită la gândul că acel prunc nu avea să se confrunte cu problemele fetei salvate de Bill.

Deschise ușa serei și descoperi podeaua acoperită cu lăzi cu orhidee. Bill nu era acolo, dar Olivia decise să-l aștepte câteva minute până se întorcea. Se plimbă printre șirurile de plante, desfătându-se cu parfumul lor minunat, gândind că era frumos să fie înconjurată de ele în timpul viitoarei nașteri.

Atenția îi fu atrasă deodată de colțul unui plic ieșit de sub o tipsie plină cu ghivece de flori: o ridică și văzu că scrisoarea îi era adresată lui Harry, dar fără nici o adresă sau ștampilă de

poștă. Scrisul nu-i era cunoscut, și, într-un colț, plicul era ușor ridicat. Curiozitatea birui și, convinsă că scrisoarea nu conținea ceva ce Harry nu i-ar fi spus, o deschise.

Câteva clipe mai târziu, după ce reciti de trei ori cele câteva cuvinte, șocată, Olivia se prăbuși la podea, gemând.

Desfăcu hârtia din jurul micului obiect din plic, zărind un ineluș cu chihlimbar făcut ca pentru degetul unui copil.

Înghiți din greu, din pricina nodul din gât... nu trebuia, nu putea să plângă. Acest lucru depășea orice coșmar, și nici o lacrimă n-ar fi putut să-i fie de folos.

Olivia încercă să pună lucrurile cap la cap: acea femeie se îndrăgostise nebunește de soțul ei. Și, după câte se pare, și Harry la fel, dat fiind că o ceruse de soție. Îi promisese, de asemenea, că avea să se întoarcă la ea, la Bangkok, cât mai repede cu putință. Când Harry realizase că acest lucru era imposibil, îl trimisese pe Bill, sub pretexte false, ca să o găsească. Și Bill venise acasă, ținând în brațe pretinsul copil al femeii zămislit cu soțul ei.

Chiar în acel moment, Bill intră în seră.

Olivia se strădui să se ridice, genunchii refuzând s-o susțină.

– Doamnă, ce faceți aici? Să vă ajut.

– Nu! Reușind să se ridice, se îndreptă cu pași mari spre el, fluturând furioasă scrisoarea. Ești atât de bun să-mi explici ce înseamnă *asta*?

Fața lui Bill oglindea groază, când își dădu seama ce ținea stăpâna lui în mână.

– Doamnă... nu trebuia s-o găsiți. Vă rog...

– Ei bine, am *găsit-o* și, dacă nu-mi spui acum ce naiba ați complotat, tu și soțul meu, vă dau afară imediat de pe moșia mea pe tine, și pe nevasta ta, și pe acea... *bastardă*! Ascult!

– Doamnă, vă rog, nu uitați în ce stare vă aflați, nu trebuie să vă mâniați astfel. Bill încercă să găsească ceva rapid. Știa că totul depindea de asta. N-a fost nimic, pe legea mea, numai un soldat singur, care a avut o răătăcire.

– Ce? Atât de răătăcit, încât a cerut o altă femeie de nevastă! Olivia agită inelul pe sub nasul lui. Când avea deja o soție acasă, așteptându-l răbdătoare *patru ani la rând!*

– Calmați-vă, doamnă, trebuie neapărat să vă calmați! o imploră Bill.

– Mă voi calma după ce aflu adevărul. Olivia tremura de nervi. Dacă nu mi-l spui, te azvârl *afară!*

– Nu știu ce spune ea în scrisoare, n-am citit-o... eu...

– Spune că-l iubește, că nu va uita niciodată ce-au trăit la Bangkok și că îl „înțelege” că nu-și poate onora jurămintele pe care i le-a făcut. Și că trebuie să aibă grijă de „darul” ei pentru el, fiindcă ea e bolnavă și nu poate s-o facă. Oh, Doamne! Olivia scutură disperată capul. Și eu, care credeam că era distant față de mine, pentru că avea nevoie de timp ca să uite de suferințele din Changi. Când colo, el suspina întruna după o târfă din Bangkok! Se uită în sus, la Bill. Fata asta mai e în viață? Elsie mi-a spus că a murit, dând naștere copilului... soțului meu, spuse ea parcă scuipând cuvintele.

– Nu știu. Bill își dădu seama că nu putea să mintă. S-ar putea să fie, doamnă, dar, când am plecat, era într-adevăr foarte bolnavă.

– Ei bine, Olivia rupse scrisoarea, aruncând bucățile prin aer, fie că este, sau nu, acum a murit! Și, când l-oi vedea pe soțul meu, îi spui că este *moartă*. Altfel, toți trei rămâneți imediat fără un acoperiș deasupra capului!

– Jur că așa voi face! răspunse Bill disperat. Orice spuneți, doamnă!

Olivia se plimba agitată în sus și-n jos, pe frunte transpirația curgându-i șiroaie.

– Copilul trebuie să plece imediat de pe domeniu! Imediat, m-ai auzit? Nu poate rămâne aici... Nu pot să văd cum *bastarda* soțului meu crește la Wharton Park! Măine, vin s-o iau și o voi duce la...

– NU! Bill fu el însuși surprins de vehemența reacției sale. Îmi pare rău, doamnă, dar acel copil rămâne, cu Elsie și cu mine. Bill își dădu seama că și el tremura cuprins de emoții.

Aruncați-ne afară pe toți trei, dacă doriți, dar eu i-am promis bieteii fete că voi avea grijă de copilul ei, și asta voi face.

– Atunci, mâine-dimineață plecați toți trei. Da, puteți să vă cărați cu toții! Nu permit ca soțul meu să conspire împotriva mea cu angajații!

– Cum doriți, doamnă, replică Bill, dorind să-și recapete calmul și să spună exact ce trebuia. Dar, cu tot respectul, eu am fost trimis de lordul Harry. Și sunt sigur că va dori să afle dacă această călătorie a fost... un succes sau nu. Nu-i nevoie să-i spun al cui este bebelușul, dacă asta doriți, dar, dacă ne aruncați afară, nu va dura mult timp până când lordul va pune totul cap la cap și va afla motivul.

Olivia se opri brusc, studiindu-l pe Bill în tăcere.

– Bill, mă șantajezi?

– Nu, doamnă. Bill își alegea cu mare grijă cuvintele potrivite. Astea sunt faptele. Poate că... poate că este cel mai bine ca lordul Harry să afle tot adevărul. Poate că doamna dorește ca el să știe? Și să vă explice de ce-a făcut ce-a făcut?

Olivia se lăsă greu pe o ladă, părăsită subit de toată furia. Își strânse tâmpelile între palme.

– Oh, Doamne... ce mizerie nespus de îngrozitoare!

– Vă rog, încercă Bill s-o împace, trebuie să vă amintiți motivul pentru care lordul m-a trimis la Bangkok; când a revenit acasă, și-a dat seama cât de mult vă iubește. Și că trebuie să rămână.

Olivia ridică privirea spre el, cu fața transfigurată din pricina disperării.

– Bill, nu mă lua de sus! Harry nu m-a iubit *niciodată*! Și nici nu o va face vreodată. Este un bărbat jalnic, inadaptat, slab, pe care-l disprețuiesc din toată inima. Respiră de câteva ori adânc, străduindu-se să-și revină. Cel puțin nu-i aici. Se află la Londra până mâine, cu treburi la bancă. Presupun că n-ai vorbit încă cu el?

– Nu, doamnă, zise Bill calm.

– Ei bine, măcar e ceva. Și nu știe nimic despre copil?

– Nu. N-am luat legătura după ce-am plecat.

– Bill, juri că-mi spui adevărul? se uită Olivia suspicios la el.

– Sigur, doamnă. Dacă ar fi citit scrisoarea aia, ar fi aflat, dar acum nu cred că mai e posibil. Bill își lăsă capul în jos, rușinat. Este greșeala mea, Elsie a mea mi-a spus că fac o greșeală, dându-i scrisoarea. Și a avut dreptate, adăugă el, aproape șoptit.

– Este o fată cu spirit foarte practic; ești norocos că o ai lângă tine, zise Olivia. Și nu va rosti nici ea vreun cuvânt în legătură cu asta?

– Niciodată, replică Bill categoric. Știți cât de mult și-a dorit un copilaș al ei. N-ar face absolut nimic ca să periclitizeze asta.

– Nu. Și, sigur, ai dreptate. Privirea Oliviei se împlânzi o secundă, nu copilașul este de vină. Așa să fie. Dar, Bill, lordul nu trebuie să afle niciodată. Nu voi putea suporta să-l văd tânjind după un amărât de metis, cules de pe marginea drumului, când are propriul lui copil pe care să-l iubească... chiar dacă nu-și poate iubi propria nevastă, adăugă ea cu jale în glas. Se uită din nou la Bill, reușind în final să-și revină. Trebuie să-mi promiți că, atunci când vorbești cu lordul, nu-i vei pomeni nimic despre fetiță, atât doar că mama ei este *moartă*. Și cu asta punem punct la toată tărășenia. Este în joc viitorul domeniului Wharton Park și al nostru, al tuturor, cei care depindem de el. Bill, înțelegi?

– Da, doamnă.

– Voi vorbi eu cu Elsie și-i voi spune că știu tot, adăugă Olivia. Nu vreau ca propria mea cameristă să mă ia de proastă. Și voi, toți trei, veți duce secretul în mormânt.

– Da, doamnă, acceptă Bill pe un ton grav.

– Atunci, așa rămâne. Olivia își ridică semeață capul și trecu pe lângă el, ducându-se spre ușă. Se opri în loc și se întoarse. Bill, află, te rog, că nu te învinuiesc pe tine. Tu ai făcut numai ceea ce ți s-a cerut. Soțul meu e atât de prost însă, că nu va înțelege niciodată tot ce-ai făcut pentru el. Ai fost un servitor loial și credincios. Și nu-ți port deloc pică.

Îi aruncă un zâmbet rece și ieși din seră.

A doua zi, când Harry reveni de la Londra și auzi că Bill sosise acasă, se scuză după prânz, pretextând că de-abia așteaptă să vadă orhideele aduse. Olivia îi acceptă scuza,

cunoscând adevăratul motiv, deși nu simțea nici o satisfacție că aflase toată povestea.

Iar Bill își ținu promisiunea: minți de dragul domeniului Wharton Park și al tuturor celor care depindeau de el. Îi spuse lui Harry că Lidia murise cu câteva săptămâni înainte de a ajunge el la Bangkok, că fusese la mormântul ei și depusese orhidee. Apoi, îl ținu pe Harry în brațe, în timp ce acesta plângea incontrollabil.

După ce Harry se mai liniști, Bill pomeni de fetița pe care o salvase dintr-un orfelinat, spunându-i să vină s-o vadă când se simțea mai bine.

– Desigur, Bill, într-o zi, curând, îi spuse Harry distrat, fără să-l asculte.

După aceea ieși, împleticindu-se, din seră, disperarea fiindu-i întipărită în fiecare por al feței lui.

Olivia nu se aștepta ca soțul ei să vină să doarmă lângă ea în noaptea aceea, ceea ce se și întâmplă. Până a doua zi, la micul dejun, era din nou stăpână pe sine, gândindu-se la copilașul pe care-l purta în pânțece și la Wharton Park. Pe Harry și-l scosese pentru totdeauna din inimă. Se uita la el cum ședea la celălalt capăt al mesei, tras la față, trădându-și chinul interior; știa că Bill își respectase promisiunea.

Olivia vedea deznădejdea zugrăvită pe fața lui și descoperi că nu îi mai păsa. Se terminase; nu avea să mai fie niciodată rănită de lipsa lui de interes sau de afecțiune pentru ea. În schimb, se bucura în sinea ei de toată suferința lui.

Numai peste două zile avu parte de propria ei suferință.

Fu chemat doctorul și, deși făcu tot posibilul ca să prevină declanșarea travaliului, un băiețel perfect, dar fragil, apăru prematur pe lume câteva ore mai târziu.

Christopher Harry James Crawford, moștenitor al domeniului Wharton Park, muri după trei zile, deși se luptase din răsuputeri ca să supraviețuiască.

Cu toate că, după ce soția lui își reveni, Harry încercă să revină în patul conjugal, Olivia nu mai avu nici un contact fizic cu soțul ei până la moartea lui.

Capitolul 49

Wharton Park

Stau pe fotoliu în bibliotecă, încercând să pun cap la cap cele auzite. O tragică poveste de dragoste, trădare și durere – o poveste al cărei rezultat direct se pare că sunt chiar eu.

Harry Crawford este bunicul meu... Sângele familiei Crawford îmi curge prin vene... Mama mea a fost pe jumătate thailandeză, născută în cealaltă parte a lumii... Elsie și Bill nu sunt rudele mele de sânge... și, într-un fel, deși acum nu-mi dau seama cum, sunt rudă cu Kit...

Totuși, deși lucrurile pe care le-am auzit au fost șocante și revelatoare, descopăr că mi-am păstrat calmul. Casa asta, Wharton Park, a făcut mereu parte din mine, fără să fi știut vreodată de ce. Pur și simplu, numai acolo mă simțeam ca acasă. Acum știu că strămoșii mei și-au dus viața între aceste ziduri timp de peste trei sute de ani. Probabil că esența lor vitală s-a impregnat în structura clădirii.

Wharton Park și familia Crawford – familia mea – au legături încâlcite. Casa se întinde după noi, ne trage înapoi, ne impune să revenim. De parcă ne are în stăpânire pe noi toți, și nu există nici o scăpare. Chiar și o fetiță de-abia născută la mii de kilometri depărtare, un copil care n-ar fi trebuit să se nască, a fost revendicată de ea și redată ei.

Mama mea, Jasmine, singura legătură directă de sânge din generația ei, născută nelegitim în urmările haotice ale războiului, niciodată conștientă de moștenirea ei sau de drepturile legale asupra casei, a înflorit în secret chiar pe terenul ei.

Și, odată recuperată, a lăsat în urma ei alți descendenți Crawford; și unul dintre ei, cu ajutorul destinului și al șansei, se găsește acum, aici, în interiorul zidurilor acestei case.

Dintr-odată, acest adevăr evident mă copleșește. Mă întreb dacă mă consolează sau mă înspăimântă?

Nu domeniul Wharton Park aparține familiei Crawford.

Ci noi îi aparținem lui.

Julia își simțea tot corpul tensionat și, când se uită în jos, văzu că-i strângea tare mâna lui Kit. Aruncă o privire spre fața cenușie și trasă a lui Elsie.

În cele din urmă, Kit rupse tăcerea.

– Dacă am dreptate, eu și Julia, suntem juridic vorbind, veri de gradul trei.

Elsie reuși să dea aprobator din cap.

– Da, Kit, așa e.

– Și a aflat vreodată Harry că fetița care creștea la câteva sute de metri distanță de el era fiica Lidiei?

– Nu. Eu și Bill ne-am respectat promisiunea făcută doamnei și n-am suflat o vorbă nimănui. Harry n-a mai intrat niciodată în grădina de legume și în seră. Asta l-a întristat teribil pe Bill, într-adevăr, fiindcă legătura formată între ei în Changi s-a rupt brusc. A înțeles totuși că lordul Harry nu dorea să mai aibă de-a face cu nimic din ceea ce-i putea aminti de Lidia. Și cred că nu și-a văzut fiica douăzeci și ceva de ani. Până într-o zi, când știa că este pe moarte și a apărut pe neașteptate la ușa noastră. Elsie se întoarse spre Julia. Mama ta i-a deschis-o. Probabil că atunci și-a dat seama, fiindcă Bill spunea mereu că Jasmine seamănă izbitor cu mama ei. Oricum, ridică Elsie din umeri, lordul a intrat și arăta ca și cum ar fi văzut o fantomă. Cred că atunci a știut cu certitudine cine era ea.

– Probabil că a fost un șoc teribil pentru el, murmură Kit.

– Da, acceptă Elsie, bietul om tremura tot. L-am ajutat să se așeze și i-am făcut o ceașcă de ceai cu mult zahăr. Și, deși vorbea cu mine despre faptul că dorea ca Bill să-i păstreze jurnalul scris în Changi, nu și-a luat ochii de la Jasmine nici o clipă. Ea tocmai venise de la seră, unde pictase câteva dintre orhideele tatălui ei. Lordul a văzut picturile pe masa din bucătărie și a întrebat-o despre ele.

Amintirea îi stârni lacrimi în ochi lui Elsie, și Kit dădu drumul mâinii Juliei; merse lângă bătrână și îi înconjură umerii cu brațul.

– Elsie, dacă e prea mult pentru tine...

– Nu, zise Elsie pe un ton ferm, am început și vreau să termin. Oricum, lordul a întrebat-o pe Jasmine dacă putea să ia cu el picturile, pentru că-i plăceau foarte mult. Ea s-a învoit, apoi el a sărutat-o și și-a luat rămas-bun. Asta a fost tot, zise ea, lăsându-și capul în jos, abia reușind să mai vorbească; a fost ultima dată când l-am mai văzut pe bietul Harry în viață.

– Probabil a fost cel mai bine că n-a știut decât la sfârșit. La fel și pentru Jasmine, o alină Kit.

– Putem presupune asta, dar nu-i voi uita niciodată expresia de pe față când a ieșit. Avea numai patruzeci și opt de ani, poate ceva mai mult, dar părea cu mult mai bătrân. N-a avut o viață bună. El și doamna lui erau căsătoriți numai pe hârtie. Șocul descoperirii lui Jasmine, pe urmă pierderea propriului copil au schimbat-o profund pe Olivia. Deși o iubeam, s-a transformat dintr-o fată drăguță într-o scorpie bătrână. Harry nu avea parte de nici o mângâiere din partea ei, asta-i sigur. Și am spus-o deseori; cred cu adevărat că el a murit de inimă rea.

– Deci, așa au ajuns aceste patru picturi să fie scoase la vânzare, aici, în urmă cu câteva luni? Întrebă Kit, încercând să-i distragă atenția, după care se uită la Julia.

Julia nu răspunse, mintea ei fiind încă foarte tulburată.

– Și Jasmine n-a aflat niciodată cine erau mama și tatăl ei biologici? mai întreabă Kit.

Elsie scutură din cap într-un gest defensiv.

– Nu. La ce bun? N-ar fi fost de vreun folos nici unuia dintre noi. Oh, căscă ea obosită, scuzați-mă, istoria asta veche m-a doborât. Se uită la Julia. Draga mea, ești în regulă? Probabil că te-a șocat teribil, nu mă îndoiesc. Dar, măcar, mami a ta a fost mami a ta, și tati al tău a fost tati al tău, chiar dacă eu nu sunt bunica ta. Dar, să știi, te-am iubit mereu ca și cum aș fi fost.

– Știu, bunico, spuse Julia, reușind să se adune.

– Ei bine, a fost un secret teribil, pe care l-am păstrat în toți acești ani, dar tu să faci ce e nevoie. Așa am procedat și noi, Bill și cu mine.

Mintea lui Kit nu era întunecată de emoții, ceea ce-i permitea să analizeze implicațiile celor auzite.

– Dar asta înseamnă și că Alicia, ca sora ta mai mare, este o moștenitoare și mai directă a domeniului Wharton Park, înaintea mea? Sigur, ca femeie, nu poate beneficia de titlul nobiliar, dar ar putea emite pretenții la moștenire.

– Nu, Alicia nu poate. Elsie scutură ostenită din cap. Dar asta rămâne pe altă dată. Cred că trebuie să închid puțin ochii acum. Încercă să se ridice, și Kit o ajută. Kit, îți mulțumesc! Ești un adevărat gentleman, un adevărat Crawford. Îi zâmbi, sprijinindu-se de brațul lui, și începură să traverseze încăperea. Elsie se opri în fața Juliei, rămasă neclintită pe canapea. Îmi pare rău, scumpa mea! îi zise șoptit. M-am frământat teribil dacă e cazul să-ți spun sau nu. Dar, văzând că soarta te-a readus la Wharton Park și la Kit, m-am gândit că este corect s-o fac. Sper să fi fost așa.

Julia se smulse din gânduri, se ridică și ea și își îmbrățișă bunica.

– Ai luat decizia corectă. Îți sunt cu adevărat recunoscătoare că ai făcut-o.

Apoi, Kit și Julia rămaseră unul lângă celălalt, urmărind-o cu privirea pe Elsie cum iese din cameră.

– Crezi că ar trebui să urc cu ea? întrebă Julia.

Kit negă din cap.

– Am sentimentul că vrea să fie singură. Eliberă un oftat, pe care-l prelungi cu un fluierat. Ce zici de un coniac? Cred că mi-ar prinde bine unul după tot ce-am auzit.

Julia clătină din cap.

– Nu, mulțumesc!

Se așează pe canapea, în timp ce Kit scotea o sticlă dintr-un dulăpior de sub rafturile cu cărți și își turna băutura în pahar.

– Singura întrebare pe care aș vrea să i-o mai pun lui Elsie este dacă bunica ta adevărată mai este încă în viață. Dacă Lidia avea șaptesprezece ani când Harry a întâlnit-o, și asta se petrecea în 1945, înseamnă că acum ar avea optzeci? Există o șansă ca ea să fie în viață. Kit se așează pe canapea alături de Julia și-i cuprinse umerii cu brațul. Lidia trebuie să fi însemnat într-adevăr mult pentru Harry ca el să fi fost gata să renunțe la tot pentru ea. Și, iubita mea, știm acum de unde ai moștenit talentul de pianistă: de la bunicul tău, Harry.

Julia încă nu făcuse această conexiune și, în acel moment, își lăsă capul pe umărul lui Kit, mulțumind Providenței că nu erau decât veri de gradul trei

– Da, posibil, murmură ea.

Kit privea gânditor crăpăturile din tavan.

– Desigur, morala acestei triste povești este că datoria a biruit în fața iubirii. Mă simt extraordinar de norocos că nu sunt în situația lui Harry. Pot să-i înțeleg disperarea, știind că nu a avut de ales.

– Mie îmi pare rău pentru Olivia. A știut de la bun început ce se întâmplase, dar a pus viitorul domeniului Wharton Park mai presus de propriile sentimente. Nu-i de mirare înverșunarea ei, oftă Julia, întreaga ei viață de adult, lipsită de dragoste și trădată.

– Da, zise Kit sorbind din coniac. Mie îmi pare rău doar pentru faptul că nu i-am acordat mai multă atenție, când veneam aici în vacanțe. Presupuneam însă că e o biată bătrână, stafidită și înăcrită.

– După ce a pierdut propriul copil, fără doar și poate că a fost foarte dureros s-o vadă pe mama crescând pe moșie, știind-o fiica lui Harry.

– Viața este teribil de tristă, nu zici? oftă Kit, strângând-o pe Julia la piept. De aceea, sunt încredințat că trebuie să profiți de orice ocazie. Acum, poate, după toată agitația asta, nu crezi c-ar trebui să ne ducem și noi sus?

Julia încuviință din cap și traversară împreună holul de la intrare. Julia se așeză pe o treaptă a scării, în timp ce Kit își făcea rondul de seară, stingând toate luminile și încuind ușile. Veni apoi să se așeze alături de ea.

– Ești bine, iubito? o întrebă, luând-o de mână.

– Da, zise ea.

– Întâi, nepoată de grădinar, apoi de lord! o tachină Kit cu blândețe. Fii sigură că nu ești nici prima, nici ultima. Ți-aș putea da exemplu vreo șase familii aristocratice de prin partea locului, care dețin secrete rușinoase. Haide, dragă prietenă, a venit timpul să ne culcăm! Măine avem o zi plină.

Kit o trase în picioare și urcară scara, ținându-se de mână.

Julia stătea întinsă în pat în brațele lui Kit.

– Ceea ce nu înțeleg, spuse Julia în întuneric, este de ce Elsie n-a insistat ca și Alicia să audă povestea? La urma urmei, e la fel de implicată în ea pe cât sunt eu.

– Ei bine, îi zise Kit, mângâindu-i părul mătăsos, din câte a insinuat Elsie astă-seară, socotesc că mai sunt și alte secrete de dezvăluit. Noapte bună, iubito!

Julia se trezi la timp, a doua zi de dimineață, ca să pregătească prânzul de duminică în familie. Elsie intră în bucătărie imediat după ora nouă, uimită de ora târzie la care se trezise.

– Probabil că m-au doborât emoțiile, spuse ea, așezându-se la masă. Întotdeauna sunt în picioare la șase.

Julia puse o cană cu ceai în fața lui Elsie.

– Ei bine, sunt sigură că nu-ți va dăuna de data asta. Îmi face plăcere să am eu grijă de tine.

Elsie îi aruncă Juliei o privire plină de emoție.

– Ei... ce simți în legătură cu istorisirea de aseară?

– Acum, că șocul s-a mai risipit, mă simt bine, de fapt, replică Julia cu sinceritate. Vreau să spun, nu e ca și cum mi-ai fi spus că părinții mei nu sunt părinții mei, nu-i așa? Julia o prinse pe Elsie de umăr, se aplecă și o sărută. Și chiar dacă nu suntem rude de sânge, asta nu-mi schimbă deloc sentimentele față de tine.

Elsie o prinse pe Julia de mână.

– Îți mulțumesc, scumpa mea, pentru că ai primit totul atât de bine. După toate șocurile îndurate în ultimul an, mă temeam că unul în plus ar putea fi prea mult. Dar eram convinsă că trebuie să afli. Vreau să spun, dacă tu și Kit vă căsătoriți cândva, să știi că există o legătură de sânge între voi. Ar fi putut să pară – Elsie își încreți nasul ca și cum se străduia să găsească cuvântul potrivit – *indecent* că nu v-am spus.

– Mulțumesc! Totuși nu m-aș teme, genele noastre au slăbit de-a lungul atâtor generații. Ei, acum, am pregătit ouă cu șuncă special pentru tine. Vrei o porție?

Elsie o privi pe Julia cu afecțiune.

– Doar știi că n-aș refuza niciodată o prăjeală bună, scumpo! Tatăl tău vine azi la prânz?

– I-am lăsat un mesaj de invitație, dar încă nu mi-a răspuns. Probabil că doarme din cauza schimbării de fus orar. De-abia s-a întors acasă aseară, din State.

– Julia, îi zise Elsie cu o mină foarte serioasă. Vreau să juri că nici tu, nici Kit, nu veți sufla un cuvânt în fața Aliciei din ceea ce v-am spus până când nu vorbesc cu tatăl tău.

– Sigur, dacă asta vrei. Tata știe ceva din toate astea?

– Nu, nu știe și, dacă nu te deranjează, aș vrea să-i povestesc totul eu însămi. Să-i explic cu propriile mele cuvinte de ce nu i-am spus niciodată lui Jasmine.

– Sigur. Oricum, te rog, nu lăsa asta să-ți strice ziua, o imploră Julia. Alicia, Max și copiii trebuie să sosească la douăsprezece și jumătate. Și ard de nerăbdare să te vadă.

– Și eu pe ei, zise Elsie. Luă încă o gură de ceai. Proasta de mine, eram atât de emoționată că mă întorc aici! Credem că voi

fi năpădită de toate amintirile rele și, în schimb, am fost asaltată de cele bune. Elsie se uită de jur-împrejurul bucătăriei. Arăta ca o morgă după moartea lui Harry, și doamna se zbuciuma de una singură pe aici. Îmi era și teamă să mai vin la muncă. Dar, acum, locul ăsta a revenit la viață. Nu se mai simte *tristețea*. Sigur că, pentru asta, e nevoie de doi tineri îndrăgostiți.

Julia se înroși și schimbă subiectul.

– Mă întreb dacă știi să-mi spui cum să pregătesc carnea asta de vită, zise ea, făcându-i semn spre bucata de mușchi de pe masă, în timp ce spărgea într-o tigaie ouăle pentru micul dejun al lui Elsie. Nu prea sunt o bucătăreasă experimentată, dar învăț.

– Draga mea, n-ai nevoie decât de entuziasm. Elsie se ridică și apucă bucata de carne. Dar, mai întâi, să-ți arăt cum trebuie tăvălită prin mirodenii și prăjită puțin pe ambele părți.

Capitolul 50

Puțin după ora douăsprezece și jumătate, Julia văzu mașina lui Max coborând pe alee. Dădu de perete ușa grea de la intrare și se grăbi, în jos, pe scări, să-i întâmpine.

Copiii se țineau în hol după ea, nemaiputând să-și stăpânească exclamațiile de uimire la vederea noii locuințe a mătușii lor, o clădire de o asemenea grandoare. Julia le făcu tuturor un tur al conacului, ieșind apoi pe terasă, unde îi aștepta Elsie, care se lumină la față când fu înconjurată de strănepoții ei. Când Kit li se alătură și el, ținând în mână o sticlă de șampanie, Julia îi făcu cunoștință cu copiii, și inima i se umplu de bucurie văzându-i ușurința cu care discuta cu ei.

După un timp, Julia îi lăsă pe toți pe terasă și se duse să termine friptura. Alicia veni după ea în bucătărie.

– Pot să te ajut cu ceva? o întrebă.

– Da, stai cu ochii pe morcovii ăia și spune-mi când crezi că sunt gata, îi ceru Julia, picurând încă puțin ulei peste cartofii copti de la cuptor. Chiar nu mă pricep să gătesc legumele.

Alicia înșepă un morcov cu furculița și, rupând o bucățică, o gustă.

– Sunt perfecți. Îi scot din apă. Mi se pare atât de ciudat să te văd gătind, comentă ea, punând tigaia pe plita încinsă.

– Înainte, nu aveam deloc timp, dar realmente îmi place să învăț. Kit îmi e profesor.

Alicia își încrucișă brațele pe piept, urmărind-o pe Julia cu privirea.

– Știi, chiar nu-mi dau seama cum ați ajuns voi doi să fiți împreună. Bănuiam că te întorci în Franța, pentru ca, doar două săptămâni mai târziu, să te văd pe Holt High Street cu Kit Crawford ținându-te după umeri. În vocea Aliciei se simțea o oarecare supărare. Ai fi putut să-mi spui!

– Da, replică Julia vinovată, ar fi trebuit. Îmi pare rău. Eu tocmai... ei bine, nu știam ce-aș fi putut să-ți spun. E greu să explic ce s-a întâmplat. Ai fi putut să crezi că iau o decizie pripită.

– Și să te dezaproba?

– Da, ca să fiu cinstită.

– Julia, după tot iadul prin care ai trecut, dacă Kit te face fericită, cum naiba aș fi putut să fac așa ceva? zise Alicia, mahnită. Nu, serios, chiar crezi că te judec atât de aspru?

– Nu... scutură Julia din cap, presupun că eu am fost o egoistă, dorind să țin totul numai pentru mine o vreme, să văd cum evoluează lucrurile înainte să încep să trâmbițez.

– Presupun că bebelușul și, hmm, iubita lui au fost trimiși deja la plimbare?

– Ei bine, Alicia, ăsta e mai precis motivul pentru care n-am suflat o vorbă! replică Julia. Annie n-a fost nici o secundă iubita lui, și copilul ei nu e al lui. Kit i-a dat, pur și simplu, o mână de ajutor, când era la ananghie, indiferent de bârfele locale. Oamenii ar trebui să-și vadă de propriile treburi, adăugă ea pe un ton tăios.

– Julia, pentru numele lui Dumnezeu, Kit Crawford este noul proprietar al domeniului Wharton Park, una dintre cele mai mari moșii din comitat! Este un fel de cap încoronat pe-aici și, sigur, tot ce face el devine subiect de bârfe! Și asta vei păți și tu, dacă rămâi cu el, așa că mai bine te-ai obișnui cu asta! Și, poate, dacă mi-ai fi încredințat versiunea adevărată a evenimentelor, aș fi putut s-o folosesc în favoarea noastră. Dar n-ai făcut-o. Serios, uneori mă întreb ce fel de persoană mă crezi. Trandafiriul delicat al obrazilor Aliciei se prefăcuse într-un roșu-aprins din pricina furiei. Și, dacă mi-ai fi explicat

circumstanțele, aș fi fost încântată pentru voi. Cred că Kit este un bărbat plăcut și se pare că i-ai sucit complet capul. Nu mulți bărbați te-ar fi îngrijit cum a făcut-o el când ai fost bolnavă. Atunci, mi-am dat seama ce simte pentru tine.

– Da?

Julia era cu adevărat surprinsă.

– Absolut. Și mai știam că și tu îl plăceai, doar că erai prea temătoare și confuză ca să accepți asta, și te-am înțeles.

– Oh! Julia își termină băutura din pahar, simțindu-se prost, fiindcă o subestimase pe Alicia. În orice caz, acum că știi, poate ne vedem mai des, zise ea împăciuitor.

– Da, ar fi plăcut. Hai să mergem! Tati vine astăzi? o întrebă Alicia. Știu că a aterizat aseară.

– Cred că da, dar nu era sigur la ce oră. Mi-a spus să nu-l așteptăm cu prânzul. Cred că, de fapt, vrea s-o vadă pe Elsie.

– I-ai spus tatei despre tine și Kit?

– Nu. Doar îl știi cum e, mai ales după o călătorie de cercetare; are capul plin numai de floră și faună. N-ar da atenție.

– Elsie ce face? Alicia o urmărea cu privirea, în timp ce Julia amesteca în sos. A continuat povestea?

– Nu, de fapt, nu. Julia răspunse rezervat, amintindu-și rugămintea lui Elsie. Sunt sigură că o va face, dar aseară a fost foarte obosită. Și acum, gata, zise trăgând tava din cuptor. Cred că friptura asta e bine făcută, tu ce zici? Îl rogi tu pe Kit să vină s-o taie?

George își făcu apariția imediat după ce serviră friptura, arătând bronzat și plesnind de sănătate. Julia îi aduse o farfurie plină cu mâncare și, în timpul mesei, el îi încântă cu povești despre noile sale descoperiri în Insulele Galapagos. După ce terminară masa, George o ajută pe Julia să ducă farfuriile în bucătărie.

– Scumpa mea, îi zise el, așezând teancul de vase pe marginea chiuvetei, arăți complet schimbată. Sau, mai corect, ca Julia cea pe care o știam. Presupun că transformarea se datorează acestui tânăr atrăgător?

– Cu siguranță, Kit mi-a fost de ajutor, în toate privințele, replică Julia sfioasă. Mă simt... mult mai bine.

– Ei, n-am prea avut timp să discut cu el, continuă George, dar mi se pare un tip simpatic. Există cumva vreo mașină de spălat vase ascunsă pe-aici, prin bucătărie?

– Nu. E un aparat mult prea modern pentru casa asta, așa că mă tem, e timpul să treci la treabă. Tati, aici trăim ca în anii cincizeci. Nu că m-ar deranja. Este o casă veche, dar atât de frumoasă.

– Așa e, într-adevăr, și trebuie să recunosc că este o experiență ciudată să fiu întâmpinat la Wharton Park, la ușa de la intrare, chiar de propria mea fiică și să-mi regăsesc familia reunită pe acest domeniu.

George puse dopul în chiuvetă și lăsă să curgă apa.

– Lasă-le, tati, le spăl eu mai târziu! Du tu afară desertul, te rog, o prăjitură cu beza și zmeură? Julia îi făcu semn spre masa de bucătărie. De fapt, cumpărată de la magazin. Talentele mele nou descoperite nu s-au extins încă la prăjituri.

George luă prăjitura și se îndreptă spre ușă, apoi se opri locului, întorcându-se spre ea.

– Deci, ești aici, la Wharton Park, împreună cu Kit... să înțeleg că permanent?

– Cine știe? Așa cum mi-ai spus chiar tu, o iau pas cu pas, zi după zi.

– Foarte bine faci, ești o fată bună, foarte bună, accentuă el. Sunt mulțumit de tine, scumpa mea, chiar sunt!

După prânz, Kit îi convocă pe toți băieții la o partidă de fotbal, și Julia le plimbă pe fete prin toată casa, pentru a-i lăsa singuri pe George și pe Elsie.

– Sfinte Sisoie! Nu se putu stăpâni Alicia, în timp ce străbăteau coridoarele nesfârșite de la etaj, deschizând ușă după ușă. Aici e nevoie de renovări, nu glumă. Cred că toată casa necesită reparații capitale.

– Ei bine, mie îmi place exact așa cum e, zise Julia pe un ton defensiv.

Revenite la parter, Julia pregăti cafeaua, și Alicia duse tava afară, pe terasă. Acolo o găsi pe Elsie singură, cu ochii închiși, bucurându-se de soarele amiezii.

– Unde-i tati? o întrebă Alicia, așezându-se.

Elsie deschise încet ochii.

– V-a transmis scuzele lui, dar a zis că n-a dormit decât două ore azi-noapte, și vrea să ajungă acasă înainte să cadă lat și să nu mai poată conduce mașina. A mai zis că vă sună mai târziu.

– Bietul de el, nu mă îndoiesc că e epuizat, zise Alicia, fără să-i treacă prin cap că ar fi putut exista și un alt motiv pentru plecarea bruscă a tatălui lor, fără să-și ia la revedere. Și, acum, să torn cafeaua?

După ce Alicia și Max își luară copiii și plecară să-i îmbăieze și să-i culce, iar Kit dădu o fugă să verifice ceva la fermă, Julia se așeză alături de Elsie pe terasă, admirând apusul de soare.

– Am vorbit cu tatăl tău, rupse Elsie tăcerea.

– În regulă.

– Julia, trebuie să înțelegi, îi spuse Elsie oftând, că atunci când dezvălui un secret din trecut este ca și cum ai deschide o cutie a Pandorei. Cred că nu e prima oară când auzi asta, și, scumpa mea, e foarte adevărat.

– Bunico, știu cât de greu îți este, dar eu sunt bucuroasă că ai făcut asta, reacționează Julia cu multă afecțiune în glas. Sunt lucruri pe care nu le înțelegeam la propria persoană, care acum încep să capete un sens. Și, că tot veni vorba, Kit se-ntreba dacă știi ce s-a întâmplat cu Lidia. A reușit să treacă de operație? E posibil să mai fie în viață?

– Ei bine acum, zise Elsie încet, îți voi mai dezvălui un mic secret. Ceva ce nici măcar Bill n-a știut. Vezi tu, când Bill mi-a spus cum biata fată i-a dat-o pe Jasmine, mi s-a rupt inima de mila ei. Bill i-a scris prietenului său, florarul, așa cum făgăduise, ca s-o anunțe pe Lidia că Jasmine se află în siguranță la Wharton Park. Sigur, fără să menționeze că trăia cu noi, în casa noastră, și nu la conac, alături de tatăl ei. Și, peste câteva săptămâni, Lidia ne-a anunțat că supraviețuise operației și că încet-încet își

revenea. Ei, atunci, continuă Elsie, m-am gândit că ar bucura-o să vadă câteva fotografii cu Jasmine, așa că i le-am trimis. Și, de-a lungul anilor, ne-am tot scris una alteia, eu pretinzând că sunt doica care are grijă de Jasmine, ca să nu o supăr.

– Ce drăguț din partea ta! zâmbi Julia.

– Ei, chiar nu-mi închipui cum Lidia a putut să creadă vreodată că soția lui Harry îi va accepta copilul din flori. Dar era fericită la gândul că fiica ei este crescută ca să devină o „lady“, și, în cazul ăsta, de ce i-aș fi ruinat eu iluziile? Elsie se frecă la nas. Poate că ei se comportă altfel în cultura lor.

– Mie mi-a trecut prin cap că, după ce Olivia a pierdut copilul, s-ar fi putut gândi s-o adopte pe mama, admise Julia.

– Poate, la Paștele cailor! făcu Elsie o grimasă. În primul rând, i-ar fi fost imposibil s-o treacă pe Jasmine drept propriul ei copil, Olivia fiind atât de blondă, spre deosebire de Jasmine, cu tenul ei smead. Dar, și mai important, n-ar fi recunoscut-o niciodată, fiind copilul lui Harry. Olivia știa că el o iubea pe Lidia. N-avea nevoie de Jasmine, să-i amintească zilnic de marea lui iubire, nu crezi? Indiferent cât de gol rămăsese cuibul ei.

– Nu... ai dreptate, zise Julia. Sigur că n-ar fi putut. Bunico, mai ții legătura cu Lidia?

– Nu. Nu i-am mai scris după ce mama ta a murit. N-am avut puterea s-o anunț. După cum amândouă știm, mamele nu trec niciodată peste pierderea unui copil... Vocea lui Elsie se frânse. Și, drept răspuns la întrebarea ta, n-am idee dacă Lidia mai e în viață.

– Nu, replică Julia încet.

– Oh, vai de mine! oftă Elsie, n-are rost să crezi că trecutul rămâne în trecut: se extinde și în prezent, fără îndoială, și, pentru că v-am spus povestea asta ție și lui Kit, asta înseamnă că și tatăl vostru va trebui să ia o decizie. Sper numai să o ia pe cea corectă.

– Ei bine, indiferent ce va fi, sunt sigură că suntem o familie suficient de puternică ca să-i facem față.

Elsie îi prinse mâna și o bătu afectuos.

– Da, scumpa mea, cred că suntem.

Capitolul 51

Peste trei zile, Kit o conducea pe Julia la Aeroportul Stansted. Julia ar fi putut să ia un taxi, dar Kit insistase. Într-un fel sau altul, de-abia se văzuseră unul cu celălalt după acel weekend.

– Ai vorbit cu tatăl tău în ultimele zile? o întrebă Kit cu ochii țintă la autostrada aglomerată.

– I-am lăsat două mesaje și, într-un final, m-a sunat ieri. Este la Kew, prezintă noile specii descoperite în Galapagos minților luminate din horticultură.

– N-a adus vorba de conversația cu Elsie de duminică?

– Nu. Și nici eu n-am insistat pe subiect. A părut cam distant, ridică Julia din umeri, dar, la urma urmei, așa pare deseori. Sunt sigură că-mi va spune la timpul pe care-l va socoti el potrivit.

– Ai dreptate. Și, în plus, ai destule pe cap, iubito! Kit se aplecă spre ea și-i prinse mâna. Știi, aș fi vrut să te însoțesc. Ești sigură că vei fi bine?

Julia încuviință din cap cu fermitate.

– Trebuie să trec peste astea o dată pentru totdeauna.

– Da. Și... Kit își căuta cuvintele, vreau să știi că te respect pentru faptul că i-ai iubit atât de mult. Julia, nu-i văd ca pe o amenințare la adresa mea. Și cred că, dacă Xavier ar fi încă aici, tu ai fi împreună cu el. Și nu vreau să-ți fie rușine sau să te simți vinovată pentru asta. Nu pot să am resentimente că ai iubit pe altcineva înaintea mea. Mai ales că și eu am făcut-o.

Amândoi stăteau stânjeniți în fața ghișeului pentru controlul pașapoartelor. Erau lucruri pe care Julia ar fi dorit să i le spună lui Kit, ca, de exemplu, cât de minunat se purtase, cât de fericită fusese ea și cât de convinsă era că-l iubește – da, *că îl iubește* – pe el. Dar nu-și putea găsi cuvintele. Așa că, în loc să spună ceva nepotrivit, tăcea.

Într-un târziu, Kit o luă în brațe, strângând-o tare la piept.

– Iubito, îți voi duce dorul nespus! îi șopti el la ureche.

– Și eu, reuși ea să-i dea un răspuns scurt.

El făcu un pas înapoi, trecându-și mâna nervos prin păr.

– Te rog să ai grijă de tine! Știu cât de delăsătoare ești. Și, adu-ți aminte, dacă ai nevoie de mine, sunt aici. Și te voi aștepta, indiferent cât va fi nevoie.

Julia dădu afirmativ din cap, pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Îți mulțumesc!

– Te iubesc, scumpo! murmură el.

– Da, zise Julia, fără să mai spună ceva din cauza nodului din gât.

Apoi se desprinsese de el, îi făcu un semn timid cu mâna și trecu dincolo de barieră.

Stând în avion, în timp ce acesta se pregătea să aterizeze pe aeroportul din Toulon, Julia își dădea seama cu surprindere că se gândea mai puțin la ceea ce o aștepta cât la faptul că-l lăsase pe Kit în urmă. După trei ore petrecute fără el și neștiind cât avea să dureze până să-l revadă, se simțea... nefericită. Era complet surprinsă cât de mult îi lipsea.

Când simți aerul dulce, familiar, cu iz de pin, își dori s-o ia la fugă, să se urce din nou în avion și să se întoarcă la viața confortabilă de la Wharton Park, alături de Kit. În momentul în care se urcă însă în mașina închiriată, îndreptându-se spre casă, de-a lungul traseului pitoresc de coastă, Julia înțelese că nu era deloc uimitor că simțea impulsul de a o lua la fugă și de a se arunca în brațele lui Kit: o îngrozea ceea ce o aștepta în mai puțin de o oră.

Dar, cu cât mai repede o făcea, cu atât mai repede putea să se întoarcă la el.

Trebuia să-și ia rămas-bun. Și să o facă singură.

Traficul de-a lungul coastei era aglomerat din cauza turiștilor. Julia trecu răbdătoare prin stațiuni superbe precum Bormes-les-Mimosas, Lavandou și Rayol Canadel, văzând familii întregi cum se întorc de la plajă și intră în barurile și cafenelele aglomerate. În august, părea că întreaga Franță se mutase în sud, și n-avea rost să încerci să te grăbești spre o anume destinație.

Șoseaua, numai serpentine, începu să urce, oferindu-i priveliști minunate ale mării azurii de dedesubt. După peisajul cenușiu din Norfolk, pe care Julia îl aprecia pentru frumusețea lui aspră, Coasta de Azur oferea un puzzle spectacular și plin de culoare. De parcă ai fi comparat un diamant neșlefuit cu un safir tăiat și finisat splendid, totuși, ambele păstrându-și propriul farmec unic.

La La Croix Valmer, Julia urmă drumul îngust și abrupt spre orașelul Ramatuelle din vârful colinei. Pe când se apropia de localitate, simțea adrenalina pompată prin trup. Rareori, simțea nevoia să bea ceva, dar, acum, și-ar fi dorit o tărie.

Ca de obicei, căile de acces spre sat erau înțesate de turiști, și Julia trebui să parcheze la oarecare distanță de casa ei. Își luă sacul de voiaj din portbagaj și merse pe poteca ce ducea spre casa situată chiar în spatele pieței mari. Localitatea Ramatuelle era străbătută de un păienjeniș de străzi înguste și alei ascunse, cu case vechi din piatră, pitorești, bougainvillea revărsându-se în cascade purpurii peste ziduri.

Satul era la doar zece minute distanță de cele mai elegante plaje din Pampelonne și de St.Tropez, așa că era mai luxos decât multe altele, cu o mulțime de restaurante scumpe, atrăgând o clientelă selectă. Dar Juliei îi plăcea cel mai mult iarna, când în sat rămâneau doar localnicii.

Se opri în fața porților din fier forjat, care se deschideau spre o potecă scurtă, ce ducea spre intrarea principală. Își adună toate puterile ca să deschidă poarta, să meargă pe potecă și să introducă cheia-n broască...

În orice moment, ușa se va deschide. Gabriel va ști că vin și mă va aștepta la fereastră, alături de Agnes, gata s-o ia la goană în jos, pe scări, să mi se arunce în brațe.

Îl voi ține strâns la piept, simțindu-i mirosul minunat, un amestec între cel al lui Xavier și al meu, la care se adaugă propriul lui miros. Îi voi mângâia părul proaspăt spălat, prea lung pentru un băiat, dar nu mă pot îndura să-l tai și să văd acele bucle moi rostogolindu-se pe jos.

– Tu es rentree. Je t'aime, Maman, îi va spune el, agățat de gâtul ei ca o maimuțică, și vor urca scara împreună. Vom da de Agnes, cu fața toată un zâmbet la vederea noastră, și eu mă voi așeza la masa din bucătărie, cu Gabriel în brațe, ascultându-i cum îmi povestesc ce au făcut cât timp am fost plecată.

Pe urmă, el se va da jos și îmi va aduce timid un desen făcut special pentru mine. Hârtia este încă întărită sub greutatea vopselei aplicată stângaci, dar el este mândru de opera sa și conștient cât de fericită mă face cu acest dar.

Vom ieși să ne plimbăm pe afară, și Gabriel va sări pe mica lui tricicletă, pedalând ca un apucat în jurul terasei, ca să-mi demonstreze de ce e în stare. Apoi, obosit, se va cățăra din nou în brațele mele, cu degetelul mare în guriță. Se va cuibări cu capul pe pieptul meu și-i voi simți inimioara bătând lângă a mea. Când așipește, îl ridic și-l duc în pătuțul lui, unde îl așez cu grijă. Mă aplec și-l sărut pe frunte, simțindu-i pielea catifelată lipită de buzele mele. Îl voi mângâia pe creștet, murmurându-i cuvinte de alint, enumerându-i toate lucrurile minunate pe care le vom face împreună, acum, că sunt acasă. Pe jumătate adormit, va mai deschide un ochi ca să vadă dacă mai sunt încă lângă el.

Sunt... și voi fi mereu.

Julia deschise ușa casei cufundate în tăcere acum, pregătită să facă un pas înapoi, în trecut. Și în toată durerea lui.

Stătea în holul întunecat, izbită de mirosul specific tuturor caselor vechi, nelocuite o perioadă mai lungă. Faptul că mirosul îi era atât de nefamiliar o ajută, așa că se îndreptă spre partea

din spate a casei și spre bucătărie. Stourile erau trase ca să fe-rească încăperea de soarele puternic, din toiul verii, așa că era în semiîntuneric. Julia merse spre masa lungă din stejar franțu-zesc, unde găsi un bilet sprijinit de un bol cu fructe proaspete.

Dragă madame Julia,

Sper să găsiți casa așa cum vă place să fie. Am umplut frigi-derul și, pe aragaz, găsiți o crăticioară. Vin mâine ca de obicei, la ora zece. Dacă aveți nevoie de ceva până atunci, vă rog să mă sunați.

Bun venit acasă, madame!

Agnes

Julia luă o piersică coaptă din bol, mușcă din pielița ei cati-felată și merse spre ușa ce dădea spre terasă. Deși vechea casă se afla pe o stradă îngustă și aglomerată, de acolo, vederea era spre un vârf de deal. Priveliștea magnifică de mai jos nu era ecranată de alte case, profilându-se coama dealului acoperită cu pini, măsline și brazi și, mult mai jos, la vreo două sute de metri sub ea, marea scânteia albastră.

Acolo își petrecea Julia cea mai mare parte din timp, așezată sub pergola drapată cu ciorchini mari, purpurii de struguri, as-cultând greierii, pe Xavier cum repeta la pian și pe Gabriel ți-pând fericit când se scălda în bazinul de înot.

Acum nu mai erau decât greierii cu țârâitul lor, și ea era singură. Și n-avea unde să se ascundă de toate acele amintiri. Simți cum picioarele îi cedează și se prăbuși pe un scaun din fier forjat.

Numai cu un an în urmă... părea că trecuse o veșnicie.

Și ziua aceea, acea zi groaznică, care zguduise pământul și-i schimbaseră din temelii existența, începuse la fel de firesc ca ori-care alta. Nu avusese nici un presentiment, nici cea mai mică bănuială că avea să se întâmple ce se întâmplase.

O duminică toridă de iulie...

Julia luase, dimineața târziu, un zbor spre Paris, pentru că avea un recital în La Salle Pleyel cu Orchestra din Paris.

Interpreta *Concertul nr. 2* de Rahmaninov, lucrarea ei favorită. Își amintea că-și dusesese bagajele jos, ca să aștepte taxiul, fericită că nu avea să rămână acolo decât o noapte: urma să se întoarcă la timp ca să bea ceaiul cu Gabriel a două zi, seara. Întotdeauna se temuse să-și ia rămas-bun de la el, dar se consola cu gândul că „băieții” ei aveau o ocazie bună să petreacă ceva timp împreună. Când era ea acasă, Xavier se încuia singur cu pianul lui și se enerva dacă îl deranja Gabriel. Așa că băiețelul învățase să nu o facă. Julia știa că fiul ei se cam temea de tatăl lui, al cărui temperament artistic nestăpânit îl făcea imprevizibil.

Și, fiindcă era duminică, nici Agnes nu era acolo ca să aibă grijă de Gabriel, așa că Xavier urma să se ocupe de el. Un dirijor, prieten cu Xavier, îi invitase pe amândoi să înoate, apoi la un grătar, târziu după-amiază, undeva de-a lungul coastei. Mai erau și alți copii acolo, și Gabriel se putea juca cu ei, așa că era foarte bine că cei doi, tată și fiu, își puteau petrece toată ziua împreună.

– *Maman*, îl auzi pe Gabriel strigând, în timp ce-i înconjura gâtul cu brațele. *Je t'aime*. Vino repede înapoi. O să-mi fie dor de tine.

– Și mie de tine, *petit ange*, replică ea, în timp ce inspira cu nesat mirosul lui, ca să-l păstreze cât avea să fie plecată. Să te distrezi bine la petrecere și să te porți frumos, de dragul lui papa.

– Ne ducem acolo cu noua mașină sport a lui papa. *Maman*, merge atât de repede.

Gabriel alunecă jos din brațele Juliei și începu să alerge prin hol, imitând zgomotele mașinii.

A bientôt, chérie, îi spuse Xavier. Să cânti bine, așa cum faci întotdeauna. De-abia aștept să te întorci acasă!

O îmbrățișă pe Julia și o sărută.

– *Je t'aime, chéri*. Ai grijă de Gabriel pentru mine, adăugă Julia, în timp ce cobora ultimele trepte.

– Eu sper să aibă el grijă de mine, râse Xavier.

Gabriel i se alătură tatălui său, prinzându-l de mână, ambii făcându-i semn de rămas-bun pe când taxiul demara.

În dressingul ei de la Paris, Julia îl sunase pe Xavier pe mobil chiar înainte de recital, intrând căsuța vocală, dar nu era ceva neobișnuit. Probabil că nu se întorseseră încă din vizită. Avea să mai încerce în pauză. Auzind sunetul care anunța două minute până la intrarea în scenă, Julia își închisese telefonul, îndreptându-se spre culise.

Ca de obicei, se simțea cuprinsă de o undă de emoție în timp ce intra în scenă și auzea aplauzele publicului. Apoi, când se așeza pe taburet, privind clapele care urmau să o transporte pe ea și publicul într-o altă dimensiune, simțea cum teama o părăsește. Degetele ei se lăsară pe clape, și primele note obsedante ale concertului începură să se reverse în sală.

Când încheie, era conștientă că fusese cea mai bună interpretare a ei de când se știa. Se pare că și auditoriul gândea la fel, pentru că o aplaudă îndelung în picioare. Strângând la piept un buchet de trandafiri roșii ca focul, Julia coborâse euforică de pe scenă. La fel ca întotdeauna, oamenii se înghesuiau în jurul ei, transmitându-i felicitări, copleșind-o cu laude, dorind parcă să fie atinși de talentul ei unic.

– Madame Forrester!

Se auzise strigată de vocea managerului sălii de spectacole de undeva de dincolo de cei grupați în jurul ei și ridicase ochii spre el. Vocea lui gravă contrasta puternic cu zâmbetele animate care o împresurau. Își croi drum până la ea.

– Madame Forrester, puteți veni cu mine, vă rog?

O condusesse în biroul lui, închizând ușa după el.

– Ce este? Ceva rău?

Julia își amintea cum îi bătea inima să-i spargă pieptul, în timp ce el îi explica că primise un telefon pentru ea de la *Gen-darmerie* din St. Tropez. Notase numărul și numele inspectorului cu care vorbise și care insistase ca ea să-l sune neîntârziat.

– Știți cumva de ce? îl întrebase, în timp ce managerul forma numărul și ea lua receptorul cu mâna tremurândă.

– Madame, eu... nu știu detaliile. Vă las singură să vorbiți cu el.

Și o lăsase sigură în birou. Ea ceruse să vorbească cu inspectorul, al cărui nume era notat pe o bucată de hârtie în fața ei. Acesta răspunsese imediat și îi spusese ce se întâmplase, făcând ca lumea ei să se prăbușească.

Mașina părăsise carosabilul la o curbă strânsă, se rostogolise într-o râpă abruptă, apoi luase foc, incendiind și pădurea uscată din jur.

Și, undeva, în locul acela carbonizat, înnegrit, zăceau rămășițele soțului și ale fiului ei.

Peste o săptămână, când Julia se înapoiase deja în Anglia, autoritățile franceze o informară că găsiseră niște rămășițe omenesti în apropiere de locul accidentului: oase de copil cam de doi ani, descoperite pe coasta dealului, deasupra a ceea ce mai rămăsese din mașină. Ceea ce însemna, după cum îi explicase inspectorul, că Gabriel fusese probabil aruncat afară din mașină, în timp ce aceasta se rostogolea pe pantă în jos.

Mai găsiseră și niște oase de adult în apropiere de autovehicul. Inspectorul îi spusese că, întrucât focul distrusese orice urmă de ADN, autoritățile nu puteau să-l identifice oficial pe nici unul din ei.

Julia nu prea reușea să-și aducă aminte ce se întâmplase după acel prim telefon îngrozitor recepționat la Salle Pleyel din Paris. Sosise Alicia – nu își mai amintea când anume – și o luase acasă, în Anglia.

După două zile petrecute în camera de oaspeți a Aliciei, Julia își dăduse seama că nu mai putea suporta țițetele și râsetele copiilor Aliciei. Așa că se mutase în căsuța ei din Blakeney, preferând tăcerea în locul unor sunete insuportabile din cauză că, pentru ea, erau acum pierdute pentru totdeauna.

Julia încercă să revină în prezent, ștergându-și lacrimile de pe obraji. Știa că se afla pe un teritoriu foarte periculos. Nu trebuia să sucumbe din nou sub greutatea amintirilor. Avea

lucruri practice de făcut acolo, în Franța; cu cât mai curând le rezolva, cu atât mai repede putea să plece.

Se duse în bucătărie și, respectând sfatul lui Kit că trebuia neapărat să se hrănească, încălzi crăticioara, apoi se așeză la masă cu un pahar de vin în față, și se forță să înghită câțiva dumicați.

După cină, Julia își adună curajul de a intra în salon. Se așeză la pian și puse degetele pe clape.

Și cântă pentru ei: pentru soțul ei și pentru mult iubitul ei fiu. Încercând să creadă că, de acolo de unde se aflau, puteau s-o audă.

Ceva mai târziu, Julia deschise ușa dormitorului pe care-l împărțise cu Xavier. Își scoase o cămașă de noapte din sacul de voiaj, neîndrăznind să se apropie de dulapul în care se aflau încă toate hainele soțului ei, și se urcă în pat.

Rămase nemișcată, privind în jurul ei. Îi plăcuse întotdeauna camera aceea, poate pur și simplu pentru că era a ei; un refugiu, și nu o cameră anonimă de hotel, închiriată pentru o noapte. Studie tabloul, ales de ea împreună cu Xavier, dintr-o galerie din Gassin, zărindu-i peria de păr încă așezată pe măsuta de sub oglindă.

Acesta era momentul de care se temuse cel mai mult; prima noapte singură în patul lor, bântuită de amintiri legate de atmosfera de odinioară din care acum nu mai rămăsese nimic în acea casă. Surprinzător, se simțea calmă. Poate fiindcă acceptase că nici Xavier, nici mult iubitul ei *petit ange* nu aveau să mai fie acolo niciodată alături de ea.

Plecaseră. Și nimic din ce-ar putea ea simți, sau face, sau spune nu i-ar putea aduce înapoi. Casa tăcută, în care locuiseră și se iubiseră ca o familie, nu făcea decât să pecetluiască definitiv această realitate.

Capitolul 52

Când Julia se trezi, a doua zi dimineață, constată ușurată că era aproape nouă, deci dormise toată noaptea.

Agnes, menajera și doica copilului, își făcu apariția peste o oră, foarte emoționată când o văzu pe Julia afară, pe terasă. Julia înțelese. Se ridică, se îndreptă spre Agnes și o îmbrățișă.

– *Ça va, Agnes?*

Julia putea citi ușurarea din ochii lui Agnes în timp ce aceasta îi spunea:

– *Ça va bien, madame Julia. Et vous?*

– Sunt mai bine, mulțumesc! Vino să bem împreună o ceașcă de cafea, continuă Julia în franceză, limbă pe care o folosea întotdeauna acolo, deși acum simțea că sună straniu și lipsit de naturalețe.

Agnes se așeză ezitant, în timp ce Julia îi turna cafeaua.

– Mulțumesc foarte mult pentru că ai avut grijă de casă! Totul arată perfect.

– Pentru puțin, madame Julia! Sunt bucuroasă că sunteți mai bine.

– Am început să accept cele întâmplare. Mi-am dat seama că n-am de ales. Durerea nu va dispărea niciodată, dar... Julia se întrerupse brusc. Văzând-o pe Agnes, femeia care îl îngrijise și îl iubise pe fiul ei aproape la fel de mult ca ea, se simțea deodată copleșită. Înghiți în sec și se forță să abordeze chestiunile

practice. Sunt unele lucruri pe care simt că nu le pot face și mă întreb dacă mă poți ajuta.

– Desigur, madame, orice doriți!

– Intenționez să stau doar câteva zile aici, apoi mă întorc în Anglia. Vreau să vând casa asta.

– Oh, madame! Agnes se arăta oripilată. Dar asta e casa dumneavoastră!

– Știu, o aprobă Julia, dar, Agnes, trebuie s-o fac. Totul aici îmi amintește de viața mea trecută. Și, dacă nu mai e posibil s-o trăiesc, atunci trebuie să merg mai departe.

– Înțeleg, acceptă Agnes cu o față sumbră.

– Doream să te întreb, dacă poți să strângi lucrurile lui Xavier din dulap, după ce plec eu? Și, înghiți Julia în sec, din dormitorul lui Gabriel. Poate știi vreo organizație de caritate sau vreo familie care s-ar bucura de jucăriile și hăinuțele lui?

Ochii lui Agnes se umplură de lacrimi.

– Sigur, madame! Știu o familie care va fi recunoscătoare să primească aceste lucruri.

– După vânzarea casei, mă voi întoarce să-mi iau lucrurile personale. Doresc s-o pun la vânzare cu tot ce e în ea. Cred că așa e cel mai bine.

Agnes încuviință din cap.

– Madame, există un vechi proverb franțuzesc, trebuie să accepți trecutul ca să ai un viitor. Voi face tot ce doriți. Cred că sunteți... lacrimile i se rostogoliră pe obraji lui Agnes, foarte curajoasă.

– Nu, clătină Julia din cap. N-am fost nici pe departe curajoasă. Dacă *aș fi fost* curajoasă, *aș fi rămas* aici mereu alături de ei. Oftă. Am venit aici să încerc să-mi iau rămas-bun.

Agnes întinse mâna și o prinse pe a Juliei.

– El... ei... ar vrea să vă continuați viața și să fiți din nou fericită.

– Da. Julia schiță un zâmbet trist. Sper să fie așa și trebuie să cred asta.

– Da, madame, trebuie!

Agnes își retrase mâna, bău cafeaua și se ridică.

– Și acum, mă scuzați, trebuie să mă apuc de treabă. Am lăsat toate facturile pe birou, ca să le vedeți. Toți înțeleg că le veți achita, când veți fi pregătită.

– Sigur că o voi face, zise Julia. Mă voi ocupa chiar azi de ele și îți voi lăsa cecurile semnate. Mulțumește-le, te rog, tuturor, din partea mea, pentru bunătate.

– *Pas de problem, madame.* Cu toții am fost fericiți să vă avem aici. *Toată* familia, adăugă ea, apoi se întoarse brusc și intră în casă.

Julia petrecu mult timp în fața biroului, răsfoind plicurile adunate în ultimul an. Scrisori de condoleanțe sosite cu zecile după accident. În timp ce le deschidea și citea mesajele înduioșătoare exprimate în interior, se consola cu ideea că îi iubise multă lume.

Le puse pe toate într-un dosar ca să-l ia acasă, în Anglia, apoi semnă cecurile pentru toți cei care contribuiseră la întreținerea casei în absența ei.

Apoi, dădu peste un plic mare, cu aspect oficial, și simți cum îi stă inima: în interior, erau certificatele de deces ale soțului și copilului ei, sentința definitivă că ei nu mai existau. Investigațiile și cazul erau de acum oficial închise.

Înarmată cu o cazma și doi puieti de chiparos, Julia străbătu cu mașina, în zece minute, distanța până la curba periculoasă, unde soțul și fiul ei își găsiseră sfârșitul. Reuși să parcheze pe marginea șoselei și se întoarse pe jos în acel loc, mai întâi cu uneltele, apoi cu puietii. Stând în vârful dealului, putea să vadă încă resturile de copaci carbonizați din acel loc pleșuv, distrus de incendiu. Dar, în timp ce cobora încet panta abruptă, văzu semne ale renașterii. Orhidee sălbatice, care creșteau mai cu seamă pe coama dealului în această regiune, începeau să se ițească din pământul înnegrit, alături de câțiva lăstari verzi, de-abia răsăriți. Focul fertilizase din nou locul după ce mistuise totul în calea lui, și Julia putea numai să spere că acea renaștere,

pe care o vedea în jur, era o metaforă ce-și găsea ecou și în propria ei persoană.

Neexistând vreun semn care să marcheze locul exact unde pieriseră cei doi, Julia alege un loc aleatoriu și începu să sape. Era o muncă grea pe arșiță, dar continuă așa până reuși să planteze puieții unul lângă altul. Se lăsă, apoi, în genunchi lângă ei, invocând persoanele dragi pe care ei le reprezentau acum ca o celebrare a vieții acestora.

– Adio, *mon petit ange* și Xavier al meu! Adormiți pentru totdeauna, veți fi mereu alături de mine, oriunde mă duc. Și într-o zi... într-o zi, vom fi din nou împreună. Vă iubesc pe amândoi atât de mult...

În final, ridicându-se, îi suflă fiecăruia câte un ultim sărut de pe degete, apoi, coborî dealul, îndepărtându-se de ei.

A doua zi de dimineață, Julia se simțea împăcată, mișcată de o senzație inexplicabilă că trecuse cu bine prin tot ce fusese mai rău. Unii îi sugeraseră să organizeze o slujbă ca să marcheze dispariția lui Xavier și a lui Gabriel, și acest lucru era acum posibil, după ce reușise să-și ia rămas-bun de la ei, în intimitate. Poate că acesta era momentul de rămas-bun despre care toți spuneau că este atât de important. Indiferent cum se numea, reprezenta un pas în direcția bună pentru ea, ca să-și poată recăpăta pacea interioară și să poată privi spre viitor.

Acum, Julia putea să facă următorul pas important: să se ducă la un agent imobiliar local, să-i explice că dorea să scoată casa la vânzare. Agentul imobiliar se prefăcu la început trist, dar Julia știa că, în realitate, își freca bucuros mâinile la gândul că urma să vândă cea mai valoroasă casă din Ramatuelle.

– Madame, doar ridic telefonul, sun, și casa e vândută. Case ca a dumneavoastră apar foarte rar pe piață. Dați-mi un preț, și vă asigur că-l obțin. Dar trebuie să vă hotărâți, dacă vreți să faceți într-adevăr asta. O dată în viață poți pune mâna pe o astfel de casă în satul ăsta.

– Sunt foarte sigură, insistă Julia. Singura mea dorință este ca o familie să locuiască aici.

– Cred că am exact ceea ce vă doriți, zise agentul.

– Bine. Julia se ridică. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Casa trebuie locuită, și eu nu pot face asta. Plec peste câteva zile. Dacă cineva dorește să o vadă, Agnes Savoir are cheile.

Agentul ieși de după biroul său și îi strânse mâna.

– Madame, vă mulțumesc pentru că mi-ați încredințat minunata dumneavoastră casă. Și, permiteți-mi să vă ofer sincerele mele condoleanțe pentru pierderea tragică pe care ați suferit-o.

– *Merci, monsieur!*

Julia ieși din agenție și se îndreptă spre piața însoțită. Cafelelele drăguțe musteau de oameni care luau un mic dejun întârziat. Julia găsi o masă liberă la soare și ceru o *café au lait*. O sorbi lent, bucurându-se de atmosfera relaxată. Știa că avea să-i ducă dorul – stilul de viață franțuzesc i se potrivea întotdeauna ca o mănușă.

Dintr-odată, Juliei îi trecu prin cap că una dintre explicațiile pentru care ea se simțea acolo ca acasă putea fi legată de arborile ei genealogice: Adrienne, despre care acum știa că era străbunica ei, avea origini franțuzești. Julia zâmbi, legăturile cu trecutul făcând-o să se simtă în largul ei. Oamenii erau rezultatul unei rețete complexe, și ea descoperea fascinată unele dintre ingredientele care contribuiau la propria ei unicitate.

Ceru încă o *café au lait*, dorind să prelungească acel moment de calmă reflecție după tulburările emoționale din ultimele zile. Gândul i se îndreptă spre cealaltă origine a ei, cea despre care știa atât de puține lucruri: aflată departe, în est, scăldată în arșița soarelui tropical, rezultatul unei iubiri tragice împlinite un timp extrem de scurt. Poate că, într-o bună zi, avea să se ducă acolo să vadă frumusețea care-l fermecase pe Harry, dar acum nu era momentul.

Gândurile îi reveniră la Kit și zâmbi. O lăsase singură în ultimele zile; înțelegând și nedorind să se impună, așa cum făcea de obicei, trimițându-i doar scurte mesaje, spunându-i cât de mult o iubește și că se gândește tot timpul la ea.

Julia scoase mobilul din poșetă și reciti mesajul. Ceea ce o surprindea cel mai mult era felul în care Kit îi mărturisea sincer iubirea lui, în timp ce ea încă nu-i spusese că-l iubește pe el.

Poate că nu fusese pregătită.

Dar acum, că își îndeplinisese sarcina propusă, care, cel puțin din punct de vedere practic, închidea ușa trecutului, nu mai avea nici un motiv să nu o facă.

– *Te iubesc...*

Julia repetă cuvintele și, scăldată în lumina soarelui, știa fără nici un dubiu că ceea ce spunea era purul adevăr.

Înapoiindu-se, intră în birou ca să-și facă rezervarea online pentru zborul acasă. Avea să plece a doua zi, dornică să se întoarcă cât de repede la Wharton Park și la Kit. Dorea să-i spună că, în sfârșit, putea să fie numai a lui; eliberată de orice povară, liberă să fie cu el, dacă el o dorea, pentru tot restul vieții.

Sună mobilul și văzu că era Kit. Răspunse.

– Alo, iubito, ce mai faci?

– Kit, sunt... bine, mulțumesc!

– Bun. Trebuie să-ți spun că mă bucur mult că-ți aud vocea. Julia, mi-e dor de tine. Ai grijă de tine?

– Am, zâmbi Julia, promit.

– Ai idee când vii acasă?

După ce își făcuse deja rezervarea, Julia știa exact când, dar hotărî să-i facă o surpriză.

– Nu sunt prea sigură, dar aproape am terminat ce aveam de făcut, așa că probabil mai curând decât crezi, zâmbi ea din nou.

– Este o veste minunată! Kit părea ușurat. Nici n-ai idee ce liniște s-a așternut aici.

– Și aici e destulă liniște, murmură Julia.

– Da, cred, replică Kit pe un ton grav. Mă tot gândesc la tine, iubito!

– Și eu la tine. Ești bine?

– În afară de faptul că-ți duc dorul, da, sunt bine. Ei, te las să-ți vezi de treabă. Doar să mă anunți când vii acasă, ca să tai

vițelul cel gras și să lansez un foc de artificii. Te iubesc, scumpa mea. Mai vorbim!

– Da, Kit. Ne vedem curând.

În după-amiaza aceea, minunându-se cum soarta îi oferea o a doua șansă la fericire, Julia se așează în fața pianului, interpretând piesă după piesă cu bucurie, și nu cu tristețe.

Ca de obicei, nu își dădu seama cum zboară timpul, cufundată în muzică, fără să observe cum soarele apunea în spatele ei. Nici nu auzi ușa de la salon deschizându-se. Terminând piesa muzicală cu o înfloritură finală, se uită în jos la ceas, văzând că era trecut de șapte. Era momentul pentru un pahar de rozé, se gândi ea, strângând partitura și așezând-o în geanta ei, pregătită pentru plecarea de a doua zi.

Dar o mișcare bruscă îi atrase atenția. Atunci se întoarse.

Rămase blocată, în timp ce privea silueta masculină din pragul ușii. Apoi, strânse pleoapele instinctiv.

Nu se îndoia că vedea o fantomă, o imagine plăsmuită de mintea ei. Nu putea fi ceva real, era sigură de asta.

Când voi deschide ochii, el va fi plecat...

Făcu astfel, dar el se afla încă acolo.

Apoi, silueta i se adresă.

– Bună, Julia, iubita mea! Am revenit.

Capitolul 53

Julia nu știa cât timp rămăsese cu ochii țintă la el. Totuși, creierul refuza să proceseze mesajul transmis de ochii și urechile ei.

Fiindcă era... *imposibil*.

În timp ce stătea cu privirea pironită asupra lui, își dădea seama că era Xavier – și totuși nu era Xavier. Sau, cel puțin, nu acel Xavier purtat în sufletul ei din ziua în care murise. Acest Xavier era îmbătrânit cu zece ani, poate chiar douăzeci; un Xavier nu doar slab, ci de-a dreptul vlăguit. Și un Xavier cu o cicatrice urâtă în zig-zag pe toată partea stângă a feței.

– Constat că ești șocată să mă vezi, i se adresă el.

Julia simțea un impuls, complet nelalocul său, de a izbucni într-un râs isteric la auzul acestei afirmații în total contrast cu situația.

Reuși, în final, să-și regăsească glasul.

– Încerc să-mi dau seama, zise ea încet, accentuând excesiv cuvintele, dacă ești tu sau nu; vreo stafie. O halucinație.

El clătină din cap.

– Nu. Nu sunt!

– Atunci... Julia se forța să găsească cuvintele potrivite, dar nu reuși decât atât: Cum?

– Julia, draga mea, sunt multe lucruri despre care trebuie să vorbim, dar, vino aici, te rog! Ia-ți în brațe soțul de-abia revenit din morți. Și poți astfel simți tu însăși că totul e real.

Xavier întinse brațele spre ea.

Încet, dând curs rugăminții lui, Julia se ridică și se îndreptă spre el.

– Oh, *ma chérie*, iubita mea Julia, murmură el, în timp ce o strângea la piept. Nici nu știi cât am tânjit după acest moment.

Atingerea și mirosul lui cunoscut îi confirmară că nu avea halucinații.

Dar era mult prea mult. Julia izbucni în plâns.

– Nu înțeleg, eu... nu... înțeleg!

În timp ce se sprijinea fără vlagă de el, Xavier o ajută să ajungă la canapea și o așează jos, fără a-i da drumul din îmbrățișare.

– Știu, știu, *ma petite*, era clar că vei fi teribil de șocată să mă revezi. Am încercat să găsesc soluția cea mai bună pentru tine, zise el, mângâind-o pe cap, dar nimic nu părea potrivit.

– Dar cum? strigă ea. Cum poți fi aici? Ești mort, mort! Ai murit acum un an... și, dacă n-ai murit, atunci unde naibii ai fost?!

– Îți voi povesti totul numaidecât, o liniști el. Dar, acum, ar trebui să sărbătorim reîntâlnirea noastră.

– Nu! strigă Julia, smulgându-se din îmbrățișare. Trebuie să-mi explici *imediat*! Xavier, spune-mi acum, îl imploră ea.

– *D'accord*, ai dreptate. Trebuie să-ți spun. Dar, mai întâi de toate, cred că amândoi avem nevoie de un pahar de vin, să ne mai calmăm puțin.

În timp ce Xavier părăsi salonul pentru a merge după vin, Julia rămase complet nemișcată, incapabilă să priceapă ce se întâmplase.

– Bea asta, *chérie*! Te va ajuta, îi zise el, oferindu-i un pahar.

Julia nu credea să existe ceva care să o ajute în acel moment, și, cu siguranță, în nici un caz un pahar cu vin. Dar luă o înghițitură, cedând rugăminților lui, doar-doar să reușească să se concentreze.

– Te rog, îl imploră din nou, Xavier, trebuie să-mi explici totul! Dacă nu o faci, cred că înnebunesc. Te implor!

Xavier luă paharul din mâna Juliei și-l puse pe măsută. La fel procedă și cu al lui, degetele lui lungi acoperindu-i mâna Juliei, iar ochii lui scrutându-i pe ai ei.

– *Ma chérie...* Mi-am dorit de foarte mult timp acest moment; cu toate astea, mi-a fost și groază de el. N-am știut cum să procedez mai bine: să stau departe de tine pentru totdeauna? Să evit acest șoc și să te protejez? Într-adevăr, încuviință el din cap, într-o câțva mi-ar fi fost mai ușor să stau departe de tine. Să mă ascund, să nu mă confrunt cu lucrul teribil pe care ți l-am făcut. Dar pe urmă... nu! Am știut că nu trebuie să fug, că trebuie să am curaj și să mă confrunt cu responsabilitatea pe care o am ca soț și ca tată.

Un gând nestăvilat se ivi în mintea Juliei.

– Oh, Dumnezeuule! Își acoperi gura cu mâna. Xavier, spune-mi, spune-mi, spune-mi... dacă tu ești în viață... este și Gabriel...?

Xavier clătină din cap.

– Nu, *mon amour*, el a murit, s-a dus. L-am văzut... cu ochii mei.

Julia își trase mâna de sub apăsarea lui. Respiră adânc, adunându-și toate forțele.

– Spune-mi, atunci!

Xavier bău pe nerăsuflăte tot restul de vin, apoi încercă să o prindă din nou pe Julia de mână. Ea se retrase departe de el.

– Nu! Să nu mă atingi! Se simțea cuprinsă de o criză de isterie. Te rog! Spune!

– *D'accord, chérie*, voi începe. În acea zi, în acea zi teribilă, am plecat de la petrecere la ora șapte. Gabriel m-a întrebat dacă poate sta în față, lângă mine, și eu am fost de acord. Am plecat spre casă cu mașina decapotată; Gabriel era atât de entuziasmat să stea alături de *papa* în automobilul lui sport. Țipa și râdea, și-mi spunea: „Mai tare, *papa*! Mai tare!” Și pentru că – vocea lui Xavier era sugrumată – pur și simplu doream să-i fac pe plac, am făcut ce mi-a cerut. Am luat curba prea strâns și a trebuit să evit o mașină care venea din sens opus. Am pierdut controlul, mașina a ieșit de pe carosabil și s-a rostogolit în jos pe panta dealului.

Xavier începu să plângă.

– Julia, iartă-mă, iartă-mă... înghiți în sec, apoi continuă. În final, mașina s-a oprit, izbindu-se de un copac. Eu eram în stare de șoc și sângele îmi șiroia pe față – își atinse cicatricea de pe obraz –, dar eram încă conștient. M-am uitat imediat să văd dacă Gabriel era în regulă, însă am văzut că scaunul pasagerului era gol. Mi-am dat seama că fusese aruncat din mașină când s-a rostogolit pe deal, în jos. Am reușit să ies din mașină și am alergat să-l găsesc pe Gabriel.

Xavier își prinse capul în mâini.

– Oh, Julia, Julia...

Ea îl privea împietrită, fără să spună nimic. Ce mai putea să spună?

– L-am găsit, șopti el, mai sus, pe deal. Inițial, am crezut că doar a leșinat. Vezi tu, nu avea nici o rană. Dar, apoi... Oh, Domnul să mă ajute! strigă el. L-am ridicat în sus și capul i-a căzut ca... la o păpușă stricată. Am știut atunci că era grav rănit, că suferise răni grave în acea cădere.

– Vrei să spui că avea gâtul rupt?

Julia trebuia să știe; trebuia să știe exact *cum* își pierduse viața copilașul ei.

– Da. Pe urmă, mi-am dat seama că avea ochii deschiși... larg deschiși, dar că nu clipea, Julia, nu clipea. I-am controlat pulsul, și nu se simțea nimic; l-am scuturat, am încercat să-l resuscitez, dar știam că nu mă mai poate vedea, că era... *nu!* Nu pot pronunța cuvântul.

– Vrei să spui că ai știut atunci că Gabriel era mort? rosti Julia cuvintele în locul lui.

– *Oui, chérie*, era... mort. Am stat așa cu el nu știu cât timp, ținându-l în brațe, dorind să-l readuc la viață, dar fără rezultat. Și, atunci – Xavier se cutremură aducându-și aminte – am auzit o explozie puternică și am văzut mașina mai jos de noi cum ia foc. Pădurea era foarte uscată, așa că în numai câteva secunde incendiul s-a extins până aproape de mine. Și... cum să-ți spun, cum pot să-ți spun? Xavier suspină din tot sufletul, chinuit. Am fugit. Am fugit, și am tot fugit. Prin pădure, departe de

incendiu. Și... scoase un alt țipăt găuit... nu l-am luat pe băiețelul nostru cu mine! Nu l-am... luat... pe băiețel... cu mine!

Xavier nu mai putea să continue. Își lăsă capul pe mâini, plângând în hohote.

Julia rămase neclintită alături de el, făcând eforturi disperate de a nu o lua la goană.

– Xavier, te rog, vorbește! Vreau să știu tot ce s-a întâmplat. Nu-i venea să creadă calmul ciudat care o cuprinsese.

Peste câteva minute, Xavier continuă.

– Nu există zi de la Dumnezeu să nu mă întreb de ce, *de ce* nu l-am ridicat pe îngerul nostru în brațe, să-l iau cu mine? Nu-mi pot explica... Nu pot explica. Scutură din cap frenetic. L-am lăsat singur acolo! Poate că din cauza șocului, a durerii teribile... o clipă de *nebunie*, care m-a cuprins în acel moment. Poate un simplu și egoist instinct de supraviețuire. Dar așa am făcut, Julia, l-am lăsat acolo, l-am lăsat acolo.

Plângea din nou, dar Julia rămase impasibilă.

– Așadar, unde te-ai dus?

Xavier își șterse ochii și nasul cu dosul mâinii. Clătină din cap.

– Julia, nu-ți pot spune unde m-am dus, dar când m-am oprit din fugă, când am știut că mă salvasem de flăcări, m-am prăbușit la pământ, în pădure, și am adormit sau poate mi-am pierdut cunoștința. Când m-am trezit, era noapte. Am închis ochii și am adormit din nou. Când i-am redeschis, se făcuse dimineață. Și atunci... mi-am dat seama că trebuie să vin acasă la tine, să-ți explic ce se întâmplase. Dar, de fiecare dată când mă gândeam la asta, să mă ridic și să mă întorc la tine, îmi dădeam seama că nu pot s-o fac. În final, am luat-o la picior și am văzut că mă apropii de St. Tropez, așa că am tot coborât până am intrat în oraș. Se opri ca să respire adânc, apoi adăugă: Julia, te implor să înțelegi că, în acel moment, aveam mintea răătăcită de durere. În fața unui chioșc, era un stand cu ziare. Știi ce spuneau titlurile din acea zi.

– Nu. Nu le-am citit.

– Ei bine, sigur că tu erai pe prima pagină. Nu-mi publicaseră încă fotografia, dar nimeni nu m-ar fi recunoscut, oricum, în dimineața aia. Xavier făcu o grimasă. Când m-am văzut

într-o vitrină, cu sângele închegat pe obraz și cu hainele sfâșiate, arătam ca un vagabond, nu ca soțul celebrei Julia Forrester. Xavier sări deodată în picioare și începu să se plimbe agitat prin cameră. M-am curățat cât de cât într-o toaletă publică, pe urmă am cumpărat o sticlă cu apă și un ziar. Și am citit despre accident, despre Gabriel și despre mine. Am realizat atunci că, în ochii tăi și ai lumii, eu eram mort. În clipa aia – Xavier se opri și se întoarse spre Julia –, am știut că nu mă pot întoarce la tine, să-ți spun adevărul, tot ce făcusem: știam că nu mă vei ierta niciodată. Îl uciseseam pe îngerașul nostru și-l lăsasem acolo în pădure, pradă flăcărilor. Xavier făcu o pauză, își șterse lacrimile și privi dincolo de Julia. Așa că am fugit cât mai departe.

– Unde?

– M-am imbarcat pe un vapor de croazieră, care naviga de-a lungul coastei. Am coborât la Nisa, de unde am luat un feribot spre Corsica. M-am cazat la o mică pensiune de pe dealuri, unde am rămas până când am terminat banii pe care-i aveam la mine. După aceea, mi-am petrecut câteva săptămâni la cules de fructe, dar mă mutam des dintr-un loc în altul, ca să nu fiu recunoscut. Xavier ridică din umeri. Poate că nu existau șanse să se întâmple asta, dar nu doream să risc. Nu doream să fiu găsit. Cred... consider că eram o epavă. Nu puteam gândi rațional: mintea mea încerca să uite tot ce se întâmplase. Doar supraviețuiam. Julia, poți să înțelegi?

Ochii lui implorau un răspuns din partea ei, dar ea rămase în continuare neclintită.

El oftă.

– După aceea, presupun că am început să-mi revin încet-încet. Și am început din nou să mă gândesc nu numai la ce-i făcusem lui Gabriel, ci și la ce-ți făcusem ție. Că te-am lăsat să crezi că nu-ți pierduseși numai fiul iubit, dar și pe soțul tău. Xavier își trecu mâinile agitat prin păr. Și prin ce suferințe teribile ai trecut din cauza mea. Luni de zile mi-au trebuit înainte de a avea puterea și curajul să revin aici. Dar am reușit. Și iată-mă aici.

Se așternu o tăcere prelungă și apăsătoare.

În final, Julia spuse:

– Cum de-ai știut că sunt aici?

Xavier se uită la ea surprins.

– Unde-ai fi putut să fii în altă parte? Dacă ai fi fost plecată la vreun recital, te-aș fi așteptat aici. Oricum, erai aici, *ma chérie*.

– N-am fost tot timpul aici, replică Julia, impasibilă. Am fost în Anglia. Și, cu siguranță, nu ca să cânt la pian.

Se ridică brusc, simțind nevoia să se îndepărteze fizic de acea prezență care-i dădea fiori. Și să se confrunte cu adevărul groaznic despre moartea fiului lor. Și cu rolul jucat de Xavier.

Străbătu holul și bucătăria și ieși pe terasă.

În timp ce stătea cu privirea ațintită asupra cerului negru ca cerneala, presărat cu stele, își încrucișă brațele peste piept într-o încercare inutilă de a se apăra. Își aminti cum crezuse că viața o învățase tot ce putea ști despre suferință.

Se înșelase amarnic.

– Iartă-mă, iartă-mă... imploră Julia cerurile, dându-și seama că, dintre cei doi, și-ar fi dorit ca Gabriel să fi fost cel cruțat.

El mi-a ucis copilul.

NU! Julia clătină din cap. Nu putea, nu trebuia să gândească astfel. Fusesse un accident, un moment de iresponsabilitate, o alegere tragică, pe care orice părinte o poate face în atâția ani plini de grijă... În afară de asta, era imposibil de știut dacă Gabriel ar fi supraviețuit chiar dacă ar fi fost prins în hamuri în scaunul pentru copii de pe bancheta din spate.

El l-a părăsit în pădurea incendiată.

– Oh, Doamne! șopti Julia.

Cum putea să-l ierte vreodată?

Și dacă Gabriel ar fi fost încă în viață?

Gândul era mult prea terifiant. Avea nevoie să creadă că mu-rise, sau își pierdea mințile imaginându-și chinurile lui acolo, singur. Trebuia să îl creadă pe Xavier și să fie convinsă că-i spusese adevărul.

Ce era de spus în legătură cu reacția lui de după accident? Disparația lui timp de douăsprezece luni, lăsând-o să creadă că și el era mort?

Dacă Xavier ar fi venit acasă și ar fi mărturisit ce greșeală groaznică comisese, ar fi putut oare să-l ierte atunci? Nu putea să răspundă la această întrebare.

Julia se prăbuși pe un scaun.

Erau oare circumstanțele extreme o scuză validă?

Și cum rămânea cu Kit, acum că Xavier se întorsese?

Își duse o mână la frunte. Era totul prea mult, mult prea mult...

Sări ca arsă când îi simți mâna pe umăr.

– Julia, se lăsă el în jos în fața ei, luându-i mâinile într-ale sale, îmi pare atât de rău, atât de rău că a trebuit să-ți spun ce ți-am spus în seara asta. Înțeleg cât de dureros e pentru tine să auzi ce s-a întâmplat cu adevărat. Nu-mi voi ierta asta niciodată. Dar, te rog, poți să înțelegi că singurul motiv pentru care m-am întors este că aș vrea să ne împăcăm? Fiindcă știu că ce-am făcut a fost greșit și fiindcă, se aplecă să-i sărute mâinile, te iubesc, *chérie*, te iubesc atât de mult. Poți să găsești în inima ta puterea de a mă ierta pentru ce ți-am făcut?

Julia se uită în jos la el, la disperarea din ochii lui, apoi se ridică.

– În seara asta nu mai sunt în stare să discut nimic. Sunt epuizată. Trebuie să dorm. Te rog să te culci în camera de oaspeți.

Trecu în tăcere pe lângă el și intră în casă.

Următoarele două zile, Julia rămase în camera ei, ignorând rugămințile lui Xavier de a ieși și de a vorbi cu el. Trebuia să cumpănească teribilele informații pe care le aflate și avea nevoie de timp pentru ca rănilor să i se cicatrizeze. Dormea ore în șir în timpul zilei, apoi se trezea în cele mai nemiloase ore, în beznă, ca să se confrunte cu propriul coșmar.

În a treia dimineață, Julia îi permise lui Xavier să intre în cameră. El ținea în mâini o tavă cu croasanți proaspeți, gem și cafea.

– Ți-am adus micul dejun, *chérie*. Sunt atât de îngrijorat că nu vrei să mănânci nimic. Așeză tava pe pat și se uită la fața ei

epuizată. Julia mea, nu pot suporta gândul că eu ți-am cauzat această durere teribilă.

Julia îl privi cum turna cafeaua și se ridică când el îi dădu ceașca.

O sorbi în tăcere, încercând să se adune.

– Trebuie să mă întorc în Anglia, îl anunță ea sec.

– *Non!* Xavier părea îngrozit. Sigur că nu pleci acum? Julia, nu ești în stare să călătorești, și noi trebuie categoric să vorbim.

O dorință subită de a avea calmul și liniștea pe care le cunoscuse cu Kit la Wharton Park îi aduse Juliei lacrimi în ochi.

– Xavier, eu... oftă ea, incapabilă să dea glas tumultului de emoții.

– Julia, o imploră el, te rog, te rog un singur lucru: te implor, rămâi aici cu mine, măcar câteva zile. Lasă-mă să te iubesc, să te ajut să-ți revii după acest șoc teribil. Dacă, în final, tot vei dori să pleci, nu te voi opri. Dar sigur că îi datorăm asta îngerașului nostru, ca *maman* și *papa*, măcar să încercăm.

Era singurul lucru pe care Xavier putea să-l spună, ca s-o împiedice să se urce imediat în avion.

– L-am jelit singură luni întregi, zise ea încet.

– Atunci, oferă-mi șansa să-l jelesc împreună cu tine. Și eu trebuie să-l jelesc. Nu mă părăsi, te rog, *chérie*. N-aș putea... n-aș putea să-mi continui viața fără tine.

Julia îl privi și văzu disperarea din ochii lui.

– În regulă. Voi face ce-mi ceri și voi rămâne. O vreme.

Xavier o îmbrățișă, vărsând cafeaua peste tot pe cearceafuri.

– *Merci, mon amour*. Îți promit că nu vei regreta. Așadar, iubita mea Julia, ce ai vrea să faci azi?

– „Să fac”? Întrebă ea, nedumerită de întrebarea lui.

– Da, cred că ți-ar face bine să ieși din casă, să pleci undeva departe de... amintiri. Am putea merge... Xavier ridică din umeri, să ne plimbăm pe plaja ta preferată, și poate să luăm prânzul împreună?

– Eu...

– Julia, te rog, *mon amour*. Xavier își cercetă o clipă mâinile și continuă: Înțeleg câtă durere ți-am provocat cu veștile pe care ți le-am dat, dar nici o părticică din tine nu se bucură că soțul tău s-a întors acasă? M-ai... jelit și pe mine?

– Sigur că da! Am fost... terminată luni întregi. Nici n-ai idee prin ce iad am trecut! Și când, în final, începusem să mă împac cu ideea și să cred că există un viitor, atunci apari tu și... oh, Xavier, își prinse ea capul în mâini, nu știu... nu știu ce simt.

În pofida hotărârii ei, nu-și mai putu stăpâni lacrimile. Xavier o luă în brațe și o ținu strâns, mângâindu-i părul.

– Știu, *mon amour*, știu! Dar îți jur, ne vom împăca, voi avea grijă de tine, te voi alina, voi face tot ce pot ca să te ajut. Nu mai ești singură. Sunt aici. Sigur că avem nevoie unul de celălalt.

– Da, dar... Acel „dar” era atât de complicat, încât Julia nici măcar nu se încumetă să-și exprime gândurile.

– Chiar cred că este o idee bună să plecăm de aici un timp. Dacă nu te simți bine, te aduc acasă imediat. *D'accord?*

Ea suspină, prea amorțită ca să-i pese unde se afla, dorindu-și numai ca cineva să-i poată spune cum să alunge senzația aceea teribilă instalată în stomacul ei, după ce Xavier îi povestise ce i se întâmplase copilașului ei. Simțea că-l jelește din nou.

– *D'accord.*

– *Bonne.* Dar mai întâi, Xavier oftă din greu, trebuie să mă duc la *gendarmerie* să le dovedesc cum m-am sculat din morți.

– Certificatul tău de deces este pe birou. Poate că ar trebui să-l iei cu tine, îi spuse Julia sec.

În timp ce se ridica, se uită la ea.

– Știi că s-ar putea să fac față unor acuzații.

Acel gând nu-i trecuse Juliei prin minte.

– Pentru ce?

– Pentru conducere imprudentă sau chiar pentru omucidere. Dar trebuie s-o fac. Mă duc acum. Trebuie să trec și peste asta. Sunt speriat, îi mărturisi el.

Julia îi văzu privirea pe care o cunoștea foarte bine: sugera că dorea să-l însoțească. O ignoră și se dădu jos din pat.

– Ne vedem mai târziu, îi spuse ea, dispărând în baie.

*

Julia se afla la pian, sperând ca acesta să-i ofere mângâierea de care avea nevoie, când Xavier se înapoie acasă. Intră în salon cu zâmbetul pe buze.

– *Voilà!* S-a rezolvat! Când *monsieur* inspectorul a văzut un om în fața lui, ținând în mână propriul certificat de deces... Xavier chicoti. *Chérie*, aș fi vrut să-i vezi și tu fața!

– Sunt sigură că a fost uluit.

Julia se simțea jenată de exuberanța lui Xavier.

– Se îndoiește că vor fi formulate acuzații, pentru că n-au existat martori la accident. Mi-a acceptat explicațiile fără întrebări. Se pare că nu sunt primul șofer care fuge de la locul accidentului. Mi-a spus că s-ar putea să fiu acuzat că mi-am înscenat moartea, dar numai dacă au fost retrași banii de la societatea de asigurări. I-ai scos tu? o privi el îngrijorat.

Măcar de data asta Julia se simți mulțumită că nu se grăbise să completeze documentele referitoare la „moartea” soțului ei.

– Nu, răspunse ea încet.

Xavier se arătă ușurat.

– Așadar! *C'est parfait!* Nu poți fi acuzată nici tu.

Julia îl privi uimită.

– *Ce?*

– Nu-ți fie teamă, o sărută el drăgăstos pe creștet, este un detaliu minor, dar asta dovedește că n-am fost în căldășie ca să încasăm banii.

Julia își acoperi fața cu palmele și clătină din cap.

– Xavier, te rog! Vorbim despre moartea copilului meu... *al nostru...*, nu despre o fraudă financiară bine ticluită!

– *Pardon, chérie*, am fost atât de insensibil. Numai că avem de-a face cu această stupidă birocrație franțuzească. Și, acum, îi îndepărtă el mâinile de pe față, dă-mi voie, te rog, să te invit la masă. Poate că e corect să privim și partea plină a paharului, *oui?* Ceea ce înseamnă că – îi ridică în sus bărbia Juliei cu un deget, ca să o sărute pe gură – acum sunt un om liber, înviat din morți și reunit cu frumoasa mea soție.

Capitolul 54

Pitorescul sat de coastă Gigaro era cuibărit pe partea cealaltă a peninsulei St. Tropez. Amplasat într-o rezervație naturală, departe de rutele importante care legau stațiunile rivierei, reușise să-și păstreze străvechiul șarm. Restaurantele elegante, cu terase presărate pe o plajă virgină, constituiau un secret local bine păstrat.

Xavier intră în *La Salamandre*, urmat de Julia. Ea o văzu pe Chantal, proprietăreasa, cum îl privește pe Xavier fără să-și poată crede ochilor.

Xavier încuviință încurajator din cap.

– *Oui, Chantal, c'est moi!*

Chantal își duse uluită mâna la gură.

– Dar... *mon Dieu!* Nu-mi revin! Ce s-a întâmplat?

Xavier o prinse în brațe.

– E o poveste lungă pe care o să ți-o spun într-o zi. Dar acum, am putea primi masa noastră obișnuită și un *pichet* de rozé, te rog?

Când Chantal se duse să aducă vinul, Julia îl privi pe Xavier peste masă.

– Ce ai de gând să le spui oamenilor când te vor întreba unde-ai fost? îl întrebă ea cu vocea sugrumată de emoție.

– Pur și simplu, le voi spune adevărul, ridică Xavier din umeri. Că suferința mi-a luat mințile și am dispărut.

Julia îl scrută un moment cu privirea. Un mic gând răutăcios nu-i dăduse pace toată dimineața. Trebuia să-i dea glas.

– Îți dai seama că asta e mană cerească pentru media, nu-i așa?

– Ai dreptate, iubita mea Julia. *Voilà!* Xavier bătu cu pumnii în masă. Voi convoca o conferință de presă și voi invita vulturii să vină și să se înfrupte, dar numai o singură dată. Da, asta-i răspunsul! Îl vom contacta pe Olav ca să aranjeze asta.

Xavier îi amintea Juliei de un tren în plină viteză; îi înțelegea bucuria și ușurarea că se întorsese din exil, dar nu putea să țină pasul cu el. Conferințele de presă, și șampania – un gest de curtoazie din partea lui Chantal – o depășeau total. Nu avea în ochi decât imaginea trupului carbonizat al bietului ei copilăș, singur în pădure, în timp ce flăcările mistuiau totul în jur. Xavier părea complet entuziasmat la gândul că urma să aibă parte de toată atenția presei. Uitase cât îi plăcea să se împăuneze.

– Xavier, te rog, eu nu pot face față presei, nu încă, obiectă ea.

– Da, sigur, ai dreptate. Scuzele mele, *chérie*. Cred că pun carul înaintea boilor. Dar cum să-mi rețin un mic sentiment de fericire, când sunt aici, privind superbii ochi ai soției mele? *Santé!*

Ciocni paharul de al ei.

– Eu nu pot... să fiu fericită. Cum aș putea, când tocmai ce-am aflat adevărul despre moartea lui Gabriel?

Xavier îi prinse mâna, iar ea nu se opuse, rezervată.

– Julia, crede-mă, te rog, a fost un accident teribil. Și nu mi-o voi ierta niciodată. Dar m-am pedepsit singur, și tu la fel, destul. Ce mai pot să fac? Spune-mi, draga mea Julia, și voi face, promit.

– Nimic, acceptă ea, oftând, nu poți să faci nimic.

A doua zi de dimineață, Julia a fost trezită de bătaii puternice în ușa de la intrare. Străbătu adormită holul ca să dea peste Xavier, care deschisese deja ușa: o mare de fețe, camere de luat vederi și dictafoane.

Un bliț immortaliză ochii uluiți ai Juliei. Speriată, fugi în salon, implorându-l pe Xavier să închidă ușa. Se prăbuși pe canapea, tremurând, cu respirația întretăiată. În cele din urmă, auzi ușa închizându-se, și Xavier veni după ea.

– Ai scăpat de ei? îl întrebă, disperată.

– *Chérie*, îmi pare rău că s-a întâmplat atât de repede, dar sunt de neoprit, știi prea bine. Ești celebră, și eu sunt soțul tău. Nu vor pleca până nu obțin niște declarații. Cu cât mai repede terminăm cu asta, cu atât mai bine. Le-am spus că ieșim într-o jumătate de oră să le dăm un interviu. Se vor declara satisfăcuți.

– Sigur că ei vor să vorbească cu tine, nu? scrâșni Julia. Trebuie s-o fac și eu?

Xavier îi înconjură umerii cu brațul.

– Doar știi că pe tine te vor. Fotografia ta va trona pe prima pagină. E prețul pe care-l plătești pentru că ești bogată și celebră, *n'est-ce pas*? Și, acum, trebuie să mă duc să fac un duș. Îi aruncă o privire cum stătea nemișcată cu un tricou vechi, decolorat pe ea, în loc de cămașă de noapte. Poate că și tu ar trebui să faci la fel.

Julia făcu tot ce i se ceru și-i lăsă pe fotografi să ia instantanee cu ea în brațele lui Xavier, inclusiv unul în care el o săruta dragăstos pe buze. La întrebarea cum se simțea după întoarcerea miraculoasă a soțului ei, Julia le răspunse că era foarte fericită că el revenise acasă.

Ce altceva ar fi putut să spună?

Curând după ce traseră ușa după ei, auzi cum îi sună mobilul.

– Julia, Alicia sunt. Trebuie să cred ce tocmai am auzit la radio? Prezentatorul de știri a anunțat că soțul Juliei Forrester a fost găsit teafăr și nevătămat.

– Da, este adevărat, oftă Julia. Ar fi trebuit să te sun, dar încă mă străduiesc să trec eu însămi peste acest șoc. Și nu mă așteptam ca vestea să se răspândească atât de rapid.

– Păi, dacă-i adevărat, e o poveste de pomină. N-ai de ce să fii surprinsă, adăugă Alicia. Presupun că, în situația dată, vei rămâne în Franța?

– Eu... Julia făcu o pauză. Nu știu.

– În regulă. De data asta, Alicia făcu o pauză înainte să adauge: Ai vorbit cu Kit?

– Nu, nu încă.

– Știi că nu-mi place să-ți spun ce să faci, dar, indiferent ce planuri ai, ar fi o idee bună să vorbești cu el. Spune-i înainte ca el să afle din altă parte.

– Da, sigur că ai dreptate.

Julia nici măcar nu se putea gândi la așa ceva acum.

– Apropo, a sunat tati. A auzit și el și-ți transmite toată dragostea lui și felicitări. Așadar, Julia, ești fericită că Xavier s-a întors?

Julia îl văzu pe Xavier ieșind din bucătărie și îndreptându-se spre ea, așa că spuse:

– Alicia, îmi pare rău, vorbim mai târziu. Acum sunt copleșită.

– Sigur. Transmite-i complimentele mele lui Xavier. Te sun mai târziu. Julia, ai grijă. Pa!

Julia simți două brațe în jurul umerilor ei.

– Iubita mea Julia, cum te simți?

– Șocată, ca lovită de un obuz, admise ea.

– Astora le plac finalurile fericite... *je t'aime*... Xavier o sărută pe gât, și mâinile îi începură să se lase în jos, conturându-i formele.

Julia se trase de lângă el.

– Nu! Xavier, pentru numele lui Dumnezeu! Chiar nu înțelegi? Asta nu e un final fericit!

– Nu. *Je comprend*. Îmi pare rău. Doream numai să-ți dovedesc cât de mult te iubesc, dar se pare că trebuie să mai aștept până vei vrea și tu.

Julia își dădu seama că o trec sudori reci. Simțea nevoia să fie singură, departe de el. Se îndreptă spre ușă. În acest răstimp, Xavier îi spuse:

– Am fost invitați la prânz de Roland și Madelaine, ca să sărbătorim revenirea mea. Vrei să mergi?

Era exact acel cuplu care-l invitase pe Xavier împreună cu Gabriel la grătar, în acea zi fatidică.

– Nu. Sunt obosită, Xavier.

Zări o undă de nemulțumire în ochii lui, dar apoi el încuviință din cap.

– Desigur. Dar cred că eu ar trebui să mă duc. Plec într-o jumătate de oră. Ne vedem mai târziu, *mon amour*.

– Da.

Julia ieși pe terasă și se așeză pe un scaun. Era o zi toridă, o linie albă lucea în aerul fierbinte, fiind singura demarcație între mare și cer.

Alicia avea dreptate. Trebuia să-l sune pe Kit. Era corect să-l anunțe chiar ea.

Și ce naiba putea să-i spună?

Scutură din cap. Ce mai conta?

Soțul ei venise acasă și, indiferent cât de distrusă se simțea, asta nu conta. Nu mai era liberă să fie cu Kit. Cât de straniu, medită Julia, găsind numărul lui Kit, soțul ei se întorsese din morți! Și, acum, murise ea pe dinăuntru.

Când îl auzi pe Xavier plecând, respiră adânc și apăsă butonul de apelare.

Kit privea mobilul de pe birou cum sună. Vedea că e Julia. Îl lăsa să sune.

Nu putea să facă față unei conversații cu ea.

Știa ce i-ar fi putut spune. Auzise totul la radio.

Kit rămase cu ochii ațintiți afară pe fereastră, spre parc. Se împăcase cu ideea că Julia era cu el doar pentru că știa că soțul ei murise. Nu se punea problema vreunei competiții, Xavier revenise. El era soțul Juliei... ea era soția lui...

– Oh, Doamne! gemu el, scuturând disperat capul.

Ar fi trebuit să-și dea seama că era prea frumos ca să dureze...

Pentru prima dată în mulți ani, își îngăduise să-și dăruiască inima unei femei. Încrezător, făcuse acel gest de enorm curaj, în timp ce Julia fusese suficient de curajoasă să își alunge propriile temeri și să i se alăture. Pentru prima oară aflase ce însemna să iubești cu adevărat.

– Unde o voi mai regăsi vreodată? suspină Kit.

Știa că nu era cu putință. Și mai știa, fără nici o rază de speranță, că acea relație nu mai putea fi reluată. Julia era aproape sigur în extaz, cum ar fi fost și el cândva, dacă Milla ar fi revenit din morți.

Mobilul mai sună o dată. Era tot Julia.

El se uită în continuare pe geam, hotărând că mai bine n-ar auzi-o dându-i chiar ea explicații.

O înțelegea.

– Fii fericită, iubita mea! șopti el. Te voi iubi mereu!

Apoi, Kit Crawford își lăsă capul în mâini și plânse ca un copil.

Capitolul 55

Întru câtva, Julia se luptă din greu să treacă de următoarele zile. Așa cum făcuse adesea în trecut, își găsi din nou alinare în cântatul la pian. Nu numai că se refugia astfel din realitate câteva ore, dar o și proteja de atenția permanentă pe care i-o acorda Xavier. Știa că el făcea tot ce putea ca să-i demonstreze cât de mult o iubea și era disperat ca ea să-i răspundă cu aceleași sentimente, dar, în prezent, nu se simțea în stare s-o facă.

Pur și simplu, era indiferentă. Într-adevăr, mânca, dormea, vorbea – absolut tot ce face o ființă vie –, dar, înlăuntrul ei, simțea un gol imens. Un spațiu întunecat, pustii, unde odinioară bătuse inima ei, când era animată de sentimente. Kit o ajutase să-și revină, dar tot ce-i dăruise el dispăruse acum.

Într-o seară, după ce-și petrecuse toată după-amiaza în fața pianului, Julia își turnă un pahar de rozé și merse să se așeze pe terasă. Auzi mobilul sunând. Văzu că era numărul Aliciei.

– Alo? răspunse ea.

Dar nu putea auzi decât suspine.

– Alicia, ce s-a întâmplat? o întrebă ea.

– Oh... Julia! Eu... cuvintele Aliciei erau înecate în hohote de plâns.

– Încearcă să-mi spui!

Julia era șocată de suferința neobișnuită prin care trecea sora ei.

– Nu, nu! E atât de groaznic! Pot să vin în Franța, să-ți spun? Am nevoie să plec undeva. Max zice că-și ia liber câteva zile și că

va avea grijă de copii. Pot să stau câteva zile la tine? Știu că și tu treci printr-o perioadă dificilă, dar... am mare nevoie de tine.

– Sigur că da. Are vreo legătură cu Max?

– Nu, nu cu Max! Mi-aș fi dorit să fie asta. E vorba de *mine*!

– Ești bolnavă? o întrebă Julia.

– Nu! Nu sunt **BOLNAVĂ**! Sunt sănătoasă tun. Dar... of, Doamne, Julia, te rog... prind un zbor mâine și ajung la tine mai târziu, după-amiază. Poți să vii să mă iei de la Toulon?

– Sigur că da. Julia era mulțumită că, astfel, mai scăpa puțin de Xavier. Pot să te ajut cu ceva?

– Nu, doar să-mi oferi un adăpost, unde să pot analiza totul la rece. Nu vreau să fac o criză în fața copiilor.

– Sună-mă imediat ce-ai făcut rezervarea. Și vin să te iau. Indiferent despre ce e vorba, sunt sigură că situația are o rezolvare.

– Nu, din păcate nu are, declară Alicia. Sunt distrusă, și s-ar putea să nu-mi mai revin niciodată. Julia, îți mulțumesc, oricum, foarte mult. Te sun mai târziu.

Julia era șocată și întristată s-o audă pe sora ei atât de disperată. Se simțea, în același timp, ușurată că era capabilă să reacționeze la cele spuse de Alicia: însemna că, într-o bună zi, avea să simtă probabil din nou ceva pentru soțul ei, fie dragoste, fie ură. Totuși, se întreba ce naiba ar fi putut s-o determine pe Alicia, o mamă atât de devotată, să sară în avion și să-și lase de izbeliște cei patru copii cu soțul ei.

Xavier sosi acasă peste câteva ore, spunând că se întâlnise cu niște prieteni în St. Tropez și se duseseră să mai bea un rând, ca să sărbătorească reparația lui. Stâlcea cuvintele, și Julia îl privea dezgustată. Slăbiciunea lui pentru alcool și faptul că nu știuse niciodată când era cazul să se oprească constituiseră una dintre problemele mariajului lor. Julia îi atrăsese atenția în nenumărate rânduri că bea prea mult, și atunci Xavier devenea agresiv, respingând acuzele ei.

În seara aceea, în timp ce Agnes le servea cina pe terasă, și Xavier continua să bea pahar după pahar, Julia decise să nu-i reproșeze nimic. Nu avea energia să se lupte cu el.

– Sora mea sosește mâine ca să stea câteva zile cu noi, îl anunță Julia, luând o bucată de pește proaspăt pregătit cu sos de afine.

Xavier își arcui sprâncenele.

– Cum așa, Alicia cea perfectă ne gratulează cu prezența ei?

– Nu vorbi așa despre sora mea. A pățit ceva. Nu mi-a spus ce, dar părea foarte supărată.

– O fi dispărut vreuna dintre cămășile favorite ale soțului din maldărul dus la călcat, replică Xavier disprețuitor.

Julia nu se lăsă atrasă într-o discuție inutilă, provocată de băutură, ci schimbă subiectul.

– Deci, azi ai dat ultimul interviu? îl întreabă ea, făcând aluzie la cel stabilit cu *Le Figaro*.

– Asta depinde de mine, ridică el din umeri. Am primit multe oferte, inclusiv una să scriu o carte autobiografică. Mi-au promis o grămadă de bani. Ce părere ai?

– Cred că nu avem nevoie de bani, replică Julia brusc.

– Și *Paris Match* dorește să trimită un reporter să ne ia interviu amândurora.

– Nu, zise ferm Julia. Ți-am spus răspicat că nu mai dau curs nici unei cereri din partea presei. Te rog să nu mă implici în alte planuri ale tale.

– *D'accord*, replică Xavier volubil și continuă să mănânce în tăcere.

După un timp, Xavier întinse mâna peste masă ca s-o apuce pe a ei.

– Julia, sper că nu ești nefericită? Dacă este așa, explică-mi de ce.

– Poate că doar mă readaptez situației, zise ea simplu, nedorind să continue acea conversație.

Xavier îi strânse mâna, apoi își turnă și mai mult vin.

– Da, poate că asta e motivul. Pari foarte schimbată.

– Sunt schimbată. Mă simt de parcă aș fi trăit o viață după ce te-am văzut ultima oară. Aceste... experiențe te schimbă, Xavier, asta e sigur

– Dar putem trăi ca înainte, nu-i așa, *chérie*? replică el. Oh! Felul în care ne iubeam... era atât de frumos. Trebuie să revenim la acele sentimente, știu că putem s-o facem.

Julia oftă.

– Xavier, sper asta, sincer.

Mai târziu, el o urmă până în dormitor, foindu-se în dreptul ușii.

– Julia, te rog, dă-mi voie să dorm cu tine în noaptea asta. Să-ți dovedesc cât de mult te iubesc și să ne amintim amândoi cum era odată.

Se duse spre ea și o luă în brațe.

Chiar dacă nu simțea nici o urmă de dorință pentru el, Julia se forță să-l lase pe Xavier să o mângâie și să o sărute, gândindu-se că poate el avea dreptate, că asta ar putea să o ajute să aibă din nou sentimente pentru el.

După ce făcură dragoste, Julia rămase cu ochii deschiși alături de el. Actul se consumase în câteva secunde, și Xavier căzuse imediat într-un somn profund.

Dacă ar fi fost brutal de onestă, Juliei îi repugnase atingerea lui, ca și mirosul pronunțat de alcool. Cum de era posibil? Înainte, tânjise tot timpul să fie aproape de el, să-l simtă gol lângă ea. Una dintre cele mai puternice atuuri ale relației lor fusese contactul fizic.

Dar în acea seară... Julia se tot foia în așternut, tulburată de faptul că, în timp ce Xavier făcea dragoste cu ea, gândul ei fusese permanent la Kit. Mâinile lui sensibile, gentile, și el atent să o satisfacă... râsetele care deseori însoțeau actul intim... faptul că știa că putea fi ea însăși, pentru că Kit o iubea exact pentru ceea ce era...

Julia încercă să se controleze. Nu avea rost să se autoflagelizeze, făcând tot felul de scenarii în minte. Soarta îi era pecetluită, și nu avea de ales decât să o accepte.

Julia aștepta în terminalul Sosiri al aeroportului din Toulon, când o zări pe Alicia făcându-și apariția din sala pentru bagaje.

Sora ei era o versiune trasă la față, palidă a propriei persoane. Julia se duse spre ea și o luă în brațe.

– Alicia, bună! Bun-venit în Franța!

– Oh, Julia, îmi pare atât de bine că te văd... reuși să spună Alicia înainte să izbucnească în lacrimi, cu capul sprijinit de umărul surorii ei.

– Haide, te duc acasă! Și pe urmă poți să-mi explici despre ce e vorba, îi spuse Julia pe un ton blând, conducând-o pe Alicia la mașină.

În timp ce mergeau spre est, spre Ramatuelle, Julia aruncă o privire către sora ei, care ședea țeapănă, privind drept în față, cu mâinile încleștate în poală.

– Poți vorbi acum? o întrebă Julia. Sau preferi să aștepti până ajungem acasă?

– Xavier e acasă? se interesă Alicia.

– Da, răspunse Julia încet.

– Ai vorbit cumva cu tati?

– Nu, replică Julia. N-am schimbat o vorbă cu el. De fapt, am fost puțin surprinsă că nu m-a sunat, dată fiind întoarcerea lui Xavier.

– Poate că a avut alte lucruri de care să se preocupe, murmură Alicia.

Julia băgă de seamă amărăciunea din vocea surorii ei și hotărî că e mai bine să tacă. Se deplasară în tăcere, în timp ce drumul începea să urce, și priveliștea din fața lor, spre azurul Mării Mediterane, era maiestuoasă.

Deodată, Alicia o prinse de braț pe Julia.

– Oprește aici, te rog, zise ea. Trebuie să cobor.

Julia trase în refugiul din vârful unei stânci, unde cei care doreau să se bucure de peisajul renumit pentru frumusețea lui puteau să oprească. Alicia coborî imediat din mașină și se duse spre gardul metalic, ce separa drumul de râpa abruptă și de marea spumegând mult mai jos.

Cu pași șovăitori, Julia o urmă. Rămase alături de Alicia sprijinită de gard.

– Este frumos aici, sus, nu-i așa? o întrebă ea pe un ton neutru.

– Tati mi-a spus acum trei zile că eu am fost adoptată.

Cuvintele țâșniră din gura Aliciei cu o brutalitate ce lăsa să se întrevadă tot zbuciumul ei interior.

Julia rămase practic cu gura căscată.

– Ce!?

– Da, este adevărat, replică Alicia cu voce sugrumată. Sunt adoptată. Mami s-a îmbolnăvit de cancer la douăzeci de ani, cu mult timp înainte de criza care a ucis-o după ce a împlinit patruzeci. Doctorii i-au spus că nu va putea face copii din cauza chimioterapiei. Așa că ei m-au adoptat. Așadar, mami nu e mami a mea, tati nu e tati al meu, și tu, Julia, zise ea întorcându-se s-o privească cu ochi goi, nu ești sora mea.

– Nu! Eu... Julia scutură disperată capul, întrebându-se când aveau să se sfârșească toate acele șocuri. Sigur că nu poate fi adevărat?

– Este. Tati mi-a arătat certificatul meu de naștere. Se pare că pe mama mea naturală o chema Joy Reynolds, era o adolescentă din Aylsham care a călcat pe bec. Ea m-a dat spre adopție, și mami și tati, sau poate că ar trebui să spun George și Jasmine, m-au luat când aveam numai două săptămâni.

– Dar...

– Cu tine ce-i? Alicia citi gândurile surorii ei. Asta doreai să întrebi, nu? Julia, ești bine, tu ești categoric a lor. Numai eu sunt cucul din cuibul altuia.

– Dar, Alicia, nu înțeleg. Dacă mami nu putea avea copii, cum de-am apărut eu trei ani mai târziu?

– Se pare că este ceva obișnuit pentru femeile care nu pot avea copii și adoptă să rămână însărcinate după aceea. Are de-a face cu hormonii, cu instinctul matern, îi explică Alicia. Max a căutat pe internet, și există sute de povești similare cu a noastră. Așa că, Julia, nu te teme, tu ești sigur copilul lor. Îmi pare rău că vorbesc cu atâta amărăciune. Alicia întinse mâna și o prinse pe Julia de braț. Nu vreau să fie așa. Doar că totul mi s-a dat peste cap. Nu știu... cine sunt.

- Nu, exclamă Julia însuflețită, probabil că este groaznic pentru tine. Alicia, îmi pare atât de rău. Și, ca să fiu cinstită, chiar nu pot înțelege de ce tati a găsit de cuviință să-ți mărturisească asta după atâta timp. Vreau să spun că ar fi putut s-o facă cu mulți ani în urmă.

- Știu, încuviință Alicia din cap. Nu cred că mi-ar fi spus-o niciodată. Dar a fost silit din cauza a ceea ce ți-a spus Elsie ție.

Julia începea să priceapă. De aceea, insistase Elsie ca Julia să nu-i împărtășească surorii ei povestea despre familia Crawford. Fiindcă, desigur, Alicia nu avea nici un drept la moștenire.

- Oricum, continuă Alicia, nu prea contează de ce-a *făcut-o*. Dar a reușit să mă zdruncine complet, și pentru totdeauna. Alicia își lăsă capul pe brațe, plângând. Mă simt complet pierdută.

Aliciei nu-i stătea deloc în fire să arate atât de vulnerabilă și devastată, încât Julia se strădui să găsească cuvintele potrivite ca s-o liniștească.

- Înțeleg șocul prin care treci...

Alicia își ridică ochii spre Julia.

- Chiar înțelegi? Apoi, ridică din umeri. Nu, Julia, nu cred că ai cum. Pentru mine, familia înseamnă absolut totul. Mereu a fost pe primul loc, mereu. Îți amintești când a murit mami? M-am străduit din greu să am grijă de tine și de tati. Chiar dacă și eu eram distrusă, cineva trebuia s-o înlocuiască pe mami și să țină lucrurile în frâu. Am învățat să mă descurc. Și știi ceva? Ochii Aliciei străfulgerau. De atunci mă tot *descurc* de una singură!

- Alicia, îmi pare rău, teribil de rău. N-am știut.

- Nu, sigur că n-ai știut, admise Alicia. Tu și tati ați fost amândoi pierduți în lumea voastră proprie, și atunci, ca și acum. Problema este că voi doi, familia mea, ați fost lumea *mea*. Doream să fiu acolo pentru voi doi, atât îmi doream. Tati pleca tot timpul să-și colecționeze plantele, pe urmă tu te-ai dus la școala de muzică, râsuflând ușurată că scăpai de mine...

- Alicia, nu-i adevărat.

- Haide, Julia, să fim cinstite! Vocea Aliciei avea un timbru aspru, respingător. Tu mi-o luai în nume de rău când eu făceam tot ce puteam ca să am grijă de tine. Și cred că ai resentimente

și acum față de mine. Eu, cu viața mea „perfectă”, mereu atât de capabilă... simțai că te tratez de sus. Și nu te învinovățesc. Scutură capul. Eu mi-am ales rolul ăsta. M-a ajutat să supraviețuiesc, să-mi îngrop propria suferință. Pe care însă am simțit-o permanent. Am fost mereu acolo pentru toată lumea, pentru tine, tati, Max, pentru copii, și acum... Alicia era sufocată de emoție. Descopăr că totul a fost o minciună sfruntată! Tu, și mami, și tati n-ați fost adevărata mea familie!

Julia tăcea, umilită de forța mâniei și a durerii pe care o simțea Alicia. Și, mai mult decât atât, știa că multe dintre lucrurile afirmate de Alicia erau adevărate.

– Alicia nu poți să spui că totul a fost o minciună, zise ea în final. Ne-am iubit una pe alta... *ne iubim*... indiferent de legăturile de sânge.

Alicia își sprijini un timp capul de marginea gardului și apoi oftă.

– Julia, iartă-mă! Mă tem că mi-am pierdut cumpătul. Un terapeut ar spune că „strategiile mele de supraviețuire” par să mă fi părăsit. Simt cum viața mea a luat-o rău la vale. Nimic nu mi se mai pare că are vreun rost. Simt că totul este... fără sens.

Julia atinse ușor umărul surorii ei.

– Este un simplu șoc. Lucrurile vor evolua într-un sens mai bun.

– Pur și simplu, nu pot să cred că nu m-a născut mami, șopti ea, ci o persoană complet străină.

– Dar a fost la fel și pentru mami...

Juliei i-o luă gura pe dinainte.

Alicia se uită în sus, la Julia, cu fața palidă, brăzdată de lacrimi.

– Ce vrei să spui! Că și mami a fost adoptată?

Julia încuviință din cap.

– Da. Asta mi-a spus Elsie. Și aproape sigur i-a spus și lui tati.

– Dumnezeuule! exclamă Alicia. Mami a știut că a fost adoptată?

– Nu, n-a știut. Elsie mi-a spus că, din punctul ei de vedere, Jasmine a fost tot timpul copilul ei. Și presupun, adăugă Julia cu blândețe, asta e tot ce contează cu adevărat, nu crezi?

Alicia nu-i răspunse. Julia îi dădu Aliciei la o parte părul blond de pe fața brăzdată de lacrimi.

– Înțeleg că ești afectată. Trăiai cu impresia că ești cineva, pentru ca, pe urmă, să descoperi că ești altcineva. Dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce contează cu adevărat. Singura diferență dintre mami și tine este că ea n-a știut, în timp ce tu știi acum.

Alicia, mai calmă acum, privea marea, oftând.

– Știind asta despre mami, mă ajută într-o câțva. Cred că încep să mă obișnuiesc cu ideea din punct de vedere emoțional.

– Da, zise Julia, așa e. Și n-aș vrea să consideri că te tratez de sus, dar și eu am avut parte de multe șocuri în ultimul an, și știu că răbdarea e esențială.

– Da. Alicia continua să privească golful. Ți-am spus odată că mă tem de felul în care aș reacționa dacă m-aș confrunta cu o problemă serioasă, așa cum ai pățit tu... și uite-mă acum! Zâmbi trist. Sunt o epavă!

– Alicia, ești și tu om, îi spuse Julia, dându-și seama, vinovată, că o judecase greșit pe sora ei. Nu te mai tortura singură fără rost.

– Nu. Asta mi-a spus și Max. Se întoarse spre Julia și-i zâmbi. A fost minunat, atât de înțelegător și m-a sprijinit mult.

– Alicia, este un om minunat. Și te adoră.

– Problema e că sunt obișnuită să fiu puternică și, acum... nu sunt. Probabil că a fost un șoc și pentru el ca, după toți acești ani, să constate cât pot fi de fragilă.

– Poate că, în schimb, îi place că i s-a ivit ocazia să aibă și el grijă de tine, spuse Julia cu îndrăzneală.

– Poate... Alicia întinse brațele spre sora ei. Vreau să mă îmbrățișezi.

Julia o strânse tare la piept.

– Îmi pare rău pentru tot ce ți-am spus acum. N-am vrut. Vocea Aliciei se auzea înăbușită pe umărul ei.

– Și mie îmi pare rău că nu mi-am dat seama cât de mult ai suferit și tu după moartea lui mami. M-am comportat ca o răsfățată egoistă, când tu încercai să mă ajuți. Te-ai purtat minunat cu mine, mai ales în ultima vreme. Nu știu cum m-aș fi descurcat fără tine.

Julia era absolut sinceră, afirmând asta.

– Ei bine, surioară dragă, se desprinseseră Alicia din îmbrățișarea ei, acum am eu nevoie de *tine*. OK?

– OK.

În seara aceea, Alicia luă cina cu Julia și Xavier pe terasă. Dormise puțin și arăta mai liniștită, deși încă destul de palidă. Xavier se comportă fără cusur și, datorită prezenței Aliciei, tensiunea dintre el și Julia slăbise, așa că reușiră să petreacă o seară plăcută. La miezul nopții, Alicia începu să caște și se retrase.

– Îmi pare rău, oameni buni, n-am dormit prea bine, și acum am băut cam mult vin, iar stomacul meu a fost mai mult gol în ultimele zile. Vă urez noapte bună și vă mulțumesc foarte mult pentru găzduire! Îi strânse mâna Juliei. Îmi pare atât de bine că am venit.

Xavier se retrase și el la puțin timp după aceea, lăsând-o pe Julia să stingă luminile și să încuie ușile. Situația era atât de diferită de rutina pe care o avusese cu Kit, când amândoi își împărțeau astfel de sarcini.

În timp ce făcea rondul casei, se gândea la Alicia și la faptul că nu-și făcuse niciodată timp să înțeleagă cât de vulnerabilă era în realitate. La faptul că, atunci când murise mama lor, Alicia își clădise viața ca pe o citadelă, ca să se protejeze de durere. Iar, acum, toate zidurile se prăbușiseră în jurul ei.

Kit îi vorbise despre asta odată – el înțelesese cum era Alicia cu adevărat. În timp ce Julia urca scara, își dorea să fi avut și ea intuiția lui. Măcar acum avea șansa să se revanșeze față de Alicia pentru tot ce făcuse pentru ea sora ei și pentru toată grija pe care i-o arătase. Simți o undă plăcută de afecțiune și iubire pentru sora ei, în timp ce intra în dormitor.

După ce făcuseră dragoste în noaptea precedentă, Xavier trăsesese, evident, concluzia că își reintrase în rolul de soț cu drepturi depline, așa că îl găsi acum întins în tot patul.

– Sora ta mi s-a părut... Xavier își căuta cuvintele, mai umană în seara asta. Deși, sincer să fiu, de-abia așteptam să se termine cina, ca să pot fi din nou singur cu tine, *mon amour*.

Îi făcu semn spre boxerii lui cu o protuberanță în față.

Când Julia se așează pe pat să-și scoată hainele, o trase spre el și o sili să-și lase capul în jos.

– Xavier, nu! Ea se luptă să se smulgă din strânsoarea lui și clătină din cap. Nu în seara asta. Sunt obosită.

– Dar, Julia, știi cât de mult îmi place și cât de dulce este gura ta. Mă excită atât de mult, încercă el s-o convingă.

Dar Julia îl ignoră, se ridică și intră în baie.

A doua zi, Xavier se trezi neobișnuit de devreme ca să se ducă la un alt interviu, așa că Julia și Alicia se bucurară împreună de un mic dejun întârziat. După aceea, Julia îi propuse Aliciei să coboare la capătul mai liniștit al plajei Pampelonne din St. Tropez.

– Câtă decadentă! exclamă Alicia, în timp ce se lungeau pe șezlongurile confortabile din jurul barului de pe plajă. Presupun că, dacă o persoană descoperă că a fost adoptată, își poate găsi alinarea într-o escapadă la o soră care, întâmplător, locuiește în sudul Franței. Chiar m-a ajutat să fiu aici, cu tine. Și ai dreptate; faptul că am aflat că am fost adoptată probabil că nu face prea mare diferență.

– Nu, Alicia, serios, nu cred că face, replică Julia, bucurându-se de razele soarelui pe fața ei. Îmi pare atât de rău pentru că eram atât de respingătoare, când tu doar încercai să mă ajuți. Întotdeauna mi s-a părut că tu faci totul perfect, în timp ce eu făceam totul greșit.

– Aș fi vrut eu! gemu Alicia. Mi-am petrecut ultimii douăzeci de ani preocupată să îmi reprim adevăratele sentimente, iar acum chiar nu mai știu cine sunt.

– Ei bine, poate că te va amuza să te redescoperi, îi sugera Julia, și cine știe, un timp, ar trebui să te pui pe *tine* pe primul plan, și nu pe toți ceilalți.

– Problema e că trebuie să mă fac utilă, admise Alicia. Fără asta, ce-mi rămâne?

– Ei bine, cei care te iubesc, te iubesc pentru ceea ce ești, nu pentru ceea ce faci pentru ei.

– Chiar așa? Vrei să spui că, dacă nu-i mai calc cămășile lui Max și uit să le gătesc copiilor masa de seară, mă vor iubi în continuare?

Julia zări scânteia jucăușă din ochii Aliciei.

– Știi bine că da. Și, regret că trebuie să-ți spun, poate că te vor respecta mai mult dacă nu te vei mai da peste cap să le satisfaci orice capriciu. Asta mă include și pe mine, adăugă Julia. Cine știe, poate că, în cazul ăsta, vom începe să ne dăm noi peste cap pentru tine.

– Uau! Ce idee! chicoti încântată Alicia. Oricum, numai eu sunt de vină. Am proiectat mereu această imagine de femeie supercapabilă, și, Julia, sigur că *sunt*. În asta constă puterea mea. Oricum, în majoritatea timpului, se grăbi ea să adauge.

– Da, dar uneori ai voie să fii și tu vulnerabilă și să ai nevoie de ajutorul altcuiva, la fel ca noi toți. Și n-ar trebui să te temi să arăți asta.

– Nu, o aprobă Alicia. Ai dreptate. Și felul în care s-a purtat Max de când am aflat... Știi, mă gândeam că m-am măritat cu el doar pentru că era „acolo” pentru mine. Credeam că, poate, aveam nevoie de „cineva”, după ce tu ai plecat, și tati nu prea mai stătea pe acasă. Dar, acum, s-a dovedit cât de bun este. Și cât de norocoasă sunt că-l am.

– Dincolo de nori se află întotdeauna cerul senin, zise Julia. Măcar acum știi că Max este mult mai capabil decât credeai tu până acum. Mă îndoiesc că vreunul dintre copii are de suferit dacă se află în grija lui.

– Nu. Nici vorbă, zise Alicia. Și acum, stau ca o lăcustă la soare, fără ca cineva să-mi ceară ceva. Mă simt... minunat!

– Foarte bine. Atunci va trebui să repeți mai des experiența.

– Știi ceva? Alicia se cuibări mai bine pe șezlongul ei, închi-zând ochii. La naiba, chiar așa voi face!

Mai târziu, în timpul prânzului, alcătuit din mozzarella și roșii proaspete, alături de un pahar de vin din partea locului, Julia îi povesti Aliciei ce aflate în legătură cu originile ei. În timp ce savurau o *café au lait*, intrigată, Alicia începu să întoarcă pe toate părțile detaliile aflate.

– Deci, mama noastră a fost o Crawford?

– Da. Fiica nelegitimă a lordului Harry. Julia oftă. Nu-i o ironie? A crescut chiar sub nasul tatălui ei, fără să afle asta niciodată.

– Nu-i de mirare că tati a considerat că trebuie să-mi spună. Altfel, aș fi crezut că și mie îmi curge prin vene sângele Crawford. Cine știe, începeam să-mi dau aere, să port vreo diademă la micul dejun și altele de felul ăsta. Alicia zâmbi. Mi se pare interesant faptul că tu ai mai degrabă dreptul să moștenești domeniul Wharton Park decât Kit. Vreau să spun că ești rudă în linie directă, nepoata lui Harry, în timp ce Kit îți vine un fel de văr. Dacă mami ar mai fi în viață, nu i-ar fi revenit ei domeniul?

– Alicia, o avertiză Julia, mami nu s-a născut în locul potrivit, cum ar zice Elsie.

– Nu mai contează. Cu testele ADN din zilele noastre, se poate dovedi ușor. Am citit un caz recent în *The Times*.

– Probabil că ai dreptate, dar, după cum știi, el este cel mai apropiat moștenitor, bărbat, îndreptățit să preia titlul nobiliar. Sunt totuși sigură că, dacă s-ar fi știut la timpul potrivit, mami ar fi trebuit categoric să moștenească ceva.

Alicia o privi pe Julia.

– Atunci, se pune întrebarea, dat fiind că eu sunt eliminată din ecuație, dacă tu ai dreptul la o parte din domeniu?

– Poate că da, zise Julia, sorbind din cafea. Dar nu am nici timp, nici dorință să investighez. Și, cu siguranță, n-am nevoie de bani.

– Nu. Deci, tu și Kit sunteți...? Își frecă nasul cu degetul, cugetând. Veri de-al treilea?

Fața Juliei se întunecă.

– Cam așa ceva, da, o aprobă ea. Dar acum nu mai are nici o relevanță, nu-i așa?

– Nu mai are? se miră Alicia.

– De ce-ar avea? o întrebă Julia brusc.

– Ei bine – Alicia părea să caute cu grijă cuvintele –, doar cu puțin timp în urmă, tu și Kit erați împreună. Păreai foarte fericită, și...

– Alicia, dacă nu te superi, aș prefera să nu mai vorbim despre asta. Julia puse capăt acestei conversații din capul locului. Xavier a revenit acasă, așa că încă sunt o femeie măritată. Indiferent ce *eram*, eu și Kit, acum este irelevant.

– Ai vorbit cu Kit?

– Ți-am zis că prefer să nu discutăm despre asta, OK?

Alicia își dădu seama că nu avea rost să mai continue, așa că subiectul fu închis.

Capitolul 56

A doua zi după-amiază, Julia o duse pe Alicia la aeroport.

– A fost minunat! îi spuse Alicia cu multă afecțiune, în timp ce așteptau în fața porții de pleări. Exact ce aveam nevoie. Și trebuie să recunosc, își încreți nasul proaspăt pistruiat, nici nu vreau să mă duc acasă.

– Ei bine, poți să vii oricând dorești. Cu sau fără familie, adăugă Julia. Și, amintește-ți, măcar din când în când, este bine să te gândești numai la tine.

– Așa voi face, încuviință Alicia din cap. Mulțumesc, Julia! Am învățat multe.

– Sigur?

– Da. Alicia era pe punctul să izbucnească iar în lacrimi. O trase pe Julia la piept și o strânse tare. E un nou început pentru mine, ce părere ai? Pentru amândouă?

– Așa e, îi zâmbi Julia. Alicia, ai grijă de tine!

– Și tu de tine.

Julia se îndrepta cu viteză mică spre casă, gândindu-se la Alicia și la faptul că spera ca noua înțelegere dintre ele să nu se sfârșească. Și la faptul că își dorea mult să se fi urcat în acel avion și să plece în Anglia cu ea.

Nici ea nu dorea să se întoarcă acum acasă. Chiar dacă acceptase faptul că Xavier se străduia să se poarte cât mai bine, iar ea trebuia să lase să mai treacă ceva timp, relația lor era

tensionată, și ea nu-și putea reține repulsia pe care o simțea față de el.

Cel mai rău, de unde odinioară fusese îndrăgostită până peste cap de el, acum nu mai simțea absolut nimic pentru el.

Julia parcă mașina și merse spre casă, respirând adânc, spunându-și că în seara aceea avea să-și dea silința ca să facă relația lor să meargă mai bine. Ce altă opțiune avea?

Deschise ușa de la intrare, simțind o aromă apetisantă de carne proaspătă, unt prăjit și ierburi aromatice. Xavier era în bucătărie, aplecat deasupra sobei, întorcând două bucăți de friptură la grătar.

– *Voilà!* Ai ajuns acasă. M-am decis să-ți pregătesc eu cina și să-i dau liber lui Agnes. Du-te afară pe terasă și ia loc, *chérie*, și imediat vin și eu cu băuturile.

Surprinsă și uimită, Julia făcu întocmai. Nu-l mai văzuse niciodată pe Xavier gătind, cât fuseseră căsătoriți. El apără cu o sticlă de șampanie și turnă licoarea aurie în pahare.

– Pentru noi! toastă el.

– Pentru noi! repetă ea, sorbind din șampanie.

El veni să se așeze alături de ea și îi luă mâna, sărutând-o.

– De-abia așteptam să plece sora ta, ca să putem fi singuri. Vreau să-ți spun că înțeleg cât de greu îți e să accepți revenirea mea și să mă ierți pentru moartea lui Gabriel. Dar, jur, dacă ai încredere în mine, pot să te fac să uiți. Mă crezi?

– Cred că este ceea ce-ți dorești, Xavier. Julia se simțea vinovată pentru că nimic din ce făcea sau spunea el nu putea să o readucă la viață. Deși trebuia să încerce. Pur și simplu, nu avea alternativă. Este un loc unde vreau să te duc.

– Oriunde, *chérie*, știi asta, răspunse el în grabă.

– Vreau să mergem în locul unde a murit Gabriel. Doar cu o zi înainte să reapi, am plantat doi chiparoși acolo: unul pentru el și altul pentru tine. Aș vrea să vii cu mine să-i vedem.

Se lăsă tăcerea, dar apoi el replică:

– Desigur, orice spui.

– Aș vrea să mergem mâine-dimineață.

– *Bien sur, chérie.* Vom merge.

– Xavier, îți mulțumesc.

Pentru prima dată după revenirea lui, Julia adormi în seara aceea cu capul pe umărul soțului ei.

Ca de obicei, când erau acasă împreună și nu aveau alte angajamente, Julia se trezi prima a doua zi de dimineață. Xavier, rareori, se ridica din pat înainte de zece și jumătate, răstimp pe care ea îl folosea din plin ca să exerseze la pian.

La ora unsprezece, Xavier intră în sfârșit, împleticindu-se ușor, în bucătărie. Julia făcea cafeaua.

– *Bonjour*, iubita mea Julia! Xavier o cuprinse în brațe. Mmm, cafeaua asta miroase atât de bine.

Julia îi dădu o ceașcă.

– De ce nu te duci să faci un duș? Aș vrea să plecăm cât mai repede.

Xavier își încreți fruntea.

– Unde mă rog, adu-mi aminte?

– În locul unde a murit Gabriel, unde am plantat puieții, așa cum ți-am spus.

– Da, da, sigur. Nu-mi ia mult.

Julia își ascunse iritarea, în timp ce Xavier ieșea din cameră. Putea să înțeleagă rezervele lui. Avea să fie la fel de greu pentru el așa cum fusese și pentru ea. Dar... trebuia să-i vadă reacția.

Peste douăzeci de minute, Xavier reapăru în bucătărie, îmbrăcat.

– *Alors!* Să mergem!

Julia șofa, ca întotdeauna, iar Xavier ședea pasiv alături de ea.

– Măine plec la Paris ca să termin runda de interviuri, și cu asta ajungem la final, o informă el.

Julia tăcea. Nu-și îngădui nici o reacție.

– Și Olav m-a informat ieri că editorul mă va suna ca să mă convingă să scriu o carte. Se pare că n-am fost niciodată atât de ocupat.

Din nou, Julia nu-i răspunse.

Parcă mașina în refugiul de pe marginea șoselei și coborâra în tăcere coasta dealului până în locul unde erau cei doi

chiparoși, unul lângă altul. Julia adusese niște apă pe care o turnă la rădăcina lor.

Gândurile ei erau scindate între Gabriel și Xavier, în timp ce-l urmărea pe soțul ei cum stă stânenit alături de ea. În cele din urmă, o prinse de mână.

– Ce-ai făcut este absolut superb. Este un sălaș al păcii, dincolo de tragedie. Crezi că ar trebui să-l scoatem pe unul dintre ei, fiindcă se presupunea că mă reprezintă pe mine?

– Poate că da. Eu...

Lui Xavier îi sună mobilul. Julia îl urmărește cu privirea cum îl scoate din buzunarul pantalonilor și verifică numărul.

– *Pardon, chérie*, este editorul de la Londra. Trebuie să vorbesc cu el.

Julia se uită după el cum se îndepărtează ca să preia apelul.

Rămasă cu cei doi chiparoși, îl smulse pe cel mai înalt și-l aruncă cât mai departe cu putință. Departe de locul care marca dispariția mult iubitului ei fiu. Și a iubirii ei pentru Xavier.

Vara se apropia de sfârșit. Juliei îi deveni foarte clară ironia faptului că avea, în sfârșit, parte de timpul liber pe care și-l dorise mereu ca să-l petreacă împreună cu Xavier, dar acum tânjea după momentele când el era plecat de acasă.

Intraseră într-o rutină zilnică: Julia exersa dimineața, înainte ca Xavier să se trezească, apoi, după-amiaza, lua el pianul în stăpânire, în timp ce Julia se ducea pe plajă ca să evadeze din casă, încercând să se relaxeze. Deși se străduia să le reprime, gândurile îi fugeau involuntar la Kit, întrebându-se unde era el, ce făcea, dorind cu ardoare să-i poată mărturisi toate păsurile și să-i asculte cuvintele calme și pline de înțelepciune.

Într-o seară, spre sfârșitul lui august, Julia sosi acasă și îl găsi pe Xavier în bucătărie, făcând o listă.

– *Chérie*, cred că trebuie să organizăm o petrecere. Ce zici? Julia ridică mirată sprâncenele.

– Ce fel de petrecere?

– Pentru a sărbători revenirea mea din lumea umbrelor și pentru ca toată lumea să afle cât suntem de fericiți. Fac o listă cu invitați.

– Dacă asta vrei... Juliei i se părea un gest grosolan și total nepotrivit, dar era prea ostenită ca să discute în contradictoriu. Când te gândești să organizezi petrecerea?

– Cât mai repede posibil. Mulți vor părăsi riviera în curând; mă gândesc că sâmbăta viitoare ar fi perfect.

– Cum vrei, replică Julia.

Luă un pahar, îl umplu cu apă și se duse în biroul ei ca să răspundă la e-mailurile primite.

Seara de sâmbătă sosi pe nesimțite. Agnes se străduise să facă toate pregătirile în intervalul scurt de timp. Iar Xavier se purta ca un băiețel entuziasmat, așteptând cu nerăbdare apropiata zi de naștere; probă trei cămăși la rând pentru ca să le supună aprobării Juliei.

În timp ce Julia se îmbrăca și se farda, nu simțea nici cea mai mică tragere de inimă. Xavier invitase peste o sută de oameni, și pe unii dintre ei abia dacă îi cunoștea. Îi mărturisise Aliciei că avea niște presimțiri rele în privința petrecerii.

– Dar, Julia, Xavier își dă silința, opinase Alicia. Ați avut parte de atâta suferință, de ce e ceva greșit în ceea ce face acum? Sigur că nu este un final cu totul fericit, dar, oricum, e mai bine decât ce trăiai anul trecut pe vremea asta. După o pauză, Alicia adăugă: Îmi pare rău, scumpo, dar când crezi că-l vei ierta pe Xavier pentru că trăiește, în timp ce Gabriel este mort?

Această conversație fusese purtată în urmă cu două zile și, deși Juliei îi era greu să audă acele cuvinte, știa că Alicia avea dreptate. Așa că își făgăduise ca, în seara aceea, chiar dacă știa că niciodată Xavier nu avea să mai ajungă la inima ei, să se străduiască să fie alături de el.

Se cercetă pentru ultima oară în oglindă și coborî la parter să bea un pahar de șampanie cu el înainte de sosirea oaspeților.

– *Chérie*, ești foarte frumoasă în seara asta!

Julia îl lăsă s-o îmbrățișeze.

El luă două pahare de șampanie de pe tava unui chelner care îi aștepta pe oaspeți în hol.

– Pentru noi! ciocni Xavier paharul de-al ei. Și pentru un nou început!

În timp ce o săruta, primii oaspeți sunau deja la ușă, și Xavier merse să-i întâmpine. În curând, casa și grădina erau înțesate de oameni, mulți strânși în fața unei formații de jazz, care cânta într-un colț al terasei.

Julia făcea tot posibilul ca să pozeze în soția fericită a soțului regăsit. Xavier ținu un scurt discurs emoționant la miezul nopții, laudându-și minunata soție și binecuvântând dragostea pe care o împărtășeau, subliniind, totodată, cât de devastați erau din pricina pierderii mult iubitului lor fiu, dar dând apoi asigurări că aveau să mai fie și alți copii în viitor.

La ora unu, petrecerea era în toi, și șampania continua să curgă valuri. Julia o privea cu suspiciune pe Madelaine, cea care organizase acel grătar fatidic, cum se apropie de ea clătănându-se, părând ușor amețită de alcool.

– Scumpo! Madelaine întinse brațele și o trase pe Julia la pieptul ei generos. Este atât de minunat să vă văd din nou împreună, i se adresă ea cu un puternic accent texan. Nu credeam că-mi va fi dat să trăiesc o zi ca aia.

– Cu siguranță nici eu, îi zâmbi Julia cu amărăciune.

– Ne-am simțit atât de vinovați, știi, că au fost la petrecerea noastră înainte de... accident.

– N-ar fi trebuit, zise Julia, stânjenită. După cum ai spus, a fost un accident.

Madelaine își lăsă capul pe spate și o studie cu ochi tulburi.

– Scumpo, cât de mult te admir! Ai o așa putere de a ierta!

– Doar a fost un accident, nu? o întreabă Julia, oarecum surprinsă.

– Ah, da. Noi l-am rugat pe Xavier să rămână peste noapte, dar bineînțeles că nu ne-a ascultat.

– De ce? reuși Julia să întrebe.

– Fiindcă, scumpo, cu toții știam că nu mai era în stare să conducă. Nu că vreunul dintre noi ar fi fost, adăugă ea, clătînându-se ușor.

Creierul Juliei începea să proceseze încet informația.

– Vrei să spui că Xavier era beat?

– Nu știi? Acum câteva săptămâni, când a venit la prânz la noi, ne-a spus că ți-a explicat totul. Și că tu ai înțeles și l-ai iertat.

Negreșit, Madelaine începea să priceapă expresia de pe fața Juliei, întrucât își duse mâna la gură.

– Sfinte Sisoe, sper că n-am fluierat în biserică! Vreau să spun, cu toții mai bem câte un pahar din când în când. Uită-te la cei de-aici. Flutură mâna spre mulțimea zgomotoasă. Mulți dintre invitați sunt deja amețiți. Pariez că cei mai mulți nu au șofer să-i ducă acasă! Oricum, i se poate întâmpla oricui. Eu aș fi ultima care să arunc cu pietre. Și, acum, ești împreună cu scumpul tău soț, adăugă ea drăgăstos. Scumpo, auzi tu, vino să ne faci o vizită cât mai curând.

Petrecerea continua în timp ce Julia împacheta tot ce încăpea în micul sac de voiaj cu care venise. Xavier era la pian, întreținându-și oaspeții rămași cu talentul lui strălucit.

Nu avea cum să observe plecarea ei, decât mai târziu.

Își lăsă sacul de voiaj lângă ușa dormitorului, apoi merse în vârful picioarelor în camera în care până atunci nu avusese curaj să intre. Mirosul lui o izbi instantaneu, aducându-i lacrimi în ochi. Ignorând nenumăratele lucruri care-i aduceau aminte de viața micuțului ei fiu, Julia se îndreptă spre leagăn.

Așezat pe pernă, era Pomme, iubitul ursuleț al lui Gabriel. Ea îl ridică pe Pomme și-l strânse la piept. După aceea, scoase din dulăpior unul dintre tricourile lui Gabriel.

În timp ce se îndrepta spre ușă, suflă un sărut spre ceea ce fusese odinioară acel dormitor de copil. Puse cele două mici comori în sacul de voiaj, coborî scara și ieși din casă.

Capitolul 57

Mă aplec, sprijinită de brațul scaunului meu confortabil, și mă uit pe hubloul la peisajul de dedesubt. Deși mi-am petrecut multe ore în avion, încă mă minunez de miracolele oferite de un zbor. Mă ajută să privesc lucrurile în perspectivă.

Aproape s-a întunecat afară și, urmărind traiectoria avionului pe monitorul meu, constat că trecem pe deasupra orașului New Delhi. Dedesubt, se vede o puzderie de luminițe strălucitoare, indicând nenumăratele existențe din spațiul de sub noi. Fiecare cu propria sa poveste, țesută pe un fundal propriu, într-o perioadă anume. Forța fiecărei scânteii de viață mă uimește și mă face să mă simt umilă.

Lăsăm în urmă ultimele lumini ale orașului Delhi, în timp ce avionul trece peste vastele culmi golașe ale munților Himalaya, și lumea se întunecă sub noi.

În timp ce mă gândesc cu tristețe că sunt și eu asemenea unui avion, liberă să străbat lumea în lung și-n lat și să aterizez oriunde poftesc. Doar că aș dori ca altcineva să-mi traseze linia zborului. Cu numai câteva săptămâni în urmă, eram atât de sigură că, în sfârșit, viața mea a apucat pe ruta corectă, dar acum a fost din nou azvârlită violent de pe ea. Și în clipa de față consider că tot ce-a mai rămas este doar o epavă.

Totuși, măcar de data asta, știu că am puterea să fac față situației. Nu-mi voi mai plânge de milă pentru ce ar fi trebuit să fie. Mi-am luat rămas-bun pentru totdeauna de la lucrurile care-mi

aminteau de fiul meu, știind că îl voi purta în inima mea pe Gabriel și durerea pierderii lui atât cât voi trăi.

Cât despre Xavier... pedestalul pe care-l urcasem s-a prăbușit. Privind retrospectiv, când a reapărut și mi-a spus povestea lui, am știut că totul se ruina ireversibil. Dezvăluirea din ultimele zile doar mi-a confirmat ceea ce deja știam: Xavier este un om slab, egoist, căruia nu-i pasă de nimeni pe lume în afară de propria persoană, nici măcar de propriul lui copil.

Mă dezgustă profund.

Nu simt nici un regret că i-am întors spatele și am plecat cât mai departe de el. Știu că îmi era imposibil să rămân.

Și acum, din nou, mă întorc în trecut, în încercarea de a-mi descoperi viitorul.

După cină, voi închide pleoapele și voi dormi, în timp ce avionul mă poartă în siguranță spre Orient.

Când Julia ieși pe poarta Sosiri a aeroportului, își zări numele pe o pancartă ținută în sus de un agent reprezentant elegant îmbrăcat. Își împinse căruciorul cu bagaje prin mulțime, îndreptându-se spre el.

– Bine ați venit la Bangkok, domnișoară Forrester! Vă conduc la mașină. Pe aici, vă rog!

Agentul reprezentant preluă căruciorul, și ea îl urmă afară, în aerul fierbinte și umed, greu de respirat, al orașului.

Peste câteva secunde, Julia era instalată în limuzina confortabilă. Șoferul în livrea încercă să lege o conversație cu ea în engleza lui stâlcită, dar Julia nu-i acordă atenție, dorind numai să privească peisajul ce trecea ca fulgerul pe lângă ea, în timp ce mașina accelera pe autostrada modernă. Era uimită de amestecul de blocuri-turn alternând cu acoperișurile aurite ale templelor thailandeze și cu barăcile din lemn în fața cărora fluturau rufe puse la uscat. Se gândi cât era de ciudat că, după ce călătorise prin toată lumea, susținând concerte atât în China, cât și în Japonia, Bangkokul nu se aflase niciodată pe lista ei.

Limuzina trase încet în fața intrării Hotelului Oriental, înconjurat de o vegetație luxuriantă. În timp ce Julia era ajutată de unul dintre portari să coboare, inspiră mirosul aparte al

oraşului – o aromă dulceagă de flori exotice, cu un iz de vegetaţie putrezită – şi i se păru ciudat de familiar.

Când intră în hol, o superbă thailandeză îi oferi o ghirlandă din iasomie.

– Bun-venit la Hotelul Oriental, domnişoară Forrester! Vă conduc acum în camera dumneavoastră.

– Mulţumesc, zise Julia, admirând holul elegant, unde uimitoare orhidee se revărsau dintr-un vas imens, şi felinarele chinezeşti se legănau agăţate de tavanul înalt.

Sus, în camera ei, deschise uşa de la balcon, privind uimită fluviul maiestuos de dedesubt, care se întindea cât vedeai cu ochii de ambele părţi ale hotelului. Era presărat cu ambarcaţiuni de toate formele şi mărimile, însoţite de o cacofonie de sunete.

Julia ceru să i se aducă cafeaua în cameră şi se închise în balcon, delectându-se din plin cu atmosfera ce i se oferea. Îi plăcuse întotdeauna căldura şi era rezistentă la umiditate ridicată, iar temperatura de acolo îi convenea de minune.

Se aplecă peste balustradă, uitându-se spre stânga, şi constată că Orientalul era o mică, dar perfectă oază de linişte, înconjurată de hotelurile mult mai grandioase din jur. Cea mai veche parte a clădirii, cea pe care o cunoscuse bunicul ei, purta acum denumirea de Sala autorilor, potrivit ghidului frunzărit de ea. Se afla pe malul fluviului, la circa treizeci de metri de locul unde se afla ea, dincolo de grădinile tropicale frumos întreţinute şi de bazinul de înot. Faşada lui drăguţă, în stil colonial, părea strivită de clădirile înalte din jur, dar Julia îşi putea imagina colibele din lemn pe pilaştri, care le precedaseră – exact aşa cum le văzuse Harry.

După ce îşi termină cafeaua, pe Julia o luă căscatul. Scoase din poşetă adresa dată de Elsie şi o studie. Dar, mai întâi, trebuia să doarmă, ca să aibă capul limpede înainte să înceapă ultima etapă a călătoriei în trecut.

Dormi mult mai mult decât ar fi vrut, trezindu-se ameţită, la cinci fără un sfert. Se așeză, din nou, pe un scaun în balcon, cu un pahar de vin alb rece în mână, urmărind cum ziua se prefăce în noapte în Bangkok. Dedesubt, se vedeau licărind ghirlandele de luminițe albe, împodobind copacii de pe terasa cu vedere spre

fluviu. Era deja plină de clienți ai hotelului, care luau cina, și Julia își dădu seama că și ea trebuia să mănânce ceva. Luă ascensorul până jos, în hol, zâmbind surprinsă când liftierul i se adresă pe nume, și se duse la recepție.

– Da, madame, pot să vă ajut cu ceva? îi zâmbi o altă superbă thailandeză.

– Da. Julia îi dădu bucata de hârtie. Mă întreb dacă ai putea să-mi faci rost de o mașină să mă ducă la această adresă.

– Desigur. Nu este departe. Vreți să mergeți acum? o întrebă fata.

– Nu, mâine-dimineață, te rog. La unsprezece.

– Voi face comanda, madame. Mai doriți și altceva?

– Nu, mulțumesc, răspunse Julia și traversă holul, oprindu-se puțin ca să asculte cvartetul dintr-un colț, interpretând o piesă de Schubert.

Fu apoi condusă spre o masă din capătul îndepărtat al terasei, cu vedere spre fluviu și, la lumina lumânărilor, comandă încă un pahar de vin și un curry verde. Privea în jur lumea elegant îmbrăcată și asculta pleoscăitul ambarcațiunilor de pe fluviu, fiind cuprinsă de un calm desăvârșit.

Chiar dacă nu reușea să-și găsească bunica, sau descoperea că murise cu mult timp în urmă, așa cum bănuia Elsie, Julia se simțea foarte bucuroasă să se afle acolo. Într-un loc atât de special; oricum, un loc perfect, în care să facă un bilanț și să se gândească pe îndelete la viitorul ei. Se simțea răsfățată de personalul atât de atent și de atmosfera relaxată a acelui loc, unde începuse propria ei poveste cu multă vreme în urmă.

Surprinzător, Julia dormi toată noaptea fără să fie nevoită să ia vreun somnifer pe care le purta mereu cu ea, în caz că suferea de insomnie din cauza schimbării de fus orar. Luă un mic dejun format din mango, papaya și un alt fruct tropical, denumit măr-roz, urmat de o ceașcă de cafea tare. La unsprezece fără cinci era condusă spre mașina care o aștepta.

Șoferul se întoarse spre ea și-i zâmbi.

– Este o adresă particulară, da? făcu el semn spre bucata de hârtie.

– Cred că da.

– OK, madame, mergem!

Așezată pe bancheta din spate, și-ar fi dorit să o fi contactat telefonic pe Lidia, ca s-o avertizeze pe bătrâna doamnă că nepoata ei urma să-și facă apariția. Dar, neavând un nume de familie, era imposibil. Elsie trimisese fotografiile numai pe numele de Lidia.

– Ești sigură că-i o idee bună? o întrebase Elsie, când Julia o sunase de la Paris să-i spună că pleca în Thailanda să-și caute bunica naturală. Să tulburi și mai mult apele trecutului, când tu ar trebui să te gândești la viitor?

Poate că Elsie avea dreptate, se gândi Julia, dar poate avea nevoie să revină la origini înainte de a putea să-și continue drumul.

Mașina făcea slalom pe străzile înguste din Bangkok, și Julia observă cum șoferul ridică surprins din sprâncene, când ea deschise geamul, să respire aerul și să simtă mai bine atmosfera locului. Trotuarele erau pline ochi de localnici ieșiți din casele lor, aleile erau ticsite cu gherete cu mâncare pentru trecătorii grăbiți, și carosabilul sufocat de automobile, autobuze vechi și tuk-tukuri motorizate într-o forfotă nesfârșită. Un amestec de Orient și Occident, atât de verosimil, de vibrant și de viu.

– Madame, aproape am ajuns. Casa e pe malul fluviului, da? o întrebă șoferul.

– Mă tem că n-am idee. N-am mai fost niciodată aici.

– Nu vă fie teamă, madame! o găsim, OK?

Julia încuviință din cap.

– OK.

Peste câteva minute, părăsiră strada aglomerată și apucară pe o alee frumoasă, rezidențială. Ajunși la capătul unei fundături, șoferul îi făcu semn spre o poartă.

– Asta e adresa corectă și casa unde doriți să ajungeți, o anunță el.

– Mulțumesc. Julia se pregăti să deschidă portiera, dar șoferul era deja acolo, ducând degetul la cozorocul șepcii albe în semn de respect, în timp ce ea cobora.

– Vreți să vă aștept? îi zâmbi el.

– Da, te rog. Dar nu știu cât voi sta aici.

– Nici o problemă, madame, stați cât aveți nevoie. Eu voi fi aici, îi zâmbi el din nou.

– Mulțumesc!

Julia respiră adânc în timp ce se apropia de casă pe o potecă. Casa era foarte frumoasă, în stil thailandez, cu pereți exteriori căptușiți cu lemn exotic și cu o verandă care înconjura tot parturul. Acoperișul arăta ca un V răsturnat, încrețit pe margini.

Urcă treptele spre verandă. Fiindcă nu găsi nici un clopoțel, ciocăni în ușa de la intrare, așteptă câteva minute, apoi ciocăni din nou și încă o dată. Tocmai când se pregătea să plece, dezamăgită, ușa se deschise.

Doi ochi bătrâni o sfredeleau prin mica deschizătură.

– Pot să vă ajut cu ceva? o întrebă omul cu un puternic accent thailandez.

– Da, o caut pe Lidia.

Ochii o scrutau, devenind numaidecât temători.

– Cine sunteți? De ce vreți să o vedeți? o întrebă pe un ton acuzator.

Julia nu era pregătită să răspundă unor astfel de întrebări, nedorind să-și decline identitatea până când nu afla cine era omul respectiv.

– Am venit din Anglia... un prieten al Lidiei m-a rugat să-i transmit un mesaj. Este înăuntru? îl întrebă Julia.

Omul clătină din cap.

– Nu, a ieșit. La revedere!

Bătrânul dădu să închidă ușa, dar Julia o blocă.

– Se întoarce? îl întrebă, fără să-și dea seama că imita stilul lui de a vorbi engleza.

Omul ridică din umeri.

– Posibil.

– Ea este... bine? Julia dorea să zică „în viață”, dar se temea că n-ar fi fost potrivit.

– Este bine, încuviință omul. Și acum pleacă, OK?

– Când se înapoiază, poți să-i spui că o prietenă a lui Harry vrea s-o vadă. Stau la Hotelul Oriental și o voi aștepta acolo.

Julia vorbea cât putea de răspicat și de clar.

– Harry, rosti bătrânul numele greoi, pe urmă încuviință din cap. OK, îi spun!

Îi trânti ușa în nas, și Julia se îndreptă spre mașină.

Își petrecu după-amiaza la bazinul de înot, frământându-se la gândul că bătrânul nu înțelesese nimic din ce-i spusese și că nu putea să-i transmită mesajul Lidiei. Dar cel puțin aflate că Lidia era în viață. Deocamdată, nu avea decât să aștepte și să profite de acel timp ca să-și analizeze viața.

Și mai ales să își clarifice sentimentele față de Kit.

Julia știa că era puțin probabil ca mariajul ei cu Xavier să supraviețuiască după tot ceea ce aflate despre accident, dar, în timp ce stătea tolănită în soarele tropical, trebui să admită totuși că sentimentele ei față de Kit jucaseră un rol în această privință. Și dragostea lui Kit pentru ea, forța lui dătătoare de liniște și sentimentul de siguranță, lipsa geloziei, toate acestea o făcuseră să-l privească pe Xavier – și relația ei cu el – într-o lumină mult mai clară.

Fără dubiu, Kit apăruse în viața ei într-un moment nepotrivit, când toate emoțiile ei erau atât de tulburi. Dar însuși faptul că descoperise cât de fericită putea fi alături de el – într-un moment în care încă își jelea fiul, rezervată să meargă mai departe după pierderea recentă a soțului – dovedea cât de puternice erau sentimentele lor.

Știa că era iubire. Din cea mai pură.

În ultimele luni, mai învățase o lecție crucială a vieții, anume că totul depindea de sincronizare. Dacă l-ar fi întâlnit pe Kit în circumstanțe diferite, într-un alt moment al vieții, poate că ar fi fost încă împreună.

Dar nu era cale de întoarcere. Încrederea dispăruse. Kit probabil că se simțea ca o jucărie abandonată, dată deoparte când apăruse ceva mai bun, mai grozav. În orice caz, era conștientă că, în locul lui, ea așa s-ar fi simțit. Nici măcar nu avusese bunul-simț sau curajul să vorbească direct cu el.

Nu... paguba era ireparabilă, și ea trebuia să-și continue viața. La urma urmei, bărbații nu erau totul, și nu trebuia să se mai bazeze pe ei ca să fie fericită.

Mai târziu, în aceeași seară, în timp ce ședea pe balconul ei cu un pahar de vin în mână, Julia decise să-l sune pe Olav și să-i ceară să îi alcătuiască cel mai încărcat program de care era în stare.

Admira priveliștea minunată a luminilor reflectate în apă și, în pofida a ceea ce își propusese, nu se putu abține să nu se gândească cât de mult i-ar fi plăcut să-l aibă pe Kit alături. Să-i spună cât de bine se simțea în acea țară de la capătul pământului, protejată în acest loc liniștit, dar atât de animat... căruia simțea că îi aparține. La fel cum simțise și bunicul ei.

Doamne, cât de mult îi lipsea Kit! De parcă numai jumătate din ființa ei se afla acolo. Indiferent dacă era sau nu liberă să-l iubească, faptul că pierduse într-un singur an un alt lucru minunat din viața ei era de nesuportat.

Bău ceva mai mult vin în seara aceea, așa că își îngădui să jelească pierderea lui Kit pentru prima oară de când fusese silită să renunțe la el.

În următoarele zile, Julia își umplu timpul, așteptând reacția Lidiei, descoperind locurile bătute de Harry, făcând călătorii cu barca în sus, pe fluviu, ca să vadă palatul regal și Buddha de Smarald, captivată de frumusețile locului. După-amiaza lua ceaiul în Sala autorilor, studiind fotografiile sepie de pe pereți, imagini ale hotelului de pe vremea când Harry și Lidia își trăiau tragica lor poveste de dragoste între pereții săi.

Verifica regulat la recepție să vadă dacă îi fusese lăsat vreun mesaj, dar nimic deocamdată. Îl sună pe Olav, informându-l că era gata să accepte orice ofertă avea pentru ea. Își petrecea ore în șir la bazinul de înot, încercând să își dea seama unde i-ar plăcea să-și ducă în continuare viața.

Fiindcă în momentul de față nu avea o locuință, decât căsuța din Norfolk, care totuși nu intra în calcul. În afară de faptul că nu răspundea nici pe departe nevoilor ei, era un loc care i-l evoca dureros și constant pe Kit.

Poate că răspunsul era un nou început într-una din capitale? Un apartament neutru, care să nu-i aducă aminte de nimic, doar să-i servească ca reședință între deplasările la recitaluri.

Londra... Paris... New York?

Din păcate, trebuia să străbată din nou întreaga lume.

În timp ce lua o cină solitară pe terasă, Julia hotărî ca, a doua zi, să se întoarcă acasă la Lidia și să facă o ultimă încercare de a da de ea. Apoi avea să părăsească Bangkokul și să își ia viața de la capăt.

– Madame Forrester!

Vocea managerului hotelului o făcu să tresară.

– Da?

– Se află cineva aici care dorește să vă vorbească.

Din întuneric, răsări o siluetă micuță, ca a unei păsări: îmbrăcată elegant, în mătase thailandeză, cu părul negru ca smoala prins la spate într-un coc cu două orhidee înfipite într-o parte a lui.

În timp ce ușa se închidea în urma ei, Julia își dădu seama că o recunoaște, deși îi luă o secundă ca să-și dea seama de ce: parcă se privea în oglindă, recunoscând multe dintre propriile ei trăsături. Știa că femeia din fața ei avea optzeci de ani, dar timpul parcă nu lăsase nici o urmă pe tenul ei mieriu. Avea niște ochi imenși, migdalați, de culoarea ambrei, și Julia își putea imagina lesne ce frumusețe răpitoare trebuie să fi fost la șaptesprezece ani.

Femeia își uni palmele în semn de salut tradițional thailandez, ce arăta respect, și își plecă fruntea. Apoi, își semeți capul și îi zâmbi.

– Eu sunt Lidia.

– Mulțumesc că ai venit să mă vezi! Julia nu se putea gândi ce să-i mai spună; era copleșită în fața chipului căruia îi semăna leit. Te rog, ia loc! o invită, arătând spre scaunul din față.

Lidia se așeză, apoi o studie pe Julia cu ochi plini de speranță.

– Așadar, trebuie să-mi spui de ce-ai venit acasă la mine ca să-mi bagi în sperieți servitorul.

Julia se amuză gândindu-se la bătrânul din spatele ușii Lidiei.

– Îmi cer iertare! N-am vrut să-l bag în sperieți.

Ochii Lidiei licăreau veseli.

– Mi-a spus că s-a gândit că vede o stafie.

Julia ridică o sprânceană.

– Serios? De ce?

– A crezut că am murit pe stradă, când eram la cumpărături, și m-am întors acasă în chip de fată tânără. Acum văd de ce. Îmi semeni atât de bine. Cred că bietul de el e nedumerit – cum de poți fi *prietenă* cu Harry, când ești o fată atât de tânără și îmi semeni leit. Nici eu n-am știut dacă voi întâlni o doamnă în vârstă sau una tânără.

– Nu eram sigură ce să-i spun. Lidia, știi cine sunt?

Julia se simțea cuprinsă de o emoție stranie pe când îi puneă această întrebare.

Lidia o studia.

– Ești prea tânără să fii fiica mea, Jasmine. Așa că, presupun, ești... nepoata mea?

– Da, confirmă Julia cu lacrimi în ochi. Jasmine a fost mama mea.

Câteva secunde, se lăsă tăcerea. Julia o privea pe Lidia cum încearcă să-și revină.

– Îmi pare rău că mi-a luat ceva timp ca să ajung la tine, dar poți înțelege cât de șocată am fost când am auzit numele lui Harry. În toți acești ani, n-a fost zi în care să nu mă gândesc la el. Mai trăiește? o întrebă ea, cu speranță și teamă oglindite în ochi.

– Nu, Lidia, a murit cu mulți ani în urmă. Îmi pare rău!

Lidia încuviință din cap, ducându-și mâna la inimă.

– Am știut asta aici, îi făcu ea semn spre inimă, dar tot mai speram. Cum a murit?

Julia scutură din cap.

– Nu știu. S-a întâmplat înainte să mă nasc eu. Dar Elsie, bunica mea... sau ar trebui să spun femeia despre care credeam că e bunica mea până în urmă cu câteva săptămâni... mi-a spus că... a murit de inimă rea.

Lidia scoase o batistă din coșulețul ei și își suflă nasul.

– Trebuie să mă ierți, nu este demn pentru o bătrână să plângă în public. Dar în toți acești ani n-am știut nimic...

– Dar Elsie ți-a trimis fotografii cu mama mea, nu? Ca să-ți arate că e fericită și bine îngrijită în Anglia?

Lidia încuviință din cap.

– Da. A fost frumos din partea ei. Dar, Julia, îi spuse Lidia cu ochi nedumeriți, fotografiile au fost trimise de doica lui Jasmine, Elsie. De ce spui că Elsie e bunica ta?

Îngrozită, Julia își dădu seama că Lidia nu știuse niciodată că fiica ei nu fusese crescută la Wharton Park sub oblăduirea lordului Harry Crawford, ci de grădinar și de soția lui, în căsuța lor.

– Lidia, este o poveste foarte lungă, își trase Julia răsuflarea, pe care de-abia am aflat-o eu însămi.

– Știu că e nevoie de timp pentru explicații, îi zise înțeleghătoare Lidia. Și, acum, povestește-mi despre mama ta. Este la fel de frumoasă ca tine? Este și ea aici? o întrebă cu ochi plini de nerăbdare, așa că Julia nu-și mai putu stăpâni lacrimile.

– Nu... clătină Julia din cap, realizând că odiseea ei în trecut avea să se dovedească mult mai complicată și mai dureroasă decât preconizase. Of, Doamne! Îmi pare rău, mama mea a murit în urmă cu douăzeci de ani, pe când eu aveam unsprezece, zise ea, întinzând mâna instinctiv peste masă ca să o prindă pe a Lidiei.

Lidia o strângea tare de mână acum, trupul ei micuț tremurând de suferința prin care trecea. Șopti ceva în thailandeză, apoi oftă adânc.

– Cred, șopti ea, că nu este momentul să-mi spui mai multe. Trebuie să discutăm într-un loc privat, fiindcă nu vreau ca alții să asiste la durerea mea.

– Da, acceptă Julia. Îmi pare atât de rău să-ți aduc aceste vești îngrozitoare. Poate că n-ar fi trebuit să vin să te caut.

– Oh, nu, Julia, nu trebuie să gândești așa, sau să te simți vinovată că mi-ai spus ce ne-a hărăzit amândurora soarta. Eu mi-am pierdut fiica, iar tu ți-ai pierdut mama. Un cerc nesfârșit de viață și moarte. Lidia se strădui să-i zâmbească. Și nu uita, Julia, că mesagerul veștilor proaste este și mesagerul veștilor bune. Fiindcă *tu* ești aici. O pârțică din mine, așa cum eu sunt din tine. Și acum suntem aici împreună, reunite în sfârșit, exact în locul unde l-am întâlnit și m-am îndrăgostit de bunicul tău. Este minunat, nu crezi?

– Da, așa este, încuviință Julia încet.

Managerul sosi cu un pahar pentru Lidia.

– *Kop khun ka*, Thanadol! Îți fac cunoștință cu nepoata mea, Julia. A venit de la capătul celălalt al lumii ca să mă găsească.

Sprâncenele lui Thanadol abia dacă se mișcă.

– Îmi face plăcere să aflu asta, zâmbi el. Nu sunt deloc surprins: semănați ca două picături de apă. Vă rog, chemați-mă dacă mai doriți și altceva.

În timp ce el se îndepărta, Julia o întrebă:

– Cum de-l cunoști?

– Oh, am lucrat aici, cu mulți ani în urmă, cu tatăl lui Thanadol, îi explică Lidia. Mulți dintre angajații de aici au rude care au lucrat aici înaintea lor. Acest hotel este ca o familie, și oamenii de aici m-au ajutat când am avut nevoie.

– Cât timp ai lucrat aici? se interesează Julia.

– Zece ani, până l-am întâlnit pe soțul meu, replică Lidia.

– Ai fost măritată?

Nici ea nu știa de ce, dar Julia era surprinsă.

– Da, și din nou, l-am întâlnit exact aici, în acest hotel. Am fost împreună patruzeci de ani. Eram lângă el când și-a dat ultima suflare, acum doisprezece ani.

– Sunt bucuroasă că ți-ai găsit fericirea, Lidia, replică Julia blând.

– Dar, Julia, n-a fost iubire. Asta am simțit numai pentru Harry. Însă am dus o viață bună alături de el. Soțul meu a avut mult succes, o mare companie, și eu l-am ajutat să o dezvolte. Și l-am iubit, pentru că el mă iubea nespus de mult.

– Ați avut copii?

– Nu, clătină Lidia cu tristețe din cap. Aproape că mi-am pierdut viața când am născut-o pe mama ta. După aceea, nici un bebeluș.

– Îmi pare rău, zise Julia.

– Poate că, murmură Lidia, dacă nu eram atât de grav bolnavă când *khun* Bill m-a căutat, aș fi păstrat-o pe Jasmine aici, cu mine. Dar, suspină ea, odată ce ai luat o decizie, și nu mai e cale de întoarcere, singura consolare este acceptarea. Am aflat, cu mulți ani în urmă, că nu-ți poți schimba soarta... sau pe a altora.

– Nu, acceptă Julia din toată inima, înțeleg pe deplin.

Lidia rămase cu privirea ațintită spre fluviu, pierdută un moment în propriile gânduri.

– Și acum, dragă Julia, zise ea, mă simt obosită în seara asta și cred că trebuie să mă duc acasă. Cât mai stai la Bangkok?

– Plănuiam să plec curând. Dar pot să mai stau, acum că te-am găsit.

– Atunci, vino, te rog, la mine mâine la prânz, îi propuse Lidia. Și putem discuta mai mult. O singură întrebare: Mai am și alți nepoți?

Juliei îi stătea pe limbă să-i răspundă afirmativ, că mai avea o nepoată. Dar, la fel ca mare parte din existența Juliei, acest lucru nu mai era adevărat.

– Numai pe mine, răspunse ea simplu.

– Este suficient, replică Lidia plină de afecțiune, un adevărat dar de la Dumnezeu. Spune-mi, te rog, nepoata mea, ești și tu mamă, sau ești nevoită să muncești?

Julia ignoră prima parte a întrebării, răspunzând la a doua:

– Sunt pianistă.

Ochii Lidiei se umplură imediat cu lacrimi, apoi îi zâmbi larg.

– Oh, Julia! Trebuie să știi că prima dată când l-am văzut pe bunicul tău, el cânta la pian, chiar acolo, în vechiul bar Bamboo. Lidia îi făcu semn spre Sala autorilor. Cred că atunci m-am îndrăgostit de el. Era atât de plin de viață când cânta. Asta-i un dar special moștenit de tine. Acum, se ridică ea, chiar trebuie să mă duc acasă.

Julia se ridică și ea, neștiind sigur cum ar fi fost mai potrivit să-și ia rămas-bun. Dar Lidia îi ușură decizia, prinzând-o de mână și apoi sărutând-o pe amândoi obraji.

– Îți mulțumesc că ai venit să mă cauți! murmură ea. La vedere, nepoata mea! Vorbim mâine.

După plecarea Lidiei, Julia rămase o vreme cu ochii spre fluviu. Mai târziu, se ridică de la masă și privi spre cer. Spera sincer că Harry era pe undeva, pe acolo, urmărind cu bucurie scena ce tocmai avusese loc.

Capitolul 58

A doua zi, înarmată cu niște fotografii aduse cu ea, Julia luă limuzina hotelului și se duse acasă la Lidia. De data asta, fu întâmpinată cu un zâmbet și cu un bun-venit rostit în thailandeză de servitorul Lidiei.

– Bun-venit, *Khun* Julia. *Khun* Lidia vă așteaptă pe verandă. Vă conduc.

Julia îl urmă prin mai multe camere întunecate, cu jaluzelele trase din cauza soarelui puternic de afară, spre terasa largă, din lemn, prelungită pe niște pilaștri deasupra fluviului. Era plină de ghivece mari de flori și de mirosul dulceag al iasomiei plutind prin aer și reamintindu-i instantaneu Juliei de grădinile de la Wharton Park.

Briza dinspre fluviu menținea aerul răcoros pe verandă și clopoței mici de alamă, atârnați de tavan, scoteau clinchete cristaline în timp ce se legănau.

Casa era clădită pe o insuliță în partea lată a fluviului. Ambarcațiunii se auzeau trecând zgomotos prin apropiere, dar, pe măsură ce se îndepărtau, zumzetul lor se auzea tot mai slab în acea oază de pace.

Lidia apărură pe verandă cu o veche pălărie de culi pe cap și cu o stropitoare în mână. Fața i se luminează când o văzu pe Julia.

– Julia! exclamă ea bucuroasă, întinzând mâinile spre ea. Bine-ai venit acasă la mine! Sunt atât de fericită că ești aici! Și, acum, zise ea punând stropitoarea jos și făcându-i semn să se

așeze pe un scaun la masa pregătită pentru prânz. Ia loc, te rog, și fă-te comodă! Pot să-ți ofer ceva de băut?

– Da, mulțumesc, Lidia.

Ochii Lidiei se îndreptară spre ușă, pe unde se vânzolea servitorul; în câteva secunde, acesta reapăru cu un pahar cu apă și o nucă de cocos desfăcută, cu un pai în ea.

– Dacă preferi, am și bere și vin, îi spuse Lidia.

Julia clătină din cap.

– Nu, este perfect. Sorbi din lichidul dulce, lipicios și zâmbi. E ceva inedit, dar îmi place.

Julia era conștientă cât de atent o studia Lidia și roși.

– Îmi cer iertare, Julia, că mă holbez așa la tine. Dar este atât de straniu și de minunat să văd ce frumusețe am plămădit împreună cu Harry, apoi fiica mea cu tatăl tău. Să te văd aici, în casa mea. Îi zâmbi larg. Sunt mulțumită de ceea ce văd, ești nespus de frumoasă. Ai moștenit cele mai frumoase trăsături thailandeze, pe lângă înălțimea și atitudinea englezească. Și, sigur, tenul superb. Oh, ce n-ar da thailandezele să aibă tenul deschis la culoare și să arate ca niște europene!

– Iar eu *vreau* să mă bronzez! exclamă Julia.

Asta îi smulse Lidiei hohote de râs. Era un sunet plăcut, precum clinchetul clopoțelilor de deasupra, care se legănau în adierea brizei.

– Da, toți alții de-abia așteaptă să-și facă pielea maro. Probabil că e o glumiță a Domnului. Cu toții ne dorim ce nu putem avea. Fața Lidiei căpătă o mină serioasă în timp ce se apleca spre nepoata ei: Julia, nu te teme să-mi spui ce s-a întâmplat cu Jasmine după ce a sosit în Anglia. Mi-am dat seama singură. În timp ce luna strălucea azi-noapte sus, pe cer, am înțeles. *Khun Bill* și soția lui *Elsie* au adoptat bebelușul meu, nu-i așa?

– Da, Lidia, așa este, confirmă Julia, cu neliniște în glas. Nu au avut încotro la vremea aia.

– Și Harry a știut? o întrebă ea. A știut că fiica mea crește atât de aproape de el?

– Bunica mea... apoi Julia se corectă singură... *vreau* să spun *Elsie*, mi-a spus că el n-a aflat decât cu câteva săptămâni

înainte de a muri. A venit să-i aducă ceva lui Bill drept amintire și atunci a văzut-o pe Jasmine pentru prima dată. Imediat, și-a dat seama... pentru că era bucătică ruptă din tine.

– Așadar, Jasmine a mea n-a crescut la Wharton Park ca fiica unui lord britanic, medită Lidia. În schimb, a crescut alături de un grădinar și de buna lui soție.

– Da. Dar, Lidia, Julia știa că nu mai putea să ascundă adevărul, soția lui Harry, Olivia, era pe atunci însărcinată.

– Așa! Ochii Lidiei se întunecară. Julia, trebuie să mă crezi atunci când îți spun că tot timpul cât Harry a fost cu mine, aici, în Thailanda, n-a pomenit niciodată că e căsătorit. Dacă ar fi făcut-o, eu n-aș... Scutură vehement din cap. Se pare că atât eu, cât și soția lui am fost trădate de el.

– Înțeleg ce simți, acceptă Julia, și nu știu de ce Harry nu ți-a spus. Poate că-i era teamă să nu te piardă dacă aflai.

– Avea dreptate, căci așa s-ar fi întâmplat. Ochii de ambră ai Lidiei erau mânioși. Când Bill a venit să mă caute aici, în Bangkok, după ce s-a născut Jasmine, și mi-a spus toate astea, aproape am murit a doua oară din cauza șocului. Dar, de-a lungul anilor, am început să înțeleg. Ochii ei se luminau pe măsură ce vorbea. Am înțeles că este posibil să iubești doi oameni în același timp.

– Nu, Lidia, o corectă Julia. N-a fost așa. Elsie mi-a spus că, de la bun început, căsătoria lor a fost aranjată. Harry nu a avut încotro, a fost nevoit să se însoare cu Olivia și să încerce să facă un moștenitor, în caz că nu se întorcea din război. Iubirea nu conta. S-a luat decizia că Olivia era potrivită pentru asta, și el a trebuit să-și facă datoria. Tu ai fost femeia pe care Harry a iubit-o și alături de care dorea să trăiască.

– Dar soția lui? Îl iubea? Sau doar a acceptat și ea aranjamentul? o chestionă Lidia.

– Elsie a fost camerista ei timp de peste patruzeci de ani și spune că Olivia îl adora pe Harry, oftă Julia. Pentru ea, căsătoria lor era reală, ceea ce a făcut și mai teribilă... descoperirea existenței tale.

– A aflat? Lidia își acoperi gura cu mâna. Dar cum?

– A găsit ultima ta scrisoare adresată lui Harry, cu inelul de logodnă în ea. Și peste câteva zile a pierdut propriul copil. Din câte spune Elsie, și-a petrecut tot restul vieții plină de amărăciune pentru ceea ce-i făcuse Harry.

– Oh, oh! Câtă durere a provocat iubirea noastră! Lidia scutură disperată capul. Am numai compasiune față de biata lui soție. I-a spus oare lui Harry că aflase de mine?

– Niciodată. Pur și simplu, și-a împietrit inima, făcându-și doar datoria față de domeniu. Elsie zice că amândoi au dus o viață mizerabilă cât au mai trăit. Privind lucrurile retrospectiv, ar fi fost mult mai bine dacă Harry s-ar fi întors la tine și i-ar fi redat libertatea Oliviei. Dar, desigur, la mijloc era și domeniul Wharton Park care, după război, era într-o stare jalnică. Harry avea zeci de lucrători, care își câștigau traiul datorită lui. Chiar dacă avea inima zdrobită, după cum mi-a spus Elsie, trebuia să rămână în Anglia. Efectiv, n-a avut de ales.

Lidia încuviință din cap.

– Bill mi-a explicat toate astea când a venit aici, la Bangkok. A fost foarte bun. Cred că a fost un om deosebit de bun. El mi-a salvat viața.

– Ei bine, eu l-am adorat, zise Julia. Ori de câte ori mă duceam la Wharton Park, îmi petreceam mult timp în seră, privind-l cum își îngrijește florile. Atât mama, cât și eu am crescut înconjurată de miresmele ținutului natal despre care n-am știut că face parte din noi.

– Asta-i o consolare, zâmbi Lidia. Odată cu Jasmine, am trimis o orhidee deosebită, pentru ca Bill să o crească pentru ea. Este foarte rară, doar câteva în întreaga lume. Am descoperit-o într-o zi, într-o piață de flori de aici, chiar înainte ca Jasmine să se nască. Am știut ce este și am cumpărat-o pentru ea. Mă întreb dacă a înflorit în Anglia?

– Într-adevăr? Julia își aminti de picturile lui Jasmine, în care apărea orhideea rară, asupra căreia îi atrăsese atenția tatăl ei, George. Da, cred că așa a fost, șopti ea.

– Și tatăl tău? A murit și el? o întrebă Lidia.

– Nu, zâmbi Julia, este bine sănătos. A adorat-o pe mama și au fost foarte fericiți împreună. Atât de fericiți, încât n-a încercat niciodată s-o înlocuiască.

– Și el are habar despre originile soției sale?

– Da, dar a aflat abia recent, la fel ca mine.

– Aș vrea ca într-o zi să-l întâlnesc pe soțul fiicei mele, zise Lidia. Așadar, tu ai fost singurul copil?

– Ei bine, nu, am... o soră, dar tocmai am aflat că a fost adoptată, explică Julia. Se pare că mama credea că nu poate avea copii, așa că au adoptat-o pe sora mea, Alicia, pe când era bebeluș. E cu trei ani mai mare decât mine, și cu toții au fost surprinși când am apărut eu. Nu cred că tatăl meu intenționa să-i spună vreodată adevărul Aliciei, dar, când Elsie mi-a povestit cum a ajuns Jasmine la Wharton Park, a considerat că trebuie s-o facă. Altfel, ar fi crezut că este și ea nepoata ta și a lui Harry. Toți, rămâne sora mea, zise Julia, accentuând cuvântul.

– Bineînțeles, o aprobă Lidia. Acum cred că ar trebui să mâncăm, da? Îi făcu un semn servitorului, care dispăru numaidecât în interior. Deci, Julia, ești pianistă? Pot să te aud cântând undeva?

– Sigur. Am ținut concerte prin toată lumea. Am fost foarte norocoasă, zise Julia cu modestie. Am fost descoperită la Colegiul Regal de Muzică de un agent, pe când aveam nouăsprezece ani. El m-a ajutat să-mi construiesc cariera.

– Dar, Julia, norocul nu înseamnă nimic fără talent, o dojeni Lidia. Trebuie că ai un talent excepțional. Și ești încă foarte tânără. Unde te duci după ce pleci din Bangkok? Te duci să cânti undeva?

– Nu, replică Julia, în timp ce Nong ieșea din casă cărând o tavă cu două boluri de supă aburinde. În acest ultim an, ei bine, am trecut prin niște schimbări foarte dificile pentru mine, îi spuse ea. De-abia peste câteva luni mă voi reapuca de cântat. Și, ca să fiu cinstită, n-am idee unde mă duc de-aici. De aceea am venit la Bangkok, ca să am timp să mă gândesc.

– Ei, trebuie să-mi povestești totul, fiindcă citesc în ochii tăi că ai necazuri. Dar mai întâi să gustăm *Tom Kha Gai* făcut de Nong. Cred că este cel mai bun din Bangkok.

După deliciosul lapte de nucă de cocos și supă de lemon-grass, plină cu șuvițe de carne fragedă de pui, Nong aduse o tavă cu mango și papaya la desert.

– Și, acum, Julia povestește-mi despre anul tău dificil.

– Ei bine... Julia trebui să-și adune toate forțele ca să rostească cuvintele, l-am pierdut pe fiul meu în vârstă de doi ani, Gabriel, într-un accident de mașină, în urmă cu douăsprezece luni. Și credeam că l-am pierdut și pe tatăl lui, Xavier, dar, de fapt, el s-a întors acasă, în Franța, acum câteva săptămâni. Conducea mașina în care a murit fiul nostru și după accident a dispărut. Mi-a explicat că nu a putut să dea ochii cu mine, zise Julia, încruntându-se. Și, în urmă cu numai o săptămână, am aflat că fusese foarte beat și n-ar fi trebuit să se urce la volan. Așa că, vocea ei se redusese la o șoaptă, l-am părăsit și am venit aici.

Ochii Lidiei erau imenși și plini de compasiune, în timp ce întindea mâna peste masă spre Julia.

– Ai îndurat o tragedie teribilă. Eu, mai mult decât oricine, știu ce înseamnă să pierzi un copil, și este cea mai grea pedeapsă dată de Dumnezeu.

– Da, acceptă Julia. Nu-mi imaginez ceva mai rău.

– Nu există ceva mai rău. Știu, inima – Lidia și-o apăsă pe a ei – rămâne pustie.

– Da, murmură Julia, nu reușești niciodată să scapi de durere.

– Nu. Și eu trebuie să jelesc dispariția fiicei mele de pe acest pământ. Sunt nevoită s-o jelesc de două ori, suspină Lidia. Dar și mai greu pentru tine este faptul că îl învinovățești pe soțul tău pentru pierderea fiului.

– Îl disprețuiesc pentru ce a făcut, nu numai lui Gabriel, dar și mie însămi, răspunse Julia incapabilă să-și reprime mânia din voce.

– Este normal să simți asta, dar, într-o bună zi, va trebui să-l ierți pentru ce-a făcut, de dragul tău, Julia. Știu că nu e bine să porți mereu mânia în suflet. Te distruge.

– Știu, Lidia, dar e atât de greu de pus asta în practică.

– Da, așa este. Amândouă am fost trădate de bărbații pe care i-am iubit și în care am crezut. Mi se pare că soțul meu este un om slab, dar mulți bărbați sunt la fel, comentă Lidia. La început, am crezut că și Harry era așa, dar acum cred că nu. A trebuit să fie puternic, ca să rămână în Anglia și să-și facă datoria.

– Dacă te alină în vreun fel, cred cu adevărat, din câte mi-a spus Elsie, că decizia i-a zdrobit inima. Tu ai fost dragostea vieții lui.

– Și el a mea, replică Lidia. Ți-ai iubit soțul?

– Foarte mult, și credeam și eu că el e dragostea vieții mele, până când...

Lidia se aplecase spre ea, așteptând, și Julia simți cum i se împurpurează obraji în timp ce se strădui să-i explice.

– Când credeam că sunt văduvă, un alt bărbat din Anglia a fost foarte bun cu mine. M-a îngrijit atunci când nu mai aveam pe nimeni altcineva alături de mine. Cu ajutorul lui, am început să-mi revin și să întrezăresc un viitor pentru mine. Și pentru noi doi.

– Deci așa. Lidia asculta cu mare atenție. Și unde este el acum?

– În Norfolk. Ironia face ca el să fie noul lord Crawford, zise Julia. Trăiește la Wharton Park.

Lidia o fixă cu privirea câteva minute, încercând să înțeleagă ce-i spusese Julia.

– Dar asta înseamnă că...?

Julia pricepu unde bătea Lidia și o opri.

– Nu. Nu suntem rude apropiate. Harry nu a mai avut copii după ce Olivia a pierdut sarcina. Kit și cu mine suntem... cred... veri de-al treilea.

O undă de ușurare se ivi pe fața Lidiei.

– Îmi pare bine să aud asta, Julia. Pot citi în ochii tăi tot ce simți pentru el. Îl iubești?

– Credeam că sentimentele mele pentru el se datorau faptului că era acolo când am avut cea mai mare nevoie. Dar, după ce a reapărut Xavier și am redevenit soția lui, nu mă mai gândeam decât la Kit. Și, mărturisi ea, încă o fac.

– Dar atunci, draga mea Julia, de ce nu te întorci la el?

– Fiindcă... of, Doamne! Julia își dădu părul pe spate, eliberându-și umerii, simțind că-i este mult prea cald. Totul e mult prea complicat. N-am vorbit cu Kit să-i explic cum de-a revenit Xavier acasă. A aflat probabil din ziare că soțul meu trăiește. Nu, scutură ea din cap, lăsând briza să-i răcorească gâtul, sunt sigură cu nu va mai vrea să fie cu mine niciodată. L-am rănit prea rău.

– Cred că îți dai seama de ironie, zise Lidia încet. Îl iubești pe lordul Crawford de la Wharton Park și ești aici cu mine la Bangkok. Cred că noi două scăldăm perna în lacrimi pentru cei aflați departe de noi, în Anglia. Poate, scutură ea din cap, Wharton Park este un loc blestemat. E ca un bebeluș neputincios, care are nevoie de hrană și de îngrijire permanentă. Nu se gândește la cei a căror viață este sacrificată pentru asta.

Julia zâmbi, auzind gândurile Lidiei.

– De fapt, domeniul va trebui vândut. Kit nu are bani ca să achite creditele luate, și reabilitarea lui costă sute de mii de lire. Curând, „neputinciosul bebeluș“ va avea noi părinți, și e de dorit să fie mult mai bogați.

– Mi-e greu să cred că am pierdut dragostea vieții mele din cauza unei case, se strâmbă Lidia, dar înțeleg că este mai mult decât atât. Este o moștenire de generații, și e trist că va dispărea.

– Da, pentru că indiferent câtă durere a provocat, Wharton Park este un domeniu superb. Oh, Lidia, aș vrea să-l poți vedea, zise Julia dintr-o suflare. L-am adorat mereu, încă de când eram o copilă, și, când mă gândesc acum, cele mai fericite săptămâni le-am trăit acolo, cu Kit.

– Îl ai în sânge, încuviință Lidia sumbru din cap. Dar, dacă ai fi fost băiat, sigur... în calitate de nepot al lui Harry... ar fi fost al tău?

– Posibil. Sora mea îmi spune că acum, cu toate testele ADN care se fac, pot emite pretenții. Dar nu îi voi face așa ceva lui Kit, zise Julia ferm, simțind nevoia să schimbe subiectul. Mai am alte rude aici, în Thailanda? se interesă ea.

– Oh! Lidia bătu din palme încântată. Ai o grămadă! Mătuși, și unchi, și atâția veri, că nici nu poți să-i numeri. Unii dintre

strănepoții și strănepoatele mele sunt plini de succes, adăugă ea cu mândrie. Au studii universitare și locuiesc în Japonia și în America. Chiar dacă eu provin dintr-o simplă familie de pescari, tot neamul a fost întotdeauna foarte isteț, zâmbi ea, mai ales tatăl meu. A obținut o bursă la Universitatea Chulalongkorn din Bangkok și a devenit jurnalist de succes și activist politic. Acum, pot vedea fotografiile cu Jasmine a mea?

– Sigur. Julia le scoase din poșetă și le așează în fața Lidiei, ca să-i poată explica fiecare instantaneu. Aici este mama la cinci ani, pe urmă asta, când a luat nota maximă la admiterea la liceu...

– A fost și foarte deșteaptă! zâmbi Lidia.

– Da, și aici este o fotografie când a absolvit studiile universitare, iar aici este tatăl meu, apoi asta, lângă mine și Alicia.

Lidia sorbea din ochi fotografiile, urmărind evoluția trăsăturilor fiicei sale în fiecare stadiu al scurtei sale existențe. După aceea, ridică ochii spre Julia și o întrebă:

– De ce a murit?

– A avut un cancer ovarian. Se pare că e o boală greu de depistat. Când i-au pus diagnosticul, se generalizase și nu s-a mai putut face nimic.

– Deci așa! Și Jasmine a crezut mereu că Elsie și Bill sunt părinții ei?

– Da.

Ochii Lidiei erau plini de lacrimi.

– Sunt sigură că au iubit-o.

– Absolut.

– Chiar dacă nu a dus viața pe care mi-am imaginat-o eu, când am trimis-o în Anglia.

– Nu, dar Lidia, doar pe vremuri contau originile pe care le aveai. Acum, nu cred că mai are vreo importanță. Toate vechile reguli au dispărut. Și, la urma urmei, fiindcă eu și mama nu am purtat povara moștenirii noastre, am fost libere să facem ce-am dorit cu viața noastră.

Lidia încuviință din cap.

– Înțeleg ce spui și sunt de acord. Aici, până și aici, în Thailanda, femeile au devenit mai puternice și învață să trăiască independent. Și, deși eu m-am născut cu mult timp în urmă, m-am măritat cu un bărbat care m-a respectat ca pe egala lui, am legat un parteneriat, și afacerile noastre m-au făcut o femeie foarte bogată. Nu mă așteptam la așa ceva în tinerețe; pur și simplu, doream să mă mărit și să-mi întemeiez o familie.

– Crede-mă, în ultimul an am învățat că trebuie să trăiesc din plin fiecare zi și să mă aștept la lucruri surprinzătoare, îi spuse Julia.

– Atunci, și tu știi, la fel ca mine, că totul e posibil. Și că trebuie să privești mereu spre viitor și să ai încredere în Dumnezeu, fiecare în propriul Dumnezeu, care să ne călăuzească pe cărările vieții. Cred că avem multe în comun, nu zici? Amândouă am dat piept cu viața, trecând prin încercări grele, dar asta ne-a făcut mai înțelepte și mai puternice. Și, acum, draga mea Julia, Lidia încercă să-și mascheze un căscat, trebuie neapărat să merg la culcare. Ești bine-venită să rămâi aici, sau poți să revii mâine-dimineață ca să mai depănăm diverse.

Julia vedea cât de epuizată era Lidia.

– Mă întorc mâine-dimineață.

– Și ori de câte ori poți, înainte să pleci. Avem multe de recuperat. Lidia se ridică, o sărută pe Julia pe ambii obraji și îi mângâie mâna. Sunt atât de fericită că ai venit să mă cauți!

– Și eu la fel, răspunse Julia, sărutând-o la rându ei. Crezi că Nong ar putea chema un taxi?

– Sunt sigură că a făcut-o deja, zâmbi Lidia.

– Atunci, pe mâine, la aceeași oră? o întrebă Julia.

– Da.

– La revedere, Lidia! Julia îi făcu semn cu mâna de rămas-bun și, însoțită de Nong, ieși din casă și se urcă în taxiul care o aștepta în stradă.

Capitolul 59

Săptămâna următoare, Julia o vizită pe Lidia zilnic. Discută ore-n șir, fiecare descoperind alte și alte amănunte din viața celeilalte. Astfel, află Julia cum își ajutase Lidia soțul să transforme o afacere micuță cu țesături din mătase într-o companie ce valora câteva milioane de dolari, exportând marfă pe tot mapamondul. Modelele și culorile neobișnuite, create de Lidia, se dovediseră avangardiste, fiind foarte căutate în Occident. Țesăturile ei fine pentru decorațiuni interioare împodobiseră o mulțime de case frumoase din întreaga lume.

– Sigur că afacerile mi-au prilejuit ce-mi doream mai mult – ocazia de a călători, adăugă Lidia. Am vândut compania după decesul soțului și am devenit o femeie foarte bogată... dar încă îmi lipsesc agitația și entuziasmul de atunci.

– Și n-ai ajuns niciodată în Anglia?

– Oh, ba da, și stăteam întotdeauna la Hotelul Oriental din Knightsbridge. Beneficiam de o reducere apreciabilă! Dar, se scutură ea involuntar, nu-mi place clima din Anglia. Harry zicea că eu sunt o floare de seră, și avea dreptate: n-aș fi putut trăi acolo. Țsta e motivul pentru care m-am întors mereu în patria natală. În această țară, în această casuță, unde am locuit în primii ani împreună cu soțul meu, aici îmi e locul.

– Mi-aș dori să știi și eu unde îmi e locul, zise Julia tristă. Lidia îi mângâie mâna.

– Julia, *Ka*, ai ajuns într-un moment crucial prin care trec mulți oameni și în care nu mai găsești nici un indiciu încotro să te îndrepti.

– Exact, o aprobă Julia, gândind cât de multă alinare găsisese în acele ultime zile, când învățase să aibă încredere în Lidia și își deschisese inima în fața ei. Cuvintele blânde și pline de înțelepciune ale bătrânei îi făcuseră atât de mult bine. Cred că-i voi duce dorul lui Kit tot restul vieții, dar nu văd cum aş putea să mă întorc la el. Pe bună dreptate, nu va mai avea niciodată încredere în mine. Așa că trebuie să descopăr un alt indiciu care să-mi arate calea.

– Nu te teme, Julia! Eu știu că el există deja în mintea ta. Poate că ai nevoie doar de puțin ajutor ca să-l vezi, îi zâmbi Lidia.

– Sper să ai dreptate! replică ea trist.

Julia știa că timpul petrecut în Bangkok se apropia de sfârșit și trebuia să ia o decizie încotro să se ducă, așa că, în seara aceea, își făcu rezervare pentru un zbor spre Paris, a doua zi. Olav se afla acolo pentru câteva zile, și ea dorea să-l vadă, să discute cu el planurile de viitor. Era totodată îngrijorată de faptul că, neavând un pian la dispoziție, degetele îi puteau înțepeni, periclitând progresele înregistrate în ultimele luni. Ar putea închiria un studio la Paris, ca să recupereze timpul pierdut.

Incapabilă să mai facă față unei cine solitare, pe terasă, Julia ceru să-i fie servită în cameră, ducându-se să mănânce în balcon. Urmărea freamățul ambarcațiunilor pe fluviul de dedesubt, bucurându-se de minunatul ei post de observație pentru ultima dată. Știa că avea să-i lipsească liniștea pe care o simțea în Thailanda; și, categoric, oamenii, și chiar acel loc. Dar nici măcar Lidia, în pofida experienței sale dobândite în cei optzeci de ani de viață, trăiți din plin, nu-i putea arăta încotro să o apuce. Julia era conștientă că trebuia să descopere singură acest lucru.

Își petrecu ultima după-amiază la bazinul de înot, mulți membri ai personalului hotelului cunoscând-o acum după nume. O sunase pe Lidia să o anunțe că trebuia să plece, și buna ei insistase să vină la hotel pentru o cină de rămas-bun.

Urma să sosească la șapte, și Julia pleca spre aeroport la nouă și jumătate.

La șase, Julia făcu un duș, termină de împachetat și achită nota de plată a hotelului. În timp ce trecea prin dreptul barului Bamboo, ca să coboare pe terasă pentru cină, Thanadol o salută cu obișnuitu-i zâmbet.

– Bună seara, *Khun* Julia, cum vă simțiți în seara asta?

– Tristă, admise ea, urmându-l de-a lungul terasei. E ultima mea seară aici. A sosit cumva bunica mea?

– Nu, nu încă. M-a rugat să vă așez aici, îi indică Thanadol o masă deja ocupată.

În timp ce înainta, Julia recunoscuse persoana de la masă.

Și inima începu să i se zbată cu putere în piept.

El se întoarse, simțindu-i prezența.

– Bună, Julia!

– Bună, Kit! Îi răspunse la salut cu o voce care parcă nu-i aparținea.

El îi zâmbi și îi făcu semn spre scaunul de vizavi.

– Nu vrei să iei loc?

– Dar... cum Dumnezeu...?

– Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, stai jos și-ți voi explica.

Julia se lăsă pe scaun, simțindu-și picioarele grele.

– Uite-aici, îi puse Kit un pahar cu vin roșu în față. Bea puțin, n-aș vrea să leșini din cauza șocului.

Julia luă o înghițitură zdravănă de vin.

– Dar ce-i cu tine aici? reuși ea să-l întrebe.

– Oh, ei bine, știi cum e: mi-a venit ideea să dau o fugă la capătul lumii și să vizitez Bangkokul, replică el cu ochi zâmbitori. Ce naiba crezi că fac aici, Julia? Am venit după tine, bineînțeles.

– Cum de-ai știut că sunt aici?

– Julia, crede-mă că n-a fost cazul să apelez la Interpol ca să te găsesc. Vreau să spun, sora ta locuiește la doar câțiva pași de mine, râse Kit. Dar, de fapt, Lidia a fost cea care m-a informat pe unde umbli. M-a sunat, sugerându-mi că aș face bine să mă

înfățișez aici, înainte ca tu s-o zbughești cine știe pe unde. Și, din câte se pare, am sosit la țanc. Sper să nu te superi.

Maniera glumeață în care Kit îi prezentă situația îi aduse aminte instantaneu de ceea ce era el în stare să facă. Julia zâmbi.

– Nu, sigur că nu.

– Atunci, aș putea să îndrăznesc mai mult și să te întreb dacă-ți pare bine că mă vezi?

– Da. Îmi pare bine.

– Uau! Kit își șterse fruntea cu un gest dramatic. Lidia m-a asigurat de asta, dar, pe când mă aflam undeva, pe deasupra munților Himalaya, m-au trecut toate sudorile, întrebându-mă dacă n-a fost vorba de vreo retrăire bizară a fanteziilor unei bătrâne. Și, sincer să fiu, chiar așa s-ar putea să fie. Există o oarecare asemănare între situația trăită de ea în trecut și cea de acum, a noastră.

Julia mângâia paharul, studiindu-l intens. Inima îi bătea atât de tare, încât simțea că nu mai putea respira.

– Știu.

– Și îmi permit să adaug că nu-mi stă în fire să fugăresc prin toată lumea o femeie care, întâmplător, m-a părăsit. Dar, în circumstanțele actuale, am decis că merită să-mi încerc norocul.

Julia își ridică privirea spre el.

– Kit, n-am vrut să te părăsesc, eu...

Kit o întrerupse, punându-i un deget peste gură.

– Julia, te tachinam doar, nu-i nevoie să mai spui nimic. Lidia, în rolul ei de zână bună, mi-a explicat totul. Apoi, și-a agitat bagheta magică, și la ușa de la intrare în Wharton Park a aterizat un bilet de avion, clasa întâi, spre Bangkok. Nu dus-întors, trebuie să adaug, așa că va trebui să-mi împrumuți câțiva bani, dacă vrei să scapi de mine.

– Oh, Kit... Ochii Juliei se umplură de lacrimi, dându-și seama ce eforturi făcuse Lidia ca să-i ofere un indiciu. Îmi pare rău, zise ea, ștergându-și obrazii scăldați de lacrimi.

– Nu-i cazul. Chiar n-am avut nici o dificultate, mai ales la clasa întâi... dar mai ales pentru că întâmplarea face să te iubesc.

– Și eu te iubesc, șopti Julia.

Kit se trase mai aproape de ea, cercetându-i chipul.

– Să nu-mi spui că tocmai mi-ai murmurat în ureche că sentimentul e reciproc?

– Da, ai auzit bine, zâmbi Julia.

– În regulă. De data asta, Kit își plecă ochii, dintr-odată indecis ce să spună în continuare. Julia, este adevărat?

– Da, Kit, da. Te iubesc... îngrozitor de mult, și, din ziua în care te-am văzut ultima dată, am trecut prin cea mai oribilă perioadă.

– Atunci, bătrânica thailandeză, bunica ta, nu este o vrăjitoare cu mintea dusă, așa cum credeam eu, replică el, minunându-se.

– Nu. Are o minte brici.

– Spre deosebire de mine, admise Kit, care am treversat ca un nebun jumătate de lume, fără să știu la ce reacție să mă aștept. Până acum, adăugă el încet. Întinse mâna să i-o prindă pe a ei, și Julia primi gestul lui cu bucurie. Nu suport clișeele, dar, Doamne, arăți superb în seara asta, iubito! îi șopti el. Și te rog să mă crezi că, în toată viața mea, n-am fost mai fericit să văd o altă ființă. O sărută cu pasiune pe gură, și Julia îi răspunse în același fel. Acum că te-am prins aici, în caz că ai putea să dispari din nou, m-am gândit să dau lovitura și să te întreb dacă vrei să te măriți cu mine? Kit îi făcu semn spre priveliște. Având în vedere istoria locului, nu cred că există un loc mai potrivit în care să-ți cer mâna.

– Oh, Kit, mi-ar plăcea să spun da, chicoti Julia, gândind cât de ridicol suna, adică, vreau să spun, imediat ce divorțez.

– Fir-ar, asta nu făcea parte din scenariu, ce zici? Dar, hei, nimic nu-i perfect. Îi zâmbi și își frecă vârful nasului de al ei, ținându-și degetele mâinilor împletite. Oh, apropo, ți-am adus un cadou.

– Serios?

– Da.

Kit băgă mâna sub scaun și scoase de acolo o plantă ciudată, neagră. O așeză în fața ei. Iată! Este pentru tine.

Julia cercetă cu mare surprindere petalele negre ca cerneala.

– Nu credeam că există orhidee negre.

– Corect. Dumnezeu a uitat să le coloreze, așa că am apărut eu, Kit, să-i dau o mână de ajutor. Nu te teme, iubito, tot ce trebuie să faci este să-i pui apă. Pe urmă, va face niște flori superbe, roz, așa cum era înainte s-o vopsesc eu. Îi făcu semn spre un mic sul de hârtie înfipt în marginea ghiveciului. Legenda aia te va lumina. Într-un fel sau altul, m-am gândit că e ceva folositor.

Julia întinse mâna spre micul sul, dar Kit o opri.

– Vei citi mai târziu, floarea mea exotica de seră și, te rog, după aceea să nu-ți treacă cine știe ce idei prin cap. Adu-ți aminte, trăim în noul mileniu, și regulile care guvernează comportamentul ambelor sexe s-a schimbat. Cu o singură excepție, adăugă el.

– Și care este aceea?

Kit o privi fix în ochi și-i dădu un răspuns foarte simplu:

– Iubirea.

Capitolul 60

Wharton Park
Ianuarie

În pofida unor dezbateri care durară ore și săptămâni la rând la masa din bucătărie, și, cu fruntea asudată, aplecat peste nenumăratele cifre, Kit nu avu încotro și hotări în final că Wharton Park trebuia neapărat vândut.

– Iubito, pur și simplu nu ne putem descurca având drept resort numai dorințele noastre, îi spuse Kit, în timp ce își mai alungau temerile cu ajutorul unei sticle de vin în bibliotecă. Știu că-ți voi zdrobi inima, dar categoric nu văd nici o scăpare. Chiar dacă am primi o sumă de bani de la English Heritage, tot nu vom reuși să rezolvăm toate problemele. Este doar o picătură într-un ocean.

– Știu, replică Julia pe un ton posomorât. Dacă Xavier nu s-ar fi întors din morți, luptându-se cu ghearele să obțină jumătate din toți banii câștigați de mine, posibil că am fi reușit să facem față. O trecu un fior și se trase mai aproape de focul din semineu. În casă era foarte frig după ce centrala cedase din nou.

Kit o mângâie pe păr.

– Julia, chiar dacă ai fi avut acei bani, o parte din mine mi-ar fi dictat că nu trebuie să accept fonduri pentru Wharton Park de la viitoarea mea soție. Și mai trebuie să ne gândim și la clădire:

poate că e bine să o transferăm cu eleganță către un proprietar cu suficiente finanțe ca să o repună pe linia de plutire.

– Știu, dar asta nu mă face să mă despart mai ușor de ea. Wharton Park *nu este* doar o casă. Este locul în care ne-am cunoscut. Și simt că o am în sânge. Aș face absolut tot ce-aș putea să o salvez. Julia bătu cu pumnul în masă. Afurisitul de Xavier! Singura dată în viața mea când chiar aveam nevoie de toți banii pe care nu i-am cheltuit niciodată! Nu pot să cred că este atât de...

– Nu este nevoie s-o spui, replică Kit plin de înțelegere. Oricum, îl voi contacta pe agentul imobiliar mâine, ca să o pună din nou la vânzare. Julia, îmi pare extrem de rău, dar n-avem de ales.

Peste zece zile, agentul îi sună să le comunice că un cumpărător din străinătate avansase o ofertă, dorind să achiziționeze întregul domeniu la prețul convenit. Dacă ei acceptau, cumpărătorul avea să vină de îndată în Anglia, să semneze actele.

Era o ofertă pe care ambii știau că nu o pot refuza.

Julia aprinse focul în bibliotecă și puse un buchețel de ghiocei într-o vază pe măsută. Era un efort minim, pe care îl făcea ca să-l întâmpine pe cumpărător, care urma să sosească într-o jumătate de oră.

– Probabil că e vreunul dintre acei potenți oligarhi ruși, însoțit de amanta lui platinată, comentă Julia, trântind supărată niște cești de cafea pe o tavă.

Kit îi vedea iritarea, știind că, de fapt, masca o mare tristețe. Pierderea domeniului Wharton Park era clar o lovitură mult mai grea pentru Julia decât pentru el însuși.

La unsprezece și jumătate, se auzi sunând clopoțelul de la intrare, și Kit se duse să deschidă ușa. În fața lui, stătea un șofer în livrea.

– Madame este aici, îl anunță el, arătându-i limuzina parcată în fața casei. Ar dori să o conduceți în casă.

– Sigur.

Kit se uită la Julia și ridică sprâncenele, semn că era foarte nervos, în timp ce șoferul cobora scările.

– Iisuse! exclamă Julia. Cine se crede această „madame”? Majestatea Sa Regina?

– Haide, iubita mea, scrâșnim puțin din dinți, și terminăm cu toată afacerea asta, bine?

Kit îi strânse mâna și o conduse în jos, pe scări, spre mașină.

Rămaseră alături unul de celălalt, așteptând stânjenți în fața portierei limuzinei până când șoferul o deschise, dând la iveală pasagerul ascuns de geamurile fumurii.

Juliei nu-i venea să-și creadă ochilor, apoi scoase un strigăt de bucurie.

– Lidia! Cum de-ai ajuns aici?

– O surpriză de proporții! Lidia coborî din mașină și își îmbrățișă nepoata cu multă căldură. Oh, ce minune să fiu atât de bătrână și de bogată și să-mi folosesc ambele atuuri ca să-i uimesc pe oameni cu trucurile mele magice!

Râsul ei ca un clinchet de clopoțel sparse tăcerea de la Wharton Park.

Sprijinindu-se de brațul Juliei, se întoarse să admire pentru prima dată conacul.

– Deci, ăsta e Wharton Park. De atâtea ori, în toată viața mea, mi-am imaginat cum arată și, totuși, este cu mult mai măiestuos decât în visele mele. Se întoarse spre Julia cu ochii sclipindu-i de fericire. Nu-i de mirare că m-a câștigat pe veci! Și, acum, îl prinse ea cu mâna liberă pe Kit de braț, duceți-mă înăuntru și să facem un tur al clădirii. După aceea, vă voi explica totul.

După ce Lidia vizită, condusă de cei doi ghizi ai ei, principalele aripi ale conacului, declarându-se mult prea obosită ca să mai continue plimbarea, se întoarse în bibliotecă, și Lidia îi ceru șoferului să aducă din limuzină o sticlă cu cea mai bună șampanie.

– Aș vrea să închinăm pentru această casă care ne-a afectat întreaga existență: Pentru Wharton Park!

Julia și Kit își ciocniră paharele cu al ei.

– Pentru Wharton Park! repetară după ea.

– Și, acum, zise Lidia după ce se așeză. Vreau să vă expun planul meu. Julia, așa cum te-am anunțat la Bangkok, soțul meu m-a lăsat o văduvă foarte bogată. Și când spun bogată, vreau să spun extrem de bogată, accentuă ea. Desigur, înainte să te întâlnesc, dragă Julia, mă gândeam să împart acești bani la membrii familiei mele și societăților de caritate pe care le sprijin. Dar, pe urmă, pe neașteptate, și-a făcut apariția un moștenitor direct, așa că mi-am schimbat testamentul după ce ai plecat tu din Bangkok, și ți-am lăsat ție toți banii.

– Bunico, este extraordinar din partea ta, dar...

– Șșșt, Julia, lasă-mă să termin! o dojeni Lidia. Când am vorbit cu tine, săptămâna trecută, și mi-ai spus că domeniul Wharton Park trebuie vândut, fiindcă nu puteți achita datoriile și reabilita casa, am decis... să o cumpăr eu. Să fie a mea.

Lidia bătu din palme încântată.

– Vrei să locuiești aici? o întreabă Kit, nedumerit.

– Nu, Kit. Julia știe cât de mult detest frigul. Eu voi fi proprietara domeniului. Și voi doi veți locui aici, iar cu banii pe care vi-i dau, în schimbul domeniului Wharton Park, cred că puteți achita toate datoriile și veți restaura conacul în numele meu. Și, desigur, veți face asta pentru voi doi și pentru viitoarele generații ale familiei noastre, adăugă ea încet. Julia, după ce eu mor, Wharton Park îți revine ție.

Se lăsă tăcerea în timp ce Kit și Julia se străduiau să înțeleagă cele afirmate de Lidia.

– Doamne sfinte! Câtă generozitate din partea ta, Lidia! replică Kit în sfârșit, dându-și seama că Julia era mult prea copleșită ca să poată vorbi.

– Și, în plus, mi se pare ca o glumă bună, zise Lidia cu ochi scânteietori, că o biată fată thailandeză, abandonată cu atâția ani în urmă de proprietarul acestei case, o cumpără pentru nepoata ei, peste aproximativ șaiszeci și cinci de ani. Am dreptate, nu-i așa?

Julia încuviință din cap, încă mută de uimire.

– Totul este perfect, zâmbi Lidia fericită. Când Julia se mărită cu tine, Kit, nepoata mea va fi în sfârșit lady Crawford, stăpâna domeniului Wharton Park. Și călătoria în care porniserăm, eu și Harry, cu atâția ani în urmă va fi desăvârșită. Acum, vă rog, spuneți-mi dacă ideea mea vă place? o privi neliniștită pe Julia.

În sfârșit, Julia reuși să articuleze.

– Lidia, ești sigură că asta îți dorești?

– Julia, *Ka*, niciodată, în toată viața mea, n-am fost mai sigură ca acum. Kit, tu ce crezi, ți se pare convenabil acest plan? îl întrebă ea.

– Lidia, cu toții știm că această casă ar fi trebuit oricum să-i revină Juliei. Era dreptul ei. Kit se întoarse spre Julia și o apucă de mână. Și eu aș fi foarte fericit să rămân aici și să fac tot ce pot ca să-i redau domeniului Wharton Park Gloria apusă. Și eu iubesc acest loc. Și mai știu cât de mult ești tu atașată de el, iubito, adăugă el, dându-i asigurări Juliei din priviri. Lidia, este categoric cea mai minunată ofertă.

– Tot ce-aș mai vrea ar fi ca, din când în când, să vă fiu oaspete aici și să-i întâlnesc și pe ceilalți membri ai familiei din Anglia. Pe tatăl tău, Julia și, desigur, pe Elsie, care a avut grijă de fiica mea cu atât de multă dragoste.

– Sigur, își regăsi Julia glasul, oricând dorești. I-am povestit totul despre tine lui Elsie, și dorește să te vadă.

– Așadar, zise Lidia, nu mai sunt alte lucruri de discutat. Kit, spune-mi că ești de acord, și pot semna documentele înainte să mă întorc în Thailanda, săptămâna viitoare.

– Sigur că sunt de acord, replică Kit. Este o ofertă minunată.

– Și tu, Julia? o întrebă Lidia cu blândețe.

– Îmi place nespus această casă, Lidia, că mi-ar fi foarte greu să refuz. Vocea Juliei era sugrumată de emoție. Nici nu-mi vine să cred că putem rămâne aici. Ți mulțumesc, îți mulțumesc din suflet!

Julia se ridică și o strânse pe Lidia cu putere la piept.

– Toate astea, pentru o favoare, Julia! adăugă Lidia, prinzând-o pe Julia de mână. Vreau să ne întoarcem în salon, să te

aud cum cântă, pentru mine, la superbul pian cu coadă al iubitului meu Harry.

Toți trei intrară în salon, și Julia se așeză la pian.

Kit vedea cum ochii Lidiei se umplu de lacrimi la auzul primelor note din *Studii* de Chopin, ce se revărsau lin de sub degetele pline de har ale nepoatei sale.

Realiză că, într-adevăr, cercul era complet; fiecare dintre ei având propriul loc în povestea ce se întindea de-a lungul câtorva generații reunite acolo, la Wharton Park, conacul îndeplinind și el un rol de seamă în tabloul în care figurau ei, precum și mulți alții.

Nu mai rămânea acum, gândi Kit, decât ca viața s-o ia de la capăt, începând un nou ciclu.

O privi pe Julia, știind că, împreună, aveau să reușească.

Epilog

Wharton Park

Decembrie, unsprezece luni mai târziu

Este Ajunul Crăciunului. Stau la fereastra dormitorului pe care-l împart cu Kit și admir parcul. Scena de afară nu se arată glorioasă, ca în plină vară, dar, când soarele răsare, făcând bruma să sclipească, peisajul golaș, de iarnă, e înzestrat cu propria lui frumusețe.

Plec de la fereastră și mă bucur de camera caldă, cu picioarele afundate în covorul nou, pufos. Admir tapetul, pictat manual, ca să-l reproducă pe cel original, și mă bucur de vagul iz de vopsea proaspătă.

În ultimul an, Kit a supravegheat toate transformările de unul singur. Eu nu mă pot lăuda cu nimic, fiindcă am fost ocupată cu alte proiecte. Wharton Park arată ca întotdeauna, deși totul în interior și exterior este pe cale să fie restaurat, ca să poată adăposti familia Crawford în următorii șaptezeci de ani. Curând, îi va veni rândul lui Kit să-și împlinească visurile, în siguranță, între zidurile conacului, dar folosindu-și tot talentul și experiența ca să-i ajute pe copiii din afara lui.

Eu sunt noua stăpână a acestui domeniu. În ziua căsătoriei mele cu Kit, am purtat cerceii și colierul cu diamante, asemenea Oliviei și multor generații de mirese din familia Crawford care

mi-au precedat. Acum îmi aparțin mie, și eu le voi transmite mai departe soției fiului meu, când se va însura.

Și, la fel ca în cazul Oliviei, Wharton Park joacă permanent un rol important în viața mea. În plus, am învățat din povești ale trecutului și din propria mea experiență că totul trebuie să fie într-un echilibru. Voi folosi și aprecia talentul cu care am fost înzestrată ca să-mi dezvolt și să-mi protejiez familia și abilitățile, fără însă a-i îngădui să le distrugă.

Alertată de cel mai mic sunet, îl las pe Kit dormind și trec în vârful picioarelor prin baie, spre mica încăpere de dincolo de ea. Aceasta a fost odinioară dressingul lui Harry Crawford, dar noi l-am convertit în camera copilului. Trag cu ochiul pe deasupra leagănului, observând că cel care scosese sunetul își continua somnul cu degețelul mare băgat în gurița rotundă ca o petală de trandafir.

Toți spun că-mi seamănă, dar știu că nu-i așa. Seamănă cu el însuși.

– Astăzi, Harry, îi șoptesc, este o zi specială pentru tine.

El stă întins, inocent în somnul lui, fără să știe că toți membrii familiei, unii chiar venind din celălalt capăt al lumii, se vor strânge ca să-i vegheze creștinarea în bisericuța de pe moșie. Într-o zi, și ultimul său rit de trecere va avea loc tot acolo, când va fi depus în cavoul familiei Crawford, reunit cu strămoșii săi întru eternitate. Dar povestea lui de-abia începe, și eu nu pot decât să sper că va continua cu mult mai mult decât cea a fraților săi vitreg, înaintea lui.

El nu-și dă seama ce legătură e între trecut și viitor. Sau de responsabilitățile cu care va fi împovărat datorită statutului său privilegiat în această existență. Mi-am jurat ca acesta să nu-l împiedice să-și trăiască viața așa cum va dori. Sau să-și petreacă viața alături de femeia iubită.

Strâng cele șase săptămâni de viață nouă, cu drag, în brațele mele, încântată de acest moment, singură cu el. Mai târziu, voi avea prea puțin timp la dispoziție ca să mă bucur de el, pentru că am atâtea de făcut. Casa este plină de oaspeți, veniți aici să se bucure alături de noi de Crăciunul organizat la Wharton Park.

Bradul a fost tăiat din pădure și instalat în imensul hol de la intrare, împodobit de sus până jos cu luminițe și cu aceleași decorațiuni folosite de mai multe generații.

Îi sărut fruntea cu miros dulceag, ridic ochii și-l rog pe Dumnezeu să-l apere, știind bine că puterile mele de mamă sunt limitate și că trebuie să accept asta.

Datorită durerii și bucuriei simțite în ultimii doi ani, pot spune că acum sunt fericită după ce am învățat cea mai importantă lecție de viață.

Și, anume, că trebuie să trăiești din plin clipa prezentă.

Mulțumiri

Lui Mari Evans și întregii echipe de la Penguin, cei care au achiziționat cartea. Lui Jonathan Lloyd, agentul meu care a crezut în mine chiar și în clipele mai grele. Întregii bresle – Adriana Hunter, pentru al ei „oui“ dat publicării și virgulelor, lui Susan Moss, Rosalind Hudson, Helene Rampton, Tracy Blackwell și Jenny Dufton, de al căror sprijin generos am avut parte în perioadele dificile, susținându-mă să trec prin ele.

În Thailanda, uimitorului personal al Hotelului Oriental, mai ales lui *Khun* Ankhana, care cu generozitate mi-a împărtășit din amintirile sale din Bangkokul anului 1945, de asemenea lui Kitima, Thanadol, Lidiei, lui Jack, Laor și Jeab. În Franța, lui Tony și Fionei Bourne, pentru gin și focul de tabără din pădure, și lui Agnes Sorocki pentru ajutor în privința francezei mele stricate și a drumurilor la aeroport. Și uimitoarei Kathleen Mackenzie, zâna mea cea bună, care a fost mereu acolo pentru mine, și pot spune că este cea mai deosebită persoană pe care o cunosc.

În Anglia, fantasticelor Jacquelyn Heslop și Sue Grix, ca și lui Pat Pitt, dactilografa mea. Lui Jonathan Walpole, a cărui casă m-a inspirat pentru Wharton Park. Lui Jack Farrow, decedat, sergent în Regimentul 5 Royal Norfolks, al cărui jurnal emoționant, în care descrie viața ca prizonier de război în Changi, m-a ajutat să creionez un tablou verosimil al suferințelor la care au fost supuși bravii noștri soldați.

Mamei mele Janet, surorii mele Georgia și Oliviei, fiica mea vitregă, care de-a lungul anilor m-au încurajat să continui. Lui Stephen, soțul meu, care m-a învățat atât de multe despre viață; fără dragostea și sprijinul lui, n-aș fi putut scrie această carte. Și copiilor mei: lui Harry, care m-a ajutat să refac redactarea cărții cu atâta... hm, grație, Isabellei, a cărei dragoste de viață m-a îmbărbătat mereu, Leonorei, copia mea fidelă, o fire artistică și sensibilă, și lui Kit, „bebelușul“ meu pasionat de ciocolată și de clubul de fotbal Stoke City. S-au obișnuit să mă încrunt la ei când mă întrerup cu vreo întrebare, și vreau să spun cât de mândră sunt de ei toți.

Și, în final, tatălui meu, decedat, ale cărui dragoste de viață și interes viu pentru lume și oameni le-am moștenit cu recunoștință.

**În colecția
Cele mai frumoase romane de dragoste
au apărut:**

Charlotte Brontë, *Jane Eyre*

Edith Wharton, *Rivalitate*

Gustave Flaubert, *Doamna Bovary*

Cella Serghi, *Pânza de păianjen*

Louis Bromfield, *Toamnă timpurie*

Stendhal, *Roșu și Negru*

D.H. Lawrence, *Amantul doamnei Chatterley*

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Emily Brontë, *La răscruce de vânturi*

Mihail Sebastian, *Orașul cu salcâmi. Accidentul*

John Galsworthy, *Floarea întunecată*

Honoré de Balzac, *Iluzii pierdute* (vol. 1)

Honoré de Balzac, *Iluzii pierdute* (vol. 2)

Thomas Hardy, *Idilă pe un turn*

Anișoara Odeanu, *Într-un cămin de domnișoare.*

Călător din noaptea de Ajun

Leila Meacham, *Trandafiri*

Ford Madox Ford, *Povestea unei pasiuni*

G. Călinescu, *Enigma Otiliei*

David Nicholls, *O zi*

Cella Serghi, *Gențiane*

Virginia Woolf, *Noapte și zi*
Lev Tolstoi, *Anna Karenina* (vol. 1)
Lev Tolstoi, *Anna Karenina* (vol. 2)
Leila Meacham, *Somerset*
Lucinda Riley, *Secretul orhideei*

vor apărea:

Guy de Maupassant, *Bel-Ami*
Louis de Bernières, *Idila căpitanului Corelli*
G. Călinescu, *Cartea nunții*
Erich Segal, *Poveste de iubire. Povestea lui Oliver*
Henry James, *Vârsta ingrată*
Robert James Waller, *Podurile din Madison County.*
Întoarcerea în Madison County
Jane Austen, *Rațiune și simțire*